

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI

**MÜƏLLİF: AYƏTULLAH İBRAHİM ƏMİNİ
TƏRCÜMƏ EDƏN: MƏHƏMMƏD TURAN**

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نام کتاب:.....خودسازی
مولف:.....آیت... ابراهیم امینی
مترجم:.....محمد توران
ناشر:.....شهریار
تاریخ چاپ:.....1385
نوبت چاپ:.....دوم
تیراژ:.....2000

Kitabın adı:.....“Nəfsin saflaşdırılması”
Müəllif:.....Ayətullah İbrahim Əmini
Mütərcim:.....Məhəmməd Turan
Nəşr edən:.....Şəhriyar
Çap növbəsi:.....İkinci
Çap tarixi:.....2006
Tiraj:.....2000

964-5934-41-9

BİR MÜHÜM MƏSƏLƏNİN XATIRLADILMASI

Bu elmi bəhsə başlamazdan əvvəl mühüm bir məsələni xatırlatmaq yerinə düşərdi: Nəfsin paklaşdırılması bir tərəfə çəkilib guşənişin həyat tərzini keçirtmək, dünyəvi işləri tərk etmək və ictimai məsuliyyətlərdən boyun qaçırmaq demək deyildir. Əksinə, kitabın müxtəlif yerlərində də bəyan olunacağı kimi, fərdi və ictimai məsuliyyətlərdən imtina edib guşənişinlik və fərdi həyat tərzini seçmək nəfsin saflaşdırılması və təkmilləşdirilməsi ilə zidd bir işdir. İslam dini müsəlmanlardan cəmiyyət arasında yaşayıb fərdi və ictimai vəzifələrlə məşğul olmaqla eyni zamanda özlərindən qafil olmamalarını, xüsusilə, nəfslərini və ruhlarını aludəliklərdən, rəzil sifətlərdən təmizləməyə tam diqqət yetirmələrini istəmişdir.

İbrahim Əmini, 1983-cü il, (Hicri-şəmsi)

PEYĞƏMBƏRLƏRİN ƏSAS HƏDƏFİ NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASIDIR

Peyğəmbərlərin ən böyük və əsas hədəfi insanların nəfslərini aludəliklərdən, rəzil sifətlərdən saflaşdırıb onların ruhuna pərvəriş verməkdir. Allah-təala Qurani-Kərimdə buyurub: **“Allah möminlərə minnət qoyaraq onların arasından özlərindən olan bir peyğəmbər seçdi ki, Allahın ayələrini onlara oxusun, onların nəfslərini (aludəliklərdən və rəzil sifətlərdən) saflaşdırsın, onlara kitab və hikmət öyrətsin. Halbuki, əvvəllər onlar azgınlıqda idilər.”**¹

Təlim və tərbiyə məsələsi o qədər mühüm bir işdir ki, bu peyğəmbərlərin göndərilməsinin əsas hədəfi olmuş və mütəal Allah da bu barədə Öz bəndələrinə minnət qoymuşdur. İnsanın fərdi və ictimai şəxsiyyəti, dünyadakı və ya axirətdəki səadəti, yaxud, xoşbəxtliyi öz şəxsiyyətini necə formalaşdırmasına bağlıdır. Məhz buna görə də insan üçün nəfsin, ruhun saflaşdırılması onun müqəddəratını həll edən bir məsələ hesab olunur. Peyğəmbərlər məhz buna görə göndərilmişlər ki, nəfsin təmizlənməsi, pərvəriş edilib təkmilləşdirilməsini insanlara öyrətsinlər, bu həyati işdə insanların köməkçisi olub onlara düzgün yol göstərsinlər. Peyğəmbərlər insanların nəfslərini çirkin xüsusiyyətlərdən, heyvani sifətlərdən paklaşdırmaq, onlarda gözəl əxlaqi fəzilətləri və insani keyfiyyətləri gücləndirmək üçün göndərilmişlər. Peyğəmbərlər insanlara nəfsin saflaşdırılması dərslərini vermək, üzdənirəq əxlaqi tanıtmaq, nəfsani istəkləri və meylləri cilovlamaq yolunda kömək etmək, onları ilahi əzabdan qorxutmaqla nəfslərini pis işlərdən, çirkinliklərdən təmizləmək üçün göndərilmişlər. Peyğəmbərlər gəlmişlər ki, insani keyfiyyətləri və əxlaqi səciyyələri onların nəfslərində pərvəriş versinlər, çiçəkləndirsinlər, yaxşı işlərə təşviq etməklə, rəğbətəndirməklə onlara köməkçi olsunlar.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurmuşdur: **“Sizi gözəl əxlaqlara tövsiyə edirəm. Allah məni həmin məqsədlə göndərmişdir.”**²

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Mən gözəl əxlaqi**

¹ “Ali-İmran” surəsi, ayə 164

² “Biharul-ənvar”, 69-cu cild, səh.375

tamamlamaqdan ötrü göndərilmişəm.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Mütəal Allah Öz Peyğəmbərini gözəl xüsusiyyətlər üçün seçdi. Deməli hər kəs özündə gözəl əxlaqın olduğunu görsə, gərək bu böyük nemət üçün Allaha həmd etsin. Hər kəs öz nəfsinin gözəl əxlaqdan məhrum olduğunu görsə, Allah dərgahında yalvarıb raz-niyaz etsin və Ondan gözəl xüsusiyyətlər istəsin.”²**

Əmirəl-möminin Əliyyəbn İbitalib (ə) buyurub: **“Əgər behiştə ümidvar olmamağımızı və cəhənnəmə odundan qorxmamağımızı, savaba və əzaba əqidəli olmadığımızı fərz etsəydik belə, yenə də gözəl əxlaqın axtarışında olduğumuz təqdirəlayiq bir iş olardı. Çünki gözəl əxlaq qələbə və səadət yoludur.”³**

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurub: **“Mö”minlərin iman cəhətindən ən kamili o kəsdir ki, onun əxlaqı gözəl olsun.”⁴**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurmuşdur: **“Qiyamətdə əməl dəftərinə gözəl əxlaqdan da fəzilətli bir şey qoyulmaz.”⁵**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) başqa bir hədisdə buyurur: **“Mənim ümmətimin behiştə daxil olmasına ən çox səbəb olacaq şey ilahi təqva və gözəl əxlaqdır.”⁶**

Bir nəfər Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) yanına gəlib dedi: “Ey Allahın Rəsulu, din nədir?” Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: “Gözəl əxlaq.” O kişi gedib Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) sağ tərəfindən qayıtdı və soruşdu: “Din nədir?” Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: “Gözəl əxlaq.” Yenidən gedib onun sol tərəfində durdu və dedi: “Din nədir?” Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: “Gözəl əxlaq.” Sonra onun arxasında dayanıb soruşdu: “Din nədir?” Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) ona baxıb buyurdu: “Başa düşürsənmi? Din bundan ibarətdir ki, qəzəblənməyəsən.”⁷

¹ “Müstədrəkul-vəsail”, 2-ci cild, səh.282

² “Müstədrəkul-vəsail”, 2-ci cild, səh.283

³ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.383

⁴ “Kafi”, 2-ci cild, səh.99

⁵ “Kafi”, 2-ci cild, səh.99

⁶ “Kafi”, 2-ci cild, səh.100

⁷ “Məhəccətul-beyza”, 5-ci cild, səh.89

İslam dini gözəl əxlaq məsələlərinə xüsusi diqqət yetirmişdir; buna görə də Quranda əxlaqa aid olan ayələr əhkama aid olan ayələrdən qat-qat çoxdur. Hətta Quran hekayələrində də əxlaq əsas məqsəd olaraq nəzərdə tutulur. Hədis kitablarında minlərlə əxlaqi hədis gözə dəyir ki, sair mövzulardan çox olmasa da az deyildir. Gözəl əxlaq üçün nəzərdə tutulan müjdə və savablar sair əməllər üçün nəzərdə tutulan savablardan heç də az deyildir. Eləcə də çirkin əxlaq barəsində nəzərdə tutulan cəzalar və təhdidlər sair əməllər barəsində edilən təhdidlərdən az deyildir. Deməli, əxlaq məsələsi islamın əsasını təşkil edir və onu dinin ikinci dərəcəli hökmlərindən, sadəcə olaraq, gözəllik və zinətlənmə vasitəsi hesab etmək olmaz. Dini hökmlərdə olduğu kimi, əxlaqda da əməllər və qadağalar vardır. Din hökmlərində bir əmələ təşviq etmə, savab, yaxud qorxutma və cəza vədəsi varsa, əxlaq məsələlərində də eynilə bu cürdür. Bunların nə kimi fərqi ola bilər?! Deməli biz kamal və səadət axtarıyıqsa, əxlaqi məsələlərə qarşı etinasız olmamalıyıq. Əxlaqi vacib əməlləri sadəcə olaraq əxlaqi cəhətdən vacib olduqlarına görə tərək eməməli, əxlaqi cəhətdən qadağan olunanların da sadəcə olaraq əxlaq cəhətindən haram olduğunu bəhanə edərək yerinə yetirməməliyik.

Namazın vacib, onun tərək edilməsinin isə haram olub ağır cəzası olduğu kimi, əhdə vəfa etmək də eynilə vacib, əhdə vəfasız çıxmaq isə haramdır və onun cəzası vardır. Bu kimi işlərin arasında heç bir fərq yoxdur. Həqiqi və xoşbəxt dindar o kəsdir ki, həm dini vəzifə və hökmlər qarşısında vəfadar olsun, həm də əxlaqi məsələlərə diqqət yetirsin. Hətta əxlaqi məsələlərə diqqət yetirilməsi mənəvi-nəfsani kamalda və səadətdə daha artıq əhəmiyyət kəsb edir (bu məsələ sonradan qeyd olunacaqdır).

ÖZÜNÜTANIMA VƏ NƏFSİ SAFLAŞDIRMA

İnsanın yalnız bir həqiqəti var. Lakin o müxtəlif cəhətlərə və yönlərə malikdir. İnsanın vücudu idraksız və şüursuz torpaq maddəsindən başlanır, mələkəti mücərrəd bir cövhlərlə sona çatır. Allah-təala Qurani-Kərimdə buyurur: **“O Allah ki, hər bir şeyi yaxşı yaratdı, Özü də insanın yaradılışını torpaqdan başladı. Sonra onun nəslini dəyərsiz suyun xülasəsindən (nütfədən) qərar verdi. Sonra onu gözəl və mö”tədil bir halda bəzədi, Özünün (müjərrəd və Ona mənsub olan dəyərlə) ruhundan ona**

üfürdü, sizin üçün qulaq, göz və qəlb qərar verdi. Yenə də siz Allahı çox az zikr edirsiniz!”¹

İnsanın vücud baxımından müxtəlif dərəcə, cəhət və mərtəbələri vardır. O, bir tərəfdən təbii bir cisimdir və onun xassələrinə (təsirlərinə) malikdir. Digər tərəfdən inkişaf etməkdə olan cism olub onun xassələrini daşıyır. Həm də (canlı) olub canlıların xassələrinə malikdir və nəhayət o, bir insandır və onun da heyvanlarda mövcud olmayan müəyyən əlamət və xassələri vardır.

Deməli, insan bir həqiqətdən ibarətdir. Lakin onun vücud baxımından müxtəlif dərəcə və mərtəbələri vardır. Belə ki, insan “mənim çəkic və formam”, “mənim yeməyim, inkişafım” dedikdə cismin inkişafda olan mərtəbəsindən xəbər verir. “Mənim hərəkət, şəhvət və qəzəbim” dedikdə öz heyvani mərtəbəsindən xəbər verir. “Mənim aqlım, düşüncəm və təfəkkürüm” dedikdə isə özünün ali-insani mərtəbəsini bəyan edir. Beləliklə, insanın müxtəlif “mən” və “öz” ləri vardır: cismani “öz”, nəbati “öz”, heyvani və insani “öz”. Dəyər və əsalət insani “öz” ə məxsusdur. İnsanı insan edən, onu sair canlılardan üstün edən də məhz onun mələkutu, mücərrəd və Allah tərəfindən verilən ruhudur.

Hikmətli Allah Qurani-Kərimdə insanın yaradılışını belə vəsf edir: **“Biz insanı palçıqın xülasəsindən yaratdıq, sonra onu nütfə halına salaraq möhkəm bir yerdə (atanın sülbündə və ananın bətnində) qərar verdik. Sonra nütfəni laxtalanmış qan, laxtalanmış qanı çeynənmiş ət halına saldıq. O əti sümüyə döndərdik, sonra həmin sümükləri ətlə örtükdük. Daha sonra təzədən (mələkutu, mücərrəd ruh verməklə) digər bir xilqət inşa etdik. Yaradanların ən üstünü olan Allahın kamil qüdrətinə afərin!”²**

Məhz insanın yaradılışı barəsində Allah-təala buyurur: “Təbarəkəllahu əhsənul-xaliqin.” Məhz bu mələkutu ruh səbəbi ilə insan elə bir yüksək məqama çatır ki, Allah mələklərə ona səcdə etmək əmrini verib buyurur: **“Adəmi yaradıb (Özümə mənsub olan) ruhdan ona üfürdükdə, siz ona tərəf səcdə edin!”³**

¹ “Mu”minun” surəsi, 12-14-cü ayələr

² “Mö”minun” surəsi, ayə 12-14

³ “Hicr” surəsi, ayə:29

İnsan Allah tərəfindən ehtirama layiq görülür və onun barəsində **“Biz Adəm övladlarını əzizlədik, onları quruluqların və dəryaların miniyinə mindirdik, hər bir ləzzətli və pakizə yeməklərdən onlara ruzi verdik və onu məxluqatın çoxundan üstün etdik.”**¹ Bu yüksək məqam da məhz onun mələkuti ruhuna görədir.

Deməli, insan öz nəfsini saflaşdırmaq və həqiqi insan olmaq istəyirsə, onda heyvani və cismani “öz” ünü yox, insani “öz” ünü pərvəriş etməlidir. Peyğəmbərlərin hədəfi də bu olmuşdur ki, insana onun insani yönünün qurulmasında və inkişaf etdirilməsində kömək etsin. Peyğəmbərlər insanlara buyurmuşlar ki, özünüzün insani “özünü” unutmayın, əgər insani özlüyünüzü heyvani istəklərinizə qurban versəniz, sizə çox böyük bir ziyan üz verəcəkdir.

Quranda buyurulur: **“Ey Peyğəmbər, onlara de: “Ziyankar o kəslərdir ki, nəfslərini (insani nəfslərini) və öz əhli-əyalını qiyamətdə əldən vermiş olsunlar və aşkar ziyankarlıq da məhz budur.”**”²

Heyvani həyatdan başqa bir şey düşünməyənlər həqiqətdə öz insani şəxsiyyətlərini itirmişlər və onu axtarmaq fikrində deyillər.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurub: **“O kəsə təəccüb edirəm ki, itirdiyi şeyi axtarmaq üçün çalışır, halbuki özünün (insani) nəfsini itirmişdir və onu axtarmaq fikrində deyildir.”**³

Bundan da pis və dərddli ziyan ola bilməz ki, insan dünyada özünün həqiqi və insani şəxsiyyətini uduzub əldən versin. Belə şəxslər üçün heyvanlıqdan başqa bir şey qalmayacaqdır.

İNSANİ RUH VƏ HEYVANI NƏFS

İnsan nəfsi barəsində nazil olan ayələr və nəql olunan rəvayətlər iki qismə bölünür. Bunlardan bir qismi nəfsi çox dəyərli, mələkuti, şərəfətli və mücərrəd aləmdən gələn, bütün insani dəyər və səciyyələrdən də fəzilətli olan bir gövhər kimi vəsf edir. Bu növ ayə və rəvayətlərdə insana onun qorunub saxlanmasında,

¹ “İsra” surəsi ayə:70

² “Zumər” surəsi, ayə:15

³ “Gürəul-hikəm”, səh.495

qüvvətləndirilib pərvəriş verilməsində ciddi cəhdlə çalışması, belə bir dəyərli gövhərin əldən verilməsi nəticəsində ziyan görülməməsi üçün səy göstərməsi tövsiyə olunur. Misal üçün Quranda buyrulur: **“Ey Məhəmməd! Səndən ruhun həqiqəti barəsində soruşurlar. Cavabında de: “Ruh mənim Pərvərdigarımın əmrindəndir (Onun əmri ilə yaradılmışdır) və sizə (bu barədə) yalnız cüzi (az) bir bilik verilmişdir.”¹**

Bu aləmdə ruh əmr (təcərrüd) aləmindən – maddi aləmin fəvqündə dayanan bir aləmdən gələn varlıq ünvanı ilə vəsf edilir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) nəfs barəsində buyurur: **“Nəfs çox bir qiymətli gövhərdir, hər kəs onu qoruyub saxlasa onu çox yüksək məqama çatdırar, hər kəs onu saxlamaqda səhlənkarlıq etsə, onu alçaqlığa çəkəcəkdir.”²**

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin qədir-qiymətini dərk etsə, onu fani və ötəri işlər görməklə alçaqlığa çəkməz.”³**

Başqa bir hədisdə isə belə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin şərəfətini anlasa, onu şəhvətlərin və batil arzuların alçaqlığından qoruyar.”⁴**

Yenə buyurur: **“Hər kəsin nəfsi şərəfətli olsa onun atifələri və insani duyğuları çox olacaqdır.”⁵**

Yenə buyurur: **“Hər kəsin nəfsi şərəfətli olsa, onu (başqalarından bir şey) istəmək zillətindən uzaq saxlayar.”⁶**

Bu kimi bir çox ayə və rəvayətlərdən məlum olur ki, insanın nəfsi çox dəyərli və qiymətli bir gövhərdir. Hər bir kəs onun qorunub saxlanması və pərvəriş verilməsində çalışmalıdır.

İkinci qismdən olan ayə və rəvayətlərdə nəfs çox şər, insanın düşməni və bütün pisliliklərin mənşəyi kimi təqdim edilir və onunla mübarizə aparıb onu məğlub etmək tövsiyə olunur. Əks halda bu insanın bədbəxtliyinə səbəb olacaqdır. Misal üçün, Quranda

¹ “İsra” surəsi, ayə:85

² “Ğürərül-hikəm”, səh.226

³ “Ğürərül-hikəm”, səh.669

⁴ “Ğürərül-hikəm”, səh.710

⁵ “Ğürərül-hikəm”, səh.638

⁶ “Ğürərül-hikəm”, səh.669

buyurulur: **“Amma hər kəs öz Rəbbinin məqamından qorxsın və nəfsini onun istəklərindən saxlasa behişt onun yeri olacaqdır.”**¹

Quranda Həzrət Yusifin (ə) dilindən belə deyilir: **“Mən öz nəfsimə bəraət qazandırmıram. Çünki nəfs həmişə insanı pisliklərə əmr edir. Yalnız Allahın rəhm etdiyi kəslərdən başqa.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurub: **“Sənin ən böyük düşmənin iki böyrün arasında yerləşən nəfsindir.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Nəfs həmişə insanı pisliklərə doğru əmr (sövbə) edir. Hər kəs ona arxayın olsa nəfs ona xəyanət edər, hər kəs ona etimad etsə nəfs onu həlak edər, hər kəs ondan razı olsa nəfs onu daxil olunan yerlərin ən pisinə daxil edər.”**⁴

Həzrəti Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) başqa bir hədisdə buyurur: **“Öz nəfsinə xətrəmə olmaq şeytan üçün ən möhkəm fürsətlərindəndir.”**⁵

İmam Səccad (ə) belə deyir: **“Pərvərdigara! Sənə şikayət edirəm həmişə pisliklərə göstəriş verən, günah və xətalara üz gətirən, günahı sevən, özünü Sənin qəzəbin qarşısında qərar verən və məni günahlara və fəlakət yollarına çəkən nəfsin əlindən!”**⁶

Bu kimi ayə və rəvayətlərdən məlum olur ki, nəfs çox pis və şər varlıq və bütün pisliklərin mənşəyidir, onunla mübarizə aparıb məğlub etmək lazımdır.

Bəziləri belə təsəvvür edə bilər ki, yuxarıda qeyd olunan iki dəstə rəvayətlərin arasında ziddiyyət vardır. Yaxud belə fikirləşə bilər ki, insanın iki nəfsi vardır; biri bütün yaxşılıqların mənşəyi olan insani nəfs, digəri isə bütün pisliklərin mənşəyi olan heyvani nəfs. Halbuki, bu iki təsəvvürün hər ikisi səhvdir. Çünki **əvvəla**, ayə və rəvayətlərin arasında heç bir ziddiyyət yoxdur. **İkincisi**,

¹ “Nəziat” surəsi ayə:41

² “Yusif” surəsi, ayə:53

³ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.64

⁴ “Gürərül-hikəm”, səh.226

⁵ “Gürərül-hikəm” səh.54

⁶ “Biharul-ənvar”, 94-cü cild, səh.143

isbat olunmuşdur ki, insanın birdən artıq həqiqəti yoxdur. Onun yalnız bir nəfsi vardır. Onun insani və heyvani yönlərinin birbirindən ayrı olması da düzgün deyildir. Lakin insanın nəfsi iki vücudi yönə və mərtəbəyə malikdir. Aşağı mərtəbədə bütün heyvani sifətlərə malik olan bir heyvandır, yüksək mərtəbədə isə ona ilahi ruh üfürüldüyü və mələkut aləmindən gəlmiş olan bir insandır. Nəfsin şərəfətli və dəyərli olmasını göstərən, bütün yaxşılıqların mənşəyi hesab edən və onun pərvəriş edilməsinə tövsiyə edən hədislərdə onun yüksək mərtəbəsinə işarə edilir. Amma “nəfs sənin düşmənidir, ona etimad edərsənsə o səni həlak edər, onunla cihad və mübarizə aparmaq lazımdır” - deyə buyurulan hədislər isə onun alçaq mərtəbəsinə, yəni heyvani mərtəbəsinə işarədir. Əgər “öz nəfsini gücləndir və ona pərvəriş ver” deyə buyurulursa məqsəd insani mərtəbəsidir. Amma əgər “onunla mübarizə aparıb məğlub et” deyilirsə, onun heyvani və alçaq mərtəbəsi nəzərdə tutulur.

Bu iki “öz”, yaxud iki vücudi mərtəbə arasında daim çəkişmə mövcuddur. Heyvani “öz” insanı həmişə öz meyl və istəklərini təmin etməyə sövq edir, Allah dərğahına yüksəlib təkamül və tərəqqiyə nail olmaq yollarını insani nəfsin üzünə bağlayır və onu öz ixtiyarına keçirir. Bunun əksinə olaraq insani “öz”, yaxud insan vücudunun ali mərtəbəsi həmişə ali-insani kamal mərhələlərini qət etməyə və ilahi dərğaha yaxınlaşmağa çalışır. Bu məqama nail olmaq üçün insan özünün heyvani qərizələri və meyllərini nəzarət altına alıb cilovlamalı, onları öz ixtiyarına keçirtməlidir ki, bu mübarizə səhnəsində bu ikisindən hansı birinin digərinə qələbə çalacağını görsün. Əgər insani və mələkuli “öz” qələbə çalsa insani dəyərlər çiçəklənir, insanı yüksək dəyərli ilahi dərğaha doğru seyr etdirir. Amma əgər heyvani “öz” qələbə çalarsa insan əqlinin çırağı sönmür və onu azgınlıq vadisinə sürükləyir. Peyğəmbərlər də gəlmişlər ki, belə bir müqəddəs və müqəddəratı həll edən mübarizədə insanlara kömək etsinlər.

İNSANİ DƏYƏRLƏR

İnsan da iki “öz” vardır: Heyvani və insani “öz”. İnsanın dəyəri heyvani “öz” ilə yox, onun insani “öz”ü ilə ölçülür. Heyvani “öz” həqiqətdə özününkü və müstəqil deyildir. İnsanın heyvan olmasına, özünün heyvani həyatının tələblərinə diqqət yetirməli olmasına

baxmayaraq, bu dünyada heyvan kimi yaşamaq üçün gəlməmişdir. O, insani həyatının təkmilləşdirmək üçün öz heyvani həyatından istifadə etməlidir.

İnsanın hər iki – heyvani və insani həyatında müxtəlif ehtiyacları vardır və onların mənbəyi də vücudunda qoyulmuşdur. Heyvan olub inkişaf etməli olduğuna görə suya, qidaya, yaşayış məskəninə, paltara və s. ehtiyacı vardır. O, diri qalmaq üçün suya, qidaya ehtiyac duyur, həmin ehtiyacın təmin olunması üçün ciddi cəhdlə səy göstərir. Onun varlığında aclıq, susuzluq, yeməyə, suya olan meyl və ləzzət hissləri qoyulmuşdur. İnsan növünün qalıb davam etməsi üçün onun varlığında cinsi qərizə və həyat yoldaşına olan meyl hissi qoyulmuşdur.

İnsan öz nəslinin qalıb davam etməsini sevir. Öz həyatını davam etdirmək üçün heyvani həyatının tələblərini də ödəməlidir. Yeməyi gördükdə, aclıq hiss edib yemək istədikdə öz-özünə deyir: “Yemək hazırlayıb yeməliyəm. Əgər bu məqsədin həyata keçməsi yolunda müəyyən maneələr olsa onunla mübarizə aparmalıyam.” Bu hiss pis bir şey deyildir. Çünki insan öz həyatını davam etdirmək üçün işləməli, yeməli və içməlidir. İslamda nəinki onun qarşısı alınmamış, əksinə bu iş tövsiyə edilmişdir. Lakin bunu da bilmək lazımdır ki, heyvani həyat hədəf deyil, sadəcə bir müqəddimədir. Əsil deyil, ikinci dərəcəlidir. Deməli, əgər bir kəs heyvani həyata üstünlük versə və özünün heyvani meyl və istəklərini təmin etmək üçün gecə-gündüz ciddiyyətlə çalışsa, öz həyatının hədəfini yemək, içmək, istirahət etmək, geyinmək, şəhətbazlıq etmək, heyvani qərizələri təmin etmək qərar versə, belə bir şəxs tam mənada azgınlığa düşər olmuşdur. Çünki özünün mələkəti ruhunu və insani əqlini kənara qoymuş və onu “unutqanlıq evində” həbs etmiş olur. Belə bir şəxsi insan hesab etmək olmaz. Belə bir insan, əslində, insan surətində olan bir heyvandır. Onun əqli vardır, lakin öz əqlinə o qədər əhəmiyyət vermir ki, insani səciyyələri, əxlaqi fəzilətləri tanıyıb onun ardınca gedə bilsin. Gözü və qulağı vardır, lakin həqiqətləri görüb eşitmir.

Qurani-Kərim belə şəxsləri heyvan, hətta ondan da azgın adlandırır. Çünki heyvanın ağı yoxdur və dərk eləmir. Lakin belə insanın əql qüvvəsi ola-ola heç bir şeyi başa düşmür.

Quranda buyrulur: “Əgər sənin dəvətini qəbul etməsələr bil ki, onlar öz həvayı-nəflərinə tabe olurlar. Allahın hidayətini

boşlayıb öz həvayi-nəflərinə tabe olanlardan da azğın bir şəxs ola bilərmi?! Allah zalımları heç vaxt hidayət etməz.”¹

Başqa bir ayədə buyurulur: **“Həqiqətən cin və insanlardan çoxunu cəhənnəm üçün yaratmışıq (yəni onlar düzgün olmayan seçim əsasında cəhənnəmə gedərlər). Çünki onların qəlbi var, lakin onunla başa düşməzlər, gözləri vardır, lakin onunla görmürlər, qulaqları vardır, amma onunla eşitmirlər. Bunlar heyvanlar kimi, hətta onlardan da azğındılar. Onlar qafil olanlardır.”²**

Başqa bir yerdə buyurulur: **“O şəxsi gördünmü ki, elm üzündən (bilə-bilə) öz həvayi-nəfsini öz məbudu qərar verdi? Allah da onu zəlalətə saldı, qulaqlarına və qəlbinə möhür vurdu, gözlərinə pərdə saldı! Allahdan başqa kim onu hidayət edə bilər?! Nə üçün öyüd-nəsihət (ibrət) almırsınız?”³**

Mələkəti nəfsini, insani kamal və səadətini nəfsani istəklərə və heyvani həyata qurban verənlər nə qədər ziyankar və bədbəxtidirlər! Onlar öz insani nəflərini heyvani ləzzətlərə dəyişmişlər.

Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“(Əsl) xəsarət görəndə o kəsdir ki, dünyaya qarışmaqla axirət həyatında olan bəhrəsini əldən versin.”⁴**

Yenə buyurur: **“Öz nəfsini çirkin, yaramaz işlərdən saxla, baxmayaraq ki, o, səni rəğbətli olduğun işlərə çəkir. Çünki öz nəfsindən verdiyin şeylər müqabilində əvəz almırsan. Özünü başqasına qul etmə, halbuki Allah səni azad yaratmışdır. Bir xeyir ki, şərdən başqa bir şey ilə əldə olunmaz, xeyir deyildir. Çətinlikdən başqa şey ilə əldə olunmayan xeyir asan olmaz.”⁵**

Başqa bir yerdə buyurur: **“Necə də pis ticarətdir dünyanı öz nəfsinin dəyəri kimi bilib və onu Allah yolunda olanların əvəzində satmaq.”⁶**

Amma insan “heyvani öz” də xülasələnmir. Onun insani bir “öz”

¹ “Qəsəs” surəsi, ayə:50

² “Əraf” surəsi, ayə:179

³ “Casiyə” surəsi, ayə:23

⁴ “Gürürül-hikəm”, 1-ci cild, səh.88

⁵ “Nəhcül-bəlağə”, (Sübhi Saleh) səh.9

⁶ “Nəhcül bəlağə”, 32 və 75-ci xütbələr

ü də vardır və onun səbəbi ilə müqəddəs aləmdən gələn mücərrəd və mələkuti bir gövhər sayılır və heyvani istəklərdən tamamilə başqa olan dəyərləri tələb edir. Əgər insan öz zatına, mələkuti ruhuna baxsa, özünü yaxşı-yaxşı tanısa biləcəkdir ki, qüdrət, kəramət, elm, rəhmət, bəxşiş, nur, ehsan, xeyir və ədalət aləmindən, bir sözlə kamal aləmindən gəlmişdir və həmin aləmlə mütənasibdir.

Burada insanın başqa bir bəsirəti olmalı və digər bir aləmə baxmalıdır. O, Mütləq kamala baxaraq onun dəyərlərinə meyl edir, həmin dəyərlərdən istifadə edərək öz nəfsini heyvaniyyətin aşağı mərhələsindən hərəkət etdirərək kamalın yüksək mərhələlərinə çatdırır və ilahi dərğaha yaxınlaşır.

Məhz burada əxlaqi dəyərlərin yüksək məqamı aydın olur. İnsanın elm, ehsan, xeyirxahlıq, fədakarlıq, ədalət, bəxşiş, məhrumları, zəifləri müdafiə etmək, doğruculuq, düzgünlük, əmanətdarlıq kimi dəyərləri istəməsinin səbəbi də məhz budur ki, özünün kamal aləmindən gəldiyini bilir. Belə dəyərlərin özünün yüksək insani məqamına mütənasib olduğunu görür. Məhz buna görə də bunları sevir, hətta öz heyvani “özünü” və onun istəklərini bu dəyərlərə çatmaq yolunda qurban verməyə razı olur.

Əxlaqi dəyərlər və insani keyfiyyətlər bir sıra ruhani-mənəvi kamallardan ibarətdir ki, insanın mələkuti ruhu onların özünün kamal istəyən ehtiyacları ilə tənəsübünü dərk edir və bilir ki, bu işləri görmək lazımdır. Əxlaqi cəhətdən “yerinə yetirilməli”lərin mənşəyi nəfsin şərəfət və kəramətindən qaynaqlanır və ruhani kamala, zatın yüksəkliyinə çatmaq üçün istifadə olunur. “Haqq yolunda fədakarlıq etməliyik” deməsinin mənası budur ki, fədakarlıq mənim zatımın təkamülə çatması, tərəqqi etməsi üçün faydalıdır və bu yüksəkliyə çatmalıyam. İnsanların mənəvi kamallara çatmasının yeganə bir vasitəsi vardır və bütün insanlar dəyərləri və dəyərlərə zidd olan şeyləri tanınmaqda bir-birinə oxşar yaratılmışdır.

İnsan özünün pak və kamal sevən fitrətinə müraciət etdikdə, həvayi-nəfsi kənara qoyub düşünsə həm əxlaqi fəzilətləri və dəyərləri, həm də əxlaqa zidd olan fəzilətləri anlaya bilər. Bu, bütün insanlarda və bütün dövrlərdə belə olmuşdur. Amma insanlardan bəzilərinin belə müqəddəs bir idrakdan məhrum olmalarının səbəbinə gəldikdə isə, demək lazımdır ki, onların güclü heyvani meylləri və şiddətli həva-həvəsləri ağıllarının nurunu

söndürmüşdür və özləri də nəfsin təsiri altına düşmüşdür. Quran da fəzilətlərin və rəzilətlərin dərk olunmasını insanların fitri bir xüsusiyyəti hesab edərək buyurur: **“And olsun nəfsə və o kəsə ki, nəfsi gözəl yaratdı, azgınlıq və təqva yolunu ona öyrədib ilham etdi. Belə isə hər kəs öz nəfsini saflaşdırıb pərvəriş versə qurtuluşa nail olacaqdır, hər kəs onu günah və çirkin əxlaqla aludə etsə ziyan görəcəkdir.”**¹

Peyğəmbərlər bu məqsədlə gəlmişlər ki, insanların yatmış fitrətlərini oyatsınlar, onların agah olmayan əxlaqi şüurlarını agah şüura çevirsinlər, insanları fəzilətlərə, əxlaqi səciyyələrə diqqət yetirməkdə, onları tanımaqda, kamal mərhələlərini qət etməkdə və Pərvərdigarın qürb məqamına çatmaqda kömək etsinlər. Onlar gəlmişlər ki, insanları, insaniyyətin yüksək dərəcəsinə çatmaq, yüksək insani dəyərlərin dirçəldilməsi və qorunmasının zərurətindən agah etsinlər, insanlara bu mühüm məsələni xatırladıb desinlər ki, siz heyvan deyil, insansınız və mələkdən yüksək bir varlıqsınız. Dünyəvi işlər və heyvani təzahürlər sizin mələkuti məqamınıza layiq deyildir, özünüzü onlara satmayın.

İmam Səccaddan (ə) “İnsanların ən yüksəyi, ən şərəfətli kimdir?” deyə soruşulduqda, buyurdu: **“O kəsdir ki, dünyanı öz nəfsinin şərəf və dəyəri müqabilində görməsin.”**²

Əgər insan özünün insani şəxsiyyətini tanıyıb insani “öz”ünü gücləndirsə onda batində əxlaqi fəzilətlər dirçələcək və rəzil xislətlərə qalib gələcəkdir. Məhz bu zaman insanın şəxsiyyəti ona icazə vermir ki, insani dəyərləri qoyub əxlaqa zidd olan şeylərin ardınca getsin. Məsələn doğruluqdan, düzgünlükdən əl çəkib yalanın ardınca getsin, əmanətdarlıqdan əl çəkərək xəyanətin ardınca getsin, izzəti-nəfsi (nəfsi əziz saxlamağı) buraxaraq zəlliliyə tərəf getsin, ehsanı buraxıb camaata əzab-əziyyət vermək və işlərin ardınca getsin.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz nəfsini əzizləsə nəfsani istəklər onun nəzərində alçalacaqdır.”**³

Peyğəmbərlər daim çalışmışlar ki, insanların fitrətlərini

¹ “Şəms” surəsi, 7-10-cu ayələr

² “Tuhəful-üqul”, səh.285

³ “Nəhcül-bəlağə”, qısar kəlmələri, 449

oyatsınlar, nəticədə öz varlıqlarının cövhərinin nədən ibarət olduğunu anlasınlar, Allahla olan əlaqə və bağlılıqlarını dərk etsinlər, hər bir şeylərini Allah dərgahına yaxınlaşmaq və razılıq məqamını əldə etmək üçün sərf etsinlər; belə ki, hətta yemək, içmək, yatmaq, baxmaq, danışmaq, işləmək, yaşamaq, ölmək və s. kimi işlər hamılıqla əxlaqi və müqəddəslik yönünə malik olsun. İnsan Allahın bəndəsi olub Onun razılığından başqa bir şeyi nəzərə almasa onun bütün işləri ibadət, əxlaq və dəyər olacaqdır.

“De: Mənim namazım da, həcc əməllərim də, ölməyim də, diriliyim də hamısı aləmlərin Rəbbi olan Allah üçündür, Onun heç bir şəriki yoxdur, mən də bu işə əmr olunmuşam, mən birinci müsəlmanam.”¹

Məhz buna görə də islam dinində insanın özünün tanınmasının xüsusi dəyəri vardır. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurub: **“Nəfsi tanımaq mənfəətlərin ən faydalısıdır.”²**

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsini tanısa onun işləri əzəmətli olar.”³**

Özünü və nəfsini tanımaq dedikdə məqsəd pasportda qeyd olunanlar deyil. Əksinə, bu mənədadır ki, insan özünün yaradılış aləmindəki həqiqi məqamını tanıсын və başa düşsün ki, yer üzündə yaşayan sadə bir canlı deyil. O, rübub aləmindən gəlmiş bir nur, Allahın yer üzündəki xəlifəsi və Onun əmanətdarıdır. O, agah, muxtar və azad yaradılan bir mələkəti varlıqdır ki, sonsuz kamal mərhələlərinə doğru seyr etməli, özünü paklaşdırmalı və nəfsinə pərvəriş verilməsi məsuliyyətini öhdəsinə almalıdır. İnsan belə bir mərifət əsasında kəramət və şərəfət hiss edir, öz varlıq dəyərini və müqəddəsliyini anlayır, həmçinin əxlaqi səciyyələri və insani fəzilətlər onun üçün həqiqi mənə və dəyər kəsb edir.

Məhz belə olan surətdə ümitsizlikdən, məyusluqdan, puc fikirlərdən, bihudəlikdən və gündəlik təkrarlardan xilas olur, həyat onun üçün dəyərli, müqəddəs və gözəl hədəfli olur.

¹ “Ən”am” surəsi, ayə:162

² “Qurərul-hikəm”, səh.768

³ “Qurərul-hikəm”, səh.628

BATİNİ HƏYAT

İnsan bu dünyada bir zahiri həyata malikdir ki, onun cismi və bədəni ilə əlaqədardır. O yeyir, içir, yatır, hərəkət edir, iş görür, lakin eyni halda onun zatının batinində nəfsani bir həyatı da vardır. O, bu dünyada yaşaması ilə eyni zamanda zatının batinində ya səadətə, kamala və nuraniyyətə doğru seyr edir, ya da bədbəxtliyə, qaranlıqlara doğru yuvarlanır. Ya insaniyyətin həqiqi yolunda Allaha doğru hərəkət edir, ya da insaniyyət yolundan azaraq heyvanlığın qaranlıq, zülmətli və alçaq vadilərinə yuvarlanır, ya kamalın yüksək dərəcələrindən nura, sevincə, camala gedən yoldadır, ya da zülmətlərə, əzab və süquta aparın yoldadır. Camaatın əksəriyyətinin bu batini həyatdan qafil olmasına baxmayaraq bu bir həqiqətdir.

Allah Quranda buyurur: **“Dünya həyatının zahirindən agahdrlar, lakin axirət həyatından (batini həyatdan) qafildirlər.”**¹

Amma bilməyin, yaxud bilməməyin real gerçəklilyə heç bir təsiri yoxdur. Qiyamətdə maddiyyat pərdələri insanın gözləri önündən çəkildikdə özünün feliyyətə çatmış gerçəkliyindən agah olacaqdır. Mütəal Allah Quranda buyurub: **“(Qiyamətdə insana deyilər:) Sən dünyada bu məsələdən qafil idin, lakin bu gün sənin gözlərin daha itidir.”**²

Bu ayədən məlum olur ki, axirətlə əlaqədar olan işlər elə bu dünyada və insan vücudunun batinində mövcuddur, lakin insan ondan qafildir. O, qəflət pərdələrinin götürüldüyü axirət aləmində hər bir şeyi əyani olaraq müşahidə edəcəkdir. Qurani-Kərim ayələrindən və hədislərdən məlum olur ki, insanın nəfsi bu dünyada müəyyən şeylər kəsb edir. Onun kəsb etdiyi şeylər həmişə onunla yanaşı olacaq, onun axirətdəki müqəddəratını həll edən rol ifa edəcəkdir. Nümunə olaraq aşağıdakı ayələri qeyd edirik:

“Hər bir kəs nəfs gördüyü əməllərin girovundadır. (Hərə öz əməlinin əvəzini alacaqdır.)”³

“Hər bir nəfs kəsb etdiyi şeyləri qiyamətdə tamam-kamal

¹ “Rum” surəsi, ayə:7

² “Qaf” surəsi, ayə:22

³ “Muddəssir” surəsi, ayə:38

olaraq alacaqdır.”¹

“Allah sizi bihudə andlarınız vasitəsi ilə deyil, qəlblərinizin kəsb etdiyi şeylərin vasitəsi ilə cəzalandırır və mükafatlandırır. Allah bağışlayan və həlimdir.”²

Digər bir ayədə buyurulur: **“Allah heç kəsdən qüdrəti çatmadığı şeyi tələb etməz. (Nəfsin) kəsb etdiyi bütün yaxşılıqlar onun özününküdür və onun bütün pis işləri də öz ziyanına tamam olacaqdır.”³**

Yenə buyurulur: **“O gündə ki, hər bir nəfs yerinə yetirdiyi yaxşı işi öz qarşısında hazır görəcəkdir. Yerinə yetirdiyi pis işləri görəcək və arzu edəcəkdir ki, kaş onunla pis işləri arasında uzun-uzadı fasilə olaydı!”⁴**

“Hər kəs saleh bir əməl yerinə yetirsə öz nəfsi üçün yerinə yetirmişdir, hər kəs çirkin bir işə mürəkib olsa öz nəfsinin ziyanına olacaqdır. Sonra sizin hamınız Pərvərdigarınıza doğru qaytarılacaqsınız.”⁵

“Qiyamət günü hər kəs zərrə qədər yaxşı iş görmüş olsa onu görəcəkdir, hər kəs də zərrə qədər pis iş görmüş olsa onu görəcəkdir.”⁶

Başqa ayədə buyurulur: **“İnsan üçün özünün səylərinin hasilindən başqa bir şey qalmaz və o qiyamətdə öz səylərini görəcəkdir.”⁷**

Yenə buyurulur: **“Əvvəlcədən (bu dünyada) öz nəfsləriniz üçün göndərdiyiniz şeylərin hamısını Allah yanında tapacaqsınız.”⁸**

“O gündə (qiyamətdə) insanın mal-dövləti və övladları ona heç bir fayda yetirməz. Yalnız Allahın görüşünə sağlam qəlblə

¹ “Ali-İmran” surəsi, ayə:161

² “Bəqərə” surəsi, ayə:225

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:286

⁴ “Ali-İmran” surəsi, ayə:30

⁵ Casiyə 15

⁶ “Zilzal”, surəsi, ayə:7

⁷ “Nəcm” 39

⁸ “Bəqərə” 110

gələnlərdən başqa.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) səhabələrdən birinə buyurdu: **“Ey Qeys! Sən hökmən özün üçün bir munis hazırlayaqsan və o, qəbirdə səninlə olacaq. O diridir və sən onunla birlikdə dəfn olunacaqsan. Əgər o yaxşı və əziz olsa səni də əziz edəcək, əgər alçaq olsa səni də alçaldacaqdır. Sonra sən qiyamətdə onunla birlikdə diriləcəksən. Səndən hesab-kitab çəkiləcəkdir. Çalış, özün üçün əməli saleh bir munis seç. Əgər saleh olsa onunla ünsiyyətdə olacaqsan, əgər azgın və fasiq olsa sənin vəhşətin və əzabın onun tərəfindən başqa bir şey olmayacaqdır. Həmin munis sənin əməllərimdir.”²**

İnsan elə bu dünyada özünün axirət həyatının təmin olunmasına və nəfsinin pərvəriş edilməsinə məşğuldur. Əqidə və fikirlər, səciyyə və xasiyyətlər, məhəbbət, bağlılıq və ünsiyyətlər, eləcə də nəfisdə təsir qoyan sair işlər tədricən qurulur və inkişaf edir. Onun necə olması bu kimi işlərlə bağlıdır. Haqq mərifət və əqidələr, gözəl əxlaq və insani səciyyələr, Allaha məhəbbət və bağlılıq, Allahla ünsiyyət və Ona diqqət yetirmək, Allaha itaət edib Onun razılığını qazanmaq, Allahın əmr etdiyi saleh əməlləri yerinə yetirmək insanın mələkəti ruhunu kamal dərəcələrinə doğru yüksəldir və Allahın qürb məqamına çatdırır. İnsan iman və saleh əməl vasitəsi ilə elə bu dünyada yeni və pak-pakizə bir həyata malik olur və bu da axirət aləmində aşkar olur.

Qurani-kərimdə buyurulur: “Hər kəs – istər qadın, istərsə də kişi imanı olduğu halda saleh bir əməl görsə Biz onu pak və gözəl bir həyatla dirildərik.”³

İnsan bu dünyada bədən və cismi ilə ləzzət alıb bəhrələndiyi nemətlərdən əlavə mənəvi nemətlərdən də bəhrələnir, onların vasitəsi ilə öz ruhuna pərvəriş verir, özünün mənəvi və axirət həyatını qurur. Bunun da nəticəsi axirət aləmində zahir olur.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Allah Öz bəndələrinə buyurur: “Ey mənim siddiq (sadiq) bəndələrim! Dünyada Mənə ibadət nemətindən istifadə edin ki, axirət aləmində elə

¹ “Şüəra” surəsi, ayə:85

² “Camius-sədat”, 1-ci cild, səh.17

³ “Nəhl” surəsi, ayə:97

bunlardan da bəhrələnəsiniz.””¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurub: **“Allahı zikr etməkdə davamlı olmaq ruhların qidasıdır.”²**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurub: **“Allahı zikr (yad) etməyi heç vaxt unutmayın, çünki o, qəlblərin nurudur.”³**

Behişt və onun nemətləri, eləcə də cəhənnəm və onun əzabları elə bu dünyada, insanın əqidə, əxlaq və əməllərinin vasitəsi ilə əmələ gəlir. Biz ondan qafil olsaq da, axirət aləmində, sirlərin aşkar olduğu bir gündə həqiqətlər aşkar olacaqdır.

İmam Səccad (ə) buyurub: **“Ağah olun! Hər kəs Allah övliyası ilə düşmənçilik etsə, Allah dinindən başqa bir din seçsə, Allah vələsinə etina etməsə və öz rəyinə əməl etsə bədənləri atəş şölələri arasına daxil olar. Bunlar elə bədənlərdir ki, ruhlarını əldən vermiş və bədbəxtlik onlara qələbə çalmışdır. Bunlar elə ölümlərdir ki, atəşin hərarətini dərk etmirlər. Əgər diri olsaydılar atəşin əzabını və hərarətini dərk edərdilər. Ey bəsirət sahibləri! İbrət alın və Allaha sizi hidayət etdiyinə görə həmd edin.”⁴**

Quranda buyurulur: **“Yetimlərin mal-dövlətini nahaq yerə yeyənlər öz qarınlarına od daxil edirlər və bu odlar tezliklə şölələnəcəkdir.”⁵**

İnsan bu dünyada axirət üçün ya nur və bəsirət hazırlayır, ya da zülmət və qaranlıq. Əgər bu dünyada kor və nursuz olsa axirət aləmində də kor və nursuz olaraq məhşərə gətirilər.

Quranda buyurulur: **“Hər kəs (qəlbinin gözü) bu dünyada kor olsa axirətdə də kor və azgün şəkildə məhşur olunar.”⁶**

Mərhum Əllamə Təbatəbai (rizvanullahi əleyh) buyurub: Nəcəfi Əşrəf şəhərində çox abid və zahid bir şeyx yaşayırdı. Ona “Şeyx Əbud” deyirdilər. O, Allah övliyalarından, seyri-süluk əhlindən idi.

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.253

² “Ğürərul-hikəm”, səh.764

³ “Ğürərul-hikəm”, səh.479

⁴ “Qürətul-üyun”, (Mərhum Feyz Kaşani), səh.466

⁵ “Nisa” surəsi, ayə:100

⁶ “İsra” surəsi, ayə:72

Daim zikr deyər, ibadətlə məşğul olardı. Bəzi vaxtlar “Vadiyussəlam” qəbristanlığına gedər, saatlarla orada oturub fikirləşər, bəzən də gəzişərdi. Köhnə və təzə qəbirlərə diqqətlə nəzər salardı. Bir gün qəbristanlıqdan qayıtdığı zaman alimlərdən bir neçəsi onunla qarşılaşıb halını soruşur və deyirlər: “Şeyx Əbud, “Vadiyussəlam” da nə xəbər var?” O deyir: “Təzə bir xəbər yoxdur.” İsrar etdikləri zaman deyir: Çox qərībā bir məsələ ilə qarşılaşdım. Köhnə və yeni qəbirlər barəsində nə qədər diqqət etdimsə onlarda ilan, əqrəb və əzab vasitələrini görmədim. Qəbirlərin birindən soruşdum: “Rəvayətlərdə qeyd olunur ki, qəbirdə meyyitə ilan, əqrəb və sair əzab verən həşəratların vasitəsi ilə işgəncə verilir. Amma mən sizin yanınızda ilan-əqrəb görmürəm.” Qəbirdən belə cavab gəldi: “Bəli, bizim yanımızda ilan əqrəb yoxdur, siz özünüz dünyadan özünüzlə birlikdə ilan-əqrəb gətirirsiniz və burada sizə onlarla işgəncə verilir.”

İnsanın nəfsani və batini həyatı həqiqi və real bir həyatdır. İnsan öz zatının batinində real bir yolu ötüb keçir; bu yol ya onu səadətə və kamala çatdırır, ya da bədbəxtçiliyə və fəlakətə düşür edir. Onun həqiqi və real həyatı vardır ki, insanın əqidə, əxlaq və əməlləri nəticəsində formalaşır.

Allah-təala Quranda buyurur: **“Hər kəs izzət istəyirsə (bilməlidir ki,) bütün izzətlər Allaha məxsusdur. Pak kəlmələr (pak nəflər) Allaha doğru qaldırılır və saleh əməl də onu yuxarı aparır.”**¹

Bizim nəfsimizin feliyyəti bizim fəaliyyət, iş və əməllərimizin məhsulu olub bizim əqidə, əxlaq, səciyyə, xislət və əməllərimizin vasitəsi ilə formalaşır. Onun yaxşı və ya pis nəticəsi də axirət aləmində aşkar olacaqdır.

ÖZÜMÜZDƏN NƏ DÜZƏLDİRİK?

Yüksək (ali) elmlərdə isbat olunmuşdur ki, insan ruhunun yaranması cisimdən başlayır, lakin onun davam edib qalması ruha bağlıdır. Yəni insanın mələkəti ruhu onun əvvəlki cismani surətindədir ki, tədrici olaraq hərəkət və təkamül vasitəsilə insani ruhun ilkin (ən aşağı) mərhələsinə yəni, insan mərhələsinə çatır. Hərəkət və təkamül həmin mərhələdə də dayanmır və ömrünün

¹ “Fətir” surəsi, ayə:10

axırına qədər davam edir. İşin əvvəlində mücərrəd, mələkütü və maddi aləmin fəvqündə olan bir varlıqdır, lakin tam və kamil mücərrədliyə malik deyildir, öz vücudunun aşağı mərhələsi baxımından cismə və bədənə meyillidir və iki dərəcəyə malikdir. Onun bir dərəcəsi maddi olub bədənlə əlaqəlidir. O, maddi işləri görür, buna görə də onun barəsində hərəkət və kamala doğru yönəlmə təsəvvür olunur. Digər dərəcəsi isə mücərrəd olub maddənin fəvqündədir və buna görə də qeyri-maddi işləri görür. Onun bir yönü heyvani və cismani, digər yönü isə insani və mələkütüdür. Həqiqətin yalnız bir olmamasına baxmayaraq, həm heyvani sifət və qərizələrə malik olub heyvani işləri görür, həm də insani sifətlərə və qərizələrə malik olaraq insani işlər görür.

Bu qəribə və barəsində Allah-təalanın “təbarəkəllahu əhsənul-xalığın”- deyə buyurduğu bir varlıq hərəkətin başlanğıcında əvvəlcədən qurulmuş və kamil bir varlıq deyildir. O, tədricən özünü qurub inkişaf etdirir. Əməl və hərəkətlərdən qaynaqlanan əqidə, fikir, səciyyə və xislətlər insanın vücudunun həqiqətini yaradır. Onu tədricən kamala çatdırır. Səciyyələr də insan vücuduna sonradan əlavə olunan şeylər deyil, sadəcə onun vücudunun mahiyətinin qurucusudur.

Maraqlıdır ki, insanın fikir, əqidə və səciyyələri insanın təkcə vücudunda yox, onun “nə olmasında” da təsir qoyur. Yəni, düzgün əqidə və fikirlər, gözəl əxlaq, xislət və saleh əməl nəticəsində yaranan səciyyələr tədrici olaraq insanı kamal mərhələlərinə yönəltdiyi, onu insaniyyətin kamil mərtəbəsinə və ilahi qürb məqamına çatdırdığı kimi, cəhalət, batil əqidələr, rəzil əxlaq, səciyyə və çirkin işlər nəticəsində yaranan qəsavətlər insanın ruhunu zəiflədir, onu tədricən heyvaniyyət mərhələsinə endirir. Nəhayət o, heyvaniyyətin qaranlıq və zülmətli vadisinə süqut edir. Heyvani xislət və səciyyələrin ona nüfuz edib möhkəmlənməsi, cəhalət və qəsavətin onun batini zatında yerləşməsi nəticəsində bir heyvan surətinə düşür.

Onun zəti doğrudan da heyvan olur və heyvan şəxsiyyətinə yiyələnir. Artıq o insan deyil, bir heyvandır, hətta heyvandan da aşağı səviyyədədir; insaniyyət yolu ilə heyvana dönmüş bir varlıqdır. Zahirə bir insan kimi yaşamasına baxmayaraq batində heyvan olmuşdur, lakin bunu dərk etmir. Heyvanın heyvan olması onun zahiri görkəmləri və quruluşları ilə deyil, onlarda olan

heyvani nəfslərin varlığı, heyvani meyllər və qərizələrə qeydsiz-şərtsiz tabe olmaqladır. Canavar xüsusi formada olduğuna görə canavar deyil, əksinə, onun yırtıcılıq xüsusiyyətinə, bu kimi qərizələrə qeydsiz-şərtsiz tabe olmasına, əql qüvvəsindən məhrum olduğuna görə canavar sayılır. Əgər bir kəsdə yırtıcılıq xüsusiyyəti qələbə çalaraq onun əql gözüünü, bəsrətini kor etsə, həmin şəxs batində doğrudan da çöldə yaşayan canavarlardan qat-qat yırtıcı olan bir varlığa çevrilmiş olur. Çünki öz əql qüvvəsini və dərrakəsini yırtıcılıq xüsusiyyətinin xidmətinə vermiş olur. Bəzi şəxslər elə cinayətlərə mürəkib olurlar ki, hətta çöldə yaşayan canavarlar belə heç vaxt bu kimi cinayət işləri görməz. Belə bir şəxs canavar deyildirmi?! Əlbəttə ki, canavardır! Lakin özü bunu dərk etmir, başqaları da onu insan kimi təsəvvür edirlər. Qiyamətdə insanların batini aşkar olduğu bir gündə, gözlərin önündən pərdələr qaldırıldığı zaman onların batinləri aşkar olacaq və məlum olacaqdır ki, behişt canavarların yeri deyildir. Canavar Allah övliyaları və Allahın saleh bəndələri ilə bir yerdə ola bilməz. İnsaniyyət yolu ilə canavara çevrilən belə bir şəxs cəhənnəmin qaranlıq və zülmətli mühitlərində əzaba layiq görülməlidir.

Deməli, insan özünün gələcək şəxsiyyətini elə bu dünyada qurmalıdır. Ya insan olaraq Allah dərğahına müqərrəb olan mələklərdən də yüksək bir məqama çatır, ya da batində müxtəlif heyvanlar surətinə düşür. Bu məsələ həm ali elmlərdə isbat olunmuş, həm Allah övliyaları kəşf və şühudla bunu gördüklərini demişlər və həm də Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və məsum imamlar (ə) – yəni həqiqi insanlar bu barədə xəbər vermişlər.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurub: **“İnsanlar qiyamətdə elə surətdə məşhur olub gələcəklər ki, meymun və donuz surətləri onlardan qat-qat yaxşıdır.”**¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) fasiq və əxlaqsız alim barəsində buyurub: **“Onun surəti insan surətidir, lakin qəlbi heyvan qəlbidir. Hidayət yolunu tanımır ki, ona tabe olsun, azgınlıq yolunu bilmir ki, ondan çəkinsin. Belə bir şəxs dirilər arasında olan ölüdür.”**²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurub: **“Təkəbbürlü şəxslər qarışqa**

¹ “Qurrətul-üyun”, səh.279

² “Nəhcül-bəlağə”, 87-ci xütbə

surətinə düşər və camaatın hesabı sona çatana qədər məhşər əhlinin ayağı altında tapdalanarlar.”¹

Allah-təala Quranda buyurur: “Və izəl-vuhuşu huşirət” yəni o zaman (qiyamət günündə) vəhşi heyvanlar məhşur (həşr olar, cəm olar) olar.”²

Müfəssirlərdən bəziləri bu ayənin təfsirində demişlər ki, “vəhşilər” dedikdə qiyamətdə heyvan surətində dirilən vəhşi insanlar nəzərdə tutulur, çünki heyvanlar üçün vəzifə və təklif yoxdur və onlar qiyamətdə dirildilməzlər.

Quranda buyurulur: **“Həqiqətən bu gün sizin ayrılıq gününüzdür; elə bir gündür ki, sur çalınanda siz dəstə-dəstə gələrsiniz.”**³

Bəzi müfəssirlər bu ayənin mənasında demişlər ki, qiyamətdə insanlar bir-birindən ayrılar, hər kəs özünün batini surəti ilə eyni surətdə olanlarla birlikdə məhşur olar.

Həmin ayənin təfsirində Peyğəmbəri-Əkrəmdən (s.ə.v.v) qəribə bir əhvalat nəql olunmuşdur. Məaz ibni Cəbəl deyir: “Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) **“Yovmə yunfəxu fissuri fətətunə əfvacən”** ayəsinin təfsirində buyurdu: “Ey Məaz! Çox böyük bir məsələ barəsində soruşdun!” Bu halda Peyğəmbərin göz yaşları axmağa başladı, sonra buyurdu: **“Mənim ümmətimdən on dəstə bir-birindən fərqlənən müxtəlif surətlərdə məhşur olacaqdır; bəziləri meymun surətində, bəziləri donuz surətində, bəziləri başları yerdə, ayaqları isə göydə hərəkət edən halda, bəziləri kor və sərgərdan, bəziləri kar və lal halda olub heç nəyi dərk etməz, bəziləri dillərini çeynəyir, ağızlarından çirk və qan axır və (bütün) məhşər əhli onlara nifrət edir, bəzilərinin əlləri və ayaqları kəsilmişdir, bəziləri oddan olan budaqlarda divara çəkilmiş haldadır, bəziləri üfunətli heyvan ölüsündən də pis iy verir, bəziləri bədənlərinə qızmar misdən olan paltarlar geymiş və bu da bədənlərinə yapışmış olar.”**

Sonra buyurdu: **Meymun şəklində gələnlər söz gəzdirənlərdir. Donuz surətində məhşur olanlar rüşvət alanlar və haram mal**

¹ “Biharul-ənvar”, 7-ci cild, səh.201

² “Təkvir” surəsi, ayə:5

³ “Nəbə” surəsi, ayə:18

yeyənlərdir. Kəlləsi üstə hərəkət edənlər riba (faiz) yeyənlərdir. Kor gələnlər qəzavət və mühakimədə zülm edənlərdir. Kar və kor olanlar rəftarlarında xudpəsənd olub özünü bəyəyənlərdir. Dillərini dişləyənlər əməlləri sözləri ilə uyğun olmayan alim və qazilərdir. Əlləri və ayaqları kəsilmiş halda gələnlər qonşularına əziyyət vermiş olanlardır. Oddan olan budaqlardan asılan kəslər sultan və hökmdarlara camaatdan söz çatdırırlar. Üfunətli iyləri olan şəxslər dünyada həvayinəfsə uyan, ləzzətlərin ardınca gedib öz mal-dövlətlərindən Allah haqqını verməyənlərdir. Bədənlərində qızmar misdən paltar olanlar təkəbbürlülər və lovğalardır.”¹

Deməli, əxlaqi işləri əhəmiyyətsiz və kiçik hesab etmək olmaz. Onlar çox mühüm və insan müqəddəratını həll edən məsələlər olub, insanın batini şəxsiyyətini və nəfsani həyatını qurur və hətta onun nə olmasında təsir qoyur. Əxlaq elmi təkcə “necə yaşamağı” deyil, “necə olmağı” da öyrədir.

QURANDA QƏLB

“Qəlb” kəlməsi Quranda və hədislərdə çox işlənmişdir və yüksək əhəmiyyətə malikdir. Lakin qəlb dedikdə, məqsədin insanın döş qəfəsinin sol tərəfində yerləşən ət olub özünün müntəzəm döyüntüləri ilə qanı bədənin hər bir yerinə göndərərək heyvani həyatı davam etdirən üzv olması təsəvvür olunmamalıdır. Çünki Qurani-Kərimdə qəlbə aid edilən şeylərin zahiri qəlbə əlaqəsi yoxdur. Məsələn, aşağıdakı ayələrə nəzər salaq:

1. Dərk etmək və əql qüvvəsini işlətmək. **“Nə üçün yer üzündə seyr etmirlər ki, bununla təəqqül edəcəkləri (düşünüb dərk edəcəkləri) qəlbə malik olsunlar?!”**²

2. Düşünməmək, dərk etməmək əqli işə salmamaq. **“Onların qəbləri vardır, lakin onunla düşünmürlər, gözləri vardır, lakin onunla görmürlər.”**³

“Onların qəblərinə möhür vurulmuşdur və başa

¹ “Məcməul-bəyan”, 10-cu cild, səh.423, “Ruhul-bəyan”, 10-cu cild, səh.299, “Nurus-səqəleyn”, 5-ci cild, səh.493

² “Həcc” surəsi, ayə:46

³ “Ə”raf” surəsi, ayə:179

düşməzlər.”¹

3. İman. **“Allah bu insanların qəlbində imanı möhkəmləndirmiş və Öz tərəfindən olan ruhla onları küvvətləndirmişdir.”²**

4. Küfr etmək və iman gətirməmək. **“Axirətə iman gətirməyənlər qəbləri ilə (haqqı) inkar edir və təkəbbürlük göstərirlər.”³**

“Onlar (kafirələr) elə kəslərdir ki, onların qəblərinə, qulaqlarına və gözlərinə möhür vurulmuşdur və onlar qafillərdir.”⁴

5. Nifaq (münafıqlıq). **“Münafıqlar bundan qorxurlar ki, Allah tərəfindən bir surə nazil olsun və onların qəblərində olanlardan xəbər versin.”⁵**

6. Hidayət. **“Hər kəs Allaha iman gətirsə qəlbini hidayət edər. Allah hər bir şeydən agahdır.”⁶**

Başqa bir ayədə buyrulur: **“Həqiqətən bunda (keçmiş ümmətlərin həlak olmasında) qəbləri olan, yaxud, həqiqətlərə qulaq asıb şahid olanlar üçün böyük nəsihət və ibrətlər vardır.”⁷**

7. Qəflət. **“...Həvayi-nəfsə tabe olub, ona itaət etmə.”⁸**

8. Aramlıq və xatircəmlik. **Quranda buyrulur: “Agah olun (və bilin) ki, qəblər yalnız Allahı yad etməklə aramlıq tapar.”⁹**

Yenə buyrulur: **“Məhz O (Allah) möminlərin qəblərinə aramlıq nazil etdi ki, imanları artsın.”¹⁰**

9. İztirab və tərəddüd. **“Səndən yalnız Allaha və qiyamət gününə iman gətirməyənlər və qəblərində şəkk-şübhə olanlar**

¹ “Tövbə” surəsi, ayə:78

² “Mucadilə” surəsi, ayə:22

³ “Nəhl” surəsi, ayə:22

⁴ “Nəhl” surəsi, ayə:28

⁵ “Tövbə” surəsi, ayə:64

⁶ “Təğabun” surəsi, 11

⁷ “Qaf” surəsi, ayə:38

⁸ “Kəhf” surəsi, 28

⁹ “Rə”d” surəsi, ayə:28

¹⁰ “Taha” surəsi, 4

(cihaddan qaçmaq üçün) icazə istəyirlər. Onlar həmişə şəkk və tərəddüddədirlər.”¹

10.Mehribanlıq və rəhmət. **“İsaya tabe olanların qəlblərində mehribanlıq və rəhmət qərar verdik.”²**

Yenə buyurulur: **“Özünün köməyi və möminlərin vasitəsi ilə səni gücləndirən və onların qəblərinə ülfət salan Allahdır.”³**

11.Kobud rəftar və daşürəklilik. **“Əgər daşürəkli və kobud qəbli olsaydın, camaat sənin ətrafından dağılışardı.”⁴**

Bir sözlə, Quranda qəlb son dərəcə böyük məziyyətlərdən bəhrələnir və nəfsani işlərin əksəriyyəti ona aid edilir. O cümlədən iman, küfr, nifaq, təəqqül (əql işlətmə), dərk etmə, haqqın qəbul edilməsi, yaxud edilməməsi, hidayət və ya zəlalət, xəta və ya qəsd, paklıq və ya aludəlik, mehribanlıq və daşürəklilik, ülfət, zikr, qəflət, qorxu, qeyz, şəkk, tərəddüd, rəhm, qəsavət, həsrət, aramlıq, təkəbbür, həsəd, üsyankarlıq, sapmaq və bu qəbildən olan çoxlu işlər qəlbə aid edilir. Halbuki, zahiri ürək bu kimi işlərin mənşəyi ola bilməz. Bu kimi xasiyyətlər insani ruhdan və nəfsdən qaynaqlanır.

Deməli, qəlb dedikdə insanın insaniyyətini müəyyən edən mələkəti və mücərrəd gövhər nəzərdə tutulur.

Quranda qəlbın məqamı o qədər yüksəkdir ki, vəhydən, yəni insanla Allah arasında rabitə vasitəsindən söhbət açıldıqda qəlbın adı çəkilir. Allah-təala Quranda Peyğəmbəri-Əkrəmə (s.ə.v.v) xitab edərək belə buyurur: **“Ruhul-Əmin (Cəbrail) Qurani sənin qəlbinə nazil etdi ki, insanları (itaətsizlik edəcəkləri təqdirdə ilahi əzabdan) qorxudanlardan olasan.”⁵**

Başqa ayədə buyurulur: **“Hər kəs Cəbrailə düşmənçilik etsə (Allahla düşmən olmuşdur, çünki) Cəbrail yalnız Allahın izni ilə Qurani sənin qəlbinə nazil etmişdir.”⁶**

Qəlbın məqamı o qədər yüksəkdir ki, insan onun vasitəsilə vəhy

¹ “Tövbə surəsi, ayə:45

² “Hədid” surəsi, 27

³ “Ən’am” surəsi, ayə:63

⁴ “Ali-İmran” surəsi, 159

⁵ “Şüəra” surəsi, ayə:194

⁶ “Bəqərə” surəsi, ayə:94

mələyini görüb, onun sözlərini eşidə bilər: “Allah Öz bəndəsinə (Həzrəti Muhəmmədə) vəhy etdi və Peyğəmbərin qəlbi gördüyünü yalan saymadı.”¹

QƏLBİN SAĞLAMLIĞI VƏ XƏSTƏLİYİ

Bizim həyatımız qəlbimiz və ruhumuzla bağlıdır. Bədəni idarə edən də odur. Bütün bədən üzvləri ona tabedir; əməl və hərəkətlər qəlbə qaynaqlanır. Deməli, insanın bədbəxt və ya xoşbəxt olması da onun qəlbinin necə olmasına bağlıdır. Quran ayələri və hədislərdən məlum olur ki, insanın bədəni bəzən sağlam, bəzən isə xəstə olduğu kimi, onun qəlbi də bəzən sağlam, bəzən isə xəstə olur. Quranda buyrulur: “**O gündə (qiyamətdə) insan üçün maldövlət və övlad heç bir fayda verməz, yalnız o kəslərdən başqa ki, (yalnız o kəslər nicat tapar ki,) Allaha doğru sağlam qəlblə qayıtmış olsun.**”²

Yenə buyrulur: “**Həqiqətən bunda (bəd əməl sahiblərinin həlak olmasında) qəlbi olan insanlar üçün ibrətlər vardır.**”³

Yenə buyrulur: “**Behişt müttəqilər üçün yaxına gətirənlər ki, azacıq belə, uzaq olmasın. Bu, həmin behiştədir ki, Allaha doğru qayıdaraq öz nəfslərini günahdan saxlayan insanlara vədə verilmişdi. Onlar həmin kəslərdir ki, mehriban Allahdan qorxaraq (Onun hüzurunda) xüsu halında olan qəlblə gələrlər.**”⁴

Gördüyünüz kimi bu ayələrdə “sağlamlıq” qəlbə aid edilir və insanın axirət səadəti Allah dərgahına sağlam və xüsu halında olan qəlblə qayıtması ilə şərtləndirilir. Digər tərəfdən Qurani-Kərim bəzi qəlbləri xəstə adlandırır. O cümlədən:

“Onların (münafıqların) qəblərində xəstəlik vardır. Allah da onların xəstəliklərini artırır.”⁵

“Allah qəblərində xəstəlik olanların xəstəliklərini artırdı.”⁶

¹ “Nəcm” surəsi, ayə:11

² “Şüəra” surəsi, ayə:89

³ “Qaf” surəsi, ayə:37

⁴ “Qaf” surəsi, 31-32-ci ayələr

⁵ “Bəqərə” surəsi, 10-cu ayə

⁶ “Tövbə” surəsi, 125-ci ayə

“O zaman ki, münafıqlar və qəlblərində xəstəlik olanlar “Allahın və Rəsulun vədələri qürur və aldadıcı şeydən başqa heç nə deyildir” - deyərlər.”¹

“Sən qəlblərində xəstəlik olanları (yəhudi və məsihilərlə dostluq üçün) tələsən halda görərsən. Onlar deyərlər: “Qorxuruq ki, bizim üçün bir giriftarçılıq yaransın.””²

Bu ayələrdə küfr, nifaq və kafirlərlə dostluq qəlbin xəstəliyi kimi qeyd olunur. Bu kimi ayələr, eləcə də Peyğəmbərdən (s.ə.v.v.) və Əhli-beyt imamlarından (ə) nəql olunan yüzlərlə rəvayətlərdən məlum olur ki, insanın qəlbi və ruhu da bədəni kimi sağlam və ya xəstə ola bilər. Deməli, qəlbin xəstəlik və sağlamlığını məcazi mənada götürməyin heç bir zərurəti yoxdur. Allah qəlbin və nəfsin xalığı olduğu, Peyğəmbər (s.ə.v.v.) və pak imamlar (ə) insanı və qəlbi tanıyıb qəlbin bəzi xəstəliklərindən xəbər verdikləri halda nə üçün qəlbin xəstəliyi özünün həqiqi mənasında yozulmamalıdır?! Həqiqi insanşünaslar küfr, münafıqlıq, haqqı qəbul etməmək, təkəbbür, kin-küdurət, qəzəb, xəbərçilik, söz gəzdirmək, xəyanət, xudbinlik, qorxu, bədxahlıq, töhmət, nalayiq danışmaq, qeybət etmək, kobud rəftar, zalımlıq, paxıllıq, hərislik, eyb axtarmaq, yalan danışmaq, şan-şöhrət istəmək, riyakarlıq, hiyləgərlik, sui-zən etmək, qəlbin daşlaşması, nəfsin zəifliyi və sair kimi çirkin sifətləri qəlbin və ruhun xəstəliyi kimi təqdim etmişlər. Deməli, belə dərdlərlə dünyadan gedənlər Allah hüzurunda sağlam qəlbə malik olmayacaqlar ki, aşağıdakı ayənin nümunəsi olsunlar: **“O gündə Allahın dərğahına sağlam qəlblə gələnlərdən başqa, mal dövlət və övlad heç kəsə fayda verməz (heç kəs mal-dövlət hesabına canını qurtara bilməz).”**

Qəlbin və nəfsin xəstəliklərini əhəmiyyətsiz hesab etmək olmaz. Bunlar fiziki xəstəliklərdən qat-qat təhlükəli, müalicəsi də olduqca çətindir. Fiziki və cismi xəstəliklərdə bədənin normallığı, müvazinəti pozulur, müəyyən ağrılar, narahatçılıqlar baş verir. Bəzi hallarda üzvdə nöqsanlı hal irəli gəlir. Lakin hər bir halda o məhduddur və ömrünün axırına qədər davam etmir. Amma qəlbin və nəfsin xəstəlikləri öz ardınca axirət bədbəxtçiliyini, işgəncəsini və əzabını, qəlbin dərinliklərinə işləyən və ruhu yandıran bir dərd

¹ “Əhzab” surəsi, 13-cü ayə

² “Maidə” surəsi, 52-ci ayə

gətirir. Bu dünyada Allahdan qafil olan, ilahi nişanələri müşahidə etməyən, bir ömür zəlalət, küfr və günah içində olan qəlb həqiqətdə kor, qaranlıq və zülmətlidir. Qiyamətdə də elə həmin korluq və zülmətlə dirildilər, dərddli, əzablı, işgəncəli və ağır həyatdan başqa bir taleyə malik olmayacaqdır.

Allah Quranda buyurur: **“Hər kəs Bizim zikrimizdən üz döndərsə ağır həyata malik olacaqdır və Qiyamətdə onu kor məhşur edəcəyik. O deyər: “Nə üçün mənə kor diriltidin? Halbuki mən dünyada görürdüm!” Allah onun cavabında buyurar: “Bizim ayələrimiz sənə üçün gəldi, lakin sən isə onları unutdun. Buna görə də sən də unudulacaqsan.”**”¹

“Nə üçün yer üzündə seyr eləmirlər ki, onunla düşünə biləcəkləri qəlbləri, eşidən qulaqları olsun?! Həqiqətən (kafirlərin) zahirdəki gözləri kor deyil. Əksinə onların qəblərinin gözü kordur.”²

“Hər kəsin bu dünyada (batini gözü) kor olsa axirətdə də kor və yolunu azmış olacaqdır.”³

“Hər kəsi Allah hidayət etsə o, hidayət olunmuşlardan olar. Hər kəsi (öz əməli nəticəsində) azdırsa, onun üçün heç bir dost və köməkçi tapmazsan və qiyamətdə onları üzü üstə kor, lal və kar halda dirildərik.”⁴

Bu sözdən təəccüblənərək “Qiyamətdə insanın batin gözü necə kor ola bilər? Məgər bizim zahirdəki qulaq-gözümüzdən başqa bir qulaq və gözümüz də varmı?” - deyə soruşa bilərsiniz. Cavab bundan ibarətdir ki, Xaliqin və ilahi insanşünasların verdiyi xəbərə görə insanın qəlb və ruhunun da gözü, qulağı və dili vardır. Amma onun gözü, qulağı və dili öz növündəndir. İnsanın nəfsi çox sirli bir varlıqdır. O, zatinin batinində xüsusi bir həyata malikdir. Nəfsin özünəməxsus bir aləmi vardır. Bu aləmdə həm nur vardır, həm də zülmət, həm səfa və paklıq var, həm də küdurət və aludəlik, həm görmək və eşitmək vardır, həm də korluq və karlıq. Bu aləmin nuru və zülməti dünya aləminin nur və zülməti növündən deyildir.

¹ “Taha” surəsi, 125-ci ayə

² “Həcc” surəsi, 46-cı ayə

³ “İsra” surəsi, 72-ci ayə

⁴ “İsra” surəsi, 97-ci ayə

Allaha, məada, nübüvvətə və Qurana iman gətirmək nəfs aləminin nurudur.

Allah Quranda buyurur: **“Ona (Muhəmmədə) iman gətirib onu əziz tutub kömək edənlər, həmçinin onunla olan nura (Qurana) tabe olanlar qurtuluşa, səadətə nail olacaqlar.”**¹

“Həqiqətən Allah tərəfindən sizin üçün nur və bəyan edən kitab nazil olmuşdur.”²

“Allah, islamı qəbul etmək üçün sinəsini (qəlbini) genişləndirdiyi və Pərvərdigarının tərəfindən ruh alan bir şəxs (başqaları ilə birdirmi?!) Vay olsun o kəslərin halına ki, qəlbləri Allahın zikrindən (yayınmaqla) qəsavət bağlamışdır (daşlaşmışdır). Belə şəxslər aşkar azgınlıqda olacaqlar.”³

Allah bizə xəbər verərək buyurmuşdur ki, islam, Quran, iman, islamın hökmləri və qanunları bütünlükdə nurdur və onlara tabe olmaq qəlbi nurani edir. Doğrudan da bunlar qəlbə elə bu dünyada nuranilik verir, lakin onun nəticəsi axirət aləmində aşkar olur.

Allah bizə yenə də xəbər verərək buyurmuşdur ki, küfr, nifaq, günah, haqdan imtina etmək zülmət və qaranlıqdır. Bununla qəlbi qaraldıb aludə edir. Əlbəttə, bunun da nəticəsi axirət aləmində aşkar olacaqdır. Peyğəmbərlər də buna görə gəlmişlər ki, insanları küfr zülmətindən çıxardaraq iman və nur mühitinə daxil etsinlər.

Quranda buyurulur: **“(Ey Peyğəmbər!) Biz Qurani sənə nazil etdik ki, insanları qaranlıqlardan, zülmətlərdən nura doğru çıxarasan.”**⁴

Möminlər elə bu dünyada iman, nəfsin saflığı, gözəl əxlaq, zikir, Allahı yad etmək və saleh əməl kimi nurun vasitəsilə öz qəlb və nəfslərini nurani edir, batini göz və qulaqları ilə həqiqətləri eşidib-görür və kamal dərəcələrində ilahi qürb məqamına doğru hərəkət edirlər. Belə nəfslər bu dünyadan getdikdən sonra tam mənada nur, sevinc, şadlıq və gözəllikdə olacaq, axirət aləmində dünyada əldə etdikləri həmin nurdan bəhrələnəcəklər.

Allah Quranda buyurur: **“Yada sal o zamanı ki, mömin kişilər**

¹ “Maidə” surəsi, 15-ci ayə

² “Maidə” surəsi, 15-ci ayə

³ “Zümər” surəsi, 22-ci ayə

⁴ “İbrahim” surəsi, 1-ci ayə

və qadınların nuru onların qabaqlarını və sağ tərəflərini işıqlandırır. (Onlara deyilər:) Bu gün sizin müjdəniz ağacları altından çaylar axan behiştədir, bu behiştə həmişəlik qalacaqsınız. Bu böyük qurtuluş və səadətdir.”¹

Bəli, axirət aləminin nuru elə bu dünyada kəsb edilməlidir. Buna görə də axirət aləmində kafirlərin və münafıqlərin nuru olmayacaqdır.

Quranda buyurulur: “Yada sal o zamanı ki, münafiq kişiler və qadınlar möminlərə deyər: “İcazə verin, sizin nurunuzdan istifadə edək.” Onlara deyilər: “(Əgər bacarırsınızsa) dünyaya qayıdaraq özünüz üçün nur hazırlayın.”²

HƏDİSLƏRDƏ QƏLB

Din rəhbərləri və həqiqi insanşünaslar insanların qəbləri barəsində çox maraqlı mətləblər bəyan etmişlər ki, onlardan bəzilərinə burada qeyd edirik. Hədislərin bəzilərində qəblər üç qismə bölünür.

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: “Üç növ qəlb vardır: Birincisi, heç bir xeyir işi dərk etməyən haqdan üz döndərmiş qəlbdir. Bu kafirin qəlbidir. İkinci növ qəlbə qara nöqtələr əmələ gəlmişdir. Belə bir qəlbə xeyr və şər daim bir-biri ilə çarpışmadadır. Onlardan hər biri güclü olsa qəlbə qələbə çalar. Üçüncü növ isə açıq-aydın qəlbdir. Bu qəlbə heç vaxt sönməyən bir çıraq vardır. O da möminin qəlbidir.”³

İmam Cəfər Sadiq (ə) öz atasının belə buyurduğunu nəql edir: “Qəlb üçün günahdan da pis bir şey yoxdur. Qəlb günahla qarşılaşır və onunla mübarizə edir. Nəhayət günah qəlbə qələbə çalaraq onu tərsinə çevirir.”⁴

İmam Səccad (ə) buyurur: “İnsanın dörd gözü vardır, onun ikisi (zahiri gözlər) din və dünya ilə əlaqədar işləri, digər ikisi (batini gözlər) isə axirətlə əlaqədar işləri görür. Allah bir bəndəsinə xeyir vermək istədiyi zaman onun qəlb gözlərini

¹ “Hədid” surəsi, 12-ci ayə

² “Hədid” surəsi, 13-cü ayə

³ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.51

⁴ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild səh.54.

açar. Bəndə onların vasitəsilə qeyb aləmini və axirət işlərini müşahidə edir. Lakin ona xeyir əta etmək istəməsə onun qəlbinə elə həmin vəziyyətdə buraxar.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurub: “Qəlbin iki qulağı vardır: iman ruhu onu ahəstə olaraq xeyir işlərə, şeytan isə ahəstə olaraq pis işlərə dəvət edir. Onlardan hər hansı biri digərinə qələbə çalsa qəlbi öz ixtiyarına keçirmiş olur.”²

İmam Cəfər Sadiq (ə) Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) belə buyurduğunu nəql edir: “Korluğun ən pis növü qəlbin korluğudur.”³

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: “Bəndənin qəlbi ağ və parlaq nur şəklindədir. Əgər günaha batarsa onda qara bir nöqtə də əmələ gəlir. Tövbə etdiyi təqdirdə qara nöqtə aradan gedər. Amma əgər günah iş görməkdə davam edərsə qaralıq tədricən artaraq ağılığın hər bir yerini örtür. Belə olan halda həmin qəlbin sahibi artıq yaxşılığa, xeyrə qayıtmaz və Allah-təalanın Quranda buyurduğu aşağıdakı ayənin nümunəsi olar: “Onların əməlləri qəlblərinə qələbə çalaraq onu puç etmişdir.”⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Hər kəsin təqvası və vərəsi (təqvanın yüksək dərəcəsi) az olsa qəlbi öləcəkdir. Hər kəsin də qəlbi ölsə cəhənnəmə daxil olacaqdır.”⁵

Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) öz övladına vəsiyyət edərək buyurdu: “Oğlum! Yoxsulluq böyük bəladır. Ondan da böyük bəla bədənə xəstəliyidir. Bədənin xəstəliyindən də böyük bəla qəlbin xəstəliyidir. Var-dövlətin bol olması böyük nemətdir. Ondan böyük nemət bədənin sağlamlığıdır. Bədənin sağlamlığından da böyük nemət qəlbin sağlamlığıdır.”⁶

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Davud peyğəmbər Allaha belə ərz etdi: “Pərvərdigara, bütün padşahların xəzinəsi

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.53

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.53

³ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.51

⁴ “Kafi”, 2-ci cild, səh.273

⁵ “Nəhcül-bəlağə”

⁶ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.51

vardır, bəs Sənin xəzinən hardadır?” Allah-təala cavabında buyurdu: “Mənim xəzinəm ərşdən böyük, kürsüdən geniş, behiştədən daha ətirli, mələkətdən daha gözəldir. Bu xəzinənin yeri mərifət, asimanı iman, günəşi şövq, ayı məhəbbət, ulduzları zikr (Allaha diqqət və ilhamlar), buludları əql, yağışı rəhmət, meyvələri itaət, səmərəsi hikmətdir. Mənim xəzinəmin dörd qapısı vardır: 1.Elm, 2.Əql, 3.Səbr, 4.Razılıq. Bil ki, Mənim xəzinəm qəlbdir (mömin bəndələrimin qəlbidir).”¹

İlahi qəlbşünaslar bir hədisdə çox maraqlı mətləblər buyurmuşlar ki, onların bəzilərini qeyd edəcəyik. O cümlədən qəlbləri üç qismə bölmüşlər:

1.Kafir qəlb. Kafir qəlb barəsində buyurmuşlar ki, o, tərsinə çevrilmişdir və onda heç bir xeyir yoxdur. Belə qəlb özünün əsl fitrətindən azmışdır və yuxarı aləmə baxa bilmir. O, yalnız dünya işlərinə baxır. Buna görə də Allahı və axirət aləmini müşahidə edə bilmir. Belə bir qəlbın sahibi barəsində xeyirxahlıq, yaxşılıq və məsləhət təsəvvür oluna bilmir. Çünki xeyir işlər o zaman kamal dərəcələrində və Allah dərğahında olur ki, Allaha doğru və Onun razılığını cəlb etmək məqsədilə olsun. Amma kafir qəlb tərsinə çevrilmişdir ki, Allahı görməsin. Onun, bütün işlərində dünyadan başqa bir hədəfi yoxdur. O, Allaha yaxın olmağı yox, yalnız dünyaya nail olmağı istəmişdir. Belə bir qəlbın əsl fitrətində gözü olmuşdur, lakin öz gözünü kor etmişdir. O, ən aydın həqiqəti, yəni Allahı dərk etmədiyindən kordur. Axirət aləmində də kor halda dirildiləcəkdir. Bu dünyada yalnız dünya işlərinə ürək bağladığından axirət aləmində də ona dünya işlərinə bağlılıq qalacaqdır. Onlardan ayrılaraq hər addımda yanacaqdır. Belə qəlbə iman nuru saçmaz və büsbütün qaranlıq və zülmətdən ibarətdir.

2.Kafirin qəlb müqabilində kamil və saleh **möminin qəlb** dayanır. Möminin qəlbının qapısı yüksək aləmlərə və qeybə doğru açılır. Onda heç vaxt sönməyən iman nuru parlayır. Onun qəlbinin hər iki gözü görür. Qeyb aləmini və axirət işlərini onunla müşahidə edir. Belə bir qəlb həmişə kamala, camala və mütləq xeyrə, yəni Mütəal Allaha doğru yönəlir və Ona yaxın olmaq istəyir. O, Allahı istəyir, gözəl əxlaq və yaxşı əməllərlə Onun dərğahına doğru hərəkət edir. Belə bir qəlb ərş və kürsüdən geniş, behiştədən daha

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.59

ətirlidir və ilahi xəzinələrin, ilahi nurun saçdığı mərkəz ola bilər. Belə bir qəlbin yeri Allaha mərifət, asimanı iman, günəşi Allahla görüşə şövq, ayı Allaha məhəbbət bəsləməkdir. Əql möminin bədəninə hakim kəsilmişdir. İlahi rəhmət yağışını öz qəlbinə doğru cəzb edir ki, onun meyvələri ibadət və itaətdən ibarətdir. Belə bir qəlbə Allah və Onun dərğahına yaxın olan mələklərdən başqa heç bir şeyə yer yoxdur. Başdan-ayağa nur, sevinc, şövq, səfadan ibarətdir. Axirət aləmində də belə məşhur olacaqdır.

3. Bəzən günaha batan mömin qəlbi. Belə şəxslərin qəlbi tam qaranlıq və bağlı deyildir. O, iman nurunun vasitəsilə işıqlanır, kamalı əldə etmək və ilahi rəhmətə nail olmaq üçün açıqdır. Lakin günah nəticəsində onda qara bulud əmələ gəlir. Bununla da şeytan oraya yol tapa bilir. Onun batini gözü kor olmur, lakin günah nəticəsində xəstələnir və kor olmağa yaxınlaşır. Belə qəlbə həm mələklər, həm də şeytanlar üçün yol vardır. Mələklər iman qapısından daxil olaraq bəndəni xeyir işlərə çağırır. Şeytanlar isə qara nöqtədən nüfuz edərək onu pis işlərə sövq edirlər. Belə bir qəlbə mələklə şeytan həmişə bir-biri ilə çarpışmadadır. Mələk saleh əməl ilə bütün qəlbi öz ixtiyarına keçirmək və şeytani oradan çıxarmaq istəyir. Şeytan da günaha mürtəkib olmaqla qəlbi daha da qaranlıqlaşdırıb, mələyi oradan çıxarmaq və bütün qəlbi öz ixtiyarına almaq, iman qapısını tamamilə bağlamaq istəyir. Bunların hər biri qələbə çalana qədər bir-biri ilə çarpışır. İnsanın axirət taleyi və batini həyatı bu məsələyə bağlıdır. Burada nəfslə cihadın zərurəti irəli gəlir ki, gələcəkdə onun barəsində söhbət edəcəyik.

QƏLBİN QƏSAVƏTİ (BƏRKİMƏSİ)

İnsanın qəlbi ilk əvvəldə səfa, nuranilik, mehribanlıq və xüsusi rəhmətə malik olur. Başqa insanların, hətta heyvanların belə, əzab-əziyyətdə olmasından, narahatlığından ruhən əzab çəkir. Başqalarının da xoşluqda, rahatlıqda və firavan yaşamasını istəyir, başqalarına yaxşılıq etməkdən sevinir, mənəvi ləzzət alır. Özünün pak niyyəti ilə Allaha diqqət yetirir, ibadətdən, duadan, raz-niyazdan, yaxşı işlər görməkdən sevinc duyur, günah işə mürtəkib olduqda dərhal təsirlənərək peşmanlıq hissi keçirir.

Əgər fitrətin çağırışına cavab versə və ona uyğun əməl etsə günbəgün daha artıq səfali, nurani, mehriban və ürəyi yanan olur.

Dua və ibadət nəticəsində günbəgün Allahla ünsiyyətə, dua və ibadətə rəğbət tapır. Amma əgər öz daxili hisslərini və atifələrini nəzərə almayaraq, onun əksinə əməl edərsə nuraniyyəti tədricən azalmağa üz qoyur, axırda elə bir həddə çatır ki, hətta onun tamamilə məhv olub sönməsi də mümkündür. Belə olan halda başqalarının başına gələn acı hadisələri və xoşagəlməz şeyləri gördükdə azacıq belə təsirlənmiş, hətta mümkündür ki, başqalarının yoxsulluq, aclıq və zəifliyindən, hətta zindana düşüb işgəncəyə məruz qalmasından, qətlə yetirilməsindən belə sevinib ləzzət alsın.

İnsan günaha mürtəkib olduğu ilk vaxtlarda narahat və peşman olur, lakin əgər bir dəfə günaha mürtəkib olarsa ikinci dəfə daha hazırlıqlı olur, üçüncü dəfə günah iş onun üçün daha asan olur. Günahın davam etdirilməsi nəticəsində elə bir həddə çata bilər ki, günahdan nəinki peşmançılıq hissi keçirməz, üstəlik onu nailiyyət hesab edərək şad olar.

Belə şəxslərin qəlbi qaralıb tamamilə dəyişilir və Quran və hədislərin dili ilə “qəsavət bağlamış” (bərkimiş, daşlaşmış) hesab olunur. Şeytan onların qəlblərini özünün tam ixtiyarına keçirir; Allahın müqərrəb mələklərini oradan çıxarır. Nicat yolları bağlanır, artıq onun tövbə edib Allah dərgahına qayıdacağına bir ümid yoxdur.

Allah Quranda buyurur: **“Nə üçün Bizim bələmiz onlara çatdığı zaman tövbə edib yalvarmırlar? Onların qəlbləri qəsavət bağlamış, şeytan onların çirkin işlərini onların nəzərində gözəl cəlvələndirmişdir.”**¹

Başqa bir ayədə buyurulur: **“Vay olsun o kəslərin halına ki, qəlbləri Allahı yad etməkdən (qafil olaraq) qəsavət bağlamışdır. Belə şəxslər aşkar azgınlıqdadırlar.”**²

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurub: **“Hər mömin bəndənin qəlbində ağ bir nuraniyyət vardır. Əgər günaha mürtəkib olaraq onu yenidən təkrar edərsə, onda qara bir nöqtə əmələ gələcəkdir. Əgər özünün günah işlərini davam etdirərsə qara nöqtə tədricən genişlənir, qəlbə ağırlığı bütünlüklə örtür. Belə olduqda həmin qəlbə sahibi heç vaxt xeyrə doğru qayıtmır. Allah-təalanın Quranda buyurduğu “əksinə, əməlləri onların**

¹ “Ən”am” surəsi, 43-cü ayə

² “Zumər” surəsi, 22-ci ayə

bütün qəlblərini örtmüşdür” deyə buyurduğu şəxslərdən olur.”¹

Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“İnsanın gözünün yaşı yalnız qəlbin qəsavəti nəticəsində quruyar. Qəlb də yalnız günahın çoxluğu nəticəsində qəsavət bağlayır.”²**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Dörd şey insanın bədbəxtçilik əlamətlərindəndir: Gözün quruması, qəlbin bərkiməsi, ruzi axtarmaq üçün həddən artıq hərislik və günahlərdə davamlı olmaq.”³**

Məhz buna görə də məsum imamlar (ə) dualarda qəlbin bərkiməsindən və qəsavətindən Allaha pənah aparmışlar. Nümunə olaraq aşağıdakıları qeyd edirik:

İmam Səccad (ə) dua edərək deyir: **“Pərvərdigara! Vəsvəsələr sayəsində daim dəyişilməkdə olan, aludəlik və möhürlənməklə yanaşı olan qəlbin bərkliyindən Sənə şikayət edirəm. Sənin qorxundan ağlamayan, onu sevindirən şeylərə göz dikən bir gözdən Sənə şikayət edirəm!”⁴**

Deməli, öz qəlbinin sağlamlığını, səadətini düşünən bir şəxs hətta kiçik olsa belə, günah işlərdən ciddi şəkildə çəkinməli, öz nəfsini həmişə yaxşı işlərlə - ibadət, dua, raz-niyaz, nəvaziş, ürəyi yananlıq, mehribanlıq, başqalarına ehsan və kömək etmək, məhrumları, məzlumları müdafiə etmək, xeyirxahlıq, xeyir işlərdə həmkarlıq, ədaləti istəmək, ədalətli olmaq və s. zinətləndirməlidir. Belə ki, tədricən yaxşı işlərə adət etsin, batini nur və səfası davam edərək təkamülə çatsın ki, onun qəlbi Allahın müqərrəb mələklərinin xüsusi yerinə çevrilə bilsin.

QƏLB TƏBİBLƏRİ

Yuxarıda qeyd olundu ki, qəlblər də bədənlər kimi sağlam və ya xəstə ola bilər. İnsanın axirət səadəti də bu məsələyə, yəni qəlbin sağlam halda dünyadan getməsinə bağlıdır.

İndi qəlbin sağlam və ya xəstəliyinin əlamətlərini öyrənməliyək

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.361

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.354

³ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.379

⁴ “Biharul-ənvar”, 94-cü cild, səh.143

ki, onun müxtəlif növ xəstəliklərə yoluxduğunu dərk edə bilək. Xəstəliyin səbəb və amillərini tanımalıyıq ki, onların qarşısını ala bilək, nəfsimizin sağlamlığına riayət etmək üçün çalışsaq.

Görəsən bu barədə ehtiyacsızdıqımı, yoxsa peyğəmbərlərə ehtiyacımız vardır? Şübhəsiz, bizim nəfs kimi mələkəti varlığın xüsusi yaradılışı və sirləri barəsində kifayət qədər məlumatımız yoxdur. Ümumiyyətlə özümüzün batini və nəfsani həyatımızdan xəbərsizik, buna görə də nəfsin xəstəlik amillərini tanıyıb ayırd edə bilmərik. Biz nəfs və ruhun müxtəlif növ xəstəliyi, onların müalicə edilməsi və qarşısının alınması yollarından kifayət qədər agah deyilik. Buna görə də bizi bu yolla hidayət etsinlər deyə, peyğəmbərlərin varlığına ehtiyac duyuruq. Peyğəmbərlər bəşər ruhlarının həqiqi mənada təbibləri və mütəxəssisidir. Onlar Allah tərəfindən olan köməklə nəfslərin dərdlərini və onun müalicə yollarını daha yaxşı şəkildə bilirlər. Onlar vəhy məktəbində insanşünas və ruhşünas olmuş, bu mələkəti varlığın sirlərindən tamamilə agahdırlar. Onlar həm təkamülün düzgün yolunu və insanı Allah dərğahına yaxınlaşdıran yolları, həm də onu azğınlığa salan səbəbləri yaxşı-yaxşı bilirlər. Buna görə də bu çətin yolu ötüb keçməkdə insanlara kömək edərək, onların azğınlığa düşməsinin qarşısını ala bilirlər.

Bəli, peyğəmbərlər tarix boyu insanlara layiqli köməklər edən ilahi təbiblərdir. Bu xidmətlər bədən təbiblərinin göstərdiyi xidmətlərdən qat-qat dəyərlidir. Peyğəmbərlər ruhun mələkəti cövhərini kəşf edərək insana təqdim etmiş, onların insani şəxsiyyətlərini dirçəltmişlər. İnsanları gözəl əxlaq, mənəviyyat və maariflə məhz onlar tanış etmiş, Allah dərğahına yaxınlaşma yollarını onlara öyrətmişlər. Onlar insanları Allahla və qeyb aləmi ilə tanış etmiş, ruhlarının saflaşdırılmasına, nəfslərinin pərvəriş olunmasına çalışmışlar. İnsanların arasında mövcud olan mənəviyyat, atifə, məhəbbət, gözəl əxlaq və sifətlər də məhz ilahi təbiblərin göstərdiyi ardıcıl səylərin bərəkəti ilədir. Peyğəmbərlər olmasaydı şübhəsiz insanların vəziyyəti indiki kimi olmazdı.

Doğrusu, peyğəmbərlər həqiqi təbiblər və bəşəriyyətin ən üstün həkimləridir. Buna görə də hədislərdə **“təbib”** ünvanı ilə qeyd olunmuşdur.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) İslam Peyğəmbəri (s.ə.v.v) barəsində buyurur: **“Məhəmməd (səlləllahu ələyhi və**

alibi və səlləm) səyyar bir təbib idi. Nəflərin müalicə olunması üçün daim çalışdı, o, (nəfsdə olan yaraları müalicə etmək, xəstəliklərin kökünü kəsmək üçün) məlhəmləri və cərrahiyyə əməliyyatı vasitələrini hazırlamışdı və münasib vaxtlarda onlardan istifadə edirdi. Kor qəblərə, kar qulaqlara, lal dillərə şəfa verirdi. Öz dərmanlarını insanların qəflət və heyrət yerlərində hikmət nurundan istifadə etməyən, həqiqət və maarifləri istixrac etməyən və buna görə də ot yeyən heyvanlar və bərk daşlar kimi yaşayan insanlara sərf edirdi.”¹

Qurani-Kərim peyğəmbərləri qəblərə şəfa verən şəxs kimi tanıtıdıraaq buyurur: “Pərvərdigarınız tərəfindən sizə moizə və sinələrdə (qəblərdə) olan dərdlərə şəfa (Quran) gəldi.”²

Yenə buyurulur: “Qurandan, möminlər üçün şəfa və rəhmət olan şeyləri nazil etdik.”³

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) Qurani-Kərim barəsində buyurur: “Qurani öyrənin, çünki o, kəlamların ən yaxşısıdır. Onun ayələrində yaxşı-yaxşı fikirləşin, çünki o, qəblərin baharıdır (bahar yağışı kimi qəbləri dirildir) və Quranın nurundan şəfa alın, çünki o qəblərə şəfa verir.”⁴

Başqa bir yerdə buyurur: “Bilin! Hər kəs Qurana malik olsa heç bir şeyə ehtiyacı olmaz. Hər kəs Qurandan məhrum olsa heç vaxt zəngin olmaz. Qurani-Kərim vasitəsilə öz qəblərinizin xəstəliklərini müalicə edin və çətinliklərlə mübarizə aparmaq üçün ondan kömək diləyin. Çünki ən böyük xəstəliklərin, yəni küfr, mənəvi korluq və zəlalətin şəfası Qurandadır.”⁵

Bəli, İslam Peyğəmbəri (s.ə.v.v) nəfləri müalicə edən ən yaxşı təbibdir. O, bizim dərdlərimizi və dərmanlarımızı yaxşı-yaxşı bilirdi. Bizim daxili və ruhi xəstəliklərimizə şəfa verən ən yaxşı proqramları, yəni Qurani bizim ixtiyarımıza vermişdir. Bundan əlavə, müxtəlif nəfsani xəstəliklərin tanınması, qarşısının alınması və müalicə yollarını Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və bütün imamlar

¹ “Nəhcül-bəlağə”

² “Yunüs” surəsi, 57-ci ayə

³ “İsra” surəsi, 82-ci ayə

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 110-cu xütbə

⁵ “Nəhcül-bəlağə”, 176-cı xütbə

şərh etmişlər və bunlar da bizə hədis şəklində gəlib çatmışdır. Deməli, əgər öz nəfsimizin xoşbəxtlik və sağlamlığını istəyiriksə Quran və hədislərdən istifadə etməli və bununla da öz nəfsimizin sağlamlığına, ruhumuzun təmizliyinə çalışmalıyıq. Quran ayələrindən, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və imamların (ə) yol göstərmələrindən istifadə edərək öz nəfsimizin xəstəliklərini tanıyıb onların müalicəsinə ciddi əhəmiyyət verməliyik. Bu həyati və müqəddəratı həll edən işdə səhlənkarlıq etsək böyük ziyana, ağır xəsarətə düşər olacağıq ki, onun da nəticəsi axirətdə aşkar olacaqdır.

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI VƏ TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ

Əvvəldə qeyd olundu ki, nəfsin saflaşdırılması və pərvəriş verilməsi bizim üçün ən zəruri məsələlərdəndir. Çünki dünya və axirətdəki səadətimiz bu məsələyə bağlıdır. İlahi peyğəmbərlər də həmin hədəfi həyata keçirmək üçün məbus olunmuşlar.

Ruhi quruculuq və nəfsin saflaşdırılması iki mərhələdə yerinə yetirilir:

Birinci mərhələ nəfsin pis işlərdən, yaramaz əməllərdən saflaşdırılması, yəni, qəlbin çirkin əxlaqdan təmizlənməsi və günahdan uzaq olmasıdır. Bu əmələ **təzkiyə** və **təxliyə** də deyilir.

İkinci mərhələ nəfsə pərvəriş verilməsi və onun təkmilləşdirilməsindən ibarətdir. Bu da haqq maarifin, elmlərin əldə olunmasıdır ki, gözəl əxlaqi fəzilətlərə sahib olmaq və saleh əməl görməklə müyəssər olur. Bu əmələ **təhliyə** də deyilir. Yəni nəfsə pərvəriş verilməsi, onun zinətləndirilməsi və təkmilləşdirilməsi.

İnsan özünü qurmaq üçün hər iki mərhələni ötməlidir, çünki əgər nəfs pisləklərdən paklanmasa haqq maarifin və elmlərin nəfsin pərvəriş olunması, onun gözəl əxlaqlara və saleh əmələ yiyələndirməkdən ötrü qabiliyyəti olmayacaqdır. Çirkin və pis işlərə aludə olub, şeytanın yuva saldığı bir qəlb ilahi nuru necə qəbul edə bilər? Allahın müqərrəb mələkləri belə bir qəlbə necə yol tapa bilər? Digər tərəfdən əgər iman, mərifət, əxlaqi səciyyələr və gözəl əməllər olmazsa insanın nəfsi hansı vasitələrlə pərvəriş tapıb təkamülə çatar? Deməli insan, öz nəfsini saflaşdırmaq üçün hər iki mərhələni ötməlidir. Bir tərəfdən qəlbini paklaşdırmalı, digər

tərəfdən isə saleh əməl görməlidir. Şeytanı qəlbdən çıxarıb mələyi ora daxil etməlidir. Allahdan başqasını qəlbdən çıxarıb ilahi feyz və nuraniyyəti cəlb etməlidir. Bu iki mərhələ bir-birini qarşılıqlı şəkildə tamamlayır. Əvvəlcə qəlbi saflaşdırıb saleh əməli sonraya saxlamaq, eləcə də batini çirkinliklərə göz yumaraq saleh əməlin ardınca getmək olmaz. Bu iki mərhələ eyni zamanda və bir-birinə uyğun şəkildə yerinə yetirilməlidir. Pisliliklərin və çirkin əxlaqların tərki edilməsi insanı yaxşı işlərə doğru sövq edir, saleh əməlin yerinə yetirilməsi də günahın və çirkin əxlaqın tərki edilməsinə səbəb olur. Biz bu bəhisdə bu iki mərhələni bir-birindən ayrı şəkildə araşdırırıq və nəfsin saflaşdırılması məsələsini irəli salırıq.

BİRİNCİ BÖLMƏ

NƏFSİN BOŞALDILMASI YAXUD SAFLAŞDIRILMASI

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI

Bu mərhələdə üç əməli yerinə yetirmək lazımdır:

a) Nəfsin batil əqidələrdən, yanlış fikirlərdən və xurafatlardan təmizlənməsi;

b) Nəfsin çirkin əxlaq və rəzil sifətlərdən təmizlənməsi;

v) Günah işlərin tərkdilməsi.

Batıl əqidələr və xurafatlar cəhalət, zəlalət və nadanlıqdan ibarətdir. Onlar qəlbi, nəfsi qaraldır, insanı təkamülün düz yolundan və Allah dərgahına yaxınlaşmaqdan saxlayır. Batil əqidə sahibləri təkamül yolunu tanımadıqlarından və azgınlıq vadisində qaldıqlarından şübhəsiz məqsədə çatmayacaqlar. Qaranlıq olan bir qəlb Allahın müqəddəs nurunun saçmasına necə mərkəz ola bilər? Eləcə də çirkin əxlaqlar heyvani xislətləri və səciyyələri gücləndirir, insani ruhu tədrici olaraq sönüklüyə doğru çəkir. Belə bir şəxs kamala və ilahi qürb məqamına çatmaqdan ibarət olan insaniyyətin əsl hədəfinə çatmayacaqdır. Günaha mürtəkib olmaq da nəfsi aludə edərək insanı təkamül yolundan saxlayır, Allaha yaxınlaşmaqdan azdırır və onu daha da uzaqlaşdırır. Belə bir şəxs yekun hədəfə nail olmayacaqdır. Deməli, nəfsin saflaşdırılması bizim üçün müqəddəratı həll edən, həyatı və çox zəruri işlərdən hesab olunur. Buna görə də əvvəlcə çirkin əxlaq və günahlarla tanış olmalı, daha sonra əmələ başlayıb nəfsimizi paklamalıyıq.

Xoşbəxtlikdən birinci qismdə heç bir çətinliyimiz yoxdur, çünki nəfslərin həqiqi təbibləri və ilahi insanşünaslar, yəni peyğəmbərlər və imamlarımız rəzil əxlaqi xüsusiyyətləri bizə tamamilə aydınlaşdırıb vəsf etmiş, hətta onların müalicə yollarını da bəyan etmişlər; onlar günahları sadalamış, tərkdilmə yollarını da bizə öyrətmişlər. Bizim hamımız rəzil sifətləri tanıyır və onların çirkinliyini bilirik. Biz nifaq (münafıqlıq), təkəbbür, həsəd, kinküdurət, qəzəb, sözgəzdirmək, xəyanət, xudbinlik, bədxahlıq, xəbərçilik, töhmət, nalayiq söz danışmaq, kobudluq, zülm etmək, etimadsızlıq, qorxaqlıq, paxıllıq, hərislik, eyb axtarmaq, yalan

danışmaq, dünya malına məftun olmaq, məqam və vəzifə aşıqı olmaq, riyakarlıq, aldatmaq, hiyləgərlik, sui-zənn (bəd güman), qəlbin qəsavəti, nəfsin zəifliyi və bu qəbildən olan digər xüsusiyyətlərin pis və yaramaz olduğunu bilirik.

Bizim hamımız fitri olaraq bunların çirkinliyini dərk edirik. Bundan əlavə yüzlərlə ayə və minlərlə hədis də bu xüsusiyyətlərin çirkin və qəbahətli olmasına şəhadət verir. Bu barədə hədis baxımından azacıq belə çatışmazlıq hiss olunmur. Eləcə də bütün haramlar və günah əməllər Qurani-kərimdə və şərif hədislərdə şərh olunmuş, onların cəzaları bəyan edilmişdir. Biz əksər hallarda onların hamısını bilirik. Buna görə də rəzil xüsusiyyətlərin, kəbirə və səğirə günahların tanınmasında heç bir çətinliyimiz yoxdur. Eyni halda əksər hallarda şeytanın və nəfsi-əmmarənin əlində əsir, nəfsimizi günahlardan, çirkin əxlaqlardan təmizləməyə müvəffəq oluruq. Bizim əsas çətinliyimiz bundan ibarətdir və bunun üçün çarə yolu fikirləşməliyik.

Mənim bu məsələnin hadisənin ən mühüm amili iki şeydən ibarətdir: **1.Öz əxlaqi və mənəvi xəstəliklərimizi tanımır, ruhən xəstə olduğumuzu etiraf etmirik. 2.Əxlaqi və ruhi xəstəlikləri kiçik sayırıq və onların pis nəticələrindən və acınacaqlı aqibətindən qafilik.** Buna görə də onları müalicə etmək üçün ciddi-cəhdlə səy göstərmirik. Məhz bu iki amil səbəbilə biz nəfsin islah edilməsi və saflaşdırılmasından qafil oluruq. İndi isə bu barədə müəyyən qədər bəhs edib müalicə yollarını araşdırırıq.

XƏSTƏLİKDƏN QAFİLLİK

Biz əxlaqi xəstəlikləri adətən tanıyır, onların çirkinliyini dərk edirik. Lakin özümüzdə yox başqalarında. Əgər başqalarında müəyyən bir pis əxlaq, yaxud pis rəftarı görsək onun çirkinliyini yaxşı-yaxşı dərk edirik. Halbuki həmin çirkin sifət, bəlkə də ondan artığı bizdə olduğu halda, ümumiyyətlə ona diqqət yetirmirik. Məsələn, başqalarının hüququnu tapdalamağın pis iş olduğunu bilirik, təcavüzkarla nifrət edirik. Halbuki özümüzün də təcavüzkar olduğumuz mümkündür. Lakin ümumiyyətlə təcavüzkar olduğumuzu dərk etməyə bilərik. Bir çox hallarda işimizi təcavüz hesab etmirik, bəzən də onu dəyərli və əxlaqi bir əməl kimi özümüzlə təlqin edirik, bununla da öz nəfsimizi, vicdanımızı qane edirik. Sair çirkin sifətlər də eynilədir. Buna görə də heç vaxt

özümüzün islah edilməsi fikrinə düşmürük. Çünki bir kəs özünü xəstə hesab etməzsə, müalicə fikrinə də düşməz. Biz özümüzü xəstə hesab etmədiyimiz üçün müalicə fikrinə də düşmürük. Bizim ən böyük çətinliyimiz də elə budur. Deməli, öz xoşbəxtlik və səadətimizin fikrində olsaq, gərək mümkün olan hər bir vasitə ilə bu çətinliyin həll edilməsi və nəfsani xəstəliklərimizin tanınmasına çalışsaq.

NƏFSİN XƏSTƏLİKLƏRİNİN AYIRD EDİLMƏSİ YOLLARI

Özümüzün müxtəlif nəfsani xəstəliklərimizin tanınmasında istifadə olunması müəyyən vasitə və yolların qeyd edilməsi yerinə düşərdi:

1.Əql qüvvəsinin gücləndirilməsi. İnsanın mələkuti və ali mərtəbəsi onun sair məxluqlardan seçilməsinə, onun imtiyaz və üstünlüyünə səbəb olan amil Quran və hədislərdə müxtəlif adlarla qeyd olunmuşdur; ruh, qəlb, nəfs və əql. Bunların hamısı vahid bir həqiqəti ifadə edir. Lakin, müxtəlif səbəblərə görə müxtəlif cür adlandırılmışdır. Həqiqi təfəkkür və düşüncənin mənşəyi olduğuna görə **əql** adlandırılır.

Hədis kitablarında əqlə çox böyük imtiyaz verilir. Hətta xüsusi bir fəsil də bu məsələyə məxsus edilmişdir. Hədislərdə əql varlıqların ən şərəfətli, təklif, savab və cəzanın mənşəyi kimi təqdim edilmişdir. Məsələn:

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurub: **“Allah əqli yaratdıqdan sonra ona belə buyurdu: “Gəl”. Əql itaət edib gəldi. Sonra buyurdu: “Qayıt”. Əql yenə də itaət etdi. Sonra buyurdu: “Öz izzət və cəlalına and olsun! Səndən yaxşı və sevimli varlıq yaratmamışam. Səni yalnız sevdiyim kəslərdə kamil edərəm. Ağah ol! Mənim əmr və nəhyim, savab verib, cəzalandırmağım da məhz sənə aiddir.”**¹

İnsan məhz əqlin vasitəsilə düşünüb həqiqətləri dərk edir, yaxşı ilə pisi, faydalı şeylə zərərli şeyləri bir-birindən ayırır. Məhz əql vasitəsilə Allahı və özünü tanıyır, vəzifəsinin nə olduğunu ayırd edir. Əgər insanın əqli olmasaydı onunla sair heyvanlar arasında

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.10

heç bir fərq olmazdı. Məhz buna görə də Mütəal Allah Qurani-Kərimdə təəqqül (əql işlətmə), təfəkkür (fikirləşmə) və təfəqqüh (dərrakə işə salma) barəsində təkid edir. İnsandan öz varlığı barəsində əqlini fəallaşdırmasını istəyir:

“Allah Öz ayələrini sizin üçün belə bəyan edir ki, bəlkə əqlinizi işə salasınız.”¹

“Nə üçün yer üzündə seyr etmirlər ki, onların təəqqül edə biləcək qəlbləri olsun?!”²

“Allahın yanında canlıların ən pisi o kəslərdir ki, lal-kardırlar və əql qüvvəsini işlətmirlər.”³

Mütəal Allah əqlə, qulağa, dilə malik olub real gerçəkliklərin, həqiqətlərin tanınmasında onlardan istifadə etməyən şəxsləri heyvanlarla bir cərgədə, hətta onlardan da alçaq səviyyədə təqdim edir. Çünki onlar öz əql qüvvələrindən istifadə etmirlər.

“Allah çirkinliyi o kəslərə aid edər ki, əql qüvvəsini işlətmirlər.”⁴

İnsanın malik olduğu bütün yaxşılıqlar onun əqli tərəfindəndir. Əql vasitəsilə Allahı tanıyır, Ona ibadət edir, məadı qəbul edir və onun üçün hazırlaşır, peyğəmbərlərin haqq olduğunu qəbul edir və onlara itaət edir, gözəl əxlaqi səciyyələri tanıyıb, özünü onlar əsasında tərbiyələndirir, çirkin xüsusiyyətləri, rəzillikləri tanıyır və onlardan uzuq olur. Buna görə də Quran və hədislərdə əql böyük məqama layiq görülür. Nümunə üçün:

İmam Cəfər Sadiq (ə) əql barəsində soruşan bir nəfərin cavabında buyurdu: **“Əql o şeydir ki, onun vasitəsilə Allaha ibadət edilir və behişt kəsb olunur.”⁵**

İmam Cəfər Sadiq (ə) yenə buyurur: **“Hər kəsin ağı olsa dini vardır. Hər kəsin dini olsa behiştə daxil olar.”⁶**

İmam Musa ibni Cəfər (ə) Hişama buyurdu: **“Allahın insanlar üzərində iki höccəti vardır. Onlardan biri zahiri, digəri isə**

¹ “Bəqərə” surəsi, 242-ci ayə

² “Həcc” surəsi, 46-cı ayə

³ “Ənfal” surəsi, 22-ci ayə

⁴ “Yunus” surəsi, 100-cü ayə

⁵ “Kafi”, 1-ci cild, səh.11

⁶ “Kafi”, 1-ci cild, səh11

batinidir. Zahirı höccətlər peyğəmbərlər və imamlar, batini höccət isə əqlidir.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Əql baxımından insanların kamili o kəsdir ki, əxlaqı hamıdan yaxşı olsun.”²**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Əql möminin yol göstərənidir.”³**

İmam Riza (ə) buyurur: **“Hər kəsin dostu onun əqli, düşməni isə onun cəhalətidir.”⁴**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“İnsanın xudbinliyi onun əqlinin zəifliyini göstərir.”⁵**

İmam Musa ibni Cəfər (ə) Hişama buyurdu: **“Hər kəs maldövləti olmadan ehtiyacsız, qəlbinin həsəd baxımından aram və dində sağlam olmasını istəyirsə, Allahdan onun əqlini kamilləşdirməsini istəyib yalvarsın. Hər kəs ağıllı olsa güzəranını təmin edəcək miqdarla qənaətlənər. Hər kəs güzəranını təmin edəcək miqdarla qənaətlənsə ehtiyacsız olacaqdır. Hər kəs güzəranını təmin edəcək miqdarla qənaətlənməsə heç vaxt ehtiyacsız olmayacaqdır.”⁶**

İmam Musa ibni Cəfər (ə) buyurur: **“Əql sahibləri nəinki günlərləri, hətta dünyanın artıq işlərini belə tərək edirlər. Halbuki dünyanı tərək etmək fəzilət, günahı tərək etmək isə vacibdir.”⁷**

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Əql sahibi nəfsi meyl etməsinə baxmayaraq, heç vaxt yalan danışmaz.”⁸**

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Hər kəsin mürüvvəti olmasa nuru yoxdur. Hər kəsin əqli olmasa mürüvvəti yoxdur. İnsanların ən dəyərlisi o kəsdir ki, dünyanı öz nəfsinin dəyəri bilməsin. Bilin ki, sizin bədənlərinizin qiyməti cənnətdən başqa bir şey olmaz.**

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.16

² “Kafi”, 1-ci cild, səh.20

³ “Kafi”, 1-ci cild, səh.25

⁴ “Kafi”, 1-ci cild, səh.11

⁵ “Kafi”, 1-ci cild, səh.27

⁶ “Kafi”, 1-ci cild, səh.18

⁷ “Kafi”, 1-ci cild səh.17

⁸ “Kafi”, 1-ci cild, səh.19

Onu cənnətdən başqa bir şey müqabilində satmayın.”¹

Bu hədislərdən əqlin dəyəri, onun maarif və elm kəsb etməkdə, iman qazanıb Allaha pərəstiş etməkdə, əxlaqi səciyyələrdən istifadə etməkdə və onları tanımaqda, günahlardan və çirkin xasiyyətlərdən çəkinməkdəki mühüm rolu məlum olur. İndi isə bir zəruri məsələni qeyd etmək lazımdır. Bu mühüm hədəflərin təmin olunmasında sadəcə əql kifayət deyildir, əsas əqli işlətmək və ondan istifadə etmək lazımdır. Bədəndə əqlin varlığı işbilən və ədalətli bir qazinin məsəli kimidir. Lakin o vaxt yaxşı mühakimə yürüdüüb hökm çıxara bilər ki, aram bir mühit yaranmış olsun və onun mühakiməsi qəbul edilsin. O bilikli, bacarıqlı, tədbirli, xeyirxah bir hakim kimidir. Lakin bu şərtlə ki, onun hökmü təsbit edilsin. O bilikli, etimadlı, xeyirxah bir müşavirdir, lakin bu şərtlə ki, ondan məşvərət istənilsin və sözlərinə düzgün qulaq asılsın.

Əgər əql insana hakim olaraq nəfsani istəkləri və qərizələri normal (mötədil) hala salsın insanın **“bədən aləmini”** ən yaxşı şəkildə idarə edəcək, qərizələr və qüvvələr arasında müvazinəti qoruyub saxlayacaq və hər bir şeyi təkamül, Allaha doğru irəliləmək yolunda qərar verəcəkdir. Lakin görəsən heyvani qərizələr və meyillər əqlin hakimiyyətini elə bu sadəliklə qəbul edərək, onun göstərişləri müqabilində təslim olurmu? Əsla! Heyvani qərizələr və meyillər o qədər təxribatçılıq, fitnə-fəsad törədirlər ki, nəhayət onu meydandan çıxarırlar. Çarəsi də yalnız əqli gücləndirməkdir, çünki o, nə qədər güclü və nüfuzlu olarsa batini düşmənlərini daha yaxşı tanıyır, onların qarşısını alıb məhv etməkdə daha bacarıqlı olar. Əqlin gücləndirilməsi və möhkəmləndirilməsi yolunda çalışmaq hamımızın vəzifəsidir.

2.Əməldən qabaq təfəkkür etmək. Əqlin gücləndirilməsi üçün ciddi qərara gəlməliyik; hər bir əməli yerinə yetirməzdən öncə yaxşı-yaxşı fikirləşək, onun dünyadakı və axirətdəki nəticələrini, təsir və aqibətini araşdıraraq və qərara alaraq ki, heç vaxt bir işin aqibətini fikirləşmədən onu görməyəcəyik ki, nəticə etibarilə təfəkkürə və axır-aqibəti fikirləşməyə adət edək. Buna görə də İslam bizi təfəkkürə, axır-aqibəti düşünməyə dəvət edir.

Əmirəl-möminin Əliyyəbnü Əbitalib (ə) buyurur: **“Təfəkkür**

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.19

vasitəsilə öz qəlbini agah et.”¹

Yenə buyurur: **“Təfəkkür insanı yaxşı işlərə və onlara əməl etməyə dəvət edir.”²**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Bir işi görməzdən qabaq onun axır-aqibətini fikirləşmək səni peşmançılıqdan amanda saxlayar.”³**

Bir nəfər Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) hüzuruna gəlib dedi: «Ey Allahın Rəsulu! Mənə bir şey tövsiyə et.» Buyurdu: «Mənim tövsiyələrimə əməl edərsənmi?» Ərz etdi: «Bəli, ey Allahın Rəsulu. (Bu sual-cavab üç dəfə təkrar olundu). Sonra Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: **“Sənə tövsiyə edirəm ki, hər vaxt bir iş barəsində qərara gəlmək istəsən əvvəlcə onun axır-aqibəti barəsində yaxşı fikirləş. Əgər yaxşı olarsa gör. Əgər səhv olarsa onu yerinə yetirməkdən çəkin.”⁴**

Rəsuli-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Tələsmək insanları həlakətə salır. Əgər insanlar işlərində dərindən fikirləşsəydilər heç kəs həlak olmazdı.”⁵**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“İşi təxirə salıb onun axırını fikirləşmək Allah tərəfindən, tələsmək isə şeytan tərəfindəndir.”⁶**

Başqa bir hədisdə buyurulur: **“Təfəkkür yaxşılıqları və pisləkləri sənə göstərən bir güzgü kimidir.”⁷**

Heyvanlar öz işlərində nəfsani istəklərinə və qərizələrinə tabe olurlar. Onların təfəkkürü və tədbirləri yoxdur. Lakin insanın əqli olduğundan öz işləri barəsində fikirləşməli, onun axır-aqibətini düşünməlidir. İnsanda da həmin heyvani qərizələr və meyillər olduğundan heyvani bir istəklə qarşılaşan zaman dərhal ona tərəf təhrik olunur və qərizələr ona təfəkkür etmək icazəsi vermir. Əql meydana daxil olan kimi onun qarşısını alır. Deməli, əgər biz hər

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.54

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.54

³ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.338

⁴ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.339

⁵ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.340

⁶ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.340

⁷ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.324

bir iş görməzdən qabaq onun barəsində yaxşı fikirləşməyə adət edibilsək əql üçün yol açmış və ona meydan vermiş oluruq. Əql meydana daxil olduğu zaman bizim həqiqi mənafe və zərərimizi dərk edir, heyvani qərizə və meylləri normal (müvazinətli) hala salır və bizi bu yolda insani təkamülə doğru hidayət edir. Əql güclənən zaman bədən ölkəsində hakimiyyətə çatır və insanlığın daxili düşmənlərini və nəfsani xəstəlikləri bizim öz daxilimizdə araşdırıb onları dəf edir, yaxud müdafiə etməyə başlayır. Buna görə də Quranda və hədislərdə təfəkkür barəsində çoxlu təkidlər və tövsiyələr gözə dəyir.

3-Nəfs barəsində bədbinlik

İnsan əgər öz nəfsinə dərindən, diqqətlə nəzər salıb nəfsani sifətlərini insafla araşdırsa, əksər hallarda özünün nəfsani xəstəliklərini və eyblərini dərk edir. Çünki insan özünə hər kəsdən artıq agahdır. Allah-təala Quranda buyurur: **“Xeyr, insan öz nəfsinə (nəfsinin yaxşı və pis işlərinə) daha agahdır, baxmayaraq ki, öz bəsirət gözlərinə üzr (pərdəsi) atır.”**¹

Lakin bizim çətinliyimiz budur ki, mühakimə yürüdən zaman bitərəf mövqə seçə bilmirik. Əksər hallarda öz nəfsimizə nikbin oluruq. Özümüzü, xasiyyətimizi, iş və rəftarımızı, danışıqlarımızı yaxşı və eybsiz hesab edirik. Nəfsi-əmmarə heyvani işləri bizim üçün o qədər zinətləndirir ki, hətta pis işləri belə yaxşı görürük. Qurani-Kərim buyurur: **“O kəs ki, onun çirkin əməllərinə zinət verildi və ona yaxşı göstərildi (onu gördümmü?!) Allah da hər kəsi istəsə yoldan azdırar, hər kəsi istəsə hidayət edir.”**²

Buna görə də öz eyblərimizi tapa bilmirik ki, onların müalicəsi fikrinə də düşək. Bunun çıxış yolu budur ki, həmişə öz nəfsimizə qarşı bədbin, bədgüman olaq, çoxlu pisliklərimiz, mənəvi xəstəliklərimiz olmasına ehtimal verək, hətta yəqin edək. Məhz bu halda nəfsimizi araşdırırıq.

Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Mömin həmişə öz nəfsinə bədgüman olmalıdır. Həmişə onun eybini axtarar və ondan yaxşı işləri tələb edir.”**³

¹ “Qiyamət” surəsi, 14, 15-ci ayələr

² “Fətir” surəsi, 8-ci ayə

³ “Nəhcül-bəlağə”, 176-cı xütbə

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) müttəqilərin (təqvalıların) xüsusiyyətlərini bəyan edərkən buyurub: **“Onların nəfsləri öz yanlarında töhmət və bədgümanlığa məruz qalır və öz əməllərindən qorxurlar. Onlardan biri başqası tərəfindən təriflənən zaman (tərifdən) qorxur və deyir ki, mən öz nəfsimə hamıdan artıq agaham, Allah da mənə özümdən daha artıq agahdır.”**¹

İnsanın öz nəfsani eyblərini, xəstəliklərini tapıb islah etməyə mane olan ən böyük amillərdən biri nəfs barəsində nikbinlik və hüsnü-zənn (xoş güman) etməkdir. Əgər bu maneələri aradan qaldırıb insafla və eyb ehtimalı verməklə nəfsimizi araşdırsaq, onun xəstəliklərini tanıyaraq islah edə bilərik.

4.Ruhani təbibə müraciət etmək.

İnsan öz eyblərini tanımaq üçün öz nəfsini paklaşdıran, özünü bəyənən xüsusiyyətlərlə zinətləndirən əxlaq aliminə müraciət edərək, daxili xasiyyətlərini və vəziyyətlərini onun üçün tamamilə şərh edə və onun nəfsindəki eyblərin və çirkin sifətlərin xatırlatmasını istəyə bilər. Ruhani təbib, islami əxlaqşünas və psixoloq, əməl əhli və gözəl əxlaqlarla zinətlənmiş olan bir şəxs insanın nəfsinin aludəliklərdən təmizlənməsində, saflaşmasında və Allah dərgahına doğru seyr etməsində çox təsirlidir. Əgər insan belə bir şəxsi tapa bilsə bu böyük nemətə görə Allaha şükr etməlidir. Çox təəssüflə, belə şəxslər çox az tapılır.

Qeyd olunmalıdır ki, nəfs xəstəliklərinin ayırd edilməsi çox çətindir. Deməli, ruhu xəstə olan bir şəxs öz daxili xasiyyətlərini və işlərini ört-basdır etmədən təbib üçün ətraflı şəkildə bəyan etməlidir ki, təbib onun xəstəliyini ayırd edə bilsin. Əgər xəstə şəxs bu barədə həmkarlıq etməzsə və həqiqətləri açıb deməzsə istənilən nəticə əldə olunmayacaqdır.

5.Xeyirxah və bilikli dosta müraciət etmək.

Yaxşı, bilikli və xeyirxah dost Allahın böyük nemətlərindən biridir ki, insan nəfsinin təmizlənməsində, çirkin sifətlərin tanınmasında insana layiqli kömək edə bilər. Bu şərtlə ki, bilikli olsun və yaxşı-pis xasiyyətləri tanıya bilsin. Bundan əlavə o, insan üçün xeyirxah və etimadlı bir şəxs olmalıdır. Çünki əgər yaxşı və pis sifətləri ayırd edə bilməzsə insana bu barədə heç bir kömək edə

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 193-cü xütbə

bilməz. Hətta çox hallarda yaxşını pis, pisi də yaxşı cilvələndirə bilər. Əgər etimadlı və xeyirxah olmazsa dostluğun qorunub saxlanması, inciməməsinə görə öz dostunun eyblərini gizlətməsi, hətta onun xoşu gəlsin deyə pis işlərini yaxşı cilvələndirib tərifləməsi də mümkündür.

Əgər insan belə bir dostu tapsa ona deməlidir ki, gördüyü hər eyb və nöqsanlı vəziyyəti ona xatırlatsın, o da xatırladığı təqdirdə ona təşəkkür etsin. Öz nəfsinin islah olunması üçün onlardan istifadə etsin. Bu kimi xatırlatmalardan istifadə etmək və təşəkkür etməklə əməldə ona başa salsın ki, eyblərinin xatırladılmasından nəinki narahat deyil, hətta sevinib xoşhal da olur.

Belə bir dost gərək əməldə tam sədaqət və ixlasını isbat etsin. Məsələyə insafla yanaşsın, məhəbbət və ədavəti kənara qoymaqla dostunun sifətlərini, xasiyyətlərini araşdırsın, onun nəzərinə çarpanları dostcasına və xeyirxahlıq dili ilə onun ixtiyarına qoysun. Bu işləri mümkün qədər məxfi şəkildə görsün və onun eybini başqalarının hüzurunda aşkar etməkdən ciddi şəkildə çəkinsin. Onun yeganə hədəfi həqiqətin izhar edilməsi olmalıdır. O, mübaligə və şişirtmədən uzaq olmalıdır, çünki mömin öz din qardaşı ilə müqayisədə, onun eyblərini, yaxud çirkinliklərini artırıb azaltmadan göstərən güzgüsü sayılır.

Əlbəttə, nəvazişlə, mehribanlıqla və islah etmək məqsədilə insanın eyblərini xatırladan dostlar çox azdır. Lakin əgər bir şəxs belə adamı taparsa böyük xoşbəxtliyə nail olar. Həmin şəxs onun qədrini bilməli, xatırlatmalarına sevinməli, təşəkkür etməli və insanın eyblərinin islah məqsədilə xatırladan bir kimsənin dostların ən yaxşısı və ən faydalısı olduğunu dərk etməli, heç vaxt onun xəbərdarlıqlarından inciməməli, intiqam almaq və özünü müdafiə etmək məqamına gəlməməlidir. Əgər bir şəxs “paltarınızda bir neçə zəhərli əqrəb vardır” - deyə sizə xəbərdarlıq etsə, onun verdiyi bu xəbərdən inciyərək intiqam almaq fikrinə gələrsinizmi? Yoxsa sevinib ona təşəkkür edərsiniz? Çirkin sifətlər də əqrəb kimi, hətta ondan da pisdür. Onlar insanın ruhunu sancıb zəhərləyir və həmişə insanın batinində yerləşir. Onların dəf edilməsində kömək edən şəxs bizə ən böyük xidmət etmiş olur.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Qardaşlarımdan ən yaxşısı o**

kəsdir ki, eybimi mənə hədiyyə etsin.”¹

6. Başqalarının eybindən ibrət götürmək.

İnsan əksər hallarda öz eyblərindən qafildir, amma başqalarının eybini görərək onların çirkinliyini yaxşı şəkildə dərk edir. Atalar demişkən “başqasının gözündə tükü görür, öz gözündə isə tiri görmür”. Deməli nəfsani eyblərin tanınma yollarından biri də başqalarının eybləri ilə qarşılaşmaqdır. İnsan başqasında bir eyib gördükdə onun üzərində dayanmadan, onu tənqid etmək fikrinə düşmədən gərək öz eybini axtarmaq fikrinə düşsün və həmin məqsədlə öz nəfsini araşdırsın, öz nəfsinə müraciət etsin və həmin eybi, onda olduğu surətdə islah edib aradan qaldırmaq fikrində olsun. Bu kimi hallarda başqalarının eybini görməklə ibrət alır və öz nəfsinin təmizlənməsinə çalışır.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Xoşbəxt o kəsdir ki, başqalarından ibrət alsın.”²**

7. Tənqiddən nəticə çıxarmaq.

Dostlar əksər hallarda insanın eybini deməkdən çəkinirlər. Düşmənlər isə bunun əksinə olaraq əksər hallarda insanı tənqid edirlər. Əlbəttə, onların insanı tənqid etməkdə məqsədi sədaqətli olmaq deyil. Onları bu işə həsəd, kin-küdurət, intiqamçılıq kimi hisslər vadar edir. Hər bir halda insan onların tənqidlərindən öz xeyrinə istifadə edə bilər.

İnsan düşmənlərin tənqidləri müqabilində iki cür reaksiya göstərə bilər:

1. Özünü müdafiə etmək fikrində olsun. Bu sözlərin düşmən tərəfindən deyilməsini və xeyirxahlıq məqsədinin olmasını bəhanə edərək mümkün olan hər bir vasitə ilə özünü müdafiə etsin və onların səsini boğsun. Belə şəxs nəinki öz eybini islah etməmiş, əksinə xəta və sair səhvlərə də aludə olmuşdur.

2. Düşmənlərin tənqidlərinə yaxşı-yaxşı qulaq assın, sonra həqiqəti axtarıb tapmaq məqsədilə öz nəfsinə müraciət etsin, onu insafla araşdırsın. Əgər düşmənin tənqidinin düzgün və öz nəfsinin eybli olduğunu görsə, dərhal onu islah etmək fikrinə düşsün, hətta əgər məsləhət olarsa onun eybini deməklə nəfsinin saflaşdırılmasına səbəb olduğu üçün düşməyə də təşəkkür etsin.

¹ “Tuhəful-üqul”, səh.385

² “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.324

Belə düşmənçilik şübhəsiz insanın eyblərini gizlədərək onu tərifləyən, bununla da insanı nadanlıq və cəhəltədə saxlayan mühafizəkar və yaltaq dostlardan çox yaxşı və faydalıdırlar. Amma əgər öz nəfsinə müraciət etdikdən sonra qeyd olunan eyblərin onda olmadığını görərsə Allaha şükr etsin və sonralar belə çirkin sifətlərə aludə olmaması üçün öz nəfsini gözləsin. Belə olan halda insan düşmənlərin tənqidlərindən bəhrələnir. Əlbəttə, bu cür rəftarlar insanın xain düşmənlərin hiyləgərlik planlarını əqli və şəri yollarla zərərsizləşdirməsinə mane olmamalıdır.

8.Qəlbin xəstəliyinin əlamətləri.

Xəstəliyi tanımağın ən yaxşı yollarından biri onun əlamətlərinin görünməsidir. Bədəndə mövcud olan əzaların xəstəliyi iki yolla tanınır: ya ağrı hiss edilməklə, yaxud da hər hansı bir üzvün orqanizmdə öhdəsinə aldığı işi yerinə yetirməməsi ilə. Bədən üzvlərindən hər biri sağlam halda bədənin idarə olunmasında xüsusi funksiyanı, öz vəzifəsini lazımınca yerinə yetirir. Deməli, əgər hər hansı bir üzv öz vəzifəsini yerinə yetirməkdə aciz olarsa xəstələnməsi məlum olur. Məsələn, göz sağlam halda və xüsusi şəraitdə xarici əşyaları müşahidə edir. Əgər bu şəraitin mövcud olması ilə ya ümumiyyətlə görməzsə, ya da görməsi zəifləyərsə xəstələnməsi məlum olur. Bədənin sair üzvləri, o cümlədən qulaq, dil, əl, ayaq, qəlb, böyrək, qara ciyər və s. hamısının özünəməxsus vəzifələri vardır ki, sağlam halda onu yerinə yetirir. Əgər vəzifəsini yerinə yetirməzsə xəstələnməsi məlum olur.

İnsanın qəlbi və nəfsi də belədir. O, müəyyən işləri öhdəsinə almışdır və yaradılış qanunlarına uyğun olaraq onları yerinə yetirməlidir. O, mələkut aləmindən gəlmişdir, elm, rəhmət, qüdrət, ehsan, ədalət, məhəbbət, mərifət, nuranilik və s. fəzilətli sifətlər, gözəl əxlaqla uyğunluğu vardır. O, fitri olaraq hər şeyin səbəbini axtarır, Allahı istəyir. İnsanın Allaha iman gətirib diqqət yetirməsi, Onunla ünsiyyətdə olması, Ona məhəbbət bəsləməsi, Allaha ibadət və pərəstişi, Onunla dua və raz-niyaz etməsi, dərğahında yalvarması, həmçinin elm və biliyə, ehsan və xidmətə meyl, Allah xatirinə Onun məxluqatına xidmət etmək, fədakarlıq edib canından keçmək, ədalət istəmək və s. gözəl əxlaqi səciyyələr nəfsin sağlamlıq əlamətləri hesab olunur. Əgər insan bu qəbildən olan sifətləri özündə görürsə nəfsinin sağlam olduğu məlum olur. Amma əgər Allaha diqqət yetirməsə, ibadət, dua və münacatdan ləzzət

almasa, bu kimi işlərdən qaçsa, Allahu sevməsə, dünya maldövlətinə, məqam və sərvətə, arvad-uşağa, şəhvətə və heyvani ləzzətlərə meyl etməyi Allahın razılığından üstün hesab etsə, həyatda şəxsi mənafeyini təmin etməkdən başqa bir hədəfi olmazsa, fədakarlıq, ehsan, Allahın məxluqlarına xidmət etməkdən ləzzət almazsa, insanların əzab-əziyyəti və narahatlığından narahatlıq hissi və vicdan əzabı keçirməzsə belə bir şəxs nəfsinin doğrudan da xəstə olduğunu bilməlidir. Əgər öz səadət və xoşbəxtliyini istəyirsə mümkün qədər tez bir zamanda onu islah və müalicə etmək qərarına gəlməlidir.

MÜALİCƏ ETMƏYƏ DAİR QƏRAR

Nəfs xəstəliklərini tanıdıqdan, xəstə olduğumuza yəqin etdikdən sonra müalicəni dərhal başlamalıyıq. Bu mərhələnin ən mühüm mövzusu qərar və iradədir. Əgər doğrudan da özümüzü pisliklərdən, çirkin əxlaqdan pəkləməyə istəsək bunu hökmən edə bilərik. Lakin məsələni kiçik və əhəmiyyətsiz hesab etsək və bu barədə müəyyən qərara gəlməsək onun sağlması qeyri-mümkün olacaqdır. Məhz bu mərhələdə şeytan və nəfsi-əmmarə meydana daxil olur və müxtəlif hiylələrə əl ataraq bizi həmin qərardan çəkəndirmək istəyir. Bu halda tam ayıq olmalı və onların hiyləgərliklərinə aldanmamalıyıq. Bizim çirkin sifətimizə bəraət qazandırmaq belə deyilə bilər: «Sən cəmiyyətlə yaşamaq istəyirsən. Başqalarında da bu sifət vardır. Filankəslərə bax. Onlar da bu sifətə, hətta bundan pisinə də düşər olurlar. Sən təklildə yaxşı olmaq istəyirsən? “Palaza bürün ellə sürün!”»

Lakin bu hiylə qarşısında qətiyyətlə dayanaraq deməliyik ki, başqalarında belə bir xəstəlik varsa onun mənə nə dəxli var? Başqalarının nəfsani eyblərə mübtəla olması mənə qane etmir. Hər bir halda məndə eyb və xəstəlik vardır, mən bu eyblərlə ölməli və əbədi bədbəxtçiliyə düşər olmalıyamı? Deməli nəfsin müalicə olunmasında və onun aludəliklərdən təmizlənməsində səy etməliyəm.

Bəzən də şeytan “vaxtı keçirtmək”, “təxirə salmaq” kimi hiylələrlə meydana daxil olur və bizi öz iradə və qərarımızdan döndərmək istəyir. Deyir ki, düzdür bu eyb səndə vardır və onu islah etməlisən, lakin hələ çox vaxt vardır, nə üçün bu qədər tələsirsən? Qoy filan iş tamam olsun, vaxt tapanda nəfsini

saflaşdırarsan. İndi cavansan və sənin kef çəkmək vaxtıdır, qocalıq vaxtı çatanda tövbə edib paklanmağa başlayarsan.

Diqqət yetirməliyik ki, bu da bir növ şeytanın hiyləsidir. Həmin vaxta qədər sağ qalacağın haradan mə”lumdur? Bəlkə ondan əvvəl əcəlin çatdı və həmin nəfsani xəstəliklərlə dünyadan getdin?! Belə olan halda bizim müqəddəratımız necə olacaqdır? Tutaq ki, o dövrdə qədər sağ qaldıq, lakin görəsən nəfsi-əmmarə və şeytan o dövrdə bizdən əl çəkib hiylələrini bizim başımızda icra etməyəcəkmi və bizi nəfsimizin işləri ilə məşğul olmağa azad qoyacaqmı? O zamanda da başqa hiylələrlə gəlib bizim qərarımızı döndərmək istəyəcəkdir. Deməli, yaxşı olar ki, elə indidən əmələ başlayaraq, əmmarə və inadkar nəfsi cilovlayaq.

Bəzən nəfsi-əmmarə bizə belə deyə bilər: “Axı sən filan günaha və sifətə adət etmişən, onun tərki olunması qeyri-mümkündür. Sən həvayi-nəfsin əsirisən, özünü bu əsarətdən necə xilas etmək istəyirsən? Sənin nəfsin günah vasitəsi ilə qaralmışdır və sənin qayıdışına bir yol yoxdur.”

Bilməliyik ki, bu da bir növ hiylədir. Əmmarə nəfsinə demək lazımdır ki, adətin tərki edilməsi qeyri-mümkün deyildir, tamamilə mümkün olan bir işdir. Əlbəttə çətinidir, lakin hər bir halda əmələ başlayıb öz nəfsimi təmizləməliyəm.

Əgər günahın, çirkin sifətlərin tərki edilməsi və onlardan uzaqlaşmaq mümkün olmasaydı Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və imamlar bu qədər göstərişlər verməzdi, əxlaqi tövsiyələr etməzdi. Tövbə qapısı həmişə açıqdır və heç vaxt bağlanmışdır. Deməli, qəti qərara gələrək öz nəfsimizi təmizləməliyik.

Mümkündür, şeytan və ya nəfsi-əmmarə çirkin sifətləri və nəfsani xəstəlikləri kiçik, çox da mühüm olmayan bir şey kimi cilvələndirərək desin: «Sən ki, vacibəti yerinə yetirirsən, filan-filan müstəhəb əməlləri görürsən, bil ki, Allah səni bağışlayacaq, yerin behişt olacaqdır. Səndəki çirkin xasiyyətlər çox da mühüm deyildir, müstəhəbləri yerinə yetirməklə onlar bağışlanacaqdır.»

Burada da diqqət yetirmək lazımdır ki, bu cür bəraət qazandırmaq nəfsi-əmmarənin və şeytanın hiylələrindəndir. Nəfsi-əmmarəyə deməliyik ki, saleh əməl yalnız müttəqilərdən qəbul olunur. Təqvanın hasil olması da nəfsin təmizlənməsi olmadan mümkün deyildir. Əgər bizim nəfsimiz pisləklərdən təmizlənməzsə yaxşı xislətlərin pərvəriş tapmasına onda yer olmayacaqdır. Şeytan

qəlbdən çıxmıyınca mələk ora gəlməz. Əgər nəfs və qəlb günah işlər və rəzilətli sifətlərə aludə olubsa onun axirət aləmində də heç bir nuru olmayacaqdır.

Həmişə nəfsani xəstəliklərin təhlükəli və ağır aqibətinə tam diqqət yetirməliyik. Bundan əlavə əxlaq kitablarına və hədis mənbələrinə müraciət etməklə nəfsani xəstəliklərin hər birinin pis təsirlərini, onların axirətdəki cəzalarını diqqət mərkəzində saxlamalı, bununla da nəfsi-əmmarə, şeytanın hiylələri və əməllərin yaxşı cilvələndirilməsi müqabilində müqavimət göstərməli, nəfsin islah edilib təmizlənməsində qəti qərara gəlməliyik. Əgər iradə mərhələsindən keçsək əməl mərhələsinə daha yaxın olarıq.

NƏFSİN NƏZARƏT ALTINDA SAXLANMASI VƏ QƏLƏBƏ

İnsanın bütün pis və yaxşı hərəkət, danışmaq və əməllərinin mənşəyi onun nəfsidir. Əgər nəfs islah olunarsa insanın dünya və axirəti təmin və abad olunar. Əgər fəsada, əxlaqsızlığa adət edərsə bütün pisləklərin mənşəyi olacaq, dünya və axirətdə insanı fəlakətə sürükləyəcəkdir. Əgər insaniyyət yolunda qədəm götürərsə Allah dərğahına yaxın olan mələklərdən də daha artıq yüksələ bilər. Yox əgər şərif insaniyyət gövhərini görməməzliyə vuraraq heyvaniyyət yolunda qədəm götürərsə heyvanlardan da alçaq olar, hətta şeytanlıq məqamına qədər süqut edər. Bu iki yoldan hər birini ötməkdə lazım olan səbəb və vasitələr insanın daxilində mövcuddur. Onun həm əqli vardır və fitri olaraq əxlaqi fəzilətləri, insani keyfiyyətləri istəyir, həm də bir heyvan kimi heyvani qüvvələrə və qərizələrə də malikdir. Amma heyvani qərizələr, qüvvələr və meyllərin də tamamilə batil və ziyanlı olması, insanı süquta çəkməsi düşünülməməlidir. Əksinə, onların varlığı insan həyatı üçün zəruridir. Əgər onlardan düzgün istifadə olunarsa insanın təkamülü və Allah dərğahına yaxınlaşması yolunda kömək olur.

Amma əsas çətinlik bundan ibarətdir ki, heyvani istəklər və təmayüllər heç bir müəyyən həddə dayanmır və başqalarını nəzərə almır. Nə insani istəklərə diqqət yetirir, nə də sair qərizələri nəzərə alır. Əksinə, hədəfi yalnız onları tam mənada təmin etməkdən ibarətdir. Bundan başqa heç bir hədəfi yoxdur. Yemək-içməyə, cah-cələlə, məqama, şan-şöhrətə, vəzifəyə, rəisliyə və mal-dövlətə

məhəbbət, güzərandə eyş-işrətdən və firavanlıq kimi şeylərdən ləzzət almaq, qəzəb və intiqamçılıq kimi xüsusiyyətlər heç bir həddə dayanmır, onlardan hər biri tamam-kamal surətdə təmin olunmağı tələb edir. Buna görə də insanın nəfsi həmişə müxtəlif qərizələrin çarpışmasına meydan yaradır. Onda heç vaxt aramlıq və sükunət yoxdur. Onlardan hansı biri qələbə çalsa nəfsi özünün kamil əsarəti altına alacaqdır.

Lakin bu çarpışma əsnasında əql çox mühüm mövqeyə və qüdrətə malik olur. O, şəriətin göstərişlərindən istifadə edərək nəfsani qərizələri, meylləri və istəkləri nəzarət altına ala bilər, onları mö”tədil hala salaraq baş verəcək təfrit və ifratın qarşısını ala bilər, hakimiyyət məqamını ələ keçirərək qərizə və istəklərin arasında müvazinət yarada bilər. Bununla da “nəfs ölkəsini” hərc-mərclikdən, tüğyançılıqdan qurtararaq insaniyyətin düzgün yoluna və Allah dərğahına doğru seyr-süluka hidayət edə bilər.

Amma əqlin hakimiyyət tapması o qədər də asan deyildir. Çünki o, çox güclü, hiyləgər və aldadıcı düşmənlə qarşı-qarşıya durur. “Nəfsi-əmmarə” adlanan bu düşmən həddindən artıq bəhanə gətirir. Onu himayə edən çoxlu köməkçiləri də vardır.

Allah-təala Quranda buyurur: **“Nəfs insanı daim pis yollara (ketməyə) əmr edir, yalnız Pərvərdigarımın rəhm etdiyi şəxslərdən başqa.”**¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Sənin ən böyük düşmənin iki böyrün arasında yerləşən nəfsindir.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Əql və şəhvət biri-birinə ziddir. Elm əqli, həvayi-nəfs isə şəhvəti himayə edir. Nəfs bu iki qüvvənin çəkişdiyi, mübarizə apardığı meydandır; onlardan hər biri digərinə qələbə çalsa nəfsi öz ixtiyarına keçirir.”**³

Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Şər və pislik hər bir nəfsin daxilində gizlənmişdir. Əgər sahibi ona qələbə çalsa gizlənər, qələbə çalmazsa aşkar olar.”**⁴

¹ “Yusif” surəsi, 53-cü ayə

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.64

³ “Ğürərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.96

⁴ “Ğürərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.105

Deməli, əql çox gözəl hakimdir. Amma onun müəyyən qədər köməyə, həmkarlığa ehtiyacı vardır. Əgər bu batini çarpışmada əqlin tərəfini saxlasaq, nəfsani istəklərə, şəhvtlərə və həvayi-nəfsə həmlə etsək “bədən ölkəsinin” idarə olunmasını əqlin ixtiyarına vermiş oluruq. Bunun ardınca da böyük nailiyyətlərə, qələbələrə çatırıq. Bunu da şəriət, təriqət və həqiqət rəhbərləri – Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v), onun pak və ismətli Əhli-beyti (ə) bizdən istəmiş, bu barədə çoxlu təkidli göstərişlər vermişlər.

Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Ehtiyatlı olun, şəhvtlər (həvayi-nəfs) sizin qəlblərinizə qələbə çalması. Çünki o, əvvəlcə sizi öz mülkiyyətinə keçirir, axırda isə sizi həlakətə salır.”**¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs özünün nəfsani istəklərini öz mülkiyyətinə (ixtiyarına) keçirməsə, öz əqlinin də maliki olmayacaqdır.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Nəfsani istəklərin qələbə çalması ən böyük həlakət (bədbəxtçilik), (insanın) ona qələbə çalması isə malikiyyətlərin ən yaxşısıdır.”**³

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər kəs rəğbət, qorxu, şəhvət, qəzəb və razılıq anlarında öz nəfsinə hakim olsa Allah cəhənnəm odunu onun bədəninə haram edir.”**⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **«Öz nəfslərinizə hakim olun və onu günahlardan çəkindirin ki, itaətə doğru çəkmək asan olsun.»**⁵

Deməli, nəfsə hakim kəsilib onun istəklərini nəzarət altına almaq nəfsin saflaşdırılması üçün zəruri və həyati bir məsələdir. İnsanın nəfsi hələ minilməyən və ipə-sapa yatmayan inadkar bir ata bənzəyir: əgər riyazət vasitəsilə ram olub cilovlanarsa ona minib istifadə etmək olar. Amma əgər ram olmazsa və istədiyi hər tərəfə hərəkət edərsə insanı uçuruma salar. İnadkar və ipə-sapa yatmayan nəfsin ram edilməsi də çox çətindir. O, əvvəlcə sənin qarşında ciddi

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.16

² “Ğurərul-hikəm”, 2-ci cild, səh.702

³ “Ğurərul-hikəm”, 2-ci cild, səh.507

⁴ “Vəsailuş-şiə”, 6-cı cild, səh.123

⁵ “Ğurərul-hikəm”, 2-ci cild, səh.908

müqavimət göstərəcəkdir. Lakin sən də müqavimət göstərsən axırda təslim olacaqdır. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “**Əgər nəfsin sənin qarşında inadkarlıq göstərsə (tərslik edərsə) və təslim olmazsa sən də onun qarşısında ciddiyyət göstər ki, sənin üçün zəlil və ram olsun. Onunla hiyləgərliklə rəftar et ki, özünə itaət etdirə biləsən.**”¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: “**Nəfsani istəklər və şəhvətlər öldürücü xəstəliklərdir. Onların ən yaxşı müalicəsi də onların qarşısında səbr edib müqavimət göstərməkdir.**”²

NƏFS İLƏ CİHAD

Nəfs bizim ən böyük düşmənimizdir. Daim əql ilə mübarizə aparır. O, şeytanın vəsvəsələrindən ilham alıb öz ordusu ilə əqlə hücum edir ki, onun nurunu söndürsün və ona qalib gəlsin. Əsas məqsədi də bundan ibarətdir ki, mələkləri nəfs ölkəsindən çıxarıb onu işğal etsin və kamil şəkildə şeytanların ixtiyarına versin. Çoxlu üzr gətirən və bəhanə axtaran bu düşməni məğlub etmək o qədər də asan iş deyildir. Bu iş üçün tam qətiyyətli olmaq, güclü müqavimət göstərmək, hətta cihad aparmaq belə lazım gəlir. Özü də bir-iki dəfə, bir-iki gün, yaxud bir-iki il deyil, insan ömrünün axırına kimi davam etdirilməli bir cihaddan, ciddi mübarizədən ibarətdir. Nəfsin və onun istəklərinin cilovlanması, qərizələrin nəzarət altına alınması üçün çox ciddi mübarizə aparmalıyıq. Biz Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) və məsum imamların (ə) fərmanlarından ilham almalı, əqlə və onun qoşununa gömək etməli, nəfs təcavüzlərinin və yersiz əməllərinin qarşısını almalı, müqavimət göstərüb onun ordusunun kökünü kəsməliyik ki, əql bədən ölkəsinə hakim olsun, şəriət göstərişlərindən ilham almaqla bizi insaniyyətin kamal yolunda qərar versin və Allah dərgahına yaxınlaşdırsın.

Nəfslə heç vaxt sülh və saziş etmək olmaz: onu məğlub edincəyə və öz yerində oturduncaya qədər həmişə onunla mübarizə aparmalıyıq ki, özünün hiyləgərlik işlərindən əl çəksin. Səadətə çatmaq üçün bundan başqa bir yol yoxdur. Buna görə də “nəfslə

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.319

² “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.72

mübarizə” bərsində olan hədislərdə “nəfs ilə cihad” ifadəsi gözə dəyir. Nümunə olaraq Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalibin (ə) kəlamlarından bəzilərini nəql edirik.

Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Cihadı davam etdirməklə öz nəfsinizə hakim kəsilin.”**¹

Yenə buyurur: **“Nəfsin istəklərinə, həvayi-nəfsə qələbə çalın və onunla mübarizə edin. Çünki əgər o, sizi zəncirə çəkə bilsə həlakətin ən alçaq dərəcələrinə sürükləyəcəkdir.”**²

Yenə buyurur: **“Ağah olun (və bilin ki, nəfs ilə) cihad elə bir nemətdir ki, onun vasitəsilə behişt qazanılır. Belə isə hər kəs öz nəfsi ilə cihad etsə və ona qalib gəlsə behişt (yaxud, nəfsin özü) onun qüdrətini tanıyan kəs üçün ən yaxşı mükafatdır.”**³

Yenə buyurur: **“Düşmən öz düşməni ilə cihad apardığı kimi siz də nəfs ilə cihad edərək onu Allaha itaət etməyə vadar edin. Zidd öz ziddinə qələbə çaldığı kimi, siz də ona qələbə çalın. Çünki camaatın ən güclüsü o kəsdir ki, öz nəfsinə qələbə çalmış olsun.”**⁴

Yenə buyurur: **“Aqıl o kəsdir ki, öz nəfsi ilə mübarizəyə – cihada məşğul olsun, onu islah etsin, həvəslərdən və ləzzətpərəstlikdən saxlasın, bunun vasitəsilə onu cilovlasın və öz nəzarəti altına salsın. Həqiqətən ağıllı və aqıl insan öz nəfsinin islahına o qədər məşğuldur ki, dünyaya, onda olanlara və dünya əhlinə diqqət yetirməz (əhəmiyyət verməz).”**⁵

Nəfs ilə cihad müqəddəratı həll edən mühüm bir mübarizədir. Belə ki, bizim necə yaşamağımız, dünya və axirətdə necə olmağımız, hətta bizim nə olmağımız belə, ona bağlıdır. Əgər biz cihad ilə nəfsimizi məğlub etməsək, onu cilovlamasaq o bizi məğlub edərək istədiyi tərəfə sürükləyəcəkdir. Əgər biz onu əsarət altına almasaq o bizi əsir və özünə qul edəcəkdir. Əgər biz onu gözəl əxlaqlara və insani davranışlara vadar etməsək o bizi çirkin işlərə və yaramaz hərəkətlərə vadar edəcəkdir.

¹ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.131

² “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.138

³ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.164

⁴ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.371

⁵ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.237

Deməli, nəfs ilə cihad Allah dərgahına seyr edənlərin öhdəsinə qoyulan ən mühüm və ən çətin vəzifədir. İnsan bu yolda nə qədər qüvvə sərf eləsə, yenə də dəyərlidir.

ƏN BÖYÜK CİHAD

Nəfs ilə cihad etmək o qədər mühümdür ki, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) onu “ən böyük cihad” (“cihadi-əkbər”) adlandırmışdır və hətta silahlı cihadlardan da böyük və əhəmiyyətli bir məsələ kimi təqdim etmişdir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) nəql edir ki, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) böyük bir ordunu düşmənlə müharibəyə göndərdi. Onlar (qələbə çalıb) müharibədən qayıtdıqda buyurdu: “Əhsən o kəslərə ki, kiçik cihadı yerinə yetirdilər, lakin onların qarşısında daha böyük bir cihad da durur.” Soruşdular: «Ya Rəsuləllah! Ən böyük cihad hansıdır?» Buyurdu: “Nəfs ilə olan cihad.”¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Cihadların ən yaxşısı o kəsin cihadıdır ki, iki böyrü arasında yerləşən nəfsi ilə etmiş olsun.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Həzrət Əliyə (ə) vəsiyyət edərkən buyurdu: **“Ya Əli! cihadların ən yaxşısı o kəsin cihadıdır ki, gecəni bir kəsə zülm etmək qəsdı olmadan sübh etmiş olsun.”**³

Bu hədislərdə nəfs ilə cihad ən böyük və ən fəzilətli cihad kimi təqdim olunur. Bu, hətta Allah yolunda aparılan cihadlardan belə fəzilətli və üstündür. Allah yolunda aparılan cihadın ən yaxşı ibadət və son dərəcə böyük fəzilətə malik olmasına diqqət yetirməklə nəfs ilə aparılan cihadın əhəmiyyət və dəyəri aydın olur. Nəfs ilə cihadın ən üstün cihad olmasını üç yəndən araşdırırıq:

Birinci. Hər bir ibadətdə, hətta Allah yolunda aparılan silahlı mübarizədə belə, nəfs ilə cihada iki yəndən ehtiyac vardır. **Əvvəla**, ibadətin özünün kamil şəkildə və bütün şərtləri ilə yerinə yetirilməsində nəfs ilə cihada ehtiyac vardır. Görəsən, namazı «möminin meracı» olacaq və «insanı çirkin işlərdən çəkindirəcək»

¹ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.124

² “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.124

³ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.123

dərəcədə hüzeni-qəlb ilə, bütün şəraitlərinə riayət etməklə qılmaq cihad və səy olmadan mümkün ola bilərmi?

Görəsən, «orucun cəhənnəm odundan bir sipər olacağı» dərəcədə kamil bir şəkildə tutulması nəfs ilə cihad olmadan mümkündürmü? Görəsən, nəfs ilə cihad olmadan mücahid bir insan müharibə meydanında öz canından keçərək islam düşmənlərlə yaxşı mübarizə apara bilərmi? Sair ibadətlərdə də məsələ eynilə belədir.

İkinci, hər bir ibadət Allah tərəfindən yalnız o zaman qəbul olunur və bəndənin Allah dərəcəsinə yaxınlaşmasına səbəb olur ki, yalnız Allahın razılığı üçün yerinə yetirilsin, hər növ şirkdən, riyadan, xudbinlikdən və s. kimi nəfsani məqsədlərdən pak və xalis olsun. Belə bir iş də nəfslə cihad olmadan əsla mümkün deyildir. Hətta silahlı mübarizə və şəhadət də o zaman dəyəərə malik olur və insanın Allah dərəcəsinə yaxınlaşdırıb təkamülə çatmasına səbəb olur ki, tam mənada Allahın razılığı və tövhid kəlməsinin yüksəldilməsi məqsədilə olsun. Lakin əgər bu böyük ibadət şən-şöhrət qazanmaq, düşməndən intiqam almaq, yaxud insanın adının tarixdə əbədi qalması, özünü göstərmək, riyakarlıq, məqam kəsb etmək, həyat çətinliklərindən xilas olmaq, yaxud sair nəfsani qərəz və məqsədlər xatirinə olsa heç bir mənəvi dəyəərə malik olmayacaq, insanın Allah dərəcəsinə yaxınlaşması amili sayılmayacaqdır. Deməli, nəfs ilə aparılan cihad bütün ibadət və xeyir əməllərdən, hətta Allah yolunda aparılan cihaddan belə üstündür, çünki onların hamısının düzgünlüyü və kamilliyi nəfs ilə aparılan cihada bağlıdır. Məhz buna görə də nəfs ilə aparılan cihad “**ən böyük cihad**” adlandırılmışdır.

İkinci. Silahlı cihad xüsusi zaman və şəraitlərlə vacib olur. Bundan əlavə o vacibi-eyni deyil, kifaidir. Yəni, bəzilərinin bu cihada getməsi ilə başqalarının öhdəsindən götürülür. Bəzi dövrlərdə bu kimi cihad, ümumiyyətlə vacib deyildir. Vacib olduğu təqdirdə də vacibi-kifaidir. Yəni əgər lazımi qədər əsgər iştirak edərsə və başqalarına ehtiyac olmazsa onların üzərində olan öhdəçilik götürülür. Bundan əlavə qadınlara, qocalara, acizlərə və xəstələrə də vacib deyildir. Amma nəfs ilə aparılan cihadda məsələ belə deyildir. Bütün dövrlərdə, bütün şərait və zamanlarda hər bir şəxsə vacibi-eynidir və həyatın axır anlarına qədər davam etdirilməlidir. Məsumlardan başqa heç kəs heç vaxt ondan

ehtiyacsız deyildir.

Üçüncü. Nəfs ilə aparılan cihad bütün ibadətlərdən, hətta mücahidlərin öz canlarını təhlükəyə qoyub şəhadət məqamına çatmaq istədikləri silahlı mübarizədən belə üstündür. Çünki haqqın qarşısında qeydsiz-şertsiz təslim olmaq və bir ömür nəfsani istəklərlə mübarizə apararaq təkamülün düzgün yolunda irəliləmək insanın bir neçə gün cihad meydanında islam düşmənləri ilə döyüşərək axırda şəhadət məqamına çatmasından qat-qat çətindir. Nəfs ilə mübarizə o qədər çətindir ki, nəfs ilə ağır, davamlı döyüş aparmadan, ağır çətinliklərə sinə gərmədən və Allah tərəfindən inayət və kömək olmadan mümkün deyildir. Buna görə də namazlarda təkrar deyirik: **“İhdinəssiratəl-mustəqim”** (**«Pərvərdigara, bizi düzgün yola hidayət et.»**) Düzgün təkamül yolunu ötmək o qədər çətin və zərifdir ki, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) də daim belə dua edərdi: **“İlahi bir göz qırpmı belə, məni öz nəfsimə həvalə etmə!”**

CİHAD VƏ ALLAHIN KÖMƏYİ

Nəfslə cihadın çox çətin olmasına, müqavimət, səbr, ardıcıl nəzarət və ayıqlığı tələb etməsinə baxmayaraq hər bir halda mümkün və insanın səadəti üçün tam zəruri bir işdir. Əgər insan bu məqsədlə qəti qərara gəlib işə başlasa Allah tərəfindən də köməklər gələcəkdir. Allah Quranda buyurur: **“O kəslər ki, Bizim yolumuzda cihad edərlər, Biz onları Öz yolumuza hidayət edib onlara yol göstərərək.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Xoş olsun o bəndənin halına ki, Allahın razılığı üçün öz nəfsi və onun (nəfsin) istəkləri ilə cihad etsin. Hər kəs öz nəfsinin istəklərinin ordusuna qələbə çalsa Allahın razılığını qazanar. Hər kəs Allah qarşısında cihad, bəndəçilik və xüzu ilə əqlini nəfsi-əmmarəyə qonşu qərar verərsə böyük səadətə nail olacaqdır. Bəndə ilə Pərvərdigar arasında əmmarə nəfsi və onun istəklərindən də qaranlıq və dəhşətli bir hicab (pərdə) yoxdur. Onların kökünün kəsilməsində isə Allaha ehtiyac (hissi), xüsu, gündüzdə acliq və susuzluqdan (oruc tutmaqdan), gecə isə ibadət etməkdən yaxşı bir silah yoxdur. Belə şəxs ölərsə dünyadan şəhid kimi köçmüş**

¹ “Ənkəbut” surəsi, 69-cu ayə

olar. Əgər diri qalarsa Allahın ən böyük rizvan (razılıq) məqamına çatar. Allah Quranda buyurur: “O kəslər ki, Bizim yolumuzda cihad edərlər Biz onları Öz yolumuza hidayət edərək, Allah yaxşı əməl sahibləri ilədir.” Əgər nəfsi ilə cihad edən bir şəxs öz nəfsinin islah olunmasında səndən artıq səy göstərdiyini görsən öz nəfsini danlayıb tənbih et və onu daha artıq nəzarət altına alınmağa rəğbətləndir. Allahın əmr və nəhylərinin vasitəsilə nəfs üçün bir cilov düzəlt. Eynilə dəcəl uşağı tərbiyə etmək istəyən şəxs kimi öz nəfsini yaxşı işlərə doğru sövq et. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) o qədər namaz qılırdı ki, mübarək ayaqları şişirdi. O Həzrət (s.ə.v.v.) bu işə etiraz edənlərin cavabında buyururdu: “Allahın şükr edən bəndəsi olmamalıyammi?!” Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) ibadətdə ciddiyyət göstərüb səy etmək üçün öz ümmətinə dərs verirdi. Deməli riyazət, ibadət və cihad yolunda heç vaxt qafil olmamalı və bilməlisən ki, ibadətin şirinliyini və onun bərəkətlərini müşahidə etsən, qəlbini onun nuru ilə nuraniləşdirsən elə (yüksək mənəvi) vəziyyətdə olacaqsan ki, hətta səni tikə-tikə doğrasalar da bir anlıq belə o namazdan əl çəkməyəcəksən. Deməli, ibadətdən yalnız o kəslər üz döndərər ki, günahdan çəkinmək və yaxşı işlərdə müvəffəqiyyət qazanmaq müsabiqəsinin faydalarından məhrum olsun.”¹

Cihad ilə nəfs eynilə silahlı cihad kimidir; düşməne nə qədər zərbə vurulsa və ordu vasitəsilə səngərlər nə qədər fəth edilsə düşməni də həmin miqdar da zəifləyəcək, cihad edənin ordusu bir o qədər güclənəcək və sonrakı zərbələr və fəthlər üçün daha hazırlıqlı olacaqdır. Bu da Allahın qoyduğu ümumi bir qanundur: “**Əgər siz Allaha kömək etsəniz O da sizə kömək edəcək və qədəmlərinizi sabit edəcəkdir.**”

Nəfs ilə cihadda da məsələ eynilə belədir: Nəfsi-əmmarəyə nə qədər zərbə vurulsa, onun qanunsuz və yersiz istəkləri ilə nə qədər çox müxalifət olunsa bir o qədər zəifləyəcək, eyni zamanda siz də sonrakı fəthlər üçün bir o qədər hazırlıqlı olacaqsınız. Bunun müqabilində nə qədər süstlük göstərsəniz və nəfsin istəklərinə nə qədər təslim olsanız siz bir o qədər zəifləyəcəksiniz, nəfs isə bir o qədər güclənəcək və özünün sonrakı fəthləri üçün daha hazırlıqlı

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.69

olacaqdır. Əgər biz nəfsimizin aludəliklərdən təmizlənməsi yolunda bir qədəm götürsək Allah tərəfindən kömək nazil olacaqdır və hər gün öz nəfsi-əmmarəməizə daha artıq hakim olacağıq. Amma əgər nəfsin istəkləri və orduları qarşısında geri çəkilsək onlar güclənəcək və bizə daha artıq hakim kəsiləcəkdir.

İNSAN ÖZÜNÜN TƏBİBİDİR

Düzdür ki, peyğəmbərlər və imamlar insanların tərbiyəçiləri və nəfslərinin təbibləridir, lakin nəfsin islah olunması, təbabəti və aludəliklərdən təmizlənməsinin məsuliyyəti bizim öz öhdəmizə qoyulmuşdur. Peyğəmbərlər və məsum imamlar insanlara təbabət dərsi verirlər, nəfsani xəstəlikləri, onların əlamətlərini və pis təsirlərini, eləcə də müalicə yollarını camaat üçün şərh edirlər ki, insanlar özlərinin nəfsani xəstəlikləri və onların müalicə yolları ilə tanış olaraq nəfslərinin islah olunmasını öz öhdələrinə götürsünlər. Çünki heç kəs insanın özünü ondan yaxşı tanıyaraq xəstəlikləri ayırd edə bilməz və nəticədə müalicə məqamına gələ bilməz. İnsan nəfsani xəstəlikləri və onların müalicə yollarını vaizlərin dilindən eşidir, yaxud kitablarda oxuyur, lakin nəticə etibarilə öz xəstəliyini dərk edərək xüsusi dərmanlardan istifadə etməli olan şəxs insanın özüdür. İnsan özünün nə cür olduğunu hər bir başqa adamdan daha yaxşı hiss edir. O, özünün daxilindəki məxfi yerlərdən daha ağıhdır. Əgər öz nəfsini nəzarət altına almazsa başqalarının öyüd-nəsihəti onda necə təsir qoya bilər?

İslam nəzərinə islahat işlərini insan vücudunun daxilindən başlamaq, nəfslərin özlərini aludəliklərdən təmizlənməyə, səhiyyə və psixoloji işlərə riayət etməyə hazırlamaq və onlara özlərini nəzarət altında saxlamaqlarına əmr etmək lazımdır. Bu da islamda ən mühüm tərbiyə metodlarından biri hesab olunur. Allah-təala Quranda buyurur: **“Xeyr, insanın özü bəhanə gətirməsinə baxmayaraq öz yaxşılıq və pisləklərinə daha ağıhdır.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) bir kişiyyə buyurdu: **“Sən öz nəfsinin təbibi qərar verilmisən. Xəstəliklər də, sağlamlıq əlamətləri də sənə üçün bəyan olunubdur. Onun dava-dərmanı da sənə deyilibdir. Belə isə bax gör nəfsini müalicə etmək üçün necə**

¹ “Qiyamət” surəsi, 15-ci ayə

tədbir görürsən.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinə öyüd-nəsihət etməsə başqalarının öyüd-nəsihətinin onun üçün heç bir faydası olmayacaqdır.”²**

İmam Səccad (ə) buyurur: **“Ey Adəm övladı! Sən öz nəfsinin öyüd-nəsihət verəni olduğun müddətdə doğru yoldasan.”³**

Əmirəl-möminin Əliyyəbn İbitalib (ə) buyurur: **“İnsanların ən acizi o kəsdir ki, öz nəfsini islah etməkdən aciz olsun.”⁴**

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Yaxşı olar ki, insan nəfsinin hakimiyyətini öz öhdəsinə alsın, həmişə qəlbinin nəzarətçisi və dilinin mühafizəçisi olsun.”⁵**

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASININ MƏRHƏLƏLƏRİ

1.Qarşısını almaq. Ruhun sağlamlığına riayət etmək, günah və çirkin əxlaqın qarşısını almaq nəfsin saflaşdırılması mərhələlərində ən yaxşı və ən asan yoldan ibarətdir. Nəfs hələ günaha aludə olmadığı bir zamanda fitri nuraniyyətə, səfaya malikdir, onda yaxşı işləri görməyə, gözəl əxlaqla zinətlənməyə daha artıq hazırlıq vardır. Hələ qaralmamışdır, şeytan ora yol açmamış və o da pis işlərə adət etməmişdir. Buna görə də günahın tərک edilməsi üçün daha artıq hazırlığa malikdir. Yeniyetmələr və cavanlar əgər öz nəfslərini saflaşdırıb günaha, rəzil xüsusiyyətlərə mürтəкib olmaqdan çəkinmək istəsələr onlar üçün bu müəyyən qədər asandır. Çünki bu iş qarşısı alınma yönünə malikdir və bir şeyin qarşısını almaq ona adətin tərک edilməsindən qat-qat asandır. Deməli, cavanlıq, yeniyetməlik hətta uşaqlıq dövrü belə nəfsin saflaşdırılmasının ən yaxşı dövrüdür. Eləcə də insan məxsus bir günaha batmayınca həmin günahın tərک edilməsi onun üçün daha asandır. Deməli cavanlar, yeniyetmələr, eləcə də bəzi günlərə mürтəкib olmayan şəxslər fürsəti çox mühüm və qənimətli hesab

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.454

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.70

³ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.64

⁴ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.196

⁵ “Ğurərul-hikəm”, 2-ci cild, səh.862

etməli, ümumiyyətlə, günah etməməyə çalışmalı, nəfslərini elə olduğu vəziyyətdə saxlamalıdır. Çünki bir şeyin qarşısının alınması onu etdikdən sonra tərک etməkdən daha asandır. Bu məsələyə diqqət yetirilməlidir ki, əgər bir kəs bir günaha mürtəkib olarsa, yaxud, çirkin əxlaqa sahib olarsa və bununla da şeytanı öz nəfsinə buraxmış olarsa o günahı tərک etmək hökmən daha çətin olacaqdır. Şeytan və nəfsi-əmmarə daim çalışır ki, günaha bir iki dəfə mürtəkib olmağı kiçik və əhəmiyyətsiz cüvələndirsin ki, bunun vasitəsilə qəlbə nüfuz edərək nəfsi günah işlərə adət etdirsin. Deməli, öz xoşbəxtliyini fikirləşən bir insan nəfsin istəkləri müqabilində ciddi şəkildə müqavimət göstərməli, günah işə bir dəfə olsa belə mürtəkib olmaqdan ciddi şəkildə çəkinməlidir. Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Öz nəfsinə pis bir işə, yaxud əmələ mürtəkib olmağa belə icazə vermə.”**¹

O Həzrət (ə) başqa yerdə belə buyurur: **“Həvayi-nəfs sənə qələbə çalıb güclənmişdən öncə sən ona qələbə çal. Əgər güclənərsə səni öz ixtiyarına keçirəcək və istədiyi tərəfə çəkəcəkdir. Belə olan halda sən onun müqabilində müqavimət göstərə bilməyəcəksən.”**²

Yenə buyurur: **“Adət insanı öz ixtiyarına keçirən bir düşməndir.”**³ **“Adət insan üçün ikinci növ təbiət olur.”**⁴ **Düşmən düşməne qələbə çaldığı kimi sən də öz həvayi-nəfsinə qələbə çal, düşmən düşmənlə mübarizə apardığı kimi sən də onunla mübarizə apar. Bəlkə bu yolla öz nəfsini cilovlaya biləsən.”**⁵

Yenə buyurur: **“Günahı tərک etmək tövbə etməkdən daha asandır. Çox hallarda bir saatlıq şəhvət uzun-uzadı qəm-qüssəyə səbəb olur. Ölüm dünyanın iç üzünü aşkar və rüsvay olmasına səbəb olur və əql sahibi üçün heç bir sevinc və şadlıq qoymur.”**⁶

¹ “Ğurərul-hikəm”, 2-ci cild, səh.801

² “Ğurərul-hikəm”, səh.411

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.33

⁴ “Ğurərul-hikəm”, səh.26

⁵ “Ğurərul-hikəm”, səh.409

⁶ “Kafi”, 2-ci cild, səh.451

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Ruhun bədənidən ayrılmamış (ölməmiş) nəfsini, özün üçün zərərli olan şeylərdən hesab et. Güzəranını və həyat vəsaitlərini təmin etmək üçün çalışdığın kimi, nəfsinin (nəfsani istəklərdən) azadlığı yolunda da çalış. Həqiqətən sənin nəfsin əməllərinin girovundadır.”**¹

Allah-təala Qurani-Kərimdə buyurur: **“Amma hər kəs öz Pərvərdigarının məqamından qorxaraq nəfsini ehtiraslardan, nəfsani istəklərdən saxlasa həqiqətən behişt onun yeri olacaqdır.”**²

Hər bir halda nəfsin bu işlərə qurşanmasının qarşısını almaq ən yaxşı və ən asan yoldur. İnsan bu yolda bacardığı qədər çalışıb ciddiyyət göstərməlidir. Xoş olsun o cavanların halına ki, həyatın əvvəllərində öz əmmarə nəfslərini cilovlayaraq onlara günaha mürtətib olmaq icazəsini vermir və ömürlərinin axırına qədər pak-pakizə olub Allah dərğahına yaxınlaşmaq yolunda qədəm götürür və Allah dərğahında yüksək mərtəbələrə nail olurlar.

2.Birdən-birə tərək etmək. Əgər qarşısını almaq mərhələsindən keçsə və nəfs günahlara aludə olsa onda onun paklanması növbəsi çatıb. Paklamağı bir neçə cür başlamaq olar. Onların ən yaxşısı mənən və daxilən dəyişiklik etmək, günahı külli şəkildə tərək etməkdir. Günaha, çirkin və rəzil xislətlərə aludə olan bir şəxs birdəfəlik tövbə edib Allah dərğahına qayıdaraq qəlbini günahlardan və aludəliklərdən yuyub, pak-pakizə ola bilər. O, qəti bir qərarla şeytani öz qəlbindən çıxarıb qəlbini qapılarını əbədi olaraq onun üzünə bağlaya bilər, qəlb evini Allah dərğahına yaxın olan mələklərin nazil olma yerinə, ilahi nurların saçma mərkəzinə çevirə bilər, ciddi bir çevrilişlə şeytani və əmmarə nəfsini məğlub edib, nəfsin cilovunu möhkəm-möhkəm və həmişəlik olaraq öz əlinə ala bilər. Çoxlarını görmək olar ki, öz nəfslərinə məhz bu yolla qələbə çalmış, onu tam şəkildə təmizləməyə və saflaşdırmağa nail olmuş və həyatlarının axırına qədər öz sözlərinə vəfalı qalmışlar. Bu batini dəyişiklik bəzən bir tərbiyəçidən, yaxud özünün nəfsi saf olan əxlaq ustadından qısa bir cümlə eşitmək, yaxud, ilahi şəxsiyyətin bir işarəsi, yaxud qeyri-adi bir hadisənin baş verməsi, dua və zikr məclisində iştirak etməklə, ayə, rəvayət

¹ “Kafi”, 2-ci cild,,səh.455

² “Naziat” surəsi, 40-cı ayə

dinləməklə, bir neçə anlığa qısa təfəkkür etməklə hasil olur. Bəzən kiçik bir hadisə bir qılgıncım kimi qəlbi büsbütün dəyişərək ona nuranilik gətirir. Bəzi şəxslər bu yolla öz nəfslərini saflaşdırmağa müvəffəq olmuş və Allah dərğahına seyr edənlər qrupunda qərar tutmuşlar. Nümunə olaraq aşağıdakı hadisələrə diqqət yetirin:

Bişr Hafı Allahın layiqli bəndələrindən, dövrünün abid və zahidlərindən idi. Onun həyatı barəsində qeyd olunur ki, əvvəllər ə”yan-əşraflardan idi. Gecə-gündüz ayyaşlıqla, pis və günah işlərlə məşğul olurdu. Onun evi fəsad, eyş-işrət, rəqs, gına mərkəzi idi. Bu səslər həmişə onun evindən eşidilirdi. Lakin sonralar tövbə edərək zahidlər və abidlər cərgəsinə keçmişdi. Onun necə tövbə etməsilə əlaqədar yazırlar: Bir gün Bişrin kənizi zibil qabını boşaltmaq üçün evin qapısına gəlir. Bu zaman Həzrət Musa ibni Cəfər (ə) evin qapısından keçəndə avaz və rəqs səsinə eşidir. Kənizdən soruşur: «Bu evin sahibi azad adamdır, yoxsa qul?» Kəniz deyir: «Əlbəttə, azaddır və ağadır.» Həzrət (ə) buyurur: «Düz deyirsən, çünki əgər bəndə olsaydı və öz mövlasından qorxsaydı günah və mə”siyətə bu qədər cürətli olmazdı.»

Kəniz evə gedir. Şərab süfrəsinin kənarında əyləşən Bişr ondan soruşur: «Nə üçün gec gəldin?» Kəniz hadisəni danışır. Bişr soruşur: «O kişi axırda nə dedi?» Kəniz dedi: O kişinin axırncı sözü bu oldu: «Düz dedin, əgər evin sahibi azad olmasaydı (yəni özünü Allahın bəndəsi hesab etsəydi) öz mövlasından qorxar və günah işlərdə bu qədər cürətli olmazdı.»

İmam Musa ibni Cəfərin (ə) qısa sözü ox kimi Bişrin qəlbinə sancılır və bir qılgıncım kimi qəlbini nuraniləşdirib tamamilə dəyişir. Şərab süfrəsinə yığışdırıb, ayaqyalın qaçaraq özünü həmin şəxsə – Musa ibni Cəfərə (ə) çatdıraraq deyir: «Ey mənim ağam! Allahdan və sizdən üzr istəyirəm! Bəli, mən Allahın bəndəsiyəm. Lakin öz bəndəliyimi unutmuşdum. Buna görə də belə günah işlər görürdüm. Amma indi öz bəndəliyimi dərk elədim və keçmiş əməllərimdən tövbə etdim. Mənim tövbəm qəbul olunurmu?» İmam (ə) buyurur: «Bəli, Allah sənin tövbəni qəbul edər. Öz günah işlərindən xaric ol və həmişəlik olaraq günahları tərək et.»

Bişr tövbə edərək Allah övliyaları, abid və zahidlərin cərgəsinə keçir, bu nemətin şükrün yerinə yetirmək məqsədilə ömrünün

axırına qədər ayaqyalın gəzir.¹

Əbu Bəsir deyir: «Mənim qonşuluğumda zalım padşahların məmurlarından biri yaşayırdı. Haram yolla çoxlu mal-dövlət yığmışdı. Onun evi fəsad, eyş-işrət və ğina mərkəzi idi. Mən onun qonşuluğunda, daim əzab-əziyyətdə yaşayırdım, lakin heç bir çıxış yolum yox idi. Dəfələrlə ona nəsihət etmişdim, amma faydası olmamışdı. Nəhayət bir gün bu işləri tərk etməsinə dair çox ısrar etdim. Mənə dedi: Filankəs! Mən şeytanın əlində əsirəm, eyş-işrətə, günaha adət etmişəm, onu tərk edə bilmirəm. Xəstəyəm, lakin özümü müalicə edə bilmirəm. Sən mənim üçün yaxşı bir qonşusan, lakin mən sənin üçün pis qonşu olmuşam. Nə edə bilərəm? Axı mən həvayi-nəfsimin əsiriyəm! Nicat üçün bir yol da görmürəm. İmam Cəfər Sadiqin (ə) hüzuruna gedəndə mənim vəziyyətimi ona de. Bəlkə mənim üçün bir çıxış yolu göstərsin.»

Əbu Bəsir deyir: O kişinin sözündən çox təsirləndim. Bir müddətdən sonra İmam Cəfər Sadiqi (ə) ziyarət etmək məqsədilə Kufədən Mədinəyə yola düşdüm. İmamın (ə) hüzuruna çatdıqda qonşumun sözlərini ona çatdırdım. Buyurdu: «Kufəyə qayıdandan sonra o kişi sənin görüşünə gələcək. Ona deyərsən: “Cəfər ibni Muhəmməd dedi: Sən günahlardan əl çək ki, mən də sənin üçün behiştə zamin olum.”»

İşlərimi qurtardıqdan sonra Kufəyə qayıtdım. Camaat mənim görüşümə gəlirdi. Qonşum da gəldi. Hal-əhval soruşduqdan sonra getmək istədi. Mən işarə ilə ona oturmasını, onunla işim olduğunu başa saldım. Hamı getdikdən sonra ona dedim: «Mən sənin vəziyyətini İmam Cəfər Sadiqə (ə) dedim. Buyurdu: Kufəyə qayıtdıqdan sonra mənim salamımı ona çatdır və de: Sən günahlardan əl çək, mən də sənə cənnəti zamin olum.»

O Həzrətin (ə) qısa cümlələri bu kişinin qəlbinə elə təsir etdi ki, hönkür-hönkür ağlamağa başladı. Sonra mənə dedi: «Filankəs! Səni and verirəm Allaha, de görüm, doğrudanmı Cəfər ibni Muhəmməd belə dedi?» Mən and içib dediyim sözün eynilə imamın sözü olduğunu bildirdim. Dedi: Elə bu söz mənə kifayətdir.»

Bunu deyib evimdən çıxdı. Bir neçə gün ondan xəbərım olmadı. Bir gün mənə xəbər göndərdib onun yanına getməyimi və mənimlə işi olduğunu bildirdi. Xahişini qəbul edib onun evinə getdim,

¹ “Müntəhəl-amal”, 2-ci cild, səh.126

qapının arxasından məni səsləyib dedi: «Ey Əbu Bəsir! Yığdığım bütün haram mal-dövlətləri sahiblərinə qaytardım. Hətta paltarlarımı da çıxarıb vermişəm. İndi çılpaq halda qapının dalındayam. Ey Əbu Bəsir, mən imamın göstərişlərinə əməl etdim və bütün günahlardan əl çəkdim.»

Əbu Bəsir deyir. Qonşumun tövbə edib Allah dərgahına qayıtmasından sevindim və imamın sözünün təsirindən heyrətləndim. Evə qayıdıb bir qədər paltar, yemək hazırladım və onun üçün apardım. Bir müddətdən sonra yenidən məni çağırırdı. Evinə getdikdə xəstə olduğunu gördüm. Bir müddət xəstə yatdı. Mən də daim onun vəziyyətini soruşmağa gedir, lazım olan köməkləri edirdim. Lakin müalicənin heç bir faydası olmurdu. Nəhayət bir gün vəziyyəti çox ağırlaşdı. Ehtizar (can verən insan) halına düşdü. Başı üstündə oturmuşdum. O da can üstündə idi. Birdən huşa gəlib dedi: “Ey Əbu Bəsir! İmam Cəfər Sadiq öz vədəsinə əməl etdi!” Bunu deyib həmişəlik gözlərini yumdu.

Bir müddətdən sonra həcc səfərində İmam Cəfər Sadiqin (ə) hüzuruna getdim. Bir ayağım dalanda, digər ayağım isə həyətdə ikən İmam (ə) buyurdu: “Ey Əbu Bəsir! Biz sənin qonşuna verdiyimiz əhdə vəfa etdik: onun üçün zəmin olduğumuz behiştə ona verdik.”¹

Belə insanlar həmişə olmuş və hal-hazırda da vardır ki, qəti bir qərar, şücaətli bir tədbirlə əmmarə nəfsi məğlub edərək onun cilovunu əlinə alır və batini bir inqilabla nəfsini hər növ çirkinliklərdən təmizləyirlər. Deməli, bu yolu ötmək bizim hamımız üçün mümkündür.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Adəti tərک etmək üçün öz nəfslərinizə qələbə çalın və onun istəkləri ilə mübarizə aparın. Bəlkə bu yolla nəfsinizi öz ixtiyarınıza keçirə bilərsiniz.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“İbadətlərin ən yaxşısı adətlərə qələbə çalmaqdır.”**³

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Qiyamətdə üç gözdən**

¹ “Müntəhəl-amal”, 2-ci cild, səh.86

² “Ğurərul-hikəm”, səh.508

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.176

başqa bütün gözlər ağlayar:

1.Gecələr Allah yolunda ayıq qalan gözlər.

2.Allah qorxusundan ağlayan gözlər.

3.Allahın haram buyurduğu şeylərdən yumulan gözlər.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Allah-təala Musaya (ə) belə vəhy etdi: «Heç kəs Mənim dərgahıma haramlardan çəkinməklə yaxınlaşdığı qədər başqa bir yolla yaxınlaşa bilməz. Həqiqətən Ədn behiştini onlar üçün mübah edərəm və onlardan başqa şəxsləri oraya daxil etmərəm.”²**

Əlbəttə, əmmarə nəfsini cilovlamaq və günahları tərک etmək ümumi halda asan iş deyildir. Lakin əgər bu barədə agahlıq, təfəkkür, aqibəti düşünmək, himmət və iradə olsa çox da çətin olmaz. Çünki bu barədə Allah tərəfindən də kömək olunur.³

3.Tədricən tərک etmək. Əgər günahları bir dəfəyə tərک etmək üçün himmət və bacarığımız yoxdursa bu əməli tədricən tərک etmək barədə qərara gələ bilərik. Əvvəlcə nümunə olaraq bir, yaxud bir neçə günahı tərک etməyə başlayır və bu işi o qədər davam etdiririk ki, onları tərک etmək barədə nəfsimizə qələbə çalaraq onların kökünü kəsə bilək. Bundan sonra həmin əməliyyatı digər bir və ya bir neçə günahla əlaqədar başlayır və ona qələbə çalana qədər davam etdiririk. Eyni halda tam ehtiyatlı olmaq lazımdır ki, tərк olunan günahlar yenidən təkrar olunmasın. Məlum olduğu kimi günahların tərк olunması ilə bərabər nəfsi-əmmarə və şeytan da zəifləyir. Qəlbədən hər bir şeytan çıxdıqca onun yerinə mələk keçir. Qəlbənin səhifəsindən hər günah qaraltısı aradan getdikcə həmin qədər də onun ağılı və nuraniliyi artır.

Bu minvalla günahların tərк edilməsini davam etdirir, nəfsi kamil saflaşdırır, nəfsani istəkləri kamil şəkildə cilovlayıb tam qələbəyə nail olur. Bu məsələ ilə əlaqədar elə bir həddə çatmaq olar ki, özümüzə bütün günahların bir dəfəlik olaraq tərк edilməsinə qüdrət də görə bilərik. Bu halda biz fürsətlərdən istifadə etməli və bütün günahları bir dəfəlik tərк etməliyik. Şeytani qəlbimizdən çıxarıb nəfsi-əmmarəni cilovlamaqla qəlbə Allah və

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.80

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.80

³ “Ənkəbut” surəsi, 69-cu ayə

Onun dərğahına məxsus olan müqərrəb mələklərə aid edərik. Əgər bu barədə çox çalışıb cihad etsək şübhəsiz qələbə çalacağıq. Nəfs ilə aparılan cihad eynilə düşmənlə aparılan mübarizəyə bənzəyir. Mücahid insan həmişə düşməni nəzarət altına alıb öz qüvvələrini düşmənin imkanları ilə müqayisə etməli, öz qüvvələrini gücləndirməli, fürsətlərdən istifadə edərək mümkün olan hər bir yolla düşməne hücum etməli və onun ordusunu dağıtmalı, yaxud nəfs ölkəsindən çölə çıxarmalıdır.

NƏFSİN PAKLANMASINA KÖMƏK EDƏN İŞLƏR

1. Təfəkkür. Nəfsin paklaşdırılması yolunda ən mühüm maneələrdən biri qəflətdir. Biz gecə-gündüz dünya həyatına məşğuluqsa, ölümü yad etməkdən qafiliksə, bir saat belə onun barəsində fikirləşməyə vaxtımız yoxdursa, bəzən də beynimizdən bu fikir keçən zaman dərhal onu başımızdan çıxardırıqsa, rəzil xasiyyətlərin təhlükəli təsirlərindən qafiliksə, günahların cəzaları və axirət əzabları barəsində fikirləşmiriksə, nəhayət məada iman canımıza nüfuz etməyib və zehni məfhumdan başqa bir yüksək mərhələyə çatmayıbsa belə qəflət ilə yanaşı nəfsimizin paklanması üçün necə qərara gələ bilərik. Onun istəklərini necə nəzarət altına alıb cilovlaya bilərik? Məgər nəfsi-əmmarə ilə belə bir sadəliklə mübarizə aparmaq olarmı? Qəflətin özü böyük nəfsani xəstəliklərdəndir və bu sair mənəvi xəstəliklərin mənşəyidir. Bu xəstəliyin dərmanı təfəkkür etmək, axır-aqibəti düşünmək və iman qüvvəsini gücləndirməkdir. Hər bir insan daim özünü nəzarət altına almalı, ölümü heç vaxt unutmamalı, nəfsani xəstəliklərin acınacaqlı aqibəti, günahların cəzaları və cəhənnəmin ağır əzabları barəsində daim düşünməli, qiyamətin hesab-kitabını həmişə nəzərində canlandırmalıdır. Məhz belə olan halda insan nəfsini paklamaq üçün hazır olub qəti şəkildə qərara gələ bilir, öz nəfsini çirkin əxlaqlardan və rəzil sifətlərdən təmizləməyə müvəffəq olur.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz qəlbini fikirləşməkdə davamlı olmaqla abad edərsə onun batindəki və zahirdəki işləri yaxşı olar.”**¹

¹ “Gururul-hikəm”, səh.690

2.Həvəsləndirmə və cəzalandırma. Nəfsin paklaşdırılmasında və günahın tərki edilməsində müvəffəq olmaq üçün tənbeh etmə, həvəsləndirmə və cəzalandırma vasitələrindən istifadə etmək olar. Əvvəldə öz nəfsimizə xitab edərək onu təhdid edir və deyirik: «Ey nəfs! Mən günahları tərki etməyi qərara almışam. Əgər bu yolda mənimlə həmkarlıq etməsən və günahlara mürtəkib olsan səni filan cür cəzalara düçar edəcəyəm. Məsələn, əgər qeybət etsən bir gün oruc tutacağam, yaxud, bir həftə yalnız zərurət miqdarında danışacağam, yaxud filan məbləğdə pulu sədəqə verəcəyəm, yaxud bir gün su içməyəcəyəm, yaxud bir dəfə yeməkdən səni məhrum edəcəyəm, yaxud bir neçə saat yandırıcı günəşin altında qalacağam ki, cəhənnəm atəşinin hərarətini unutmayasın. Bu qəbildən olan sair cərimələrlə onu təhdid etmək lazımdır.

Ondan sonra nəfsimizi tam nəzarət altına almalıyıq ki, qeybət etməsin. Əgər bir dəfə qeybət edərsə heç bir güzəştə gedilmədən, səhlənkarlığa yol verilmədən, qətiyyətlə onun qarşısında dayanaraq vədə verdiyimiz cəzanı onun barəsində icra edirik. Nəfsi-əmmarə bizim günahı tərki etməkdə qəti qərara gəldiyimizi, heç bir güzəştə getmədən onu cəzalandırmaqda qətiyyətlə olduğumuzu görsə bizim qanuni istəklərimiz müqabilində təslim olacaqdır.

Əgər bir müddət bu proqram heç bir güzəşt olmadan davam etdirilərsə şeytanın nüfuz etmə yollarının qarşısını alıb kəsə, nəfsi-əmmarəni tamamilə cilovlaya bilərik. Bu şərtlə ki, qəti şəkildə qərara gələk və azacıq güzəşt olmadan günahkar nəfsimizi cəzalandırıraq. Çox təəccüblü məsələdir ki, dünyəvi işlərdən kiçik biri barəsində xətəyə yol verən insanları tənbeh edib cəzalandırıraq, lakin nəfsin paklanması üçün bu cəza tədbirlərindən istifadə etmirik. Halbuki, bizim axirət səadətimiz və xoşbəxtliyimiz yalnız bu işə bağlıdır! Allahın layiqli və saleh bəndələrindən çoxu da məhz həmin vasitə ilə nəfsini paklaşdırmış və onu cilovlamağa müvəffəq olmuşdur.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Nəfsi əsarət altına almaq və onun adətlərini sındırmaq üçün acliq çox yaxşı bir köməkdir.”**¹

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinə riyazət verməyi davam**

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.773

etdirərsə faydalanar.”¹

Səhabələrdən biri deyir: «Qızmar bir yay günündə Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) ağacın kölgəsində oturmuşdu. Elə bu zaman bir kişi gəlib paltarlarını soyundu və yandırıcı qumların üzərində uzandı. Qumun üstündə o tərəfə fırlanmağa başladı. Qızmar qumların vasitəsilə gah kürəyini, gah qarnını, gah da üzünü yandırır və deyirdi: «Ey nəfsi-əmmarə! Bu qumların hərarətini dad və bil ki, cəhənnəm odunun hərarəti bu qumların hərarətindən çox-çox şiddətlidir.»

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) kənardan bu mənzərəni müşahidə edirdi. Həmin şəxs paltarlarını geyinib getmək istədikdə onu yanına çağırırdı. Kişi gəldi, Həzrət (s.ə.v.v) ona buyurdu: «Səni başqalarının görmədiyi bir iş gördüyünü müşahidə etdim. Bu işdə məqsədin nədir?» Cavabında dedi: «Ey Allahın Rəsulu! Allah xovfu məni bu işə vadar etmişdir. Bu işi görməklə öz nəfsimə deyirəm ki, bu yandırıcı hərarəti dad və bil ki, cəhənnəm atəşinin hərarəti çox şiddətli və dərdlidir.» Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: «Doğrudan da Allahdan qorxmusan. Mütəal Allah sənin əməlinlə asimandakı mələklərə öyünür.» Sonra öz səhabələrinə buyurdu: «Bu kişiyyə yaxınlaşın və sizin barənizdə dua etməsini istəyin. Səhabələr yaxınlaşıb ondan dua etməsini xahiş etdilər. O kişi əllərini Allah dərgahına qaldırıb dedi: “Pərvərdigara! Bizim işlərimizi hidayət əsasında bir yerə yığ. Təqvanı bizim yol ehtiyatımız, cənnəti sığınacağımız qərar ver.”»²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Öz nəfsinizi ədəbləndirməyə başlayın və onu adətlərin şiddətindən saxlayın.”³**

İmam Cəfər Sadiq (ə) bir hədisdə buyurur: **“Bəndə ilə Allah arasında nəfs və onun istəklərindən də qaranlıq və vəhşətli bir hicab yoxdur. Onların aradan qaldırılması üçün Allaha ehtiyac hissi, Onun müqabilində xüzu, gündüzdə achq və susuzluq, gecədə oyaqlıqdan da təsirli və yaxşı bir silah yoxdur. Əgər insan bu halda ölsə şəhid olaraq dünyadan gedər. Əgər diri**

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.647

² “Məhəccətul-beyza”, 7-ci cild, səh.308

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.350

qalsa axırda böyük rizvan (razılıq) məqamına nail olar. Allah Quranda buyurur: “O kəslər ki, Bizim yolumuzda cihad edərlər, Biz onları Öz yolumuza hidayət edərik və Allah yaxşı işlər görənlərlədir.”¹

3.İnsan zatının kəramətinə diqqət yetirmək və insani dəyərlərin gücləndirilməsi. Yuxarıda qeyd olunduğu kimi insan nəfsi çox dəyərli bir gövhərdir. O, həyat, elm, kamal, camal, rəhmət, ehsan, nur aləmindən vücuda gəlmişdir və təbiidir ki, onun həmin işlərlə uyğunluğu vardır. Deməli əgər öz vücudunun dəyərli məqamına diqqət yetirsə çirkin, yaramaz və rəzil əxlaqları, günahları öz şə”ninə yaramaz hesab edər və təbii olaraq onlardan uzaqlaşar. İnsan olduğunu və insanın da yüksək aləmlərdən gələn ilahi bir ruh olduğunu bilsə şəhvətlər və heyvani istəklər onun nəzərində dəyərsiz olacaq, gözəl əxlaqa meyl onun vücudunda canlanacaqdır.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin qədrini bilsə şəhvətlər onun üçün kiçik və dəyərsiz olacaqdır.”²**

İmam Səccaddan (ə) soruşdular: «Camaatın ən dəyərlisi kimdir?» Buyurdu: **“Dünyanı öz vücudunun dəyəri hesab etməyən kəs.”³**

Deməli, insan ruhunun kəramətinə diqqət yetirmək, onun dəyərli məqamını və vücudunun dəyərini anlamaq nəfsin çirkin xüsusiyyətlərdən, rəzil xislətlərdən və günahlardan təmizlənməsində bizə kömək edə bilər. Biz nəfsimizə xitab edərək deməliyik: «Sən qüds, elm, həyat, kamal, hüsn, rəhmət aləmindən gəlmisən. Sən Allahın yer üzərindəki xəlifəsisən. Sən insansan və əbədi axirət həyatı üçün, Allah dərğahına yaxınlaşmaq üçün yaradılmışsan. Sən heyvandan çox-çox yüksəksən, sənin vücudunun dəyəri heyvani istəklərə tabe olmaqda deyil.» Bu halda insan nəfsinin paklaşdırılması və günahın tərki edilməsi çox asan olacaqdır.

Həmçinin nəfsin paklaşdırılması üçün bu kimi xislətlərin ziddinə

¹ “Məhəccətul-beyza”, 8-ci cild, səh.170

² “Nəhcül-bəlağə”, kəlimate qısar, 449

³ “Tuhəful-üqul”, səh.285

olan xislətləri gücləndirmək və onları pərvəriş etmək lazımdır ki, rəzil xüsusiyyətlər tədricən aradan getsin. Onun yerinə tədricən yaxşı xüsusiyyətlər gəlib ikinci növ xüsusiyyətə çevrilsin. Məsələn, əgər hər hansı bir şəxsə qarşı həsəd ediriksə, ona nəsib olan nemət və xoşbəxtlikdən əziyyət çəkirsə, ona qarşı nalayiq sözlər danışmaqla, əzab əziyyət verməklə, işlərində maneçilik törətməklə, təhqir etməklə və etinasızlıqla öz qəlbimizi razı salırıqsa çalışmalıyıq ki, onu tərifləyək, ona ehtiram göstərək, həmkarlıq edək və onun barəsində xeyirxah olaq. Əgər bizim rəftarımız həsədin tələblərinin əksinə olarsa yavaş-yavaş bu rəzil sifət aradan gedəcək və xeyirxahlıq xüsusiyyəti onun yerinə keçəcəkdir.

Əgər paxıllıq kimi bir xəstəliyə düşər olmuşuqsa öz mal-dövlətimizi şəriətin icazə verdiyi və lazım olan hallarda xərcləməyi öz nəfsimizə adət etdirək ki, tədrici olaraq paxıllıq kimi rəzil sifətlər aradan getsin və ehsan etməyə adət edək.

Əgər Allahın vacib etdiyi şəri vergiləri ödəməkdə paxıllıq ediriksə nəfsimizin qarşısında qətiyyətlə dayanmalı, onun vəsvəsələrinə qulaq asmamalı və mal-dövlətin vacib hüquqlarını ödəməliyik.

Əgər mal-dövlətimizi öz həyat, məişət işlərində və ailəmizdə xərcləməkdən imtina ediriksə bu yollarda xərcləməyi nəfsimizə qəbul etdirək ki, tədricən bu adətə çevrilsin. Əgər paxıllıq nəticəsində xeyriyyə işlərində iştirak edə bilmiriksə mümkün olan hər bir yolla əməl məqamına gəlməli, mal-dövlətimizin bir miqdarını Allah yolunda xərcləyərək zəiflərə və köməksizlərə verməliyik ki, yavaş-yavaş nəfs bu məsələyə adət etsin. Əlbəttə, bu kimi işlər ilk əvvəldə müəyyən qədər çətin ola bilər, lakin müqavimət göstərdikdə asanlaşar.

Ümumi halda nəfsin saflaşdırılmasında və çirkin, rəzil əxlaqlarla mübarizədə ilk növbədə iki iş görməliyik:

1. Bu çirkin xüsusiyyətlərin və xislətlərin istəyinə müsbət cavab verməməliyik ki, nəticədə bunların kökləri qurusun.

2. Onların ziddi olan gözəl sifətləri gücləndirməli, ona uyğun olaraq əməl etməyi öz nəfsimizə qəbul etdirməliyik ki, tədrici olaraq ona adət edək, bizim varlığımızda sabit bir xislət, səciyyə formasına düşsün, rəzil sifətlərin kökünü kəssin.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Öz nəfsini fəzilətli və yaxşı işlər görməyə məcbur et. Çünki rəzil sifətlər**

sənin zatının batinində qoyulmuşdur.”¹

Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Öz nəfsini yaxşı işlər görməyə və cərimə yükünün ağırlığına adət etdir ki, nəfsin şərəfətli olsun, axirətin abad edilsin və səni tərifləyənlər çoxalsın.”²**

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Nəfsani istəklər və şəhvətlər öldürücü xəstəlikdir, onların ən yaxşı müalicə yolu onların qarşısında dözüb müqavimət etməkdir.”³**

4.Pis dostlarla əlaqələrin kəsilməsi və onlarla gediş-gəlişin tərək edilməsi. İnsan başqalarından təsir qəbul edir. Bəzi xüsusiyyətlərin, ədəb qaydalarının və rəftarlarının çoxunu təmasda olduğu insanlardan əxz edir və həqiqətdə onlarla eyni xislətdə olur. Xüsusilə, insanın yaxın dostları və yoldaşları ona daha çox təsir göstərirlər. Əxlaqsız, yaramaz və pis xasiyyətli insanlarla dostluq insanı fəsada və bəd xasiyyətli olmağa, yaxşı, əməli saleh və gözəl əxlaqlı insanlarla dostluq isə insanı islahə, yaxşılıqlara tərəf çəkir. İnsanın fitri xüsusiyyətlərindən biri də özünü başqaları ilə eyniləşdirməkdir. Əgər onunla ünsiyyətdə olanlar pis xasiyyətli və günahkar olsalar, insan da pis əxlaqla, yaramaz işlərlə ünsiyyətdə olar. Onların pisliliklərini nəinki hiss etməz, hətta çox hallarda bu işlər onun nəzərində gözəl cüvələner. Bunun əksinə olaraq əgər insanın oturub-durduğu şəxslər gözəl əxlaqlı və saleh insanlar olarsa insanın özü də yaxşı əxlaqla, gözəl əməllə ünsiyyətdə olar, özünü həmin dostlarla eyniləşdirməyə meyl göstərar.

Deməli, yaxşı dost Allah nemətlərindən biri, insanın tərəqqiyə, səadətə nail olması amilidir. Bunun əksinə olaraq pis dost insanın ən pis çətinliklərindən biri olub, onun bədbəxtlik və azgınlıq səbəbidir. Dost seçməyi kiçik və əhəmiyyətsiz bir iş hesab etmək olmaz. Bu, son dərəcə mühüm, müqəddəratı həll edən və həyatı bir məsələdir.

Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Müsəlman şəxs fasiq və günahkarla dostluq etməməlidir. Çünki günahkar dost pis işlərini yaxşı cüvələndirir və dostlarının da onun kimi**

¹ “Ğurərul-hikəm”, 1-ci cild, səh.130

² “Ğurərul-hikəm”, səh.492

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.72

olmasını istəyir. Pis dost nə dünya işlərində insana kömək edir, nə də axirət işlərində. Onunla gediş-gəliş edilməsi abırsızlığa səbəb olur.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Müsəlmana layiq deyildir ki, fasiq, axmaq, yalançı insanlarla dostluq etsin.”²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurub: “İnsan öz dostunun və ünsiyyətdə olduğu şəxsin dinində olar.”³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Fasiq (günahkar) dostlardan ciddi şəkildə çəkinin, çünki şər şərə birləşər.”⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: “Şər adamlarla ünsiyyətdə olmaqdan, onlarla oturub-durmaqdan ciddi şəkildə çəkin, çünki pis dost od kimidir; hər kəs ona yaxınlaşsa yandırar.”⁵

Yenə buyurur: “Pis dostla oturub-durmaqdan ciddi şəkildə uzaq ol! Çünki o, onunla ünsiyyətdə olanı həlak edər, abır-heysiyyətinə xələl gətirər.”⁶

Deməli, öz nəfsini paklamaq istəyən bir şəxsin pis dostları və yoldaşları olarsa onlarla ünsiyyətdə olmağı, gediş-gəlişi dərhal tərک etməlidir. Çünki ləyaqətsiz şəxslərlə dostluğu qorumaqla eyni zamanda günahı tərک etmək çox çətindir. Pis dostlar insanın nəfsin saflaşdırılması ilə əlaqədar qərar və iradəsini sütləşdirir, onu günah işlərə, fəsada doğru rəğbətləndirir. Günaha mürtəkib olmaq bir adətdir. Onun tərک edilməsi də yalnız o vaxt mümkün ola bilər ki, insan ona adət edən sair kəslərlə oturub-durmasın.

5.Sapma ehtimalı verilən hallardan uzaq olmaq. Nəfsin saflaşdırılması və günahın həmişəlik olaraq tərک edilməsi asan deyil. Əksinə, çətin işdir. İnsanın həmişə günaha düşmək ehtimalı vardır. Nəfsi-əmmarə təbii olaraq onu pisliklərə dəvət edir. Bədənin fərman verilmə mərkəzi olan qəlb daimi olaraq dəyişilməkdədir. O,

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.640

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.640

³ “Kafi”, 2-ci cild, səh.642

⁴ “Gurərul-hikəm”, səh.147

⁵ “Gurərul-hikəm”, səh.147

⁶ “Gurərul-hikəm”, səh.142

xarici hadisələrdən təsirlənir, onların əsasında fərman verir ki, insan hansı şəraitdə qərar tapsın, nə görsün, nə etsin. Mənəviyyat məclis və mərkəzlərində, ibadət və ehsan yığıncaqlarında təbiidir ki, yaxşı işlərə meyl edir. Fisq-fücur, günah məclisləri və mərkəzlərində də təbii olaraq günaha doğru çəkilir. Mənəvi səhnələri müşahidə etməklə mə'nəviyyətə rəğbət tapır, şəhvət yaradan mənzərələri görməklə şəhvətə təhrik olunur. Eyiş-ışrət məclisində iştirak edərsə əyyaşlığa meyl göstərir, dua məclisində iştirak edərsə Allaha nəzər yetirir; dünya əhli ilə, mal-dövlət məftunları ilə oturub-dursa heyvani ləzzətlərə doğru meyl edəcək, Allahın saleh bəndələri ilə oturub-dursa yaxşılıqlara, islahata üz gətirəcəkdir.

Deməli, nəfsini saflaşdırıb günahı tərki etmək məqsədində olan bir şəxs hökmən gözünü və qulağını şəhvət yaradan mənzərələrdən, fəsaddan, azğınçılıq və günahdan örtməli, belə məclislərdə iştirak etməməli, belə insanlarla oturub-durmamalıdır. Əks halda həmişə xəttaya, günaha düçar olacaqdır. Məhz buna görə də islam dini insanı haram məclislərdə, o cümlədən qumar, şərab və s. yığıncaqlarında iştirak etməkdən çəkirdirmiş, naməhrəmə baxmaq, məhrəm olmayan qadınla xəlvət yerdə olmaq, müsafihə (qadınla əl verib görüşmək), onunla deyib-gülmək və zarafat etmək kimi işləri qadağan etmişdir. Hicabın şəriət qanunu halına salınması səbəblərindən biri də qeyd olunan mətləbdir.

İslam dini istəmişdir ki, günahın tərki olunması və nəfsin saflaşdırılması üçün münasib mühit yaransın. Əks halda nəfsi-əmmarənin nəzarət altına alınması qeyri-mümkün olacaqdır. Çünki fasid, pozğun və əxlaqsız mühit təbii olaraq insanı fəsada çəkir. Hətta, günah barədə fikirləşmək belə insanı günaha çəkə bilər. Buna görə də islam bizə buyurur ki, insan hətta öz beynində günahın fikrinə belə yol verməməlidir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Göz şəhvəti görsə qəlb axır-aqibəti düşünmək barədə kor olar.”**¹

Yenə buyurur: **“Günah barəsində fikirləşmək səni ona aludə olmağa təşviq edir.”**²

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.315

² “Ğurərul-hikəm”, səh.518

ÖZÜNÜ İSTƏMƏK BÜTÜN FƏSADLARIN MƏNŞƏYİDİR

Əxlaq alimləri özünü istəmək sifətini ümmül-fəsad (fəsadların anası) və bütün rəzilətlərin, günahların mənşəyi hesab etmişlər. Nəfsin paklaşdırılmasında da onunla ciddi şəkildə mübarizə aparmaq lazımdır. Biz burada ilk növbədə özünü istəməyin mənasını deyir, sonra bu sifətin pis nəticələrini və onunla mübarizə yollarını bəyan edəcəyik.

Bilməliyik ki, hər bir canlı varlıq özünün zatına, sifətlərinə, təsirlərinə, fel və kamallarına məhəbbət bəsləyir. Yəni, təbii olaraq özünü sevir. Deməli, özünü sevməyi külli şəkildə məzəmmət etmək olmaz və bu barədə əlavə izaha ehtiyac duyulur.

Əvvəldə qeyd olundu ki, insanın iki vücut mərhələsi vardır; insani “öz” və heyvani “öz”. İlahi yönə malik olan insani “öz” mələkut aləmindən nazil olmuşdur ki, Allahın yer üzündəki xəlifəsi olsun. Bu yönün elm, həyat, qüdrət, rəhmət, ehsan, feyz, kamal və yaxşıqla uyğunluğu vardır və təbii olaraq onları istəyir. Deməli, əgər özünü tanısa, özünün vücut dəyərini anlasa və onu əzizləsə bütün kamalların və yaxşıqların mənşəyinə yaxınlaşacaq, onda fəzilətlər, əxlaqi gözəlliklər və yaxşıqlar canlanacaqdır. Buna görə də bu növ özünü istəməyi məzəmmət etmək olmaz. Əksinə bu baxımdan yaxşı və bəyəniləndir. Çünki bu sifət həqiqətdə özünü sevmək deyil, Allahı istəməkdir. Bu, əvvəllər də qeyd olunmuşdu, gələcəkdə də onun barəsində bir az izah verəcəyik.

İnsan vücudunun digər mərhələsi isə onun heyvani “öz”üdür. O, bu mərhələdə eynilə bir heyvandır. Bütün heyvani qərizələrə, meyllərə və istəklərə malikdir. İnsan bu dünyada yaşayıb həyatını davam etdirmək üçün öz heyvani ehtiyaclarını ağılasığan həddə təmin etməlidir. Bu cəhətdə heç bir qadağa və məzəmmət yoxdur. Lakin əsas və mühüm məsələ bədənə hakimiyyətin əqlin və mələkuti ruhun öhdəsinəmi, yoxsa nəfsi-əmmarənin və heyvani “öz”ün ixtiyarında olmasıdır.

Əgər əql və insani “öz” insana hakim olarsa heyvani nəfs və onun istəklərini mötədil vəziyyətə salar, hər bir şeyi fəzilətlərin və insani gözəlliklərin dirçəldilməsi, Allah dərğahına yaxınlaşmaq vasitəsi edər. Belə olan halda Allaha mənsub edilən insani “öz” ilkinliyə, əsalətə malik olur. Əsas hədəf də fəzilətlərin, əxlaqi

gözəlliklərin dirçəldilməsi, Allah dərgahına yaxınlaşıb kamala yetməkdən ibarət olur. Heyvani ehtiyacların təmin olunması isə ikinci dərəcəli yönə malik olur. Deməli, insanın özünü istəməsi, zatını əzizləyib sevməsi nəinki məzəmmət olunur, üstəlik bəyənilən və təriflənən bir xasiyyət hesab olunur.

Amma əgər nəfsi-əmmarə və heyvani «öz» bədənə hakim olarsa, əqli və insani «öz»ü məğlub edərək işdən kənarlaşdırır, bədən meydanında yeganə və yenilməz qəhrəmana çevrilir. Belə olan halda insan tədrici olaraq Allahdan və insani kamallardan uzaqlaşaraq heyvaniyyətin qaranlıq vadilərinə doğru süqut edir. Həqiqi “öz”ünü, yəni insanıyyətini unudur. İkinci dərəcəli yön olan heyvaniyyəti onun yerində oturdur. Məhz buna görə də bütün pisliklərin mənşəyi və özünü istəmək mənasına olan bu xislət bəyənilməzdir və həmişə məzəmmət olunur.

Özünü istəyən adam yalnız heyvani “öz”ünü istəyir. Onun bütün hərəkət, əməl, rəftar və danışıqlarında əsas hədəfi heyvani istəklərini və meyllərini təmin etməkdir. O, özünü əməli olaraq bir heyvan hesab edir və həyatda heyvani istəklərin təmin olunmasından başqa bir hədəfi güdmür. Alçaq heyvani hədəflərə nail olmaq üçün özünü azad hesab edir, hər bir yaramaz əmələ bəraət qazandıraraq görülməsinə icazə verir. Onun üçün yalnız bir şey müqəddəsdir - o da heyvani nəfsdir. Hər bir şeyi, hətta haqq-ədələti belə özü üçün istəyir. Elə bir ədalət ki, onun öz xeyrinə və istəklərini təmin etmək istiqamətində olsun. Əgər onun zərərinə tamamilə olarsa belə, ədaləti istəməyib və onunla mübarizə aparmağa özünə haqq qazandırır. Hətta hökm və qanunları da öz ürəyi istədiyi kimi yozur, öz əməllərinə bəraət qazandırır. Yəni, ilkinliyi və əsaləti öz fikir və rə”ylərinə verir və din qayda-qanunlarını və hökmlərini onunla uyğunlaşdırır.

Özünü istəyən adam fəzilətlərdən, əxlaqi gözəlliklərdən və həqiqi kamallardan məhrumdur. O, dünyanın aldadıcı, süst və puç işlərinə, o cümlədən şan-şöhrət, cah-cəlal, məqampərəstlik, vəzifəpərəstlik, hərilik, tamahkarlıq, təkəbbür, rəyasət, yeyib-yatmaq, cinsi ləzzətlərdən faydalanmaq, əylənib özünü şad etmək kimi işlərə qurşanır, Allahu yad etməkdən, nəfsini təkamülə çatdırıb pərvəriş verməkdən qafil olur.

Özünü istəyən adam nəfsi-əmmarənin qarşısında müti olduğundan həyatında nəfsin istəklərini təmin etməkdən və onu

mümkün qədər razı salmaqdan başqa bir hədəfi olmadığından heyvani hədəflərə nail olmaq yolunda heç bir çirkin əməli əsirgəmir, hər bir çirkin iş də bəraət qazandırır. O, özünün heyvani hədəfləri yolunda zülm etməkdən, yalan danışmaq, töhmət vurmaq, vədəsinə xilaf çıxmaq, yalandan bəzəmək, xəyanət və digər günahlardan imtina etmir. Deməli, özünü istəmək doğrudan da bütün fəsadların mənşəyidir; o, hər bir çirkin əməli başqa yerə yozub görülməsinə icazə verir. Hətta demək olar ki, hər bir günah həqiqətdə bir növ müxtəlif surətlərdə zahir olan özünü istəməkdir. Məsələn, zülm etmək, başqalarının hüququnu tapdalamaq özünü istəməkdən başqa bir şey deyildir. Həmçinin yalan danışmaq, qeybət etmək, yaramaz sözlər danışmaq, eyb axtarmaq, fəsad törətmək, intiqamçılıq eynilə özünü istəmək rəzil sifətidir ki, qeyd olunan surətlərdə cümlələnmişdir.

Özünü istəməyin müxtəlif dərəcə və mərhələləri vardır. Onun ən yüksək mərhələsi özünəpərəstişdən ibarətdir. Əgər bu çirkin xislətlə mübarizə aparılmazsa tədricən bu xüsusiyyət şiddətlənib elə bir həddə çatır ki, nəfsi-əmmarəni məbud və itaəti vacib olan bir şey qərar verir, öz istəklərinə müti olub pərəstiş etmə həddinə çatdırır. Allah-təala belə şəxslər barəsində buyurur: **“Məbudunu öz həvayinəfsi qərar verən şəxsi görmədinmi?”**¹

Məgər ibadət, şəxs öz mə”budunun qarşısında zəlillik göstərməsi, heç bir qeyd-şərt olmadan onun fərmanlarına tabe olmasından başqa bir mənası varmı? Özünü istəyən adam da belədir, çünki o, öz nəfsinə itaət etməyi vacib hesab edir. Onun qarşısında zəlillik göstərir. Qeyd-şərt olmadan fərmanlarına itaət edir. Deməli, özünü istəyən şəxs həqiqi mənada müvəhhid ola bilməz.

DÜNYAYA MƏFTUN OLMAQ BÜTÜN GÜNAHLARIN MƏNŞƏYİDİR

Quran ayələrində və hədislərdə dünya barəsində çoxlu məzəmmətlər gözə dəyir. O, bihudəlik, qürur mənşəyi kimi təqdim olunur. Ona baş qoşmağın möminə yaraşan iş olmadığı, ondan ciddi şəkildə çəkinməyin lazım olduğu qeyd olunur.

¹ “Furqan” surəsi, ayə:43

Quranda buyurulur: **“Dünya həyatı aldadıcı həzzdən (əyləncədən) başqa bir şey deyildir.”**¹

Yenə buyurulur: **“Dünya oyun-oyuncaqdan və həvəsbazlıqdan başqa bir şey deyildir. Axirət dünyası isə təqvalılar üçün daha yaxşıdır. Bu barədə dərinədən düşünmürsünüzmü?”**²

Yenə buyurulur: **“Bilin ki, dünya həyatı oyun-oyuncaqdan, həvəsbazlıqdan, bəzəkdən, fəxrdən, mal-dövlət və övladın çoxluğundan başqa bir şey deyildir. Onun məsəli vaxtlı-vaxtında yağan, onun ardınca yerdən bitki cücərən və əkinçini heyrətə gətirən yağışa bənzəyir. Sonra baxıb görərsən ki, saralıb (quruyub) çürüyüb. Bunun ardınca axirətdə çətin və şiddətli əzab olacaqdır.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Dünya malından çəkinin. Çünki dünya şirin və gözəl nəzərə çarpır. O, şəhvət və həvəslərlə qarışıqdır. Özünü yaxın və ötəri şeylərlə sevdilir, azacıq işlərlə heyrətə salır. Arzu və yalanlarla özünü bəzəyir. Onun xoşluqları davamlı deyildir, müsibətlərindən və çətinliklərindən aman yoxdur. Çox aldadıcı və ziyanlıdır. Halbahl olub dəyişən, aradan gedən, fani və məhv olandır, (insanları) yeyən və həlak edəndir.”**⁴

Yenə buyurur: **“Dünya arzular evidir. Onun əhli ondan köç etməlidirlər. Şirin və gözəl nəzərə çarpır. Sürətlə onu tələb edənlərə doğru gedir, məhəbbətini (ona) nəzər edənlərin qəlbinə salır.”**⁵

Bu kimi ayə və rəvayətlər dünyanı məzəmmət edərək, camaatı ondan çəkindirir. “Nəhcül-bəlağə”də dünya və ona məftun olanlar çox məzəmmət edilmiş, camaatdan dünyanı tərk edib axirət fikrində olmaları istənilmişdir. Orada insanlar iki dəstəyə bölünür; dünya əhli və axirət əhli. Onlardan hər birinin özünəməxsus proqramları vardır. Quranda buyurulur: **“Hər kəs dünya**

¹ “Ali-İmran” surəsi, ayə:185

² “Ən’am” surəsi, ayə:32

³ “Hədid” surəsi, ayə:20

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 111-ci xütbə

⁵ “Nəhcül-bəlağə”, 45-ci xütbə

mənfəətini istəsə (Biz) ona dünya mənfəətini, hər kəs axirət savabını istəsə ona da axirət savabını verərik.”¹

Yenə buyrulur: “Mal-dövlət və övladlar dünya həyatının zینətləridir. Lakin əbədi qalan saleh əməllər sənin Pərvərdigarının yanında həm savab, həm də ümid baxımından daha xeyirlidir.”²

DÜNYA NƏDİR?

Hər bir halda islam dünyanı məzəmmət olunmuş hesab edir və insanlardan zöhdü (dünyaya məftun olmamağı) istəyir. İndi dünyanın nə olması və ondan necə uzaq olunmasını araşdırmalıyıq.

Görəsən məzəmmət olunan dünya elə bu dünyanın varlıqları olan yer, günəş, ulduzlar, heyvanlar, bitkilər, ağaclar, mədənlər və insanlardan ibarətdirmi? Bunun müqabilində axirət aləmi yəni, digər aləm nədir? Buna əsasən dünya həyatı yemək, içmək, işləmək, istirahət etmək, evlənmək və bu dünya həyatı ilə əlaqədar olan sair işləri görməkdən ibarətdir. İslam bunları məzəmmət etmişdirmi? Yoxsa yer, göy, heyvanlar, bitkilər pisdir və onlardan uzaq olmaq lazımdır? İslam dini ticarəti, ruzi qazanmağı, nəsil artırmağı və s. işləri məzəmmət edirmi? Şübhəsiz belə deyildir. Bunların hamısı Allahın yaratdığıdır və əgər pis olsaydılar yaradılmazdılar. Allah bunların hamısını Özünün gözəl nemətləri hesab edərək ondan istifadə etsin deyərək insanın ixtiyarına qoymuşdur. Sərvət, mal-dövlət nəinki məzəmmət olunmur, hətta Quranda xeyirli bir şey kimi təqdim olunur: “**Əgər meyyit xeyirli bir şeyi (mal-dövləti) tərک etmiş olsa valideynlərinə və yaxın qohum-əqrəbasına məxsusdur.**”³

Ticarətlə məşğul olub işləmək, halal ruzi qazanmaq nəinki məzəmmət olunmamışdır, əksinə, çoxlu rəvayətdə ibadətlərin ən yaxşısı kimi təqdim olunmuşdur.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “**İbadət yetmiş qismdir. Onun ən yaxşısı halal ruzi qazanmaqdır.**”⁴

¹ “Ali-İmran” surəsi, ayə:145

² “Kəhf” surəsi, ayə:46

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:180

⁴ “Kafi”, 5-ci cild, səh.78

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Hər kəs camaatdan ehtiyacsız olmaq üçün ruzi qazanmaq arxasınca gedərsə və ailəsinin ruzisini genişləndirib qonşularına ehsan edərsə, Allahla qiyamətdə görüşəndə onun surəti on dörd gecəlik ay kimi parıldayar.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Ailəsinin ruzisini əldə etmək üçün çalışan bir şəxs Allah yolunda cihad edən şəxs kimidir.”**²

Rəvayətlərdə əkinçiliyə, ticarətə, hətta nikaha belə tövsiyə edilmişdir. Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) və pak imamların (ə) da tutduğu yol belə olmuşdur. Onlar daim işləyirdilər. Zahidlərin sərvəri Əliyyibni Əbi Talib (ə) də ciddi işgüzarlıqla çalışır və daim fəaliyyətlə məşğul olurdu. Belə isə, görəsən məzəmmət olunan dünya hansıdır?

Bəziləri demişlər ki, dünyanın özü deyil, ona məftun olmaq, məhəbbət bəsləmək bəyənilməzdir. Bəzi ayə və rəvayətlərdə də dünyaya məhəbbət məzəmmət olunmuşdur. Quranda buyurulur: **“Nəfsani istəklərə – qadınlara, övladlara, qızıl-gümüş kisələrinə, cins atlara, heyvanlara, əkinə məhəbbət camaat üçün zinət verilmişdir. Bu, dünya həyatının həzzidir. Lakin Allah yanında yaxşı qayıdış yeri vardır.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Məbada dünyanı sevəsən! Çünki dünya məhəbbəti hər bir günahın kökü və hər bir bəlanın mənşəyidir.”**⁴

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Dünyaya məhəbbət bütün xətalərin və günahların başıdır.”**⁵

Bu kimi ayə və hədislərdən məlum olur ki, dünyaya və dünyəvi işlərə bağlılıq məzəmmət olunmuşdur, bu işlərin özü yox.

Burada belə bir sual irəli gəlir. Görəsən dünya işlərinə məhəbbət mütləq şəkildə məzəmmət olunur və insan qadına, övlada, evə, mal-dövlətə, yeyib-içməyə məhəbbət bəsləməməlidir? Bunu iddia etmək olarmı? Halbuki bu kimi işlərə məhəbbət insanların fitri və

¹ “Kafi”, 5-ci cild, səh.88

² “Kafi”, 5-ci cild, səh.88

³ “Ali İmran” surəsi, ayə:14

⁴ “Gurərul-hikəm”, səh.150

⁵ “Biharul-ənvar”, 3-cü cild, səh.7

təbii işlərindəndir və Allah da insanı belə yaratmışdır. Məgər insan öz həyat yoldaşını, övladlarını sevməyə bilirmi? Məgər yeməlikləri, geyməlikləri, bu dünyanın sair gözəlliklərini sevməyə bilirmi? Əgər bu işlərə məhəbbət bəsləmək məzəmmət olunsaydı Allah insanı belə yaratmazdı. İnsan yaşamaq və diri qalmaq üçün bu kimi işlərə ehtiyac duyur və yaradılışında təbii olaraq onlara meyl göstərir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“İnsanlar dünyanın övladlarıdır və heç kəs anasına məhəbbət bəslədiyinə görə məzəmmət olunmaz.”**¹

Rəvayətlərdə tövsiyə olunur ki, övladlarınıza və həyat yoldaşınıza məhəbbət göstərin. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və məsum imamlar da (ə) qadınlarına və övladlarına məhəbbət izhar edir, bəzi yeməkləri daha çox sevirdilər. Deməli yer, göy, bitkilər, ağaclar, mədənlər, heyvanlar və sair Allah nemətləri məzəmmət olunmamışlar. Onlara və dünya həyatına məhəbbət bəsləmək pis deyildir. Bəzi rəvayətlərdə dünya tərifişənmişdir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) dünyanı məzəmmət edən bir şəxsin cavabında buyurdu: **“Dünya, onu təsdiq edənlər üçün doğruluq və sədaqət evi, həqiqəti tapanlar üçün əmin-amanlıq evi, ondan (axirət üçün) ehtiyat götürənlər üçün zənginlik evi, ibrət alanlar üçün öyüd-nəsihət evidir. Dünya Allah dostlarının məscidi, mələklərin namaz qıldığı yer, vəhyin nazil olduğu məkan və Allah övliyalarının ticarət yeridir. Onlar dünyada Allahın fəzl və mərhəmətinə nail olmuş, behiştə qazanmışlar.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Dünya axirət üçün ən yaxşı kömək vasitəsidir.”**³

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Abır-heysiyyətini qorumaq, borclarını ödəmək və sileyi-rəhm etmək üçün halal mal kəsb etməyi xoşlamayan bir kəsdə xeyir və yaxşılıq yoxdur.”**⁴

Belə isə, görəsən məzəmmət olunan dünya nədir ki, ona məhəbbət bəsləmək bütün günahların mənşəyi olsun?

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 33-cü qısar kəlməsi

² “Nəhcül-bəlağə”, 330-cu qısar kəlməsi

³ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.127

⁴ “Kafi”, 5-ci cild, səh.72

Ayə və rəvayətlərin məcmusundan belə başa düşülür ki, dünyada olan varlıqlar, dünya həyatı və dünyəvi işlərə sadəcə məhəbbət və bağlılıq deyil, dünyaya meyl etmək, ona məftun olmaq məzəmmət olunur. İslam insanlardan istəyir ki, dünyanı olduğu kimi tanısinlər və onun üçün artıq yox, elə həmin qədər dəyər versinlər. Özlərinin və dünyanın yaradılışındakı hədəfləri və məqsədləri tanısinlər, həmin yolda hərəkət etsinlər. Əgər belə olsalar axirət əhli, amma əgər əməl və rəftarları bu hədəfin əksinə olarsa dünya əhlidirlər.

DÜNYANIN HƏQİQƏT VƏ MAHİYYƏTİ

Bu mətləbin izahında öncə islam nəzərindən dünyanın həqiqət və mahiyyətini bəyan edib sonra nəticə alacağıq.

İslamın dünyaya iki cür etiqadı vardır. Biri yaşadığımız maddi dünya, digəri isə ölüb köçdüyümüz axirət dünyası. Ona axirət aləmi deyilir. Belə ki, insanın həyatı bu dünyada yaşadığından sonra ölməklə sona çatmır. Ölümdən sonra axirət aləmində davam edir. İslam dini bu dünyanı ötəri, fani və yol arasında olan ev, keçid, axirət aləmini isə əbədi bir dünya hesab edir.

İnsan bu dünyaya bir qədər yaşayıb sonra ölüb məhv olmaq üçün gəlməmişdir ki, öz nəfsini elm və əməl vasitəsilə pərvəriş edib təkmilləşdirməklə, axirət aləmində xoşhəlliq və sevincə əbədi yaşasın. Deməli, dünya axirət üçün əkin sahəsi, ticarət yeri, yol ehtiyatı hazırlamaq məntəqəsidir. Baxmayaraq ki, insan bu dünyada yaşamaq, Allahın onun üçün yaratdığı nemətlərdən istifadə etmək məcburiyyətindədir. Lakin, nemətlərdən bəhrələnmək hədəf deyil, sadəcə bir müqəddimədir. İnsan və dünyanın yaradılışında hədəf bu deyildir ki, bu dünyadakı həyatı yaxşı nizama salsın, firavanlıqda yaşasın, müxtəlif növ nemətlərdən və ləzzətlərdən mümkün qədər faydalansın. Əksinə o, daha ali və yüksək bir hədəf, yəni insaniyyətin şərəfli gövhərini pərvəriş etmək və Allah dərğahına yaxınlaşmaq üçün nəzərdə tutulubdur. Misal üçün aşağıdakı hədislərə diqqət yetirin:

Əmirəl-möminin Əliyyəbni Əbitalib (ə) buyurur: **“Dünya sizin daimi eviniz olmaq üçün yaradılmamışdır. Əksinə, bir keçiddir ki, saleh əməl vasitəsilə özünüzün əbədi mənziliniz üçün yol ehtiyatı tədarük görürsünüz. Belə isə dünyadan köç etmək**

üçün tələsin və ayrılıq üçün miniklərinizi hazırlayın.”¹

Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) başqa yerdə buyurur: **“Ey insanlar! Dünya ötəri bir saray, axirət isə əbədilik evidir. Axirət qərargahı üçün keçid məhəllindən ehtiyat götürün. Sırr pərdələrinizi sizin sirlərinizdən agah olan kəsin yanında cırmayın. Bədənlərinizi xaric etməmişdən qabaq qəlblərinizi dünyadan xaric edin. Dünyada imtahana, sınağa çəkiləcəksiniz və siz dünyadan başqa bir şey üçün yaradılmışsınız. İnsan ölən zaman camaat “nə qoydu?”, mələklər isə “özü üçün əvvəlcədən nə göndərdi?” - deyərlər. Allah atanıza rəhmət eləsin, mal-dövlətinizin bir miqdarını öncədən göndərin (ehsan edin) ki, Allah yanında borc surətində qalsın. Qoymayın ki, onun vacibləri (xums, zəkat və sair) sizin boynunuzda qalmış olsun.”²**

Yenə buyurur: **“Agah olun! Arzu etdiyiniz və məhəbbət göstərdiyiniz, bəzən sizi qəzəbləndirən, bəzən isə sevindirən bu dünya nə sizin eviniz, nə onun üçün yaradıldığınız bir mənzil, nə də ona doğru çağırıldığınız yerdir. Bilin ki, nə dünya sizin üçün əbədi qalacaq, nə də siz dünyada əbədi qalacaqsınız. Baxmayaraq ki, dünya sizi aldadıcı gözəllikləri ilə aldadır, lakin şər və pislilər ilə də sizi qorxudur. Onda mövcud olan həzər olunmalı şeylər vasitəsilə onun qürurlarından və onda mövcud olan qorxmalı şeylər vasitəsilə onun tamahlandırmasından çəkinin. Çağırıldığınız evə doğru yarışın və qəlblərinizi dünyadan ayırın.”³**

Gördüyünüz kimi, bu hədislərdə dünyanın həqiqəti və mahiyyəti fani olan ötəri yer deyə, bəyan olunur. O, yol arasında olan bir ev, keçid yeri, qürur, aldadılmaq və hiyləgərlik evidir. İnsan bura üçün deyil, axirət aləmi üçün yaradılmışdır. İnsan bu dünyaya gəlmişdir ki, elm və əməl ilə öz insaniyyətinə pərvəriş verib, axirət aləmi üçün yol ehtiyatı və tədarük görsün.

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 1323-cü xütbə

² “Nəhcül-bəlağə”, 303

³ “Nəhcül-bəlağə”, □□□□173-cü xütbə

AXİRƏT ƏHLİ

İslam insanlardan istəyir ki, dünyanı elə olduğu kimi tanıyıb, əməl və rəftarlarını belə bir nəzərlə uyğunlaşdırsınlar. Dünyanı belə tanıyan şəxslər heç vaxt ona məftun olmaz, onun bər-bəzəklərinə aldanmaz. Bu dünyada yaşamaqlarına, onun qanuni ləzzət və nemətlərindən istifadə etmələrinə baxmayaraq onun əsiri və qulu olmazlar. Allahı və axirət aləmini heç vaxt unutmaz, saleh əməllə axirət aləmi üçün daim yol ehtiyatı toplamağa çalışırlar. Onlar bu dünyada yaşayırlar, lakin qəlblərinin gözü daha yüksəkliklərə nəzər salır. Hər anda, hər halda və hər bir əməldə Allahı və axirət aləmini nəzərə alıb, axirət dünyasının xeyrinə olaraq ondan bəhrələnirlər. Dünyanı axirət üçün bir yol, əkin sahəsi, ticarət yeri hesab edir, axirət aləmi üçün yol ehtiyatı hazırlamağa çalışırlar. Bu dünyanın hər bir şeyindən axirət faydaları üçün bəhrələnir, hətta öz əməlləri, yemək, içmək, evlənmək və sair kimi dünyəvi işlərdən də axirət aləmi üçün istifadə edirlər. Belə şəxslər dünya əhli deyil, axirət əhlidirlər.

İbni Əbi Yəfur deyir: İmam Cəfər Sadiqə (ə) dedim: «Biz dünyanı sevirik.» Buyurdu: «Dünya mal-dövlətləri ilə nə edirsiniz?» Ərz etdim: «Onların vasitəsilə evlənirik, həccə gedirik, onu ailəmiz üçün xərcləyirik, din qardaşlarımıza kömək edirik və Allah yolunda sədəqə veririk.» Buyurdu: «Bu ki, dünya deyil axirətdir.»¹

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Ey Allah bəndələri, agah olun və bilin ki, pərhizkarlar həm bu dünyadan, həm də axirətdən fayda aparırlar. Deməli, dünya əhli ilə dünya nemətlərindən bəhrələnməkdə şərikdirlər, amma dünya əhli axirətdə bunlarla şərik deyillər. Dünyada ən yaxşı şəkildə yaşayır, onun yeməllərindən ən yaxşı şəkildə istifadə edirlər. Bunlar dünyadan zalımların, təkəbbürlülərin, xoş güzəran keçirənlərin faydalandığı kimi istifadə etmişlər. Sonra kamil ehtiyatla, ticarət yerindən bəhrələnməklə dünyadan axirətə köçmüşlər. Dünyanın zövq və ləzzətinə nail olmuş, yəqin şəkildə inanmışlar ki, axirətdə də Allahın mərhəməti sayəsində yaşayacaqlar. Belə ki, onların istəklərindən heç biri geri**

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.106

qaytarılmayacaq, onların ləzzət və xoşluqdan olan bəhrələri azalmayacaqdır.”¹

Dünyada qazanc, sənətkarlıqla, ticarət və əkinçiliklə məşğul olmaq, ondakı ictimai məsuliyyətləri, məqam və mənəbləri qəbul etməyin insanın axirət əhli və zahid olması ilə ziddiyyəti yoxdur. Əksinə, elə məhz bunlar axirət yolunda və Allahın razılığını qazanmaq üçün istifadə edilə bilər. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) işlərində və qazanclarında malik olduğu ciddiyyətə belə, camaat arasında ən zahid bir adam idi. Camaata hakim olduğu dövrdə gecə ikən ibadət mehrabında ağlayaraq deyirdi: **“Ey dünya, ey dünya! Məndən uzaq ol! Məni aldatmaq üçün özünü təqdim edib məhəbbət göstərirsənmi? Bu vaxt sənin vaxtın deyil. Heyhat! Başqasını aldat, mənim sənə ehtiyacım yoxdur. Mən sənə üç dəfə tələq vermişəm ki, artıq qayıtmağın mümkün deyil. Sənin həyatın qısa, dəyərin az, ümidin əhəmiyyətsizdir. Ah, yol ehtiyatının azlığından, yolun uzaqlığından, səfərin uzaqlığından və mənzilin əzəmətindən!”²**

Digər bir yerdə buyurur: **“Ey dünya, məndən uzaq ol! Sənin cilovunu öz boynuna atıb buraxmışam. Sənin caynaqlarından xilas olmuşam, sənin tələlərindən qaçmışam, sənin sapmalarına düşməkdən çəkinmişəm.”³**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) böyük bir ordu ilə müharibəyə gedərkən köhnə və dəyərsiz ayaqqabılarını İbni Abbasa göstərib deyirdi: **“Allaha and olsun, mənim nəzərimdə bu köhnə ayaqqabı hökumət və rəislikdən daha sevimlidir. Rəyasətə ona görə razılıq vermişəm ki, haqqı bərqərar edəm, yaxud haqsızlıqların qarşısını alam.”⁴**

Allahın xalis bəndələri həmişə belə olmuş və hal-hazırda da belədirlər. Onlar elə bu dünyada yaşadıkları halda daha yüksək üfüqlərə nəzər edirlər. Onlar axirət əhlidirlər. Sair insanlar kimi qazanc və ticarətə, maddi fəaliyyətlərə ciddiyyət göstərir, hökumət, rəislik, sərkərdəlik, həyatın idarə olunması kimi işlərlə məşğul

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 27-ci kitab

² “Kəlimate qisar”, 77

³ “Nəhcül-bəlağə”, 145-ci məktub

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 33-cü xütbə

olurlar. Lakin hər bir işi Allahın razılığını qazanmaq və öz vəzifəsini yerinə yetirmək məqsədilə görürlər. Allah nemətlərindən qanuni və şəri həddə istifadə edir və eyni halda dünyaya “üç dəfə tələq verir” onun mehr və məhəbbətini qəlblərindən çıxarırlar. Hakimiyyəti ələ almaq üçün müharibə edirlər, amma sadəcə rəhbərliyə çatmaq üçün deyil, haqq-ədalətin bərqərar olunması, müdafiə edilməsi naminə.

DÜNYA ƏHLİ

Amma dünyanı olduğu kimi tanımayan, dünyanın özünə və onun həyatına əsl hədəf kimi baxaraq dünyəvi işlərlə məşğul olanlar və bu dünyadan sonra hesab-kitaba və əbədi həyata inanmayanlar dünyanın mal-dövlətinə, arvad-uşaqlarına, cah-cəlalına, məqamına aşıq olmuş, dünya həyatından bərk-bərk yapışmış və ona şiddətlə ürək bağlamışlar; axirət həyatını və Allahı unutmuş, mənəvi dəyərlərə göz yummuşlar. Heyvani istəklərinin təmin olunması və dünya ləzzətlərindən son dərəcə bəhrələnməyi öz himmətlərinin əsası qərar vermişlər. Belə şəxslər hətta fəqir, əliboş və guşənişin olmalarına, yaxud hər növ ictimai məsuliyyətdən imtina etmələrinə baxmayaraq dünya əhli hesab olunur.

Quranda buyrulur: **“Onlar dünya həyatının zahirini görürlər, lakin axirətdən qafildirlər.”**¹

Yenə buyrulur: **“Onlar həmin kəslərdir ki, dünya həyatını axirət həyatı müqabilində satın almışlar.”**²

“Yoxsa siz dünya həyatına razılıq verdiniz? Halbuki, bu azacıq mənfəətdən başqa bir şey deyildir.”³

“Bizim görüşümüzdə ümid bəsləməyən, dünya həyatına ürək bağlayıb onunla qəlblərini sevindirən və Bizim ayələrimizdən qafil olanların əbədi yeri bu dünyada kəsb etdikləri şeylərə görə cəhənnəm əzabıdır.”⁴

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyrulur: **“İnsanın Allah dərgahından ən çox uzaq olduğu hallar odur ki, qarınla övrətinin (cinsiyyət**

¹ “Rum” surəsi, ayə:7

² “Bəqərə” surəsi, ayə:86

³ “Tövbə” surəsi, ayə:38

⁴ “Yunis” surəsi, ayə:8

üzvünün) istəklərini təmin etməkdən başqa heç bir hədəfi olmasın.”¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Təqvanın dünyaya məftun olan qəlbə yerləşməsi haramdır.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Dünyanı öz nəfsləriniz üçün müamilə qiyməti qərar verməyin və dünyanı Allahın yanında olanların əvəzində dəyişməyin. Həqiqətən bu çox pis ticarətdir.”**³

Dünya ona görə məzəmmət olunur ki, o qurur gətirir, aldadıcıdır, insanı axirətdən yayındırır, özünü gözəl və şirin cilvələndirərək insanı məftun edir, onu Allahdan yayındırır və axirət üçün yol azuqəsi hazırlamaqdan saxlayır. Dünya məzəmmət olunmuş və onun çirkinlikləri ifşa edilmişdir ki, insanlar ayıq olub onun hiylələrinə uymasınlar, gözlərini ona dikib onun əlində əsir olmasınlar. Məzəmmət olunan şey Allah nemətləri deyil, məhz dünyaya qəlbən bağlılıq, yaradılışın hədəfini unutmaq və axirətin əbədi həyatından qafil olmaqdır.

DÜNYA ƏHLİ VƏ AXİRƏT ƏHLİ

Deməli, dünyada axirət üçün işləyənlər axirət əhli, amma dünya üçün işləyənlər dünya əhlidir. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“İnsanlar dünyada (necə) əməl etdiklərinə görə iki dəstəyə bölünürlər. Biri onlardır ki, dünyada elə dünya üçün işləyirlər. Dünya onları özünə məftun edir və axirətdən saxlayır, öz ölümlərindən sonra övladlarının fəqir olmasından qorxurlar, amma gələcəkdəki (axirətdəki) fəqirliyindən əmin-amanlıq hissi keçirir, ömürlərini başqalarının mənafeyinə təmin olunması yolunda sərf edirlər. İkinci isə dünyada dünyadan sonrakı vaxt (qiyamət) üçün işləyənlərdir, onların ruziləri də zəhmətsiz olaraq onlara çatır. Yəni, dünya və axirət qismətlərinə çatır və hər iki aləmin maliki olurlar. Ona görə də onlar Allahın yanında abır-heysiyyətli və möhtərəm olacaq, Allahdan istədikləri hər bir şey müqabilində onlara müsbət**

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.18

² “Ğurərul-hikəm”, səh.383

³ “Nəhcül-bəlağə”, 32-ci xütbə

cavab veriləcəkdir.”¹

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Dünya qərar tutmaq evi deyil, keçid məkanıdır. Onda insanları iki qrupdur: Biri öz nəfslərini dünyanın dəyərsiz əşyaları ilə müamələ edənlərdir ki, dünya onu zillətə, fəlakətə salar. Digəri isə öz insani nəfsini alıb azad edənlərdir.”²**

Dünya əhli ilə axirət əhli arasında olan fərq onların varlı və kasıb olmalarında, dünya işləri ilə məşğul olub yoxsa işsiz olmalarında, ictimai məsuliyyətləri qəbul edib etməmələrində, camaat arasında yaşamalarında, yoxsa guşənişin olmalarında, ticarətlə məşğul olub, yoxsa elm, tədris, kitab yazmaq və moizə ilə məşğul olmalarında, dünya nemətlərindən istifadə edib etməmələrində, dünyəvi və məqamda olub olmamalarında deyildir. Onların əsaslı fərqləri dünyəvi işlərə, yoxsa axirət işlərinə meyl etməkdə, dünya həyatınamı, yoxsa axirət həyatına ürək bağlamalarında, dünyaya, yoxsa Allaha nəzər yetirməsində, heyvani istək və həvəsləri təmin edilməsini həyatın hədəfi hesab etməsində, yoxsa insani gözəl əxlaqları və fəzilətləri tərbiyə etməsindədir. Hər şey insanı özünə məşğul edib onu Allahdan və axirət aləmindəki səadətini təmin etməkdən yayındırsa, hətta elm, tədris, kitab yazmaq, imamət, vaizlik, çıxış olsa belə, dünya hesab olunur. Hətta dünyada guşənişinlik edib tərki-dünyalıqla, ibadətlə məşğul olmaq belə Allahdan başqası üçün olarsa dünya hesab olunur.

Deməli, nə dünya əhli, nə də axirət əhli eyni səviyyədə deyillər. Dünya əhlinin bir qrupu kamil şəkildə dünyaya meyl edir, ümumiyyətlə, Allahdan və axirət aləmindən qafil qalırlar. Belə şəxsləri dünya qulları, dünyapərəstlər adlandırırlar. Onların müqabilində Allahın xalis bəndələridir ki, onların bütün diqqətləri Allaha və axirət aləminə yönəlir və Allahın tam razılığını qazanmaqdan başqa hədəfləri yoxdur. Bu iki qrup arasında qarşılıqlı olaraq çoxlu dərəcə və mərtəbələr vardır. Hər kəs dünyaya nə qədər meyl edirsə həmin miqdar da dünya əhli olur və Allah dərğahından uzaqlaşır. Bunun əksinə olaraq nə qədər Allahı yad edib axirətə diqqət yetirsə, həmin miqdarda dünyanı tərək edən zahid

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 269-cu kəlmə

² “Nəhcül-bəlağə”, 133-cü qısa kəlmələr

hesab olunacaqdır. Başqa sözlə, dünya əhli və axirət əhli olmaq iki nisbi məsələdir.

TƏQVA – TƏZKİYƏNİN MÜHÜM AMİLİDİR

İslam məktəbində təqva çox böyük imtiyaza malikdir. Möminlərin içərisində müttəqilər (təqvalılar) də imtiyazlı şəxslər hesab olunur. Quranda, hədis kitablarında, xüsusilə “Nəhcül-bəlağə” kitabında təqva kəlməsi və bu kökdən alınan sair kəlmələr çox təkrar olunmuşdur. Qurani-Kərim insanların dəyər və kəramətinin meyarını təqva hesab edərək buyurur: **“Allah yanında sizin ən əziziniz və ən hörmətliniz ən təqvalı olanınızdır.”**¹

Təqva ən gözəl axirət ehtiyatı və səadətə ən böyük vasitəsi kimi təqdim olunur. Quranda buyurulur: **“(Öz axirətiniz üçün) yol ehtiyatı tədarük görün, ehtiyatların ən yaxşısı təqvadır.”**

Yenə buyurulur: **“Yaxşı əməl sahibləri və təqvalı olanlara çox böyük mükafat veriləcəkdir.”**²

“Belə isə hər kəs təqvalı olub layiqli əməllər görsə onlar üçün heç bir qorxu və qəm-qüssə olmayacaqdır.”³

“Pərvərdigarınızın məğfirətinə, bağışlamasına və behiştə doğru tələsin. Elə bir behişt ki, onun genişliyi asimanların və yerin genişliyi qədərdir və təqvalılar üçün nəzərdə tutulub.”⁴

“Həqiqətən müttəqilər behiştə və nemətlər arasında yaşayırlar, Pərvərdigarın əta etdiyi nemətlərdən xoşaldırlar.”⁵

“Nəhcül-bəlağə”də və hədis kitablarında təqva əxlaqın başı, ən böyük səadət vasitəsi kimi təqdim olunmuşdur.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Təqva bütün əxlaqların başıdır.”**⁶

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Bir xüsusiyyət hər kəsdə olsa dünya və axirət onun ixtiyarında olacaq, behiştə gedəcəkdir. Soruşdular: Ey Allahın Rəsulu, o hansı xüsusiyyətdir?”**

¹ “Hucurat” surəsi, ayə:13

² “Ali-İmran” surəsi, ayə:172

³ “Əraf” surəsi, ayə:35

⁴ “Ali-İmran” surəsi, ayə133

⁵ “Tur” surəsi, ayə:18

⁶ “Nəhcül-bəlağə”, 41-ci qısa kəlam

Buyurdu: «Təqva. Hər kəs camaatın ən hörmətlisi (izzətlisi) olmaq istəyirsə təqvanı özünə adət etsin. (Sonra bu ayəni oxudu:) “Hər kəs təqvalı olsa Allah onun üçün (düşdüyü çətin vəziyyətlərdən) çıxış yolu qərar verəcək, ruzisini gümanı gəlmədiyi yerdən çatdıracaqdır.”»¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “(Amandır) heç vaxt təqvanı əldən vermə. Çünki o, bütün xeyirləri və yaxşılıqları əhatə edir. Təqvadan başqa bir xeyir yoxdur. Təqva vasitəsilə əldə olunan xeyirlər də ondan başqasında tapılmır. İstər dünya xeyri olsun, istərsə də axirət xeyri.”²

İmam Səccad (ə) buyurur: «Hər əməlin şərəfət və dəyəri təqva ilədir. Səadət və nicat yalnız müttəqilər nail olurlar. Mütəal Allah buyurur: “Həqiqətən səadət və qurtuluş müttəqilərə məxsusdur.”»³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Ey Allah bəndələri! Ağah olun və bilin ki, müttəqilər axirət nemətlərindən bəhrələnəcəklər. Dünya nemətlərindən bəhrələnməkdə dünya əhli ilə şərikdirlər. Lakin dünya əhli axirətdə onlarla şərik deyillər. Dünyada ən yaxşı şəkildə yaşayır, ən yaxşı yeməklərdən istifadə edirlər. Müttəqilər dünyada müşriklərin və təkəbbürlülərin istifadə etdiyi həmin nemətlərdən istifadə edirlər, lakin dünyadan çoxlu fayda və yol ehtiyatı ilə köçəcəklər. Dünyada zöhd ləzzətindən faydalanır və bilirlər ki, qiyamətdə Allahın rəhməti sayəsində yaşayacaqlar. Onlar hər nə istəsələr Allah yerinə yetirəcək və onların ləzzətlərdən olan bəhrələri azalmayacaqdır.”⁴

Bəzi hədislərdə təqva nəfsin saflaşdırılması və paklanması üçün mühüm amil, nəfsani xəstəliklərə şəfa verən ən yaxşı dərman kimi təqdim olunur. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Həqiqən təqva sizin qəlblərinizə şəfa verən, qəlblərinizin korluğunu işıqlandıran, bədən xəstəliklərinizə şəfa verən, sinələrinizin fəsadını islah edən, nəfsin aludəliklərini paklayan,

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.285

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.285

³ “Biharul-ənvar”, 77-ci cild, səh.386

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 27-ci kitab

göz pərdələrini cilalayan, batini iztirablarınıza aramlıq verən, sizin qaranlıqlarınıza nuranilik verən bir şeydir.”¹

TƏQVA ŞƏRİƏT HÖKMLƏRİNİN QOYULMASINDA HƏDƏFDİR

İslamda təqva əsl əxlaqi bir dəyər, şəriət hökmlərinin qoyulmasında əsas hədəf kimi təqdim edilmişdir. Quranda buyrulur: **“Ey insanlar! Sizi və sizdən qabaqkıları yaradan Pərvədigarınıza ibadət edin, bəlkə təqvalı olasınız.”**²

“Sizdən əvvəlki insanlara oruc vacib edildiyi kimi, sizə də vacib edildi, bəlkə təqvalı olasınız.”³

“Qurbanlıqların əti və qanı Allaha çatmır, lakin sizin təqvanız Allaha çatır.”⁴

“Axirət səfəri üçün yol ehtiyatı götürün, (və bilin ki,) ehtiyatların ən yaxşısı təqvadır.”⁵

Gördüyünüz kimi, bəzi ibadətlərin qanun şəklinə salınmasında əsas hədəf və hətta ibadətin özünün fəlsəfəsi bu olmuşdur ki, bəndələr o əməlləri yerinə yetirməklə təqvalı olsunlar. Təqva islam nəzərində o qədər əhəmiyyət daşıyır ki, sair əməllərin qəbul olunmasında meyar hesab edilir, təqvasız əməl rədd olunur və onun heç bir faydası yoxdur.

Quranda buyrulur: **“Allah (yaxşı əməlləri) yalnız müttəqilərdən (təqva sahiblərindən) qəbul edir.”**⁶

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əbuzərə buyurdu: **“Təqva əldə etmək üçün əməlin özündən daha artıq səy göstər, çünki təqva ilə olan heç bir əməl az, kiçik deyildir. Allah tərəfindən qəbul olunan bir əməl necə az və kiçik hesab edilə bilər, halbuki Quranda buyrulur: “Allah (əməli) yalnız müttəqilərdən qəbul edir”**⁷

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 198-ci xütbə

² “Bəqərə” surəsi, ayə:21

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:183

⁴ “Həcc” surəsi, ayə:38

⁵ “Bəqərə” surəsi, ayə:197

⁶ “Maidə” surəsi, ayə:27

⁷ “Biharul-ənvar”, 77-ci cild, səh.89

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Onların ağlamaqları səni aldatmasın, çünki təqva yalnız qəlbədir.”**¹

Quranda buyurulur: **“Əgər səbr etsəniz və təqvalı olsanız bu, işlərin ən mühümündən ibarətdir.”**²

Gördüyünüz kimi Quranda və hədislərdə təqva əsaslı bir dəyər, ən yaxşı yol ehtiyatı, qəlbin xəstəliklərindən ötrü ən yaxşı dərman, nəfsin təzkiyə və təmizlənməsində ən böyük vasitə kimi təqdim olunmuşdur. Onun əhəmiyyətini çatdırmaq üçün təkcə bunu demək kifayətdir ki, şəriət qanunlarının və hökmlərinin qoyulmasında əsas məqsəd təqvadır.

İndi isə təqvanın mənasını izah edirik.

TƏQVANIN TƏRİFİ

Adətən təqva mənfi bir proqram, yəni günahlardan çəkinmək və pəhriz etmək kimi təqdim olunur və belə təsəvvür edilir ki, ictimai işlərdə iştirak etməklə təqva halətinin qorunub saxlanması çox çətindir, hətta qeyri-mümkündür də. Çünki insanın nəfsi təbii olaraq günahlara meyl edir, əgər ictimai məsuliyyətləri qəbul edərsə təbii olaraq günaha doğru çəkiləcəkdir. Buna görə də ya təqvalı və pəhrizkar olmalı və ictimai işlərdən kənara çəkilməli, ya da ictimai məsuliyyətləri qəbul edərək təqvanı əldən verməlidir. Çünki onların hər ikisinin bir yerə yığılması qeyri-mümkündür.

Bu cür təfəkkürdən belə çıxır ki, insan nə qədər guşənişin olsa bir o qədər təqvalı olacaqdır. Amma ayələrdə, hədislərdə və “Nəhcül-bəlağə”də təqva müsbət bir dəyər kimi qiymətləndirilir. Təqva yalnız günahın tərک olunması deyildir. Əksinə bundan ibarətdir ki, insanda batini bir qüvvə olsun və onunla nəfsini nəzarət altına ala bilsin ki, davamlı məşğələlər, riyazətlər nəticəsində nəfs üçün belə bir səciyyə hasil olsun və nəfsini o qədər gücləndirsin ki, Allahın əmrlərinə müti, qeyri-qanuni nəfsani istəklər və meyillər qarşısında müqavimətli və sabit olsun. Lüğətdə də təqva həmin mənədadır.

Təqva qoruyub-saxlamaq mənasında olan “viqayə” kökündən alınmışdır. Təqva yəni, «özünü saxlamaq» və «nəfsi nəzarət altına

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.286

² “Ali-İmran” surəsi, ayə:186

almaq.» Təqva mənfə və inkarı bir iş deyil, insana müsbət sifət və toxunulmazlıq verən bir xüsusiyyətdir. Təqva insanın şəriət qanunları və göstərişlərinə itaət etməklə əlaqədar vəfali qalmasıdır. Hər günahın tərki edilməsinə təqva deyilmir. Əksinə, təqva insanda günahın tərki edilməsi, nəfsin nəzarət alınması ilə əlaqədar səciyyənin yaranmasıdır. Təqva ən yaxşı axirət ehtiyatıdır. Bu da mənfə deyil, müsbət bir işdir. Nümunə üçün Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalibin (ə) kəlamlarından bir neçəsinə diqqət yetirin:

“Ey Allah bəndələri, sizi təqvaya tövsiyə edirəm! Çünki təqvanın nəfs ilə münasibəti onu yaxşılıqlara doğru çəkən bir cilov kimidir. Belə isə təqvanın möhkəm iplərinə sarının, onun həqiqətlərindən tutun ki, sizi aramlıq və rifah mənzillərinə, geniş vətənlərə, hifz olunan pənahgahlara və izzət mənzillərinə çatdırsın.”¹

“Həqiqətən təqva sizin üçün bir pənahgah və sipər, sabah (qiyamət) üçün behiştə doğru olan aşkar yoldur ki, onu keçənlər fayda aparar, onu əmanət alanlara mühafizəçi olar.”²

“Ey Allah bəndələri, aqah olun (və bilin) ki, təqva möhkəm bir pənahgahdır. Günah və təqvasızlıq təməlsiz bir evdir ki, sakinlərini saxlayıb ona sığınanları qoruya bilməz. Bilin ki, təqva ilə günahların zəhərləri və tikanları kəsilir.”³

“Ey Allah bəndələri! Həqiqətən təqva Allah övliyalarını günahdan elə saxlayır və Allahdan qorxunu onların qəlblərində elə qərarlaşdırır ki, gecələri ibadət etmək və Allahla raz-niyaz üçün oyaq qalır, gündüzləri oruc tuturlar.”⁴

“Həqiqətən təqva bu dünyada sənin üçün sığınacaq və ölümdən sonra səadətdir.”⁵

Gördüyünüz kimi bu hədislərdə **təqva** müsbət və vücudi bir dəyər, insanı çirkinlikdən saxlayıb ona toxunulmazlıq verən bir qüvvə, güclü nəzarətçi bir amil kimi təqdim olunur. **Təqva** bir cilova bənzəyir ki, onun vasitəsilə günahkar, ipə-sapa yatmayan

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 195-ci xütbə

² “Nəhcül-bəlağə”, 191-ci xütbə

³ “Nəhcül-bəlağə”, 157-ci xütbə

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 114-cü xütbə

⁵ “Gurərul-hikəm”, səh.222

nəfs, onun istək və meylləri nəzarət altına alınır və tənzimlənir. **Təqva** möhkəm bir qalaya və hasara bənzəyir ki, insanı batini düşmənlərinin – yəni qanunsuz nəfsani istəklərin və şeytani həvəslərin hücumlarından qoruyur. **Təqva** şeytanların öldürücü və zəhərli oxlarının qarşısını alan bir sipərə bənzəyir. **Təqva** insana azadlıq verir, onu həvayi-nəfsin zəncirlərindən, əsarətindən xilas edir, boynundan hərislik, tamahkarlıq, həsəd, şəhvət və qəzəbin buxovlarını götürür. **Təqva** məhdudiyyət deyil, nəfsi nəzarət altına almaq və onu mülkiyyətə keçirməkdir. **Təqva** insana izzət, şərəfət və şəxsiyyətdə müqavimət verir, qəlbi şeytani fikirlərin hücumundan saxlayıb ilahi mələklərin nazil olması və müqəddəs nurların saçması üçün hazırlayır, əsəb sisteminə aramlıq və xatircəmlilik verir. **Təqva** insanı soyuqdan, istidən və bəzi hadisələrdən qoruyan paltara və evə bənzəyir.

Quranda buyrulur: “**Təqva paltarı daha xeyirlidir.**”¹ Deməli, təqva mənfi bir sifət deyil, müsbət bir dəyər və axirət üçün yol ehtiyatıdır. Əlbəttə, Quranda və hədislərdə təqva günah qarşısında qorxmaq, onu tərk etmək mənasında da gəlmişdir. Lakin bunlar təqvanın özü deyil, onun tələbləridir.

TƏQVA VƏ GUŞƏNİŞİNLİK

Guşənişin həyat tərzini keçirib ictimai məsuliyyətləri qəbul etməmək nəinki təqvanın əlamətlərindəndir, hətta bəzi hallarda təqvanın tam əksi sayılır. İslamda röhbanıyyət (tərki-dünyalıq) və guşənişinlik yoxdur. Bu din insana günahdan qaçmaq üçün guşənişinlik edərək dünyəvi işləri tərk etməyi tövsiyə etmir. Əksinə, ondan istəyir ki, məsuliyyətləri qəbul etsin, ictimai işlərdə iştirak etsin, eyni halda təqva vasitəsilə öz nəfsini cilovlayıb nəzarət altında saxlasın və onu azgınlıqdan qorusun.

İslam heç vaxt “qanuni rəyasət və məqamı qəbul etmə” demir. Əksinə, o, deyir ki, bunları qəbul et, özü də Allahın razılığını qazanmaq, Allah bəndələrinə xidmət etmək üçün qəbul et. Şan-şöhrət qulu olma, onu şan-şöhrət qazanmaq, nəfsani istəklərə və şəhvətlərə nail olmaq üçün bir vasitə qərar vermə, haqq yolundan çıxma.

İslam heç də buyurmur ki, təqva mərhələsinə çatmaq üçün

¹ “Ə”raf” surəsi, ayə:26

ticarət və qazandıqdan əl çək, halal ruzi əldə etmək üçün çalışma. O, sadəcə olaraq buyurur ki, dünyanın əsiri və ona qul olma.

İslam heç vaxt demir ki, dünyanı tərk et və ibadət üçün bir guşədə əyləş; o buyurur ki, dünyada yaşa və onun abadlığı üçün çalış. Lakin dünya əhli kimi ona məftun olma. Dünyanı Allaha doğru yaxınlaşmaq üçün bir vasitə et.

Təqvanın əsas məqsədi də məhz budur ki, islamda ən yaxşı dəyər və xislətlər kimi təqdim olunmuşdur.

TƏQVA VƏ BƏSİRƏT

Ayə və hədislərdən məlum olur ki, təqva insana bəsirət və agahlıq verir ki, onunla dünya və axirətin həqiqi mənafeyini ayırd edib onun ardınca getsin.

Quranda buyurulur: **“Ey iman əhli! Əgər təqvalı olsanız Allah sizə (haqqı batıldən fərqləndirən nur) furqan verir.”**¹ Yəni Allah sizə səadətə bədbəxtçilik, mənafe ilə zərəri ayırd edə biləsiniz deyə, bəsirət gözü verir.

Başqa ayədə buyurulur: **“Təqvalı olun ki, sizə elm əta etsin, Allah hər bir şeyi biləndir.”**²

Quranın bütün insanlar üçün nazil olmasına baxmayaraq, onunla yalnız müttəqilər hidayət olunur və öyüd-nəsihət alırlar. Buna görə də buyurulur: **“Quran camaat üçün bir xəbərdarlıq, təqva əhli üçün isə hidayət və öyüd-nəsihətdir.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Həqiqətən təqva sizin qəlbinizin xəstəliklərinə şəfa verən bir dərman, qəlb gözüünüzün açılması üçün bir səbəbdir.”**⁴

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Əgər şeytanlar bəni-ədəmin qəlbinin ətrafına fırlanmasaydı, onlar mələkut aləmini müşahidə edərdilər.”**⁵

İmam Cəfər Sadiq (ə) atasının belə buyurduğunu nəql edir: **“Qəlbi günahdan da artıq korlayan bir şey yoxdur. Qəlb günah**

¹ “Ənfal” surəsi, ayə:29

² “Bəqərə” surəsi, ayə:282

³ “Ali-İmran” surəsi, ayə:138

⁴ “Nəhcül-bəlağə”, 198-ci xütbə

⁵ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.59

ilə çarpışır, elə bir həddə çatır ki, günah onu məğlub və alt-üst edir.”¹

Bu kimi ayə və hədislərdən məlum olur ki, təqva insanın bəsirətli, əql sahibi, düzgün dünyagörüşlü olmasına səbəb olur, idrak və ayırd etmə qüvvəsini gücləndirir. Əql insanın vücudunda əmanət qoyulan çox dəyərli bir gövhərdir. İnsan onun vasitəsilə məsləhət və zərərləri, xeyir və şəri, xoşbəxtlik və bədbəxtlik amillərini və nəhayət, edilməli və edilməməli şeyləri bir-birindən ayırd edir. Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Bədəndəki əql Haqqın peyğəmbəridir.”²**

Əqlin üzərinə belə bir vəzifə qoyulmuşdur və o bu işi yerinə yetirməyə qadirdir. Lakin bu şərtlə ki, qüvvələr və qərizələr onun hakimiyyətini qəbul etsinlər, onun qarşısında müxalifət və maneçilik törətməsinlər. Həva-həvəslər əqlin düşmənidir. Ona öz işini lazımi şəkildə yerinə yetirməsinə mane olur. Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Həvayi-nəfs əqlin düşmənidir.”³**

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz şəhvətində hakim olmazsa əql də malik olmaz.”⁴**

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Ücb və özünü bəyənmək əqli fəsada çəkir (korlayır).”⁵**

“İnadkar adamın düzgün bir rə”yi olmaz.”⁶

Düzdür, bədənin idarə olunması və hakimiyyəti əqlə həvalə edilmişdir və əql də onu yerinə yetirə bilər. Lakin nəfsani qərizələr və meyllər onun müvəffəqiyyət qazanmasına mane olan ən böyük amillərdir. Əgər qərizələrdən biri, yaxud hamısı normal vəziyyətdən çıxaraq tüğyan edərsə və əqlin işinə maneçilik törədərsə, bu halda əql öz vəzifəsini yerinə yetirməyə necə müvəffəq ola bilər? Belə insanın əqli vardır, lakin onda dərk və ayırd etmə qüvvəsi yoxdur. Onun silahı vardır, lakin həvayi-nəfs, şəhvətlər və qəzəblər onun üzünü qaranlıq bulud, qalın toz kimi

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.54

² “Ğurərul-hikəm, 1-ci cild, səh.10

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.10

⁴ “Ğurərul-hikəm”, səh.702

⁵ “Ğurərul-hikəm”, səh.26

⁶ “Ğurərul-hikəm”, səh.31

tutmuş, nurunu söndürmüş və həqiqətləri dərk etməsinin qarşısını almışlar. Şəhvətpərəst bir adam özünün həqiqi mənafeyini necə ayırd edər və şəhvətin tüğyançı qüvvəsini necə cilovlaya bilər? Xudbin insan öz eyblərini nə vaxt tanıya bilər ki, onu da islah etmək qərarına gəlsin? Sair sifətlər də, o cümlədən qəzəb, tamah, həsəd, kin-küdurət, təəssüb, inadkarlıq, mal-dövləti, məqam və rəyasəti sevmək və s. xislətləri özündən necə uzaqlaşdırma bilər?

Əgər bunlardan biri, yaxud bir neçəsi nəfsə hakim kəsilərsə əməli əqli həqiqətləri dərk etməkdən saxlayacaq, amma əql bunların əksinə olaraq bir iş görmək istəsə bunun qarşısında çoxlu maneələr icad edərək dad-fəryad qoparacaq, mühiti əql üçün qaranlıqlaşdıracaq və onu öz vəzifəsini yerinə yetirməkdə bacarıqsız və aciz edəcəkdir. Həvayi-nəfsin əlində əsir olan bir şəxs hətta öyüd-nəsihətdən belə nəticə almayacaqdır. Quran ayələri və moizələr qəlbinin qəsavətini daha da artıracaqdır.

Deməli, təqvanı bəsirət, aydın fikirlilik və vəzifəni tanımağın ən mühüm amillərindən biri hesab etmək olar.

Bu bəhsin sonunda qeyd etməliyik ki, **“təqva bəsirətin artmasına səbəb olur”** dedikdə məqsəd nəzəri əqlə və həqiqətlərin dərk olunmasında bəsirətli etməsi deyil, əməli əql və vəzifənin ayırd edilməsini, başqa sözlə desək, “olmalı” və “olmamalı” şeyləri ayırd etməkdir. Təqvasız adamın riyaziyyat, təbabət və sair kimi elmi məsələlərdən də aciz olmasını təsəvvür etmək düzgün olmaz. Baxmayaraq ki, təqva onun şüurunun inkişafında və ayıqlığında müəyyən qədər təsir göstərir.

TƏQVA VƏ ÇƏTİNLİKLƏRƏ QƏLƏBƏ

Təqvanın mühüm nəticələrindən biri həyat çətinliklərinə qələbə çalmaqdır. Quranda buyrulur: **“Hər kəs təqvalı olsa Allah (çətinliklərin həllində) onun üçün bir çıxış yolu qərar verər və gümanı gəlmədiyi yerdən ona ruzi çatdırar.”**¹

Yenə buyrulur: **“Hər kəs təqvalı olsa Allah onun işlərini asanlaşdırar.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs**

¹ “Tələq” surəsi, ayə:2

² “Tələq” surəsi, ayə:4

təqvalı olsa çətinliklər və şiddətli müsibətlər ona yaxınlaşdıqdan sonra ondan uzaqlaşar. Acılıqlar onun üçün şirin olar, çətinliklər seli onun müqabilində yarılararaq pərakəndə vəziyyətə düşər, çətin və dərdli işlər onun üçün asan olar.”¹

Bu kimi ayə və hədislərdən məlum olur ki, təqva müşkül məsələlərin həll olunmasında, çətinliklərə qələbə çalınmasında insana kömək edir. İndi təqvanın bu kimi işlərdə nə qədər təsir göstərdiyini araşdırırıq.

Həyat çətinliklərini ümumi şəkildə iki dəstəyə bölmək olar. Onlardan bəzilərinin həlli insanın ixtiyarında deyil. O cümlədən bədən üzvünün nöqsanlı olması, əlacsız xəstəliklərə tutulma, qarşısı alınma bilməyən təhlükələr və bu kimi şeylər. Belə ki, onların qarşısının alınması bizim imkanımızdan xaricdədir.

İkinci qismi elə çətinliklərdən ibarətdir ki, bizim qərar və iradəmiz onların həll olunmasında və hətta qarşısının alınmasında belə təsirlidir. Əksər ruhi, cismi, ailəvi, ictimai çətinlikləri misal olaraq qeyd etmək olar.

Əlbəttə, təqva bu iki qismdən olan çətinliklərin hər birinin həll olunmasında mühüm rol ifa edə bilər. Birinci qismdən olan çətinliklərin qarşısının alınması və aradan qaldırılması əməldə qeyri-mümkün olmasına baxmayaraq, bu çətinliklər qarşısında necə rəftar etmək və necə reaksiya göstərmək bizim ixtiyarımızdadır. İnsan təqvalı olub özünü saxladıqda, öz nəfsinə tamamilə hakim kəsildikdə dünya və onun çətinliklərini ötəri, axirət həyatını əbədi hesab edir, Allahın yenilməz və sonsuz qüdrətinə arxalanır, dünyanın xoşagəlməz hadisələrini və çətinliklərini kiçik və müvəqqəti sayıb onların qarşısında ah-fəğan etmir. Əksinə, Allahın iradəsi və istəyi qarşısında qeydsiz-şərtsiz təslim olur. Təqvalı insan Allahla, axirət aləmi ilə ünsiyyətdə olur. Bu dünyanın ötəri hadisələri və çətinlikləri onun ruhi aramlıq və xatircəmliyini poza bilmir. Çünki xoşagəlməz hadisələr, çətinliklər və ağır müsibətlər zətən dərdli deyildir. Əksinə, nəfsin iztirab və dözümsüzlüyü insanın narahat olmasına səbəb olur və təqva bu barədə insana kömək edir.

İkinci qism də, yəni, həyatda insanın başına gələn acı hadisələr

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 198-ci xütbə

və şiddətli müsibətlərin çoxu nəfsani istəklərin, çirkin sifətlərin, şeytani meyllərin qələbə çalmasından irəli gəlir. Ailə mühitində baş verən çətinliklərin əksəriyyətini ya qadın, ya kişi, ya da hər ikisi öz nəfsani istəklərinə nəzarət edə bilmədiklərindən yaradırlar. Özləri də öz əllərilə yandırdıqları odda yanıb ah-nalə edirlər. Sair çətinliklər də eynilə belədir.

Həsəd, kin-küdurət, intiqamçılıq, inadkarlıq, təəssüb, xudbinlik, xudpəsəndlik, tamahkarlıq, şəhvət, qəzəb, özünü yuxarı tutmaq, təkəbbür və sair kimi yaramaz əxlaqlar insan üçün çoxlu çətinliklər, qəm-qüssə yaradır, şirin həyatı acıdır. Belə bir şəxs öz həvayinəfsinin əlində o qədər əsirdir ki, hətta öz dərdsini, xəstəliyini ayırd edib müalicə etməkdən belə acizdir. Bu kimi acı hadisələrin qarşısını ala biləcək ən təsirli və ən yaxşı şey təqva, nəfsin nəzarət altına alınması və özünü saxlamaqdan ibarətdir. Təqvalı şəxs üçün bu cür hadisələr ümumiyyətlə irəli gəlmir. O, öz həyatını çox aram və nurani qəlblə davam etdirir və axirət səfəri üçün yol ehtiyatı hazırlayır.

Dünyaya məhəbbət (məftunluq) bütün çətinliklərin mənşəyidir. Lakin təqvalı bir şəxs dünyaya və onda olanlara məftun olmadığından, onları itirən zaman ruhən əzab hissi keçirmir.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Dünya məhəbbətindən uzaq ol. Çünki, o hər bir günahın əsli və hər bir bəlanın mənşəyidir.”**¹

TƏQVA VƏ AZADLIQ

Bəziləri belə fikirləşə bilər ki, təqva insanı azadlıqdan məhrum edir, onun üçün müəyyən məhdudiyətlər yaradır və həyatı insan üçün çətinləşdirir. Lakin islam bu yanlış əqidəni rədd edir və buyurur ki, təqva insanın azadlıq, asayiş, izzət və alicənablığına səbəb olur. Bununla yanaşı təqvasız insanı əsir və qul hesab edir.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Təqva hidayətin, müqavimətin açarı, axirət ehtiyatıdır. Təqva qul olmaqdan və fəlakətdən qurtuluş vasitəsidir.”**²

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“İslamı qəbul etməkdən böyük bir**

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.150

² “Nəhcül-bəlağə”, 230-cu xütbə

şərafət, təqvadan əziz bir izzət (əzizlik) və vərə”dən (təqvanın yüksək dərəcəsi) yaxşı bir pənahgah yoxdur.”¹

Yenə buyurur: **“Hər kəs təqvalı olsa çətinliklər və şiddətli müsibətlər ondan uzaqlaşar, acı hadisələr onun üçün şirin olar, çətinliklər dalğası onun ətrafında pərakəndə olar və çətinliklər onun üçün asanlaşar.”²**

Bu hədislərdə təqva çətinliklərin həll olunması üçün bir açar, insanın azadlıq və izzət səbəbi, çətinliklərdən və həyatın acı hadisələrindən qurtuluş vasitəsi və ən yaxşı sığınacaq kimi təqdim olunmuşdur.

Deməli, təqva heç vaxt insanın məhdudiyətinə, azadlıqdan məhrum olmasına səbəb olmur. Əksinə, o, insanın şəxsiyyətini dirçəldir və onu şəhvət, qəzəb və intiqamçılıq hissləri, kin-küdurət, özünü sevmək, xudbinlik, təəssüb, inadkarlıq, tamahkarlıq, maldövlət düşgünlüyü, özünəpərəstiş, məqam, vəzifə və qadın düşgünlüyü, şəhvətpərəstlik kimi yaramaz, rəzil xüsusiyyətlərdən azad edir, onun insani şəxsiyyətini və aqlını gücləndirir ki, qərizələrə və nəfsin tüğyançı qüvvələrinə qalib gəlsin, onları normal hala salsın və həqiqi mənafeyi istiqamətində ona yol göstərsin, bu qərizə və qüvvələrin ifrat və təfritinin qarşısını alsın.

Qurani-Kərim həvayi-nəfsə itaət edərək ona müti olanları, nəfsani istəklərin təmin olunmasında çalışanları, öz nəfsani meyllərinə çatmaq üçün heç bir hədd-hüdüd gözləməyənləri bütperəst və nəfspərəst adlandırır və buyurur: “O kəsi görmədinmi ki, elmi ola-ola öz həvayi-nəfsini özünə məbud qərar vermişdir?! Allah onu yoldan azdırdı, qulağına və qəlbinə möhür vurdu, gözlərinə zülmət pərdəsi saldı. Allahdan başqa kim onu hidayət edə bilər? Məgər ibrət almazlarmı?!”³

Bəli, özünün nəfsani istəkləri qarşısında qeydsiz-şərtsiz təslim olan, o istəklərə çatmaq üçün heç bir çirkin əməldən çəkinməyib dəlicəsinə onları əldə etməyə çalışan, əqlin xeyirxahlıq nidasına, Peyğəmbərin (s.ə.v.v.) yol göstərməsinə qulaq asmayan şəxslər doğrudan da nəfsin əsiri və quludur. Həvayi-nəfs insanın

¹ “Nəhcül-bəlağə”, Əlmuxtaru minəl-hikəm, 371

² “Nəhcül-bəlağə”, 193-cü xütbə

³ “Casiyə” surəsi, ayə:23

şəxsiyyətini, əqlinin dəyərli gövhərini məğlub edərək öz əsarəti altına alır. Onun əsarətdən azad olması üçün təqvadan başqa bir yol yoxdur. Deməli, təqva məhdudiyyət gətirmir. Əksinə, insana həqiqi azadlıq verir.

TƏQVA VƏ RUHİ XƏSTƏLİKLƏRİN MÜALİCƏSİ

Əvvəllər qeyd olundu ki, çirkin əxlaq, o cümlədən həsəd, kin, intiqamçılıq, eyb axtarmaq, qəzəb, təəssüb, tamahkarlıq, xudbinlik, təkəbbür, qorxu, iradəsizlik və sair xislətlər nəfsani xəstəliklərdir. Bu kimi şəxslərin nəfsləri məcazi mənada deyil, doğrudan da xəstədir.

Elmi yolla isbat olunmuşdur ki, insanın nəfsi ilə bədəni arasında nəinki möhkəm bir əlaqə bərqərarlıdır, həm də onlar bu rabitə vasitəsilə bir-birinə təsir qoyur, bir-birindən qarşılıqlı olaraq təsirlənir. Cismi xəstəliklər nəfsi narahat və pərişan edir, nəfsani xəstəliklər cismdə və insanın əsəb sitemində tam təsir qoyur. Psixi və ruhi xəstəliklərdən çoxu, əsəb zəifliyi və s. çirkin əxlaq nəticəsində yaranır. Hətta bəzi cismi xəstəliklər, o cümlədən mədəbağırısaq yarası, anormal həzm, mədə qıvcırması, baş ağrısı, ürək ağrısı kimi cismani xəstəliklərin mənşəyi də bir sıra çirkin əxlaqlar, o cümlədən həsəd, kin, tamah, özünü istəmək və yüksək tutmaq ola bilər. Şəhvətpərəstlikdə ifratçı və zərərli adətlərin nə qədər çirkin və təhlükəli xəstəliklər yaratması aşkar şəkildə müşahidə olunur. Əvvəldə qeyd oluduğu kimi nəfsani xəstəliklərin yeganə şəfa vericisi təqvadır. Deməli, belə bir müddəa irəli yürüdüb demək olar ki, təqva həm cismani (fiziki), həm də mənəvi xəstəliklərin müalicə olunmasında, ruhun sağlamlığında layiqli təsirə malikdir.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) təqva barəsində buyurur: **“Təqva sizin cismi xəstəliklərinizə dərman olub, qəlblərinizin fəsadını islah edər və nəfslərinizin aludəliklərini təmizləyər.”**¹

MÜTTƏQİLƏRİN (TƏQVA SAHİBLƏRİ) XÜSUSİYYƏTLƏRİ

Təqvanın nə olduğunu yaxşı anlamaq, təqva əhlinin əlamətləri

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 198-ci xütbə

və sifətlərilə tanış olmaq üçün “Nəhcül-bəlağə”nin “Həmmam” xütbəsinin tərcüməsini qeyd edirik:

Həmmam Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) səhabələrindən olan abid bir kişi idi. Bir gün dedi: «Ya Əmirəl-möminin! Müttəqilərin sifətlərini mənim üçün elə bəyan et ki, sanki onları görürəm.»

İmam (ə) ona cavab verməkdə bir az tərəddüd etdi, sonra qısa şəkildə buyurdu: **“Ey Həmmam! Təqvalı ol, yaxşı işlər gör, çünki Allah Quranda buyurur: “Allah təqvalılarla və yaxşı əməl sahiblərilədir.”**

Həmmam bu qısa cavabla kifayətlənmədi, Həzrətə (ə) and verdi ki, daha artıq izah versin. Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) Allaha həmd-səna etdikdən, Peyğəmbərə (s.ə.v.v) salavat göndərdikdən sonra buyurdu:

«Sübhan Allah insanları yaratdı. Halbuki onların itaət etməsindən ehtiyacsız, günahlarından da amanda idi. Çünki günahkarların günahı Ona heç bir zərər çatdırmaz, itaət edinlərin ibadət və itaəti də Ona heç bir fayda yetirməz. Onların ruzilərini öz aralarında bölüşdüdü, hər kəsi özünə münasib olan bir yerdə qərar verdi. Müttəqilər dünyada fəzilət əhlidirlər, danışanda doğruçu, paltar geyməkdə orta, yol gedərkən təvazökardılar. Allahın haram buyurduqlarından göz yumur, öz xeyrlərinə və onlara fayda verəcək olan elmə qulaq asırlar. Çətinlik və bəla zamanı özlərini elə aparırlar ki, sanki asayışdə və xoşluqdadırlar. Əgər onların əcəlləri əvvəlcədən təyin olunmasaydı səvabın şövqündən və cəzanın qorxusundan ruhları bir an belə bədənlərində qərar tutmazdı. Allah onların nəzərində əzəmətli və böyükdür. Buna görə də Allahdan başqası onların nəzərində kiçik görünür. Behiştə qarşı sanki onu görmüş və nemətlərindən bəhrələnmiş kəslər kimidirlər. Cəhənnəmə qarşı isə sanki onu görmüş və orada əzaba düşər olmuş kəslər kimidirlər. Onların qəlbləri qəmlidir və (camaat) onların şərinədən amandadır. Bədənləri arıq, hacətləri az, nəfsləri iffətlidir. Bu dünyada bir neçə gün səbr edib, onun ardınca əbədi asayışə və xoşluğa çatırlar. Bu da Pərvərdigarları tərəfindən onlar üçün hazırlanan faydalı bir ticarətdir. Dünya onlara üz gətirir, lakin onlar dünyanı qəbul etməkdən üz

döndərilər. Dünya onları əsir etmək istəyir, amma onlar canlarını alıb azad edirlər.

Gecə vaxtları (namaz üçün) ayaq üstə dayanır, Allahın ayələrini düşünərək oxuyur, onu oxuyub təfəkkür etməklə özlərini qəmgin edir və beləliklə də öz dərdlərinin dərmanını axtarırlar. Təşviq (müjdə) ayələrinə çatdıqda ümidvar olur, elə şövqə gəlirlər ki, sanki Allahın mükafatını gözləri önündə müşahidə edirlər. Qorxu və əzab ayəsinə çatdıqda isə ona qəlbən elə diqqət yetirirlər ki, sanki cəhənnəm əhlinin şivən və fəryad səsləri qulaqlarının dibindədir. Rükü üçün əyilir, səcdə üçün alınlarını, əllərini, ayaqlarını və dizlərini yerə sərir, Allahdan öz nəfslərinin azadlığını istəyirlər.

Gündüz olanda səbirli, elmi, yaxşı əməl sahibi və təqvalıdırlar. Allah qorxusu onları yonulmuş oxlar kimi arıqlatmışdır. Belə ki, baxan şəxs onların xəstə olduğunu güman edir, halbuki xəstə deyillər. Camaat onların dəli olduğunu güman edərlər, halbuki dəli deyillər. Əksinə, böyük bir iş (qiyamət) barəsində təfəkkür etmək onları belə ağır vəziyyətə salmışdır.

Özlərinin az əməllərindən razı deyillər və çox əməli çox hesab etmirlər. Öz nəfslərini (itaətdə təqsirə yol verdiklərini güman etməklə) müttəhim edirlər və əməlləri barəsində də qorxudadırlar. Onlardan hər biri təriflənən zaman onların barəsində deyilənlərdən qorxur və belə deyirlər: “Mən özümə başqalarından daha artıq agaham. Pərvərdigarım isə mənim özümə məndən də artıq agahdır. Pərvədigara, barəmdə deyilən sözə görə məni cəzalandırma. Məni onların təsəvvür etdiklərindən daha üstün qərar ver və başqalarının bilmədiyi günahlarımı bağışla!”

Təqva əhlinin nişanələrindən biri də budur ki, sən onu görərsən ki, din işində qüdrətli, mülayim, rəftarda uzaqqörən, yəqində imanlı və müqavimətli, elmdə həris, səbirlilikdə bilikli, zənginlikdə orta səviyyəni seçən, ibadətdə xüslu, fəqirlikdə zinətli və abırlı, çətinliklərdə səbirli, halal ruzi axtarmaqda çalışqan, hidayət axtarışına rəğbətli, tamahdan uzaq və ciddiyyətliyədirlər.

Saleh əməl görürlər, amma yenə də qorxurlar. Gecə olan zaman şükr etməyə himmət edir, səbh çağları Allahı zikr və

yad edir, gecə ikən məbada qəflət etdiklərini güman edərək qorxur, səbh vaxtları Allahın fəzl və mərhəməti vasitəsilə sevinirlər. Əgər nəfs, istəmədiyi şeylərdə onunla ciddi rəftar etsə, o da əvəzində nəfsin meyl etdiyi işlərdən çəkinər. Əbədi işlərə (yaxşı əməllərə) rəğbətli, fani şeylərə (dünya işlərinə) etinasızdırlar. Səbirliliyi elmlə, danışıqı əməllə qarışdırırlar.

Onları arzuları qısa, xətalari az, qəlbi xüsu halında, nəfsi qane, yeməyi az, işləri asan, dini qorunmuş, nəfsani istəkləri aradan getmiş, qəzəbi yatmış halda görərsən. İnsanlar onların ehsan və yaxşı işlərinə ümid bəsləyir, şəh işlərindən amandadırlar. Əgər camaat arasında qafil və xəbərsiz olsalar, zikr edənlərdən hesab olunurlar. Əgər zikr edənlər arasında olsalar qafillərin cərgəsində hesab olunmazlar. Ona zülm edən bir şəxsi bağışlayar, onu (mal-dövlətdən, köməkdən) məhrum edən şəxsə ehsan edər, ondan ayrılan şəxslərlə əlaqə bərqərar edirlər.

Söyüş söyməkdən çəkinir, aram, yumşaq və mülayimliklə danışar. Ondən çirkin iş görünməz, bəyənilən işləri də hər bir yerdə hazırdır. Xeyir işlər və yaxşılıqlara üz gətirər, pisliklərdən qaçar. Çətinliklərdə vüqarlı, xoşagəlməz işlərdə səbirli, asayışdə və rifahda şükr edəndirlər. Nifrət etdiyi şəxslərə zülm etməz, sevdiyi adamlar barəsində günaha düşməzlər; şəhadət verməzdən qabaq haqqı etiraf edər, hifz etdiyi şeyi zay etməz, ona xatırladılan şeyləri unutmaz, heç kəsi çirkin ləqəblərlə çağırmaz, qonşusuna zərər yetirməz, camaat üçün baş verən müsibətlərdə şadlıq keçirməz, batil yolda qədəm göturməz və haqdan xaric olmazlar. Əgər sakit olsalar sükutdan qəmgin olmaz, əgər gülsələr gülüş səsləri ucalmaz. Əgər zülmə məruz qalsa səbr edər ki, Allah onun üçün intiqam alsın. Nəfsi onun tərəfindən çətinliyə məruz qalır, lakin camaat onun tərəfindən rifah və asayışdədirlər. Axirət işində öz nəfsini əzab-əziyyəət atır və camaatı öz nəfsindən asayışə çatdırır. Onların insanlardan uzaq gəzməsi zöhd və iffətə, onlara yaxınlaşması isə xoşxasiyyəətli və mehribançılıqlarına görədir. Uzaq gəzmələri təkəbbür və xudbinliyə, yaxınlaşmaları da məkr və hiyləyə görə deyildir...”¹

¹ “Nəhcül-bəlağə”, 193-cü xütbə

Ravi deyir: Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) sözləri buraya çatanda Həmmam ucadan fəryad etdi və huşdan getdi, canını Allaha tapşırırdı. O Həzrət (ə) buyurdu: «Elə bu hadisənin baş verəcəyindən qorxurdum.» (Sonra buyurdu:) «Ləyaqətli şəxslərdə moizələr belə təsir qoyur...»

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI VƏ NƏZARƏT ALTINA ALINMASINDA MÜRAQİBƏT MÜHÜM AMİLDİR

İnsanın öz ruhunu paklamasında və nəfsini təmizləməsində ən mühüm amillərdən biri də nəfsi nəzarət altına alıb ona diqqət yetirməkdir. (Bu müraqibət adlanır.) Öz xoşbəxtliyini düşünən insan rəzilə sifətlərdən və nəfsani xəstəliklərdən qafil olmamalı, nəfsini daim nəzarət altında saxlamalı, bütün səciyyələri, əxlaq və əməlləri, hətta fikirlərini belə nəzarət altına almalıdır. Biz bu mövzunu bir neçə mətləb əsasında izah edirik:

ƏMƏLLƏRİN QEYDƏ ALINMASI

Quran və hədislərdən məlum olur ki, insanın bütün əməlləri, hərəkət və danışmaları, hətta çəkdiyi nəfəsləri, başından keçən fikirləri və niyyətləri belə əməl dəftərində qeyd olunub, qiyamət hesabı üçün saxlanılır. Hər insan qiyamətdə özünün pis əməllərinin cəzasına çatacaq, yaxşı əməllərinin mükafatına layiq görülməkdir. Quranda buyurulur: **“Qiyamət günündə insanlar öz əməllərini müşahidə etmək üçün (qəbirlərdən) dəstə-dəstə xaric olurlar. Hər kəs zərrə qədər xeyir iş görmüş olsa onu görəcek, hər kəs də zərrə qədər pis iş görmüş olsa onu görəkdir.”**¹

Yenə buyurulur: **“Kitab qoyular. Günahkarları görərsən ki, əməl dəftərində yazılanlardan qorxaraq deyirlər: “Ey vay! Bu**

¹ “Zilzal” surəsi, ayə:8

kitab necə də hər bir şeyi qeydə almışdır! Böyük və kiçik işlərdən heç biri fəvtə getməmişdir.” Onlar bütün əməllərini hazır görər və Pərvərdigarın heç kəsə zülm etməz.”¹

Yenə buyrulur: **“Elə bir gün (qiyamət günü) ki, hər kəs hər hansı bir xeyir iş görübsə onu və hər hansı bir pis iş görsə də onu hazır görər. Onunla (pis) əməli arasında uzun-uzadı fasilə olmasını arzu edir.”²**

“Dilinə gətirdiyi hər bir söz üçün (onun qeyd olunması üçün) bir mələk hazır və nəzarətçi olar.”³

Əgər bütün əməl, rəftar, hərəkət, danışiq, hətta fikir və düşüncələrimizin belə qeydə alındığına, fəvtə getmədiyinə əqidəmiz olsa onun axır-aqibətinin düşünməkdən necə qafil ola bilərik?!

QIYAMƏTDƏ HESAB

Quran ayələri və hədislərdən məlum olur ki, qiyamətdə bəndələrin hesab-kitabı dəqiq şəkildə aparılacaqdır. Onların bütün əməlləri – istər kiçik, istərsə böyük olsun, mühasibəyə çəkiləcək, ən kiçik əməl belə nəzərdən yayınmayacaqdır.

Quranda buyrulur: **“Qiyamətdə ədalət tərzilərini bərqərar edərik. Heç kəsə zülm olunmaz. Əgər bir xardal dənəsi ağırlığında əməli olsa da onu hesaba çəkərik. Bizim özümüz hesab çəkmək üçün kifayətik.”⁴**

Yenə buyrulur: **“Əgər nəfsinizdə olanları zahir etsəniz, yaxud gizlətsəniz Allah sizdən ona görə hesab çəkəcəkdir.”⁵**

“Əməllərin miqdarının ölçülməsi qiyamətdə haqq əsasında olacaqdır. Hər kəsin əməl tərzisi ağır olsa nicat tapar. Hər kəsin də əməl tərzisi yüngül olsa onlar öz nəfslərinə ziyan vermiş olacaqlar. Çünki Bizim ayələrimizə zülm etdilər.”⁶

Qiyamət Quranda **“yovmul-hesab”** (hesab günü), Allah-təala

¹ “Kəhf” surəsi, ayə:50

² “Ali-İmran” surəsi, ayə:30

³ “Qaf” surəsi, ayə:18

⁴ “Ənbiya” surəsi, ayə:47

⁵ “Bəqərə” surəsi, ayə:284

⁶ “Ə”raf” surəsi, ayə:8

isə **“səriul-hisab”** (hesablara sürətlə yetişən) kimi vəsf edilir. Aya və rəvayətlərə uyğun olaraq bütün bəndələr üçün irəli gələcək ən ağır mərhələlərdən biri əməllərin mühasibəsi və haqq-hesaba çəkilməsidir. İnsan ömrü boyunda tədricən müəyyən işləri görür və bir müddətdən sonra onların əksəriyyətini unudur. Halbuki, ən kiçik əməl belə onun əməl dəftərindən silinmir. Hamısı qeydə alınır və insanla birlikdə qalır. Bu dünyada onlardan, ümumiyyətlə, qafil olmasına baxmayaraq, insanın bəsirət gözünün açıldığı vaxt ölümdən sonra hamısını bir dəfəlik müşahidə edəcək, sonra anlayacaqdır ki, bütün əməlləri, danışıqları, əqidə və fikirləri onun yanındadır və heç vaxt ondan ayrılmayacaqdır.

Quranda buyrulur: “Hər insan hesab üçün bir sürüyən və bir də şahidlə (iki mələklə) gələcəkdir. (Ona belə deyilər:) Həqiqətən sən bu həqiqətlərdən qafil idin. Amma bu gün sənin batini gözün daha itidir.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Qiyamətdə bəndədən dörd şey barəsində sual edilməyincə yerindən hərəkət etməz. Ömrünü nəyə sərf etdiyindən, cavanlığını nəyə sərf etdiyindən, mal-dövlətini haradan əldə edib harada xərclədiyindən və biz Əhli-beytə qarşı bəslədiyi münasibətdən.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) başqa bir hədisdə buyurur: “Qiyamət günü bəndəni hesab üçün hazır edəndə dünyada yaşadığı hər bir günün müqabilində iyirmi dörd xəzinə gətirərlər – gecə gündüz saatlarının miqdarı qədər. Nur və sevinclə dolu olan bir xəzinəni açarlar, bəndə onların müşahidə etməklə o qədər sevinər ki, əgər şadlıqlarını cəhənnəm əhlinin arasında bölüşdürsələr onlar (sevincdən) odun əzab-əziyyətini hiss etməzlər. Həmin saat Pərvərdigara ibadətlə məşğul olduğu saatdır. Sonra onun üçün digər bir xəzinəni açarlar, o çox qaranlıq, iyli və vəhşətlidir. Onları müşahidə etməklə o qədər nalə və ah-fəğan edər ki, əgər onun ah-fəğanını behişt əhli üçün bölüşdürsələr behişt nemətləri onlar üçün acı olar. O həmin saatdır ki, Allah qarşısında günah etmişdir. Onun üçün digər bir xəzinə gətirərlər ki, tamamilə boşdur: onda nə sevindirici əməl, nə də qəmli bir əməl vardır. O həmin saatdır ki, yuxuda olmuş, yaxud mübah işlərə məşğul olmuşdur. Allahın

¹ “Qaf” surəsi, ayə:22

² “Biharul-ənvar”, 7-ci cild, səh.358

bəndəsi bunu müşahidə etməklə qəmgin olub təəssüflənir, çünki dünyada onu yaxşı işlərlə doldura bilərdi, amma səhlənkarlıq nəticəsində bu işlərə yol vermişdir. Buna görə də Mütəal Allah qiyamət barəsində buyurur: **“Bu gün xəsarət günüdür.”**¹

Qiyamətdə bəndələrin əməllərinin hesab-kitabı dəqiq şəkildə araşdırılacaq, onların müqəddəratı təyin ediləcəkdir. Bu zaman insanın zahiri və batini əzaları, eləcə də peyğəmbərlər, mələklər, hətta yer belə, çox çətin və həlledici bir hesabda şəhadət verəcəkdir. Qəlblər o hesabın şiddətindən döyünər, bədənlər qorxudan lərzəyə gələr. O gün elə qorxuludur ki, analar öz qucaqlarındakı südəmər körpələrini unudar, hamilə qadınlar uşağını salar. Hamı işin axırının necə nəticələnəcəyindən iztirab hissi keçirər. Görəsən onların hesablarının axır-aqibətləri Allahın razılığı, azadlıq bəratını əxz etmək, peyğəmbərlərin və Allah övliyalarının qonşuluğu, Ədn behiştində daimi həyat və Allahın layiqli bəndələrinin qonşuluğunda olmaqla nəticələnəcəkdirmi, yoxsa Pərvərdigarialəmin qəzəbinə düçar olaraq məxluqatın arasında rüsvay olacaq və cəhənnəmdə əbədi yaşayacaqdır?

Hədislərdən məlum olur ki, bəndələrin hamısının hesabı eyni səviyyəli deyildir: bəzilərinin hesabı çox ağır və uzun, bəzilərinin hesabı isə sadə və asandır. Hesab müxtəlif mərhələlərdə yerinə yetirilir. Hər dayanacaqda bir şeydən sual olunur. Dayanacaqların ən çətini başqalarının haqqını ödəmə dayanacağıdır. Bu dayanacaqda camaatın hüquqlarından, insanın onlara etdiyi zülmədən sual olunur. Orada hesab tamamilə düzəlməli, hər kəs öz borcunu borc sahiblərinə qaytarmalıdır. Amma çox təəssüflə, orada borclarını ödəmək üçün insanın ixtiyarında heç bir mal-dövlət olmayacaq. Məcbur qalaraq öz yaxşı əməllərindən – əgər olsa – götürüb borclarının əvəzinə verməli olacaqdır. Əgər yaxşı əməli olmazsa borc sahiblərinin pis işləri onun əməl dəftərinə yazılacaq.

Qiyamət çox çətin bir gündür. Allah hamımızın fəryadına çatsın! Əlbəttə hesabın çətin və uzun olması bəndələrin hamısı üçün eyni dərəcədə deyildir. Fərdlərin yaxşı və pis əməllərinə, onların miqdarına görə fərqlənir. Lakin təqvalılar və Allahın layiqli bəndələri üçün çox qısa və asan olacaqdır.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) qiyamət gününün uzunluğu

¹ “Biharul-ənvar”, 7-ci cild, səh. 262

barəsində soruşan bir şəxsin cavabında buyurdu: **“Allaha and olsun! Mömin üçün o qədər asan olacaqdır ki, vacib namazı qılmaqdan da asan gəlib keçəcəkdir.”**¹

QIYAMƏT GƏLMƏMİŞ HESABLARIMIZA YETİŞƏK!

Məada, hesab-kitaba, cəza və mükafata iman gətirən, bütün əməllərinin qeydə alınaraq qiyamət günündə dəqiq şəkildə araşdırıldığını, əməllərə yaxşı mükafat və ya pis cəza veriləcəyini bilən bir şəxs özünün əməl, rəftar və əxlaqına qarşı necə e”tinasız qala bilər? Ümumiyyətlə, belə bir şəxs gün, həftə, ay, il, ömür ərzində nə etdiyini, axirət səfəri üçün nə qədər yol ehtiyatı tədarük gördüyünü fikirləşməzmi?

Allaha və qiyamətə iman gətirmək bunu tələb edir ki, elə bu dünyada öz əməllərimizin hesab-kitabını araşdıraraq, nə etdiyimizi və nə edəcəyimizi yaxşı-yaxşı düşünək. Ağıllı bir tacir zərəre düşməmək və sərmayəsini hədəre verməmək üçün hər gün, hər ay və hər il öz gəlir-çıxarını hesabladığı kimi biz də bu cür əməl etməliyik.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Qiyamətdə sizin hesabınıza çatmazdan (və əməlləriniz araşdırılmazdan) qabaq elə bu dünyada öz əməllərinizi hesaba çəkin.”**²

Yenə buyurur: **“Hər kəs bu dünyada öz nəfsinin hesabını aparsa qazanar.”**³

İmam Əliyyən Nəqi (ə) buyurur: **“Hər gün öz (əməllərinin) hesabına yetişməyən bir şəxs bizdən deyildir. Əgər belə bir şəxs yaxşı və saleh iş görmüş olsa Allahdan daha artıq tovfıq istəsin. Əgər çirkin bir işə mürtəkb olmuşsa istiğfar və tövbə etsin.”**⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin hesabına yetişsə fayda aparar. Hər kəs hesabdan qafil olsa ziyan görər. Hər kəs bu dünyada (günah işlərdən) qorxsə qiyamətdə amanda olar. Hər kəs öyüd-nəsihət alsə bəsirəti**

¹ “Məcməuz-zəvaid”, 1-ci cild, səh.337

² “Ğurərul-hikəm”, səh.385

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.618

⁴ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.377

açılar. Hər kəs (bəsirətlə) görsə başa düşər. Hər kəs başa düşsə ağıllı və bilikli olar.”¹

Peyğəmbər (s.ə.v.v.) buyurur: **“Ey Əbazər! Qiyamətdə sənin hesabın araşdırılmazdan qabaq elə bu dünyada nəfsinin hesabını apar. Çünki bu günün hesabı sabahkı (qiyamət) gününün hesabından çox asandır. Əməllərin qiyamətdə mizana çəkilməzdən qabaq bu dünyada mizana çək və bu yolla özünü qiyamət günü üçün hazırla. Elə bir gün üçün ki, sənin əməllərin Allaha təqdim olunar və ən kiçik bir şey belə Ondan məxfi qalmaz... Ey Əbazər! İnsan yalnız o vaxt təqva əhli ola bilər ki, öz nəfsinin hesabını bir şərikin öz şəriki ilə mühasibə etməsindən daha şiddətli aparsın. İnsan yaxşı-yaxşı fikirləşməli, yeməyini, içməyini, geyməyini hansı yolla əldə etdiyinə diqqət yetirməli və haram, yoxsa halal yolla əldə etdiyini müəyyənləşdirməlidir.. Ey Əbazər! Hər kəs öz malını hansı yolla əldə etməsinin fərqi nə varmazsa Allah da onu cəhənnəm atəşinə hansı yolla daxil etməkdən çəkinməz.”²**

İmam Səccad (ə) buyurur: **“Ey Adəm övladı! Sən yalnız o vaxta qədər xeyir və yaxşılıqda olarsan ki, öz nəfsində bir moizəçin olsun, nəfsinin hesabına yetişməyi unutmayasan, Allah xovfu sənin şüarın olsun. Özünsə daim qəm-qüssəli olasan. Ey Adəm övladı! Həqiqətən sən öləcək və qiyamətdə (yenidən) diriləcək, hesab üçün Allahın ədalət mizanının müqabilində qərar tutacaqsan. Belə isə qiyamət hesabı üçün cavab verməyə hazır ol!”³**

İnsan bu dünyada tacirə oxşayır; onun sərmayəsi məhdud ömrüdə, yəni elə bu saatlar, günlər, həftələr, aylar və illərdən ibarətdir. Çox dəyərli gövhər olan ömür sərmayəsi istər-istəməz sərf olunur və insan tədrici olaraq ölümə yaxınlaşır. Cavanlıq qocalığa, qüdrətliklik zəifliyə, sağlamlıq xəstəliyə çevrilir. Əgər ömrün keçməsi müqabilində saleh bir əməl görsə və axirət üçün yol ehtiyatı tadarük görsə ziyan etməz, çünki özü üçün səadətli, xoş bir gələcək hazırlamış olur. Amma dəyərli ömür sərmayəsini,

¹ “Vəsailü-ş-şiə”, 11-ci cild, səh.379

² “Vəsailü-ş-şiə”, 11-ci cild, səh.379

³ “Vəsailü-ş-şiə”, 11-ci cild, səh.378

cavanlığını, qüvvətliyini, sağlamlığını tələf edib onun müqabilində axirət üçün saleh bir əməl görməzsə, əksinə, öz nəfsini çirkin əxlaqlara, günaha mürtəkib olmaqla aludə edərsə elə bir böyük ziyanə düçar olacaq ki, heç vaxt bərpa oluna bilməz.

Quranda buyurulur: “Əsrə and olsun ki, bütün insanlar ziyankarlıqdadır. Yalnız iman gətirib saleh əməl görən və haqqa riayət etməyə və səbirli olmağa tövsiyə edənlərdən başqa.”¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Ağıllı o kəsdir ki, bu gün sabahın (qiyamətin) fikrində olsun və öz nəfsinin azad olunmasında çalışsın. Labüdü olaraq baş verəcək şey üçün (ölüm və axirət) saleh əməl yerinə yetirsin.”²**

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin hesabına yetişsə eyblərini dərk edər və günahlarını anlayar. Bundan sonra günahlarından tövbə edərək eyblərini islah edər.”³**

HESABIMIZI NECƏ ÇƏKƏK?

Nəfsin nəzarət altına alınaraq idarə edilməsi çox asan və sadə bir iş deyildir. Bu işdə tədbirə, bacarığa, səbrə, fəaliyyətə və ciddiyyətə çox ehtiyac vardır. Məgər nəfsi-əmmarə belə bir sadəliklə təslim olarmı? Məgər belə bir sadəliklə mühakiməyə çəkilməyə hazır olarmı? Məgər belə sadəlikdə hesabın cavabını verərmı?

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz nəfsini tədbir və siyasətlə idarə etməsə onu zay etmiş olur.”⁴**

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinə aldansa nəfsi onu həlakətə salar.”⁵**

Yenə buyurur: **“Hər kəsin öz nəfsində oyaqlıq və agahlığı olsa Allah tərəfindən onun üçün bir keşikçi təyin edilir.”⁶**

Yenə buyurur: **“Cihadı davam etdirməklə nəfsinizi öz**

¹ “Əsr” surəsi

² “Ğurərul-hikəm”, səh.238

³ “Ğurərul-hikəm”, səh.696

⁴ “Ğurərul-hikəm”, səh.640

⁵ “Ğurərul-hikəm”,səh.685

⁶ “Ğurərul-hikəm”,səh.679

mülkiyyətinizə keçirib öz ixtiyarınıza alın.”¹

Nəfsin sorğu-suala çəkilməsi və ondan hesab alınması üç mərhələdə yerinə yetirilməlidir ki, tədricən ona adət etsin və təslim olsun.

1.Müşaritə (şərtləşmək). Nəfsdən hesab almağı bu yolla başlayırıq. Günün ilk saatlarında və gündəlik işlərimizə başlamazdan əvvəl müşaritə üçün müəyyən bir vaxt təyin edirik. Məsələn, səhnamazından sonra sakit bir yerdə oturub nəfsimizə xitab edərək deyirik: Mən indi diriyəm, lakin nə vaxta qədər sağ olacağım məlum deyildir. Bəlkə də bir saat, yaxud ondan bir az artıq diri qalam. Ömrümün keçən saatları tələf olmuşdur, lakin qalan saatları mənim sərmayəm hesab olunur. Hər bir saatda axirətim üçün yol ehtiyatı hazırlaya bilərəm. Əgər elə bu zaman əcəlim çatsaydı və Əzrail mənim ruhumu qəbz etmək üçün gəlsəydi nə qədər arzu edərdim ki, kaş ömrümə bir gün, hətta bir saat belə əlavə edilsin! Ey biçarə nəfsim! Fərz et ki, belə bir halda sənin istəklərin qəbul olundu və yenidən dünyaya qayıtdın, gör onda nə edəcəksən? Ey nəfs! Mənə və özünə rəhm et, bu saatları əbəs yerə tələf etmə. Səhlənkərlilik etmə, əks halda qiyamətdə peşman olacaqsan. O gündə artıq həsrətlərin heç bir faydası olmayacaqdır. Ey nəfs! Ömrümün hər saati müqabilində Allah sənin üçün bir xəzinə qərar vermişdir ki, yaxşı və pis əməlləri orada ehtiyat edirlər. Onların nəticəsini də qiyamətdə görəcəksən. Ey nəfs! Çalış, xəzinələri saleh əməllərlə doldurasan. Ehtiyatlı ol ki, xəzinələri günah və məsiyətlə doldurmayasan!

Elə bu qayda ilə hər bir bədən üzvünə xitab edərək onlardan peyman alırıq ki, günaha mürtəkib olmasın. Məsələn, dilimizə xitabən deyirik: Yalan, qeybət, söz gəzdirmək, eyb axtarmaq, söyüş söymək, boş-boş sözlər danışmaq, camaata həqarət hissi ilə yanaşmaq, özünü tərifləmək, yersiz mübahisə aparmaq, yalandan şəhadət vermək və sair kimi rəzil əxlaqlardan və Allahın haram buyurduğu işlərdən çəkin, çünki bu işlər insanın axirət həyatını puç edir. Mən sənə bu işləri görməyə əsla icazə vermirəm. Ey dil! Özünə və mənə rəhm et, günahdan əl çək, çünki sənin bütün sözlərin əməl xəzinəsində qeydə alınacaqdır, mən də qiyamətdə onlara cavabdehlik daşımalıyam.

¹ “Ğurərəl-hikəm”, səh.131

Beləliklə, dilimizdən əhd-peyman alırıq ki, günah işlərə düşməsin. Bundan sonra dilin görə bildiyi yaxşı əməlləri xatırladır və onu məcbur edirik ki, gün ərzində onları yerinə yetirsin. Məsələn, ona deyirik: Sən filan zikrlə, filan kəlamla əməl xəzinəsini nur və sevinclə doldura, qiyamətdə nəticəsini ala bilərsən. Bu işdən qafil olma, əks halda peşman olacaqsan.

Bu yolla bütün bədən üzvlərindən tək-tək əhd-peyman alırıq ki, günaha mürtəki olmasın və yaxşı işlər görsün.

İmam Cəfər Sadiq (ə) öz atasından belə nəql edir: **“Gecə gəlib çatan zaman elə car çəkir ki, cin və insanlardan başqa bütün varlıqlar onu eşidər. O, deyər: Ey Adəm övladları! Mən yeni bir məxluqam, mən də baş verən işlərə şəhadət verirəm, məndən istifadə edin. Gün çıxandan sonra artıq dünyaya qayıtmıram. Ondən sonra artıq məndə yaxşı işlər görüb onları artırma və pis işlərdən tövbə edə bilməzsiniz. Gecə keçib getdikdən və gündüz gəldikdən sonra gün də həmin kəlamla nida edər.”**¹

Şeytan və nəfsi-əmmarə də bizə belə deyə bilər: “Sən belə proqramlarla yaşaya bilməzsən! Axı sən bu qədər məhdudiyətlə necə yaşaya bilərsən?! Məgər hər gün bir saati hesab-kitab üçün ayıra bilərsənmi?”

Şeytan və nəfsi-əmmarə bu cür vəsvəşələrlə bizi aldaraq qəti qərara gəlməkdən yayındırmaq istəyir. Onların qarşısında ciddi müqavimət göstərüb deməliyik ki, bu proqramların icrası tamamilə mümkündür və adi həyatla zidd deyildir. Bu işlər mənim öz nəfsimi paklaşdırmaqda və axirət səadətində çatmaqda zəruri olduğundan onları mütləq yerinə yetirməliyəm. Çox da çətin deyildir. Sən iradə edib qəti qərara gəlsən, istədiyinə nail ola bilərsən. Əgər işin əvvəlində müəyyən qədər çətinlik olsa da əməl etməklə tədricən asanlaşacaqdır.

2.Müraqibət (nəzarət altında saxlamaq, muğayat olmaq). Əhd-peyman mərhələsindən sonra ona əməl etmək və davam etdirmək mərhələsi gəlib çatır. Gün ərzində nəfsimizi bütün hallarda nəzarət altına almalıyıq ki, bağladığımız əhd-peyman əməl edək. İnsan hər bir halda nəfsini nəzarət altına almalı, daim ayıq olmalıdır. Həmişə Allahı hazır və bütün əməllərinə nəzarətçi

¹ “Vəsailu-ş-şiə”, 11-ci cild, səh.380

görməli, əhd-peymanını xatırlamalıdır. Çünki əgər bir anlığa qafil olarsa şeytan və nəfsi-əmmarə onun iradəsinə nüfuz edərək öz əhdinə əməl etməyin qarşısını ala bilər.

Əmirəl-möminin Əliyyəbn İbitalib (ə) buyurur: **“Ağıllı o kəsdir ki, nəfsi ilə həmişə cihad edir, onun islah olunmasına çalışır, onun istəklərinin qarşısını alır və bu yolla onu öz mülkiyyətinə keçirir. Ağıllı insan öz nəfsinə nəzarət etməklə dünya və onda olanlardan bezar olacaqdır.”**¹

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin daxilində onun qarşısını alan bir şeyə malik olsa, Allah tərəfindən onun üçün bir mühafizəçi təyin olunar.”**²

“Nəfsə etimad göstərüb onun barəsində nikbin olmaq şeytanın ən möhkəm fürsətlərindən biridir.”³

İnsan nəfsini həmişə nəzarət altına almaqla Allahı xatırlayır və özünü Mütəal Allahın hüzurunda görür. Heç bir əməli əvvəlcədən təfəkkür etmədən yerinə yetirmir. Əgər hər hansı bir günaha düşərsə dərhal Allahı xatırlayır, qiyaməti yada salır və o işi tərkdir. Əhd-peymanı unutmaz və bu vasitə ilə öz nəfsini daim nəzarət altında və öz mülkiyyətində saxlayar, onu pisləklərdən, yaramaz işlərdən və çirkinliklərdən qoruyar. Bu proqram nəfsin saflaşdırılmasında və aludəliklərdən təmizlənməsində ən yaxşı vasitədir. Bundan əlavə gün ərzində öz nəfsini nəzarət altına alan insan daim öz vəzifəsini, vacibətləri və müstəhəbləri yerinə yetirmək, xeyir əməllər və saleh işlər görmək fikrində olur. Çalışır ki, namazını fəzilətli vaxtında, hüzeni-qəlb və xuzu-xuşu ilə yerinə yetirsin və namazı elə qılsın ki, sanki axırıncı namazıdır. Hər bir halda və bütün işlərdə Allahı yad etsin. Boş vaxtlarını bihudə yerə tələf etməsin. Onlardan axirət işi üçün istifadə etsin. Ağıllı insan öz vaxtının qədir-qiymətini bilir, yaranan hər bir fürsətdən nəfsinin islah olunmasında istifadə edir və bu işdə ciddiyyət göstərir, bacardığı qədər müstəhəb əməlləri yerinə yetirir. Yaxşı olar ki, insan mühüm müstəhəblərin bəzilərini yerinə yetirməyi özünə adət etdirsin.

¹ “Gurərul-hikəm”, səh.237

² “Gurərul-hikəm”, səh.698

³ “Gurərul-hikəm”, səh.54

İnsan ixlas və qürbət qəsdı ilə bütün gündəlik işlərini ibadət və Allah dərğahına yaxınlaşmaq vasitəsi qərar verə bilər. Hətta ticarət və qazanc, işləmək, yemək, içmək, yatmaq, evlənmək və s. mübah işləri ixlas və niyyətlə ibadətlərin cərgəsinə keçirə bilər. Qazanc və ticarət əgər halal ruzi qazanmaq və Allah bəndələrinə xidmət etmək məqsədilə olsa ibadətdir. Həmçinin yemək, içmək, istirahət etmək həyatını davam etdirmək vasitəsilə Allaha bəndəlik etməkdən ötrü yerinə yetirilsə yenə də ibadət hesab olunur. Allahın xalis bəndələri həmişə belə olmuşlar.

3.Mühəsibə (əməllərin haqq-hesabı). Üçüncü mərhələ gündəlik əməlləri təftiş edib hesablamadır. İnsan gündəlik əməllərin hesabını aparmaq üçün müəyyən bir saat təyin etməlidir. Yaxşı olar ki, bu saat yatmaq vaxtı, bütün işlərdən ayrıldığı vaxt olsun. Həmin saatda xəlvət bir yerə çəkilib gizləndə gün ərzində gördüyü işlər barəsində fikirləşsin. Tərtiblə birinci saatlardan başlasın. Əməllərini dəqiq şəkildə, günün axır saatlarına qədər hesaba gətirsin. Əgər ön saatlarda xeyir işlərə və ibadətə məşğul olmuşsa, Allaha onu bu işə müvəffəq etdiyinə görə şükr etsin, onları davam etdirmək qərarına gəlsin.

Əgər günaha batmışsa nəfsini danlayaraq ona xitab etsin və desin: Ey bədbəxt nəfs! Nə etmişən?! Nə üçün əməl dəftərini günahla qaraltmışan? Qiyamətdə Allahın cavabını necə verəcəksən? Axirətin dərdli əzabları ilə neyləyəcəksən? Allah sənə ömür, salamatlıq və imkanlar vermişdir ki, axirət üçün yol ehtiyatı tədarük görəsən, sən isə onu günahla doldurursan! Məgər ehtimal vermirsənmi ki, elə bu saat əcəlin gəlib çatar? O halda nə edəcəksən? Ey həyasız nəfs! Nə üçün Allahdan xəcalət çəkmirsən? Ey yalançı! Ey münafiq! Sən Allaha iman gətirdiyini, qiyamətə inandığını iddia edirsən, amma nə üçün əməldə belə deyilsən?

Sonra tövbə edib qərara alsın ki, bir daha günah işə mürtəkib olmayacaq və keçmiş günahlarını da bərpa edəcək.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hər kəs öz nəfsinin günah və eyblərini məzəmmət etsə günaha düşməkdən uzaq olar.”**¹

Əgər nəfsin tüğyan və inadkarlıq etdiyini, günahı tərək və tövbə etməyə hazır olmadığını görsə nəfsi-əmmarəyə qarşı müqavimət

¹ “Ğurərul-hikəm”, səh.696

göstərməlidir. Bu barədə əməli surətdə icra olunan tənbehlərdən istifadə edə bilər. Məsələn, əgər haram yemək yemişsə, yaxud başqa bir günah iş görmüşsə, onun əvəzində müəyyən miqdarda malı Allah yolunda infaq etsin, bir, yaxud bir neçə gün oruc tutsun, müvəqqəti olaraq ləzzətli yeməklər yeməkdən, sərin su içməkdən, nəfsin istədiyi sair ləzzətli işlərdən çəkinsin. Yaxud bir saat qızmar günün altında dayansın. Hər bir halda nəfsi-əmmarənin qarşısında zəiflik göstərmək olmaz. Əks halda o, insana hakim olur və insanı həlakətə, tənəzzülə doğru çəkir. Amma sən onun müqabilində müqavimət göstərsən, hökmən təslim olacaqdır.

Əgər o saatda nə bir xeyir iş görmüş və nə də günaha batmışsa, yenə də nəfsinə danlayıb desin ki, ömür sərmayəsi olan bu saati necə hədəyə verdin?! Sən bu saatlarda saleh bir iş görüb axirətin üçün ehtiyat toplaya bildin, ey ziyankar, ey bədbəxt! Nə üçün bu dəyərli fürsəti əldən verdin? Həsrət və peşmançılığın faydalı olmadığı bir gündə peşman olacaqsan!

Beləliklə, bir şərik kimi tam diqqətlə gündəlik işlərin hamısını nəfsdən hesab çəkib onu cəzalandır. Əlbəttə, mühasibənin nəticəsi bir dəftərdə qeyd olunsada daha yaxşıdır.

Ümumiyyətlə, müraqibə və mühasibə nəfsin paklaşdırılmasında zəruri və faydalı bir iş hesab olunur. Səadət istəyən hər bir insan bu məsələlərə diqqət yetirməlidir. İlk əvvəldə çətin nəzərə çarpmasına baxmayaraq, insan qəti qərara gəlib bu sahədə müqavimət göstərsə bu işlər onun üçün tezliklə asanlaşacaq, nəfsi-əmmarə nəzarət altına alınacaqdır.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Sizə ayıqların ən ayığının və axmaqların ən axmağının kim olduğunu deyimmi? Ərz etdilər: Ey Allahın Rəsulu buyurun. Buyurdu: **«Camaatın ən ayığı odur ki, öz nəfsinin hesaba çəksin, ölümdən sonrakı günlər üçün saleh əməl görsün. Axmaqların ən axmağı o kəsdir ki, həvayinəfəsə tabe olsun və uzun-uzadı arzulara məşğul olsun.»**

Bir kişi ərz etdi: Ey Allahın Rəsulu, nəfsin hesabını necə çəkmək olar? Həzrət buyurdu: **«Gün axıra çatanda, gecə olanda öz nəfsinə müraciət edərək de: Ey nəfs! Bu gün də gəlib keçdi. Artıq o, qayıtmayacaqdır. Allah bu gün barəsində səndən sual edəcəkdir ki, onu hansı yollarda sərf etdin və onda nə iş gördün? Allahın həmd-sanasını və zikrini yerinə yetirdinmi? Mömin qardaşının haqqını əda etdinmi? Onun qəlbindən qəm-**

qüssəni dağıtdınmı (onu sevindirdinmi)? Onun olmadığı yerdə ailəsinə və övladlarına baş çəkdinmi? Ölümündən sonra onun ailəsi barəsində olan haqqına riayət etdinmi? Mömin qardaşının qeybəti olduğu zaman onu öz abır-heysiyyətinlə müdafiə etdinmi? Bir müsəlmana kömək etdinmi? Bu gündə nə etdin? Sonra yerinə yetirdiyi işlərin hamısını bir-bir xatırla. Əgər xeyir iş görmüş olsan Allaha səni bu işə müvəffəq etdiyinə görə həmd-səna et. Əgər günaha düşdüyünü görsən tövbə et və sonralar bir daha o günaha düşməyəcəyin barədə özünə söz ver. Peyğəmbərə və onun Əhli-beytinə salavat göndərməklə günah aludəliklərini nəfsindən təmizlə, Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitaliblə (ə) beyəti öz nəfsinə təlqin et, düşmənlərinə lənət göndər. Əgər bəndə belə edərsə Allah ona buyurar: «Mən qiyamət hesabında səninlə münəqişə etməyəcəyəm. Çünki Mənim övliyalarım ilə dostluq etdin, düşmənlərim ilə düşmən oldun.»¹

İmam Musa ibni Cəfər (ə) buyurur: “Hər gün öz nəfsinin hesabına çatmayan şəxs bizdən deyildir. Əgər yaxşı iş görmüş olsa Allahdan daha artıq müvəffəqiyyət istəsin. Əgər günaha batmışsa istiğfar və tövbə etsin.”²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əbuzərə buyurdu: “Aqil insan öz saatlarını bölməlidir: Bir saati Allahla münacata aid etməli, bir saatını nəfsin hesabına yetişməyə ayırmalı, bir saatını da Allahın ona əta etdiyi şeylərdə təfəkkürə sərf etməlidir.”³

Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: “Öz nəfsinizi, onun əməlləri barəsində hesaba çəkin. Vacibəti yerinə yetirməyi ondan tələb edin. Ondən istəyin ki, fani dünyadan istifadə etsin, axirət üçün ehtiyat göndərsin və o səfərdən qabaq ona hazırlaşsın.”⁴

Yenə buyurur: “İnsan üçün çox mühümdür ki, özü üçün müəyyən bir saati təyin etsin. Bütün işlərini qurtardıqdan sonra öz nəfsi ilə haqq-hesab çəksin. Fikirləşsin ki, keçən bu

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.69

² “Kafi”, 1-ci cild, səh.45

³ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.64

⁴ “Ğurərul-hikəm”, səh.38

gecə-gündüz ərzində hansı yaxşı və faydalı işləri görmüş, hansı pis və ziyanlı işlərə mürtəkib olmuşdur.”¹

Həzrət yenə buyurur: **“Öz nəfsinlə cihad et və bir şərik kimi onu mühasibəyə çək, bərc sahibi kimi ilahi hüquqların əda olunmasını ondan istə. Çünki camaatın ən xoşbəxti o kəsdir ki, nəfsi ilə mühasibə etsin.”²**

Yenə buyurur: **“Hər kəs öz nəfsini hesaba çəksə onun eyblərini anlayar və günahlarını dərk edər. Sonra öz günahlarından tövbə edərək onun eyblərini islah edər.”³**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Qiyamətdə sizin hesabınıza yetişməzdən qabaq elə bu dünya da öz hesabınıza yetişin. Çünki, qiyamətdə əlli dayanacaqda bəndələrin hesabına yetişiləcək, hər dayanacaq isə min il çəkəcəkdir. (Sonra bu ayəni oxudu:) “Elə bir gündə ki, onun miqdarı əlli min ildir.”⁴**

Sonda bunu qeyd etmək lazımdır ki, insan nəfsdən hesab çəkən zaman ona etimad etməməli, ona nikbin olmamalıdır. Çünki, nəfs aldadıcı və insanı pis işlərə əmr edəndir. O, yüzlərlə hiylə və fırıldaqla yaxşını pis, pisi isə yaxşı kimi qələmə verir, insanın öz vəzifəsini layiqincə tanıyıb əməl etməsinə mane olur, günaha mürtəkib olmağa və adəti tərک etməməyə bəraət qazandırır, günahları unutturub kiçik göstərir, böyük ibadətləri kiçik, kiçik ibadətləri böyük hesab edir və insanı məğrurluğa düçar edir, ölümü və qiyaməti insanın yadından çıxardır, uzun-uzadı ümid və arzuları gücləndirir, mühasibəni çətin, hətta əməl olunması mümkün olmayan, bəzən də qeyri-zəruri bir iş kimi qələmə verir. Buna görə də, insan nəfsə bədbin olmaqla onu mühasibəyə çəkməli, hesab çəkərkən tam diqqətli olmalı, münaqişə etməli, şeytanın və nəfsin bəhanələrinə məhəl qoymamalıdır.

Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Həqiqətən zikr üçün onun öz əhli vardır ki, onu (zikri) dünyanın əvəzində götürmüşlər. Ticarət və müamilə onları Allahı yad etməkdən saxlamır, günlərini Allaha zikrlə keçirir, günahları haram edən**

¹ “Gurərul-hikəm”, səh.753

² “Gurərul-hikəm”, səh.371

³ “Gurərul-hikəm”, səh.696

⁴ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.64

ayə və rəvayətləri qafillərin qulağına oxuyurlar. Ədalətə çağırır, özləri də ona əməl edirlər. Pis işlərdən çəkindirib özləri də onlardan çəkinirlər. Sanki, dünyanı ötüb keçmiş, axirətə çatmışlar və dünyanın fəvqündə olan şeyləri müşahidə edirlər. Sanki, bərzəx əhlinin qeyb vəziyyətlərindən agahdırlar, qiyamət və onun vədələri onlara gerçəkləşmişdir. Qeyb pərdələrini dünya əhli üçün qaldırırlar. Elə şeyləri görürlər ki, adi camaat onları müşahidə etməz, elə şeyləri eşidirlər ki, başqaları eşitməzlər. Onlar, öz gündəlik əməl namələrini açmış və əməllərinin mühasibəsi üçün oturmuşlar. Onlara əmr olunan hər kiçik və böyüyün yerinə yetirilməsində təqsirə yol vermişlərsə, yaxud qadağan olunmuş işlər görmüşlərsə onları hesaba gətirirlər. Hamının günahını öz çiyinlərinə çəkir və lakin özlərini isə həmin günahları yerinə yetirməkdən aciz bilirlər. Nalə və ağlamaqları ucalır, bu vasitə ilə Haqqın dərgahında öz peşmanlıqlarını bildirirlər. Onların hidayət nişanələri və qaranlıqlarda çıraqlar olduğunu görərsən. Mələklər onların ətrafını əhatə etmişlər. Onlara ilahi xatirəcəmlik və aramlıq nazil olmuşdur. Asimanın qapıları onlar üçün açılmış, kəramət məqamları onlar üçün hazırlanmışdır.”¹

TÖVBƏ, YAXUD NƏFSİN PAKLAŞDIRILMASI

Günahın qarşısının alınması və onun tərək edilməsi nəfsin paklaşdırılmasının ən yaxşı yoludur. Ümumiyyətlə günaha aludə olmayan və ilkin zati səfa və paklıqda qalan insan şübhəsiz sonradan tövbə edən insandan fəzilətlidir. Hələ günah işə mürtəkib olmayan, ona adət etməyən bir şəxs gözünü günahda daha asan yuma bilər. Amma bu iş günaha aludə olan və onu tərək etmək istəyən şəxsə bir qədər çətinidir.

Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Günahı tərək etmək tövbə etməkdən daha asandır.”**²

Amma əgər insan günaha aludə olsa belə, Allahın rəhmətindən məyus olmamalıdır. Çünki Allah dərgahına yüksəliş və nəfsin islah olunması yolu heç vaxt bağlanmamış, mehriban Allah tövbə və

¹ “Biharul-ənvar”, 72-ci cild, səh.364

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.364

qayıdış yolunu bütün günahkarlar üçün açıq qoymuş və onlardan istəmişdir ki, Allah dərgahına qayıdib tövbə etsinlər, tövbə suyu ilə nəfs lövhəsini aludəlidlərdən və günah çirkinliklərindən təmizləsinlər.

Quranda buyurulur: “Mənim özlərinə zülm edən bəndələrimə de: «Allahın rəhmətindən məyus olmayın, həqiqətən Allah bütün günahları bağışlayır. O bağışlayan və mehribandır.»”¹

Yenə buyurur: “Möminlər sənin yanına gəldikləri zaman de: «Sizə salam olsun, Allah rəhmət və mehribanlığı Özünə vacib etmişdir. Sizlərdən hər biri nadanlıq üzündən çirkin bir iş görmüş olsa, sonra tövbə edib Allah dərgahına qayıtsa və özünü islah etsə, əlbəttə, Allah bağışlayan və mehribandır.»”²

TÖVBƏNİN VACİBLİYİ

Günahkarlar üçün tövbədən də zəruri və vacib bir iş olmasını güman etməməliyik. Allaha, Peyğəmbərə, məada, savaba, cəzaya, hesaba, kitaba, behişt və cəhənnəmə iman gətirən bir şəxs tövbənin və onun dərhal yerinə yetirilməsinin zəruri olmasına şəkk etməz. Öz nəfsimizdən, günahlarımızın nə qədər olduğundan xəbərdar olduğumuz halda nə üçün tövbədən qafil olmalıyıq? Məgər, məada, hesaba, kitaba, cəhənnəm əzabına inanmayıırıqmı? Məgər Allahın vədəsində – günahkarları cəhənnəmdə cəzalandıracağına dair vədəsinə şəkk edirikmi? İnsanın nəfsi günah vasitəsilə qaralır, çirkinləşir, onun, hətta, insan surətindən heyvan surətinə çevrilməsi də mümkündür. Necə ola bilər ki, belə bir qaranlıq və çirkin nəfs ilə Allah hüzuruna yol tapa bilək, behiştə Allah övliyaları ilə qonşu olaq? Günaha mürtəki olmaqla Allah dərgahına doğru aparən «sirati-müstəqim»i boşlayıb heyvaniyyət vadisinə süqut edir, Allahdan uzaqlaşib şeytana yaxınlaşırıq. Bununla belə, yenə də

¹ “Zumər” surəsi, ayə:53

² “Ən” am” surəsi, ayə:54

axirət dünyasında xoşbəxt olub nicat tapmağımızı, behiştə ilahi nemətlərdən faydalanmağımızı necə gözləyə bilərik? Necə də xam xəyallardır!

Deməli, öz xoşbəxtliyinin fikrində olan günahkar bir insan üçün tövbə edib Allah dərgahına qayıtmaqdan başqa bir çıxış yolu qalmır. Bu da Allahın böyük mərhəmətidir; O, tövbə qapısını bəndələrin üzünə açıq qoymuşdur.

Öz sağlamlığının fikrində olan zəhərlənmiş bir insan heç vaxt özünün müalicə olunmasının və zəhərlərin bədənindən çıxarılmasının vacibliyində şəkk etmir, bu işdə təxiri rəva görmür. Çünki, gec hərəkət edəcəyi təqdirdə öləcəyini yəqin şəkildə bilir. Halbuki, günah insan nəfsi üçün zəhərdən də öldürücüdür. Əgər zəhər insanın bu dünyadakı bir neçə günlük həyatına son qoyursa, günah nəfsi əbədi həlakətə salır və insanın axirət səadətini məhv edir. Əgər zəhər insanın əlini dünyadan kəsirsə, günah insanı Allahdan uzaqlaşdırır və Onun dərgahına yaxınlaşmaq feyzindən məhrum edir.

Deməli, bizim üçün tövbə edib Allah dərgahına qayıtmaq hər bir işdən daha zəruri və təcili olmalıdır. Çünki bizim mənəvi həyatımız və axirət səadətimiz ona bağlıdır. Quranda buyrulur: **“Ey möminlər! Sizin hamınız tövbə edib Allah dərgahına qayıdın, bəlkə qurtuluşa nail olasınız.”**¹

Digər bir ayədə buyrulur: **“Ey möminlər! Nəsuh (davamlı və xalis) tövbə ilə tövbə edib Allah dərgahına qayıdın. Bəlkə, Allah sizin günahlarınızı məhv etdi və sizi, ağaclarının altından çaylar axan behiştə daxil etdi.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər bir dərdin dərmanı vardır. Günahların da dərmanı istiğfar etməkdir.”**³

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Hər bəndənin qəlbində ağ bir nur vardır. Hərgah günaha mürtəkib olsa o ağ nurda qara bir ləkə də əmələ gəlir. Əgər tövbə edərsə qara ləkə dərhal aradan gedir. Əgər o günahlarına davam edərsə, qara ləkə də tədricən artır və elə bir həddə çatır ki, ağ nur tamamilə aradan**

¹ “Nur” surəsi, ayə:31

² “Təhrim” surəsi, ayə:8

³ “Vəsailu-ş-şiə”, 11-ci cild, səh.354

gedir. Sonra onun sahibi heç vaxt xeyrə doğru qayıtmaz. Buna görə də Mütəal Allah buyurur: “Kəsb etdiklərinə görə onların qəlblərinə möhür vuruldu.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Tövbənin təxirə salınması bir növ qürur və aldatmadır. Təxirə salmağın davam etdirilməsi sərgərdançılıq və heyrətdir. Allahın qarşısında bəhanə gətirmək həlakətdir. Günah işlərə israr etmək Allahın cəzalandırmasından əmin-amanlıq hissi keçirməkdir. Halbuki ziyankarlardan başqa heç kim Allahın cəzalandırması müqabilində əmin-amanlıq hissi keçirməz.”²**

Yaxşı olar ki, bir qədər özümüzə gələk. Keçmiş günahlarımızı xatırlayaq və axır-aqibətimizin necə qurtaracağı barədə fikirləşək. Hesab dayanacaqlarını, əməllərin mizanını, Qəhhar Allahın hüzurunda, mələklərin və bütün məxluqatın arasında rüsvay olmağı, qiyamətin çətinliklərini, nəhayət, cəhənnəm əzabı və Allahın rəhmətindən məhrum olmağı nəzərimizdə canlandıraraq, batini və əsaslı bir dəyişiklikdə Allaha doğru qayıdaq. Bütün günahlarımızı tövbənin həyat bəxş edən suyu ilə yuyaq, nəfsin aludəliklərini və çirkinliklərini aradan qaldırmaq, günahlardan çəkinmək, axirət səfərinə hazırlaşmaq və Allah dərgahına yaxınlaşmaq barədə qəti qərara gələk.

Lakin, görəsən şeytan belə sadəliklə bizdən əl çəkəcəkmi? Məgər bizim tövbə edərək Allah dərgahına qayıtmağımıza imkan verəcəkmi? O, həmin şeytandır ki, bizi həmişə günaha vadar edir, tövbə etməyimizin qarşısını alır, günahlarımızı əhəmiyyətsiz və kiçik qələmə verir. Onları bizim yadımızdan elə çıxardır ki, hamısını birdəfəlik unudur, ölüm, hesab, cəza fikrinə belə düşmürük. Bizi dünyaya elə məşğul edir ki, heç vaxt tövbə edib qayıtmaq fikrinə düşmürük. Nəhayət əcəlimiz gəlib çatır və aludə nəfs ilə dünyadan gedirik. Vay olsun bizə! Vay olsun bizim qəflət və bədbəxtçiliyimizə!!

TÖVBƏNİN QƏBUL OLUNMASI

Əgər tövbə düzgün olsa Allah dərgahında hökmən qəbul olunur.

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh. 332

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh. 365

Bu da mehriban və mərhəmətli Pərvərdigarın nemətlərindən biridir. Allah bizi cəhənnəm və onda əzaba düşər olmaq üçün deyil, əbədi səadət və behişt üçün yaratmışdır. Peyğəmbərləri göndərmişdir ki, insanları əbədi səadət və xoşbəxtlik yoluna hidayət etsinlər, günahkarları tövbə edib Allah dərğahına qayıtmağa çağırınsınlar.

Allah tövbə qapısını hamı üçün açıq qoymuşdur və daim insanları öz dərğahına doğru dəvət edir. İlahi peyğəmbərlər və övliyalər insanları daim tövbəyə doğru çağırmişlər. Çoxlu Quran ayələrində Allah-təala günahkarları Öz tərəfinə dəvət edir və onların tövbəsini qəbul edəcəyini vədə verir. Allahın vədələrində də yalana yol yoxdur. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və məsum imamlar (ə) da yüzlərlə hədisdə camaatı tövbə edib Allah dərğahına qayıtmağa dəvət etmiş, onlara ümid vermişlər.

Quranda buyurulur: “O həmin Allahdır ki, bəndələrinin tövbəsini qəbul edib günahları bağışlayır. O, gördüyünüz işlərin hamısından aghadır.”¹

Yenə buyurulur: “Əlbəttə, Mən tövbə edib iman gətirən və saleh əməllər görüb hidayət olunanlar üçün çox-çox bağışlayanam.”²

Yenə buyurulur: “O kəslər ki, hər vaxt yaramaz bir iş görüb, nəfslərinə zülm etdikdə Allahı xatırlayır və günahları üçün istiğfar edirlər. Allahdan başqa kim günahları bağışlaya bilər? Və o kəslər ki, günahın çirkinliyini bilə-bilə çirkin işlər və günahlarda davamlı olmaqlar. Məhz, o kəslərin əməllərinin mükafatı bağışlanmaq və ağaclarının altından çaylar axan behiştəldir ki, həmişəlik orada yaşayacaqlar. Əməl sahibləri üçün necə də yaxşı mükafatdır!”³

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: “Günahdan tövbə edən şəxs ümumiyyətlə, günah etməyən şəxs kimidir. Günah işlərə olduğu kimi davam edən və sadəcə dildə istiğfar edən şəxs məsxərəçi şəxsə oxşayır.”⁴

Bu kimi ayə və rəvayətlər olduqca çoxdur. Deməli, tövbənin

¹ “Şura” surəsi, ayə 25

² “Taha” surəsi, ayə 82

³ “Ali İmran” surəsi, ayə 135

⁴ “Kafi”, 2-ci cild, səh.435

qəbul olunmasında şəkk-şübhəyə yer yoxdur və Mütəal Allah tövbə edənləri sevir. Quranda buyurulur: **“Həqiqətən, Allah tövbə edib paklananları sevir.”**¹

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Allahın tövbə edən bəndədən razılığı qaranlıq bir gecədə minik heyvanını və yol ehtiyatını itirdikdən sonra tapan şəxsin sevincindən daha artıqdır.”**²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Bəndə xalis və davamlı tövbə edəndə Allah onu sevir və günahlarının üstünü örtür.”** Ravi ərz etdi: Ey Peyğəmbərin övladı, onun günahlarını necə örtür? Buyurdu: **“Əməli yazan mələklər o bəndənin günahlarını unudur, Allah bəndənin bədən üzvlərinə və yerə (günahın edildiyi yerə) göstəriş verir ki, Bizim tövbə edən bəndəmizin günahlarını örtün. Belə adam Allahla (Qiyamətdə) görüşəndə heç kəs və heç bir şey onun günahlarını müşahidə etmir.”**³

TÖVBƏ NƏDİR?

Tövbə insanın keçmiş əməllərindən peşman olmasıdır. O kəsə həqiqi tövbəkar demək olar ki, doğrudan da, səmimi qəlbədən keçmiş günahlarından peşman olsun. Peyğəmbər (s.ə.v.v.) buyurur: **“(Günahdan) peşman olmaq tövbədir.”**⁴

Düzdür ki, Allah tövbəni qəbul edir və günahları bağışlayır, lakin, təkcə dildə “əstəğfirullah” deməyi, yaxud peşmançılıq izhar etməyi, yaxud da bəzən ağlamaq kimi işləri həqiqi tövbəyə dəlil hesab etmək olmaz. Yalnız üç əlamətin varlığı ilə tövbəni həqiqi hesab etmək olar:

1. Keçmiş günahlardan qəlbən peşman olub onlara nifrətlə yanaşsın. Öz-özlüyündə qəmlənib peşman olsun və xəcalət hissi keçirsin.

2. Gələcəkdə günaha batmamaq barədə ciddi şəkildə qərar qəbul etsin.

3. Əgər günah nəticəsində bərpa olunmağı mümkün olacaq bir iş

¹ “Bəqərə” surəsi, ayə 222

² “Kafi”, 2-ci cild, səh. 436

³ “Kafi”, 2-ci cild, səh. 436

⁴ “Həqaid” səh. 386

görmüşsə onun əvəzini ödəməyə qərara alsın. Məsələn, camaatın haqqını qaytarsın. Əgər bir kəsin malını qəsb etmişsə, yaxud, oğurlamışsa, yaxud, tələf etmişsə yaranan ilk fürsətlərdə onu sahibinə qaytarmağa dair qərara gəlsin. Əgər onu verə bilməzsə mümkün olan hər bir yolla sahibini razı salsın. Əgər kiminsə qeybətini etmişsə, ardınca pis sözlər danışmışsa ondan halallıq istəsin. Əgər bir kəsin haqqını tapdalayıb ona zülm etmişsə məzlumun razılığını cəlb etsin. Əgər mal-dövlətinin vacib hüquqlarını (xums, zəkat, və s.) verməyibsə versin. Əgər namaz və oruc kimi əməllər fəvtə gedibsə qəzasını yerinə yetirsin.

Belə bir şəxs barəsində demək olar ki, o, doğrudan da keçmiş günahlarından peşman olmuşdur və tövbəsi də qəbul olunur. Amma sadəcə “istiğfar” kəlməsini deyən, lakin, qəlbə peşman olmayan və gələcəkdə onu tərk etməyə dair qərara gəlməyən, yaxud, bərpa olunması günahların əvəzini çıxmayan şəxs tövbə etməmiş olur və o, dua məclisində iştirak etməsinə, atifələrdən təsirlənməsinə, göz yaşları axıdıb ah-nalə etməsinə baxmayaraq tövbəsinin qəbul olmasını gözləməməlidir.

Bir nəfər Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) hüzurunda istiğfar kəlməsini dilinə gətirdikdə Həzrət (ə) buyurdu: **“Anan matəmində otursun! Bilirsənmi istiğfar nə deməkdir? İstiğfar İlliyyin dərəcəsidir və onun altı mənası vardır: 1.Keçmiş günahlardan peşman olmaq. 2.Həmişəlik olaraq günahı tərk etmək qərarına gəlmək. 3.Camaatın haqqını ödəmək. Belə ki, qiyamətdə Allahın hüzuruna gələn zaman üzərində başqasının haqqı olmasın. 4.Tam dəqiqliklə tərk etdiyi ibadətlərin qəzasını yerinə yetirsin. 5.Günahlarına o qədər qəm-qüssəli olsun ki, haram yeməklərdən bədəninə əmələ gələn ətlər əriyib aradan getsin və dəri bədəninə yapışsın, sonradan (onun yerinə) təzə ət gəlsin. 6.Əvvəllər günahın şirinliyini daddığın kimi, itaətin çətinlik və əzabını da bədəninə dadızdırasan. Bundan sonra «əstəğfirullah» de!”**¹

Şeytan o qədər hiyləgərdir ki, insanı hətta tövbə barəsində belə aldadır. Mümkündür günahkar insan dua məclisində iştirak edib təsirlənsin, göz yaşları axıdıb nalə etsin. Bu zaman şeytan deyər: “Bəh-bəh, nə qədər yaxşı hal tapmısan! Artıq sən tövbə edib

¹ “Vəsailu-ş-şia”, 11-ci cild, səh. 361

günahlardan paklanmısan.” Halbuki qəlbən günahlardan peşman olmayıb, gələcəkdə günahların tərک olunmasına dair qərar qəbul etməyib, camaatın və Allahın haqqını ödəməyi qərara almayıb. Belə bir əməl həqiqi tövbə sayılmır və insanın nəfsinin paklaşmasına, axirətdə xoşbəxt olmasına səbəb olmaz. Belə insan günahlardan qayıtmamış və Allah dərğahına üz tutmamışdır.

NƏDƏN TÖVBƏ ETMƏLİYİK?

Günah nədir və hansı günahdan tövbə etməliyik? Cavab budur ki, insanın Allah dərğahına yaxınlaşmasına mane olan və insanı dünyaya bağlayıb tövbə edərək Allah dərğahına qayıtmasına mane olan hər bir şey günah hesab olunur və ondan uzaq olmaq, nəfsi belə işlərdən təmizləmək lazımdır. Günahı iki qismə bölmək olar:

1.Əxlaqi günahlar.

2.Əməli günahlar.

1.Əxlaqi günahlar. Rəzil əxlaqi xüsusiyyətlər və çirkin sifətlər insanı günaha aludə edir. Ona insaniyyətin «siratəl-mustəqim» yolunu ötməyə, Allah dərğahına yaxınlaşmağa mane olur. Çirkin sifətlər nəfəsdə kök salarsa artıq xasiyyətə çevrilir, insan zətinin bətinini tamamilə dəyişdirir və hətta insanın nə olmasında belə təsir qoyur. Əxlaqi günahların sadəcə olaraq əxlaqi olmasını bəhanə edərək əhəmiyyətsiz və kiçik saymaq və nəfsin onlardan təmizlənməsindən və tövbə etməkdən qafil olmaq olmaz. Əksinə, nəfsin onlardan paklanması zəruri və həyati bir məsələ hesab olunmalıdır.

Rəzil əxlaqi xüsusiyyətlər aşağıdakılardır: Riyakarlıq, münafıqlıq, qəsb, təkəbbür, xudbinlik, bədxasiyyətlik, zülm, hiylə, qeybət, böhtan, söz gəzdirmək, eyb axtarmaq, xəbərçilik, vədəyə xilaf çıxmaq, yalan danışmaq, dünyaya məhəbbət, hərəslilik, paxıllıq, valideynin hüququna riayət etməmək, qohum-əqrəba ilə əlaqələri kəsmək, nemətlərə qarşı nankorluq və naşükürlük, israfkarlıq, həsəd, acı dillilik, başqalarını söymək və sair sifətlər.

Yüzlərlə ayə və rəvayətlərdə bu sifətlər məzəmmət edilmiş, onların dünya və axirətdəki cəzaları bəyan olunmuş və əxlaqi kitablarda araşdırılmışdır. Amma onların hamısını burada irəli çəkmək olmaz. Maraqlananlar hədis və əxlaq kitablarına müraciət edə bilərlər.

2.Əməli günahlar.

Əməli günahlar aşağıdakılardır: Oğurluq, nahaq yerə adam öldürmək, zina, ləvat, riba (faiz) vermək və ya almaq, camaatın malını qəsb etmək, müamilədə fırıldaqçılıq, vacib cihad meydanından qaçmaq, əmanətə xəyanət etmək, şərab və sair məstedici şeyləri içmək, ölmüş heyvan əti, donuz əti və sair haram yeməkləri yemək, qumar oynamaq, yalan yerə şəhadət vermək, yalan yerə and içmək, günahsız adamlara zina nisbəti vermək, vacib namazları, orucu, həcci, əmr be mə”ruf və nəhy əz münkəri tərک etmək, nəcis yeməklər yemək və sair haram işlər. Bunlar məşhur günahlardır ki, fiqh kitablarında araşdırılmışdır. Maraqlananlar hədis kitablarına müraciət edə bilərlər.

İnsan bu məşhur günahlardan çəkinməli və onlara düçar olduqda tövbə edərək Allah dərgahına qayıtmalıdır. Başqa günahlar da vardır ki, məşhur deyil və günah ünvanı ilə tanınmamışlar. Lakin, onlar Allahın seçilmiş bəndələri və övliyaları üçün günah hesab olunur. O cümlədən, müstəhəbləri tərک etmək, məkrüh işlər görmək, hətta günahı təsəvvür etmək, Allahdan başqasına diqqət yetirmək, insanı Allahdan qafil edən nəfsani və şeytani fikirlər və s. Bunların hamısı Allah övliyaları nəzərində günah hesab edilir və onlar bu işlərdən tövbə edirlər. Bundan əlavə, onlar hətta Allahın Özünü, sifətlərini və fellərini tanımaqda qüsura yol verdiklərindən (bu, mümkün-vücut olan hər bir insanın təbiətidir) Allahın seçilmiş bəndələri üçün nöqsanlı hal və günah hesab edilir. Belə nöqsanlı halları hiss etdiklərinə görə bədənleri lərzəyə gəlir, ah-nalə ilə tövbə edib Allaha tərəf qayıdırlar. Məsum imamların (ə) və peyğəmbərlərin (s) istiğfar və tövbələri də məhz bu qəbildəndir. İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Peyğəmbəri-Əkrəm səlləllahu əleyhi və alihi və səlləm hər gün yetmiş dəfə tövbə edirdi. Halbuki heç bir günahı yox idi.”**¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Bəzən mənim qəlbimə qaranlıq gəlir, buna görə də gecə-gündüz yetmiş dəfə istiğfar edirəm.”**

¹ “Məhaccətul-beyza”, 7-ci cild, səh. 17

İKİNCİ HİSSƏ

TƏHLİYƏ, YAXUD NƏFSİN PƏRVƏRİŞ OLUNMASI VƏ TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ

TƏHLİYƏ, YAXUD NƏFSİN PƏRVƏRİŞ VERİLİB TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ

Nəfsi aludəliklərdən pakladıqdan sonra onun təkmilləşdirilməsi və pərvəriş olunması mərhələsi gəlir. Bu əxlaq elmində «**təhliyə**» adlandırılır. Əqli elmlərdə isbat olunmuşdur ki, insanın nəfsi daim hərəkətdə, yeniləşməkdədir. Onun feliyyətləri qüvvə və istedadlarına qarışmışdır. Öz istedadlarını tədrici olaraq feliyyətə çevirir. Əvvəldə kamil olmur, tədrici olaraq özünü qurur, zat gövhərinə pərvəriş verir. Əgər düzgün yolda hərəkət edərsə tədriclə təkamülə çatır, kamilləşir, nəhayət, yekun kamal mərhələsinə nail olur. Əgər azğınlığa çəkilmiş olsa və azğınlıq yolunda addımlasa, tədrici olaraq insaniyyətin son kamalından uzaqlaşaraq heyvaniyyətin dəhşətli vadilərinə süqut edir.

ALLAH DƏRGAHINA YAXINLIQ

Qeyd etmək lazımdır ki, insanın mənəvi təkamülü və hərəkəti şərti və etibari hərəkət deyil, həqiqi hərəkətdir, arizi (sonradan əlavə olunan) deyil, zati bir hərəkətdir və bu hərəkət onun bədəni ilə deyil, mücərrəd ruhu ilə əlaqədardır. Bu hərəkətdə insan zatının gövhəri hərəkət edib dəyişilir. Deməli, insanın hərəkət yolu da etibari və məcazi deyil, həqiqi yoldur. Amma, hərəkət yolu onun daim dəyişilməkdə olan zatından ayrı deyildir. Əksinə, hərəkət edən şey öz zatının batinində hərəkət edir və hərəkət yolunu özü ilə yanaşı aparır.

Belə bir sual yaranır: Bildiyimiz kimi hər bir hərəkətin son və yekun məqsədi vardır. İnsanın zati hərəkətinin axır məqsədi nədir? İnsanlar bu dünyada hansı məqsəddə doğru hərəkət edirlər və onların axır-aqibətləri necə qurtaracaqdır?

Ayə və rəvayətlərdən məlum olur ki, insanların hərəkəti üçün müqəddər olunan son hədəf Allah dərgahına yaxınlaşmaqdır. Lakin, bütün insanlar eyni bir yolda hərəkət etmədiklərindən hamısı Allah dərgahına yaxınlaşa bilmirlər. Quranda insanlar üç qismə

böölünür:

1. Əshabul-məymənəh (sağ tərəf sahibləri).

2. Əshabul-məşəməh (sol tərəf sahibləri).

3. Sabiqun (öndə olan).

Sonuncu dəstə Allah dərğahına yaxın olanlar kimi vəsf edilir və buyurulur: **“Siz insanlar üç dəstədən ibarətsiniz. Sağ tərəf sahibləri. Kimdir onlar?! Sol tərəf sahibləri. Kimdir onlar?! Və bir də öndə olanlar! Bunlar Allah dərğahına yaxın olanlardır və onlar Nəim cənnətlərində məskunlaşacaqlar.”**¹

«Əshabul-məymənəh» yəni xoşbəxtlər, «əshabul-məşəməh» yəni bədbəxtlər. «Sabiqun» isə o kəslərdir ki, «sirati-mustəqim»i ötüb keçməkdə başqalarından qabağa keçmiş və Allah dərğahına yaxınlıq məqamına nail olmuşlar. Yuxarıdakı ayədən məlum olur ki, insanların təkamül yolunda hərəkətinin yekun məqsədi Allah dərğahına yaxınlaşmaqdır. Başqa bir ayədə isə buyurulur: **“Amma əğər Allah dərğahına yaxın olanlardan olsa, (onu) qiyamətdə rəhmət, gözəl ruzi və Nəim cənnəti gözləyir! Əğər sağ tərəf sahiblərindəndirsə, sağ tərəf sahiblərindən sənə məxsus olan bir salam vardır. Əğər yalan sayanlardan, yoldan azanlarsansa, onlara cəhənnəmin qaynar suları veriləcək və onların yerləri cəhənnəm olacaqdır.”**²

Başqa bir ayə də buyurulur: **“Belə (kafirlərin güman etdikləri kimi) deyildir. Həqiqətən, yaxşı əməl və itaət sahibi olan möminlərin əməl dəftəri İlliyyundadır (ali dərəcələrdədir). Sən nə bilirsən ki, İlliyyun nədir! Elə bir kitabdır ki, Allah tərəfindən təsbit olunmuş bir kitabdır və Allah dərğahına müqərrəb olanlar o məqamı görə bilərlər.”**³

Bu ayələrdən məlum olur ki, Allah dərğahına yaxınlıq məqamı insanların ruhi təkamülünün yekun kamal mərhələsi və məqsədidir. Allahın insaniyyətin düzgün yolunda hərəkət edən seçilmiş bəndələri həmin məqama nail olurlar. Deməli, «müqərrəblər» xoşbəxtliyə nail olanlardan ibarət olan seçilmiş bir qrupdur. Quranda buyurulur: **“Məlaikələr: “Ey Məryəm, Allah sənə Öz**

¹ “Vaqiə” surəsi, ayə 12

² “Vaqiə” surəsi, ayə 88-91

³ “Mütəffifin” surəsi, ayə 21

tərəfindən olan bir kəlmə ilə (yəni İsa ibni Məryəmlə) müjdə verir ki, axirətdə Allah yanında heysiyyətli və müqərrəblərdən olar” - dedilər.”¹

Deməli, iman, yəqin və saleh əməllərdə başqalarından qabağa keçən Allahın layiqli bəndələri qiyamətdə çox yüksək və ali məqamlarda olacaqlar. Bu məqam da “qürb məqamı” və bəzi ayələrin təbirincə “**ində Məlikin muqtədir**” adlandırılır. Şəhidlər də belə yüksək məqama malikdirlər. Quranda buyrulur: “**Allah yolunda öldürülən şəxslərin ölü olduğunu güman etməyin. Əksinə, onlar diridirlər və Allahın yanında ruzidən bəhrələnilər.**”²

Bununla da məlum olur ki, insanın yekun kamalı Allah dərğahına yaxınlaşmaqdan ibarətdir.

ALLAH DƏRĞAHINA YAXIN OLMAĞIN MƏNASI

İndi isə “Görəsən Allah dərğahına yaxın olmaq dedikdə məqsəd nədir?”, “İnsanın Allaha yaxın olmasını necə təsəvvür etmək olar?” suallarını araşdırmalıyıq. “Qürb” sözünün mənası “yaxınlıq” deməkdir. Bunun üç mənası var:

1.Məkan baxımından yaxınlıq. Ərəb dilində məkan baxımından bir-birinə yaxın olan iki şeyə “bir-birinə qərıbdır” - deyilir.

2.Zaman baxımından yaxınlıq. Zaman baxımından da bir-birinə yaxın olan iki şeyə «bu iki şey bir-birinə qərıbdır» - deyilir.

Aydındır ki, bəndələrin Allaha yaxınlığı qeyd olunan bu iki növdən deyildir. Çünki Allaha nə zaman, nə də məkan aid olunmur ki, hər hansı bir şey zaman və ya məkan baxımından Ona yaxınlığa nisbət verilsin. Əksinə, Allahın Özü zamanın və məkanın xaliqidir və onlara tam əhatəlidir.

3.Məcəzi yaxınlıq. Bəzən, “filan şəxs filan şəxsə yaxındır” - deyirik və məqsədımız də budur ki, bu şəxs onun sevdiyi və ehtirama layiq gördüyü adamdır, onun istəklərinə müsbət cavab verir. Bu kimi yaxınlıq həqiqi deyil, məcazi yaxınlıqdır.

¹ “Ali-İmran” surəsi, ayə 45

² “Ali-İmran” surəsi, ayə 169

Görəsən, bəndənin Allaha yaxınlığı bu qismdən ola bilərmi? Əlbəttə, Allah Özünün layiqli bəndələrini sevir və onların istəklərini yerinə yetirir. Lakin bəndənin Allaha yaxın olmasını bu növdən də hesab etmək olmaz. Çünki əvvəldə də qeyd etdiyimiz və əqli elmlərdə də sübuta yetdiyi, ayə və hədislərdə də qeyd edildiyi kimi, insanın zati və «sirati-mustəqim»dəki hərəkəti məcazi deyil, həqiqi və gerçək işlərdəndir. Bu qədər ayə və rəvayətlərdə qeyd olunan “Allaha doğru qayıtmaq” məsələsi həqiqətə malikdir və heç vaxt etibari ola bilməz. Quranda buyrulur: **“Ey arxayın nəfs! Öz Pərvərdigarına doğru qayıt. Sən Ondan razısan və O da səndən razıdır.”**¹

Yenə buyrulur: **“Hər kəs saleh (yaxşı) bir iş görmüş olsa onun faydası özünə qayıdır və hər kəs çirkin iş mürtəkib olsa öz ziyanına əməl etmişdir. Sonra sizin hamınız Pərvədigarınıza tərəf qaytarılacaqsınız.”**²

Başqa ayədə buyrulur: **“(Səbr edənlər) bir müsibət baş verən zaman “Biz Allaha məxsusuq və Ona doğru qaytarılacağıq” deyərlər.”**³

Bir sözlə, Allah dərğahına qayıtmaq, «sirati-mustəqim»də və Allah yolunda olub nəfsi kamala çatdırmaq məcazi deyil, həqiqi əməllərdəndir. İnsanın Allaha tərəf hərəkət etməsi ağıllıq və ixtiyar üzündən olan bir hərəkətdir. Nəticəsi də ölümdən sonra aşkar olacaqdır. İnsan, varlığının əvvəlindən bu hərəkəti başlayır və öldüyü vaxta qədər davam etdirir. Deməli, Allaha yaxınlıq da həqiqi bir işdir, Allahın layiqli bəndələri doğrudan da Allaha yaxınlaşırlar. Günahkar və yaramaz iş sahibləri doğrudan da Allahdan uzaqlaşırırlar. Allah dərğahına yaxınlaşmağın həqiqi mənasının nədən ibarət olduğunu araşdırmalıyıq.

«Allaha yaxınlıq» yaxınlığın yuxarıda işlənən mənalardan deyil, tam başqa mənadadır. Onu kamal yaxınlığı, vücudi dərəcə hesab etmək olar. Bu məsələni anlamaq üçün əvvəlcə bir müqəddiməni qeyd edirik.

İslam fəlsəfsi və Kəlam kitablarında isbat olunmuşdur ki, vücud

¹ (Fəcr” surəsi, ayə 28

² “Casiyə” surəsi, ayə:15

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:156

və varlıq müxtəlif dərəcə və mərtəbələrə malik olan bir həqiqətdən ibarətdir. Vücut eynilə şiddətli və zəif mərhələləri olan bir nura oxşayır. Nurun ən zəif mərhələsi də (məsələn, bir voltluq lampanın işığı) işıqdır, nəhayət, sırf nurdan olan (nurdan başqa bir şeyin olmadığı) ən yüksək mərtəbəyə qədər davam edir. Yüksək və aşağı mərtəbələr arasında yerləşən müxtəlif mərhələlərdəki nurların hamısı nurdur. Fərqləri də zəif və şiddətli olmaqdadır. Vücut da bunun kimi müxtəlif mərhələlərə malikdir. Onların fərqləri də şiddətli və zəif olmalarına görədir. Vücudun ən aşağı mərhələsi təbiət və maddə, ən yüksək mərhələsi isə Allahın vücudi kamal baxımından sonsuz olan müqəddəs Zatıdır. Bu iki mərtəbə arasında müxtəlif dərəcələr vardır ki, onların da fərqləri şiddətli və ya zəif olmaları ilədir. Deməli, vücut nə qədər güclü, onun dərəcəsi nə qədər yüksək və kamil olarsa həmin qədər də Allahın sonsuz və müqəddəs zatına yaxın olacaqdır. Bunun əksinə olaraq vücut nə qədər zəif olarsa, Allahın vacibul-vücut Zatından bir o qədər uzaq olacaqdır.

Bu müqəddiməyə diqqət yetirməklə bəndənin Allah dərghahına yaxın və ya uzaq olmasının mənasını təsəvvür etmək olar. İnsan ruh baxımından mücərrəd bir həqiqətdir. Fel və iş nəzərindən maddədən asılıdır. Buna görə də hərəkət edə bilir, kamilləşir, nəhayət öz vücudunun son mərhələsinə çatır. Hərəkətin əvvəlindən məqsədə çatdığı vaxta qədər bir şəxsdən, bir həqiqətdən başqa bir şey deyildir. Nə qədər çox kamal kəsb edərsə, vücut mərhələlərində təkamülə doğru nə qədər hərəkət edərsə həmin qədər də vücudun mənbəyinə, yəni Allahın sonsuz və müqəddəs zatına daha yaxın olar. İnsan iman və saleh əməllərlə öz vücudunu kamilləşdirərək ilahi qürb məqamına nail ola bilər. Varlığın mənşəyindən, kamal və camal mənbəyindən daha artıq nuraniyyət əldə edərək özü də daha da artıq təsir mənşəyi ola bilər.

Bununla aydın olur ki, insanın hərəkəti sonsuz bir məqsədə doğru davam edir. Hər kəs öz səy və himməti qədər qürb məqamından birinə nail olur. Başqa sözlə desək, qürb məqamı bir nöqtə deyil, əksinə, müxtəlif dərəcələrə malik olan bir həqiqətdir. Qürb bir nisbi məsələdir. İnsan nə qədər artıq çalışıb səy etsə, daha yüksək məqamlara nail olaraq Allahın feyzlərindən bəhrələner.

İMAN NƏFSANİ KAMALLARIN ƏSASIDIR

İman və mərifət nəfsani kamalların və Allah dərgahına seyr etməyin əsasıdır. Bu yolda addımlayan bir şəxs hərəkətdən öncə öz hərəkətinin məqsədini aydınlaşdırmalı və hara gedəcəyini, hansı yolla hərəkət etməli olduğunu bilməlidir. Əks halda məqsədə çatmayacaqdır. Allaha iman insanın hərəkətinə istiqamət verib onun məqsədini aydınlaşdırır. İmansız şəxslər də təkamülün düzgün yolunu keçməkdə acizdirlər. Quranda buyrulur: **“Allaha və qiyamətə imanı olmayan şəxslər düzgün yoldan azacaqlar.”**¹

“Xeyr, axirət aləminə iman gətirməyənlər, uzun-uzadı əzaba və azğınçılığa giriftar olurlar.”²

Allaha və məada inanmayan kafir insan kamal aləmindən ayrılmış, birbaşa maddiyyata, heyvani istəklərin təmin olunmasına üz gətirmişlər. Buna görə də onun bu hərəkətinin məqsədi maddi aləmdən başqa bir şey olmayacaqdır. O, kamal yolunda olmadığından onun üçün Allaha yaxınlıq heç vaxt mümkün olmayacaqdır. Onun hərəkət istiqaməti yalnız dünya olduğu üçün insaniyyətin düzgün yolunun mərtəbələrindən uzaq olacaqdır. Əgər kafir şəxs xeyir bir iş görmüş olsa da bu, onun nəfsinin kamala çatmasına, Allah dərgahına yaxınlaşmasına səbəb olmaz, çünki bu işi Mütəal Allah üçün və təqərrüb niyyəti ilə görmür ki, onun üçün bir faydası olsun. Əksinə o, dünya üçün etmişdir və nəticəsini də elə bu dünyada alacaq, qiyamətdə onun heç bir təsiri olmayacaqdır. Allah Quranda buyurur: **“Pərvərdigarlarına kafir olan şəxslərin əməllərinin məsəli çox şiddətli küləyi olan bir gündə küləyin qarşısında qərar tutaraq ətrafa səpələnən külə bənzəyir ki, kəsb etdiklərini qoruyub saxlamağa qüdrətləri olmaz. Zəlalət və nicat yolundan uzaq olmaq da məhz budur.”**³

İman əməllərin əsası, bünövrəsidir və onlara dəyər verir. Əgər möminin canı iman və tövhid kəlməsilə qarışsa nurani olar, Allah dərgahına tərəf seyr edər və saleh əməllər də ona kömək göstərir. Quranda buyrulur: **“Hər kəs izzət istəyirsə (bilməlidir ki,) bütün izzətlər Allahın yanındadır. Pak söz (la ilahə illəllah) Allaha**

¹ “Mö”minin” surəsi, ayə 74

² “Səba” surəsi, ayə 8

³ “İbrahim” surəsi, ayə 18

doğru yüksəlir və saleh əməl (isə) onu (daha da) yuxarı aparır.”¹

Saleh əməl insanın canını və ruhunu yüksəkliyə aparıb Allahın qürb məqamına çatdırır, onun üçün pak və gözəl bir həyat hazırlayır. Lakin bu şərtlə ki, imanlı olsun. İmansız ruh qaranlıq və zülmətlidir, Allah dərgahına yaxınlaşmağa, pak həyatdan faydalanmağa ləyaqəti yoxdur. Quranda buyrulur: **“Hər kəs mömin olan halda saleh bir iş görsə, istər qadın olsun, istərsə də kişi Biz onu pak-pakizə həyatla dirildərik.”²**

Deməli, Allah dərgahına tərəf seyr etmək istəyən bir şəxs əvvəlcə iman qüvvəsini gücləndirmək üçün çalışmalıdır. Onun imanı nə qədər güclü və yüksək olarsa bir o qədər də kamalın yüksək mərhələlərinə çatacaqdır. Quranda buyrulur: **“Allah sizlərdən imanlı olan şəxslərin dərəcəsini yuxarı aparır. Elmə malik olan şəxsləri yüksək dərəcələrə qaldırır. Allah gördüyünüz işlərdən agahdır.”³**

ALLAH DƏRGAHINA YAXINLAŞMAĞIN VƏ TƏKAMÜLÜN SƏBƏBLƏRİ

Nəfsin təkmilləşdirilməsi və Allah dərgahına yaxınlaşmaq üçün bir neçə vasitədən istifadə etmək olar. Onların ən mühümləri aşağıdakılardır:

- 1.Allahı yad etmək;
- 2.Fəzilətlərin və əxlaqi normaların pərvəriş olunması;
- 3.Saleh əməl;
- 4.Cihad və şəhadət;
- 5.Allah bəndələrinə yaxşılıq və onlara xidmət;
- 6.Dua;
- 7.Oruc tutmaq.

Bu kitabda tədricən həmin məsələləri araşdırırıq.

BİRİNCİ - ALLAHİ YAD ETMƏK

Allahı yad və Onu zikr etməyi insanın batini hərəkətinin və

¹ “Fətir” surəsi, ayə 10

² “Nəhl” surəsi, ayə 97

³ “Mücəzilə” surəsi, ayə 11

Pərvərdigari-aləmin dərgahına yaxınlaşmasının ilk yolu hesab etmək olar. Allaha tərəf gedən insan zikr vasitəsilə tədrici olaraq maddi aləmin fəvqünə çıxır, səfa və nuraniyyət aləminə qədəm qoyur, daha da kamilləşir və nəhayət Allah dərgahına yaxın bir məqama nail olur. Allahı yad etmək ibadətlərin ruhu və onların şəriətdə qanun halına salınmasının əsas hədəfidir. Çünki hər bir ibadətin dəyəri bəndənin Allaha nə qədər diqqət yetirməsinə bağlıdır. Ayə və rəvayətlərdə Allahı zikr etmək barəsində çoxlu tövsiyələr edilmişdir. Quranda buyrulur: **“Ey iman gətirənlər! Allahı çox-çox zikr edin.”**¹

“(Əql sahibləri) o kəslərdir ki, ayaq üstə də, oturanda da, yatan zaman da Allahı yad edir, asimanların və yerin yaradılışında fikirləşirlər (və deyirlər:) Pərvərdigara, bu əzəmətli dəstgahı əbəs yerə yaratmamısan. Sən pak və münəzzəhsən. Bizi cəhənnəm odunun əzabından saxla.”²

“Öz nəfsini təzkiyə edib Pərvərdigarını yad edən və namaz qılan şəxs, mütləq nicat tapacaq.”³

Yenə buyrulur: **“Sübh və axşam Rəbbini yad et.”**⁴

“Pərvərdigarını çox yad elə, gecə və sübh çağları Ona təsbih de.”⁵ **“Namazını qıldıqdan sonra ayaq üstə, oturan yerdə və uzanan zamanda Allahı yad edin.”**⁶

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər kəs Allahı çox yad etsə, Allah onu behiştə Öz lütf və mərhəmətinin sayəsində qərar verər.”**⁷

O Həzrət (ə) öz səhabələrinə buyurdu: **“Bacardığınız qədər gecə-gündüzün bütün saatlarında Allahı yad edin, çünki, Allah sizə, Onu çox zikr etməyi əmr etmişdir. Allah, Onu yad edən hər bir mömini yad edir. Bilin ki, hər bir mömin bəndə Allahı**

¹ “Əhzab” surəsi, ayə 9

² “Ali-İmran” surəsi, ayə 191

³ “Ə”la” surəsi, ayə 15

⁴ “İnsan” surəsi, ayə 25

⁵ “Ali-İmran” surəsi, 41

⁶ “Nisa” surəsi, ayə 103

⁷ “Vəsailuş-şiə”, 4-cü cild, səh. 118

yad edirsə, Allah da onu yaxşıqla yad edir.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Mütəal Allah Həzrət Musaya buyurdu: «Gecə və gündüz ərzində Məni çox zikr et. Zikr deyən zaman xüsu halında, bəla nazil olanda səbirli, Məni yad edərkən xatircəm ol. Mənə ibadət et və Mənə heç bir şerik qoşma. Hamının qayıdacaq yeri Mənə doğrudur. Ey Musa! Məni öz ehtiyatın qərar ver, baqiyati-salihət (əbədi qalan saleh əməllər) xəzinələrini Mənim yanımda qoy.»²

İmam Cəfər Sadiq (ə) başqa hədisdə buyurur: “Allahı zikr etməkdən başqa hər bir şeyin həddi-hüdudu vardır, Allah vacibətlər müəyyən etmişdir. Hər kəs onları yerinə yetirsə, həddi elə o qədərdir. Ramazan ayının orucu da məhduddur. Həcc də məhduddur. Bu mərasimlər yerinə yetirilməklə sona çatır. Amma Allahı zikr etməyin həddi-hüdudu yoxdur və Mütəal Allah onun az miqdarı ilə kifayətlənməmişdir. (Sonra bu ayəni tilavət etdi:) “Ey iman gətirənlər, Allahı çox-çox zikr edin, gecə-gündüz, səhər-axşam Ona təsbih deyin.” Mütəal Allah bu ayədə zikr üçün müəyyən bir miqdar təyin etməmişdir. (Sonra buyurdu:) **Atam (İmam Məhəmməd Baqir) çox zikr edən idi. Mən onunla yol gedəndə Allahı zikr edərdi. Onunla yemək yeyəndə Allahı zikr edər, hətta camaatla söhbət edən zaman belə Allahı zikr etməkdən qafil olmazdı. Görürdüm ki, dili ağzına yapışmış və “la ilahə illəllah” deyir. Səhər namazından sonra bizi bir yerə toplayıb gün çıxana qədər zikr deməyi göstəriş verirdi. (Nəhayət sözü bura çatır:) Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Sizə əməllərin ən yaxşısının nə olduğunu xəbər verimmi ki, sizin dərəcənizi hər bir əməldən daha artıq yüksəltsin, Allahın yanında hər şeydən daha pak-pakizə və rəğbətli olsun, sizin üçün dinar və dirhəmdən daha yaxşı, hətta Allah yolunda cihad etməkdən belə fəzilətli olsun?!”** Ərz etdilər: Ey Allahın Rəsulu, buyurun! Buyurdu: “**Allahı çox zikr edin.**” İmam (ə) sonra buyurdu: **Bir nəfər Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) yanına gəlib dedi: Məscid əhlinin ən yaxşısı kimdir?** Buyurdu: **«O kəsdir başqalarından daha artıq Allahı yad etsin.»** Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: **«Hər kəsin zikr edən dili**

¹ “Vəsailuş-şiə”, 4-cü cild, səh. 118

² “Vəsailuş-şiə”, 4-cü cild, səh. 118.

olsa ona dünya və axirət xeyri əta olunar.»¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əbuzərə buyurdu: **“Qurani oxu və Allahı çox zikr et. Çünki, sənin (Allahı) zikr etməyin sənin asimanda yad olunmağına səbəb olar və yer üzündə sənin üçün nur olar.”²**

İmam Həsən (ə) Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) belə buyurduğunu nəql edir: **“Behişt bağlarına doğru (hərəkətdə) bir-birinizi ötün.”** Səhabələrə ərz etdi: **“Behişt bağları hansıdır?”** **Buyurdu: “Zikr dövrələri.”³**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Qafillər arasında Allahı zikr edən bir şəxs fərariələr arasında olan mücahidə bənzəyir. Belə mücahid üçün behişt vacibdir.”⁴**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) səhabələrinə buyurdu: **“Behişt bağlarından istifadə edin!”** Ərz etdilər: Ey Allahın Rəsulu, behişt bağları hansılardır? Buyurdu: **“Zikr məclisləri. Sübh və axşam Allaha zikr edin, hər kəs özünün Allah yanında olan məqam və mənzilətinin dəyərini bilmək istəyirsə Allahın onun nəzərində olan dərəcəsinə baxsın. Çünki Allah Öz bəndəsini o məqama çatdırar ki, bəndə Allahı həmin məqama seçmişdir. Bilin ki, Rəbbiniz yanında sizin ən yaxşı əməliniz və sizin dərəcə və məqamınızı hər şeydən daha yaxşı yüksəldən, üzərinə günəşin saçdığı şeylərdən daha yaxşı olan şey Allahı zikr etməkdir. Çünki Allah buyurmuşdur: “Mən, Məni yad edən şəxsin həmsöhbətiyəm.”⁵**

Nümunə olaraq qeyd olunan ayə və rəvayətlərdə zikrin dəyəri məlum olur. İndi isə zikr dedikdə məqsədin nə olduğunu araşdırırıq.

ZIKR DEDİKDƏ MƏQSƏD NƏDİR?

Allahı zikr etmək böyük bir ibadət, insanın özünü qurmasında, nəfsini təkmilləşdirməsində və onun Allah dərğahına doğru seyr

¹ “Vəsailuş-şiə”, 4-cü cild, səh.118

² “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.154

³ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.156

⁴ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.160

⁵ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.163

etməsində ən yaxşı yoldur. İndi ayə və rəvayətlərdə qeyd olunan «zikr»in mənasının nə olduğunu aydınlaşdırmalıyıq. Görəsən, məqsəd “sübhanallah”, “əlhəmdu lillah” və “la ilahə illəllah” kimi tələffüz olunan zikrlərdirmi, yoxsa məqsəd başqa şeydir? Bu kimi sözlər batini diqqət olmadan belə bir mühüm təsirə malik ola bilərmidi?

Lügətdə “zikr” tələffüzdə deyilən zikrlər mənasında gəlmişdir. Həm də qəlbən diqqət yetirməyə və hüzeni-qəlbə də aid edilir. Hədislərdə bu iki mənanın hər biri işlədilmişdir. Hədisdə qeyd olunur ki, Həzrət Musa (ə) münacat edərkən belə dedi: **“Pərvərdigara, dili və qəlbi ilə Sənə ah-zar edən şəxsin mükafatı nədir?” Cavab gəldi: “Ey Musa! Onu qiyamətdə ərşin sayəsində və Öz pənahımda qərar verərəm.”**¹

Gördüyünüz kimi bu hədisdə zikr həm dildə olan zikr, həm də qəlb vasitəsilə olan zikr mənasındadır. Çoxlu rəvayətlərdə də hər iki mənada gəlməsi qeyd olunur. Amma əksər hallarda qəlbən diqqət yetirmək və hüzeni-qəlb mənasına işlənilib. Həqiqi və kamil zikr də bundan ibarətdir. Allahı zikr etməkdə məqsəd budur ki, Allahı ruhani bir məqamda görəsən, dünyanın batınına diqqət yetirəsən, özünün hər bir hal və əməllərinə yalnız Allahı hazır və nəzarətçi görəsən. Allahı belə yad edən şəxs Onun göstərişlərinə əməl edər, vacibəti yerinə yetirər və haram işlərdən çəkinər. Buna görə də Allahı zikr etmək çox da asan deyildir. İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər bir kəsin əlindən gəlməyən ən çətin üç əməl var: 1.İnsanlarla özün-özünə olduğun kimi insafla davranmaq. Yəni, özün üçün bəyəndiyin şeyləri onlar üçün də bəyənəsən. 2.Var-dövlət yolunda möminlə bərabər olasan. (Yəni olduğunu onlarla paylaşasan). 3.Bütün vəziyyət və hallarda Allahı yad etməkdə məqsəd “sübhanallahi vəlhəmdu lillahi vəla ilahə illəllahu vəllahu əkbər” demək deyil. Bu mənədadır ki, vacib bir iş irəli gələrsə onu yerinə yetirəsən, haram iş qarşıya çıxdıqda onu tərk edəsən.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əmirəl-möminin Əliyyəibni Əbitalibə (ə) buyurdu: **“Üç şey mənim ümmətimin imkanı xəricindədir (yəni, onlara çox çətindir): 1.Mal-dövləti mömin**

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.156

² “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.151

qardaşlarla paylaşmaq (və onlarla bu sahədə bərabər olmaq). 2.Özün üçün istədiyini camaat üçün də istəyib, özün üçün bəyənmədiyini onlar üçün də bəyənmemək. 3.Hər vaxt və bütün hallarda Allahı zikr etmək. Zikr dedikdə məqsəd təkcə “sübhanəllah”, “vəlhəmdü lillah”, “la ilahə illəllah”, “əllahu əkbər” kəlmələri deyil. Əksinə, həqiqi zikr bundan ibarətdir ki, haram bir iş qarşıya gəldikdə Allahı yad edərək Ondən qorxub həmin işi tərək edəsən.”¹

Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Subhan Allaha səhv və qəflət üzündən zikr demə və Onu unutma. Allaha kamil zikr de. Belə ki, qəlbinlə dilin bir-birilə uyğun olsun, batinin zahirinlə uyğun gəlsin. Allahı yalnız o halda həqiqi zikr edərsən ki, zikr halında özünü unudasan və işi yerinə yetirərkən özünü görməyəsən.”²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Hər kəs Allahı doğrudan yad etsə Ona müti olacaqdır. Hər kəs Allahdan qafil olsa günaha mürtəki olar. Allaha itaət etmək hidayət, günaha düşmək azğınlıq əlamətidir. Zikr itaətin, qəflət isə günahın mənşəyidir. Belə isə öz qəlbinə qiblə qərar ver. Dilini yalnız qəlbinin göstərişləri, əqlinin müvafiqliyi və imanın razılığı ilə hərəkət etdir. Çünki Allah sənənin zahir və batininə agahdır. O kəs kimi ol ki, ruhu qəbz olunma halındadır, yaxud əməllərin hesabını vermək üçün Allahın hüsurunda dayanmışdır. Öz nəfsini özün üçün mühüm olan ilahi təkliflər, yəni əmr və nəhyələrin yerinə yetirilməsi, və”d və qorxutmalardan başqa şeylə məşğul etmə. Hüzn suyu ilə qəlbinə yuyub pakla. Allah sənəni yad etdiyi üçün, sən də Onu yad et, çünki O səndən ehtiyacsız olduğu halda sənəni yad edir. Deməli, Allahın sənəni yad etməsi sənənin Onu yad etməyindən daha dəyərli, ləzzətli, kamil və sabit olacaqdır. Sənənin Allah zikri ilə tanış olmağın Onun müqabilində xüzulu, həyalı olmağın və bəndəlik etməyinə, nəticədə Onun sabiq fəzl və mərhəmətini müşahidə etməyinə səbəb olacaqdır. Bu zaman sənənin itaətlərin çox olsa da belə, Allahın əta etdiyi nemətlər müqabilində kiçik və əhəmiyyətsiz olacaqdır. Belə isə əməllərini yalnız Allah üçün yerinə yetir. Əgər öz zikrini (böyük) hesab

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.151

² “Gururul-hikəm”, səh.817

etsən riyakarlığa, xudbinliyə, cəhalətə, camaatla kobud xasiyyətli olmağa, ibadətləri böyük hesab etməyə, Allahın kərəm və mərhəmətindən qafil olmağa səbəb olar. Belə zikrin Allahdan uzaq olmaqdan başqa bir faydası olmaz, dövrünün keçməsilə qəm-qüssədən və vəhşətdən başqa bir təsiri olmaz. Allahı zikr etmək iki cürdür: biri xalis zikrdir və qəlb onunla uyğundur. Digəri isə Allahdan başqasının yadını inkar edən zikrdir. Belə ki, Rəsuli Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: (Pərvərdigara,) Mən Səni layiqincə məhd edə bilmirəm, Sən elə Özünü təriflədiyin kimisən.” Deməli, hətta Allahın Rəsulu da öz zikri üçün heç bir dəyər görmür. Çünki bu mətləbə diqqət yetirmişdir ki, Allahın Öz bəndəsini zikr etməsi bəndənin Onu zikr etməsindən irəlidir. Rəsuli-Əkrəmdən (s.ə.v.v.) aşağı mərtəbədə olanlar isə öz zikrlərini əhəmiyyətsiz hesab etməyə daha layiqlidirlər. Allahı zikr etmək istəyən bir şəxs bilməlidir ki, Allah Öz bəndəsini yad etməyincə, ona müvəffəqiyyət və tövfiq verməyincə bəndə Onu zikr etməyə qadir olmaz.”¹

Gördüyünüz kimi, bu hədislərdə qəlbən diqqət yetirmək və batini hüzur zikrin nümunəsi kimi təqdim olunmuşdur. Özü də, onlar qəlbədən keçən xəyallar və təsirsiz zehni təsəvvürlər kimi deyil, əksinə elə batini və təsirli hüzurdur ki, Allahın əmr və nəhyələrinə əməl etmək onun nişanələri kimi tanınmışdır. Lakin bu sözdən “**la ilahə illəllah**”, “**subhanəllah**”, “**vəlhəmdü lillah**” kimi tələffüz olunan zikrlərin zikrin həqiqi nümunələri olmaması təsəvvür olunmamalıdır. Əksinə, bu kəlmələrin özü də Allahı zikr (yad) etməyin müəyyən mərtəbələridir. Bundan əlavə, tələffüzdə olan bu zikrlərin mənşəyi qəlbdir. Dildə bu zikrləri deyən şəxs qəlbən də (az olsa belə) bu sözləri dediyinə diqqət yetirir ki, İslam nəzərindən bu kəlmələrin, zikrlərin dildə deyilməsi, oxunması belə, bəyəniləndir, onların savabı vardır, amma bu şərtlə ki, Allaha yaxınlaşmaq qəsdilə deyilmiş olsun. Belə ki, namazın zahiri də həmin hərəkət və kəlmələrdən ibarətdir ki, biz eynilə bunları yerinə yetirməyə vəzifəliyik. Amma buna baxmayaraq, yenə də, hüzuri-qəlb namazın məğzi, ruhudur.

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.158

ZIKRİN MƏRTƏBƏLƏRİ

Zikrin müxtəlif dərəcə və mərtəbələri vardır: onun ən ibtidai və ilkin mərhələsi dildə tələffüz edilən zikrdən başlayır, kamil şühud və fəna məqamına qədər davam edir. **İlk mərhələdə** zikr edən şəxs qəlbən Allaha diqqət yetirdiyinə görə məxsus zikrləri qürbət qəsdilə dildə təkrar edir, amma onların mənasına diqqət yetirmir. **İkinci mərhələdə** zikrləri qürbət qəsdilə deyir və həmin halda onların mənasını da zehmində canlandırır. **Üçüncü mərhələdə** isə dil qəlbə tabe olub zikr deyir; qəlb Allaha diqqət yetirdiyindən və zətinin batinində zikrin məna və məfhumlarına iman bəslədiyindən qəlb dilə zikr etmək fərmanı verir. **Dördüncü mərhələdə** Allah yolunun yolçuları Pərvərdigari-ələm qarşısında tam batini ilə hüzeni-qəlbə malikdir, diqqəti kamil həddədir, hər bir halda Onu özünə hazır və nəzarətçi görür. Bu məqamda olan insanların da vəziyyəti birbirindən fərqlənir. Onların kamili və daha kamili vardır. Nəzər-diqqətlərini Allahdan qeyrilərindən nə qədər kəssələr həmin miqdarda da Allahla ünsiyyət bağlayır, Ona məhəbbət göstərir və nəhayət kamil şühud və fəna məqamına çatırlar.

Ən yüksək mərtəbə olan bu məqamda Allaha yaxınlaşmaqda olan bəndə dünyəvi hicabları parçalayıb məcazi və qeyri-həqiqi olan məhəbbətləri qəlbindən çıxarır, xeyirlərin və kamalların həqiqi mənbəyinə qovuşur. Hər bir şeyi – hətta öz nəfsini belə buraxıb Allaha müraciət edir. Ümidini Allahdan başqalarından üzüb yalnız Ona məhəbbət bəsləyir, Ondən başqa heç bir kamal görmür ki, ona ürək bağlasın, Ondən başqa heç bir munis tapmır ki, onunla ünsiyyət saxlasın. Allahın belə xalis bəndələri əzəmət, cəlal, kamal, xeyir və nur mədəninə yol tapmışlar. Onlar batin (bəsirət) gözləri ilə Allahın camalının nurunu müşahidə edir, hətta bir an belə dünyanın məcazi varlıqlarına diqqət yetirmir, onlara ürək bağlamırlar. Onlar kamal mənbəyinə çatdıqlarından məcazi və şərti olan kamallar onların nəzərində dəyərsiz olur. Allahla görüşə olan eşq-məhəbbətdə yanır, bu ləzzəti dünyaya dəyişmirlər. Gördükləri dünya varlıqlarının hamısını Allahın camal nurunun bir şüası, Onun kamil vücudundan bir nişanə hesab edirlər.

Bir nəfər Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalibdən (ə) soruşdu: “Allahı görmüsənmi?” Buyurdu: “Vay olsun sənə! Mən görmədiyim Allaha ibadət etməyəm.” Soruşdu: “Allahı necə

görmüsən?” Buyurdu: “Vay olsun sənə! Allahı zahiri gözlərlə görmək olmaz, lakin Onu iman həqiqəti ilə müşahidə edərlər.”¹

İmam Hüseyin (ə) “Ərəfə” duasında belə deyir: *“Pərvərdigara, Sənin varlığını isbat etmək üçün özü Sənə ehtiyacı olan bir şeyə necə istinad oluna bilər?! Sən nə vaxt gözlərdən qayıb olmusan ki, (Səni isbat etmək üçün) dəlilə ehtiyac duyulsun?! Nə vaxt uzaq olmusan ki, əsərlər və əlamətlər Sənə çatmağa səbəb olsun?! Kor olsun o gözlər ki, Səni özünə nəzarətçi görməyir! Necə ziyankardır o bəndə ki, Öz məhəbbətindən ona heç bir pay verməmişən.”*

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) “Şəbaniyyə” münacatında deyir: *“Pərvərdigara, Sənə doğru gələn yolu kamil surətdə qət etməyi mənə ata et (yəni, Sənə qovuşmağı). Bizim qəlb gözlərimizi Sənin camalını müşahidə etmək nuru ilə işıqlandır ki, qəlblərin bəsirət gözləri nur hicablarını yarsın, əzəmət mə”dininə nail olsun və bizim ruhlarımız Sənin müqəddəs məqamına qovuşsun.”*

İmam Səccad (ə) Allahın belə xalis bəndələrinin münacatları barəsində buyurur: *“Pərvərdigara, dillər Sənin cəlalına layiq olacaq həmd-sənə və tərif bəyan etməkdə qüsur, ağıllar Sənin camalının zatını dərk etməkdə və gözlər Sənin camal nurlarını görməkdə acizdir. Sən mərifət məqamına çatmaqda bəndələrin üçün acizlik izhar etməkdən başqa bir yol qoymamısan. Pərvərdigara, bizi o bəndələrindən qərar ver ki, Səninlə görüş şövqünün pöhrələrini onların qəlblərində əkmisən, Sənə eşq-məhəbbət yangısı onların qəlblərinin hər yerini bürüyübür. Onlar ali fikirlərə doğru hərəkət edir, qürb və şühud məqamının bağlarındakı (mə”nəvi) nemətlərdən bəhrələnilər. Pərvərdigarının sözündə: Məhəbbət mənbəyinin lütf camlarından içir, səfa və məhəbbət arxlarına varid olurlar. Onların (batini) gözlərindən pərdələr götürülmüş, batini əqidələrindən şəkllər və zülmətlər aradan qalxmış, qəlblərindən şəkk çirkəbləri aradan getmişdir. Mərifət vasitəsilə qəlbləri genişlənməmişdir, zöhd müsabiqəsində himmətləri yüksəlmişdir, Allah ilə müamələdə ürəyə yatan içməlləri vardır, Allah ilə üns məclisində batinləri pak-pakizədir, qorxulu yerlərdə əmin-*

¹ “Həqiqət”, səh.179

amanlıq yolundan faydalanırlar. Pərvərdigara tərəf qayıtmaqda (müraciət etməkdə) xatircəm nəfsə malikdirlər, səadət və qurtuluş yolunda yəqin mərhələsinə çatmışlar, öz məhəbblərini müşahidə etməklə gözləri aydın olmuşdur, istədikləri şeyə nail olduqlarına görə batini aramlığa malikdirlər, dünyanı axirətlə müamilə etməkdə qazanc əldə ediblər.

Pərvərdigara! Səni zikr etməklə ilham xatirələri qəlblərə necə də ləzzət verir! Qeyb yolunda təfəkkür etmək vasitəsilə Sənin dərğahına doğru seyr etmək nə qədər şirindir! Sənin məhəbbətinin dadı nə qədər ləzzətlidir! Sənin dərğahına yaxınlıq suyu içmək necə də ürəyə yatımlı və ləzzətlidir! Belə isə, bizi (Sənin dərğahından) uzaqlıqdan və qovulmaqdan qurtarıb pənah ver, bizi ariflərin ən məxsusundan, bəndələrin ən salehlərindən, itaət edənlərin ən sadıqlərindən, ibadət edənlərin ən xalislərindən qərar ver! Ey əzəmət və cəlal sahibi, ey kərim və ehsan sahibi olan Allah, Səni and verirəm rəhmət və nemətlərinə, ey rəhm edənlərin ən rəhimlisi!”¹

Bir sözlə, dördüncü məqam çox yüksək bir mərhələdir və onun da özünə görə müəyyən məqam və dərəcələri vardır ki, Vacibul-vücuda Müqəddəs Zatına, sonsuz camal və kamala, yəni, sonsuzluğa qədər davam edir. Bu, Allaha arif olanların dilində zikr məqamı, üns məqamı, inqita (Allaha tərəf gedən yolu qət etmə) məqamı, məhəbbət məqamı, şövq məqamı, riza məqamı, xovf məqamı, şühud məqamı, eynul-yəqin məqamı, həqqul-yəqin məqamı və nəhayət fəna məqamı və bəqa-billah məqamı adlandırılır. Bu kimi ifadələr əksər hallarda ayə və hədislərdən əxz edilmiş və onların hər birinə ad qoyulmasının da müəyyən bir səbəbi vardır. Məsələn, irfan yolunu seyr edən bir şəxs Vacibul-vücuda zatının sonsuz kamal, camal və əzəmətinə diqqət yetirdikdə, Onun məhəbbət, işraq və nuraniyyətini nəzərə aldıqda, özünün sonsuz qüsurlarına diqqət yetirdikdə, o yüksək məqama çatmaq üçün məsafənin çoxluğunu anladıqda onun üçün yandırıcı eşq (şövq) yaranır, buna görə də “**şövq məqamı**” adlandırılır. Özünün nail olduğu məqam, dərəcə və kamallara baxdığı zaman həmin şühudlarla ünsiyyətdə tutub sevindiği üçün “**üns məqamı**”

¹ “Biharul-əнвар”, 94-cü cild, səh.150ə “Münacatul-arifin”

adlandırılır.

Mütəal Allahın sonsuz kamal, camal və əzəmətinə diqqət yetirdiyinə, özünün isə sonsuz zəiflik, acizlik və qüsurlarını anladığıda qəlbi lərzəyə gəlir, kədərlənir, xovf və qorxu onun bütün vücudunu bürüyür, ağlayıb ah-nalə edir. Buna görə də həmin məqam “**xovf məqamı**” adlandırılır. Sair məqamalarda eynilə bu cürdür.

Yaxşı olar ki, həvayi-nəfsin əlində əsir, maddiyyat zülmətlərində məhbus və mənəvi məqamlara çatmaqdan məhrum olan bəndə (müəllif təvazökarlıq edərək özünü belə adlandırır – red.) bu sonsuz və ənginliyi məlum olmayan dəryalara qədəm qoymasın, belə ali və yüksək məqamların şərh olunmasını öz əhlinə həvalə etsin. Çünki bir kəs Allahla üns, məhəbbət və görüşün ləzzətini dadmayınca onları şərh etməkdən aciz olar. **“Uhibbussalihinə və ləstu minhum” (Zərbi-məsəl: Salehləri sevirəm, amma özüm onlardan deyiləm.)** Pərvərdigara, Sənə zikr etməyin şirinliyini bizə dadızdır və bizi zikr əhlindən qərar ver!

Yaxşı olar ki, bu sözləri öz əhlindən eşidək. Böyük filosof, rəbbani arif Sədrəddin Şirazi yazır: *«Əgər ilahi rəhmət nurlarından biri bəndənin halına şamil olsa cəhalətdən və təbiət yuxusundan ayılar və bilər ki, hiss olunan aləmin fəvqündə digər bir aləm, heyvani ləzzətlərdən yüksəkdə daha böyük ləzzətlər vardır. Bu zaman batil və dəyərsiz işlər görməkdən və günahlara mürtəkib olmaqdan tövbə edib Allah dərgahına qayıdar. Bu zaman Allahın ayələrində dərinə diqqət yetirməyə, ilahi movizələri dinləməyə, əziz Peyğəmbərin (s.ə.v.v) hədisləri üzərində düşünməyə və şəriətin tələbinə uyğun əməl etməyə başlayır, axirətin kamal mərhələlərinə çatmaq üçün dünyanın çirkin işlərindən, o cümlədən cah-cəlal, mal-dövlət və sair kimi şeylərdən əl çəkir. Əgər ilahi mərhəmətlər ona daha artıq şamil olarsa, ciddi şəkildə qərara alacaq ki, Allahdan başqa hər bir şeydən göz yumsun, yalnız Ona doğru hərəkət etsin, nəfs vətəmindən, həva-həvəs məqamından çıxıb Allah dərgahına doğru seyr etsin. Bu halda mələkut nurlarından bir şüa onun üçün aşkar olar, qeyb aləmindən onun üzünə bir qapı açılar, tədricən qüds aləmindən başqa səhifələr bunun üçün görünməyə başlayar. Qeybi işləri misal qalibində müşahidə edər, qeybi işlərin müşahidə olunması ləzzətini daddıqdan sonra xəlvətə, guşənişinliyə, zikri davam etdirməyə meylə edər, qəlbi maddi işlərə*

*məşğuliyətlərdən təmizlənilir və bütünlük varlığı ilə Allaha diqqət yetirər. Bu zaman lədinəni elmlər (heç bir müəllimə ehtiyac olmadan Allah tərəfindən verilən elm) təcridi olaraq ona verilir və mənəvi nurlar vaxtaşırı onun üçün zahir olar. Nəhayət tam şəkildə gerçəkləşdikdən sonra haldan-hala düşmək, dəyişilmək (xisləti) onun daxilində məhv olub aradan gedir, qəlbinə aramlıq, xatircəmlilik nazil olur. Bu zaman cəbərut aləminə varid olub, müfəriqə (maddi aləmdən fərqli olan) əqlləri müşahidə edir, onların nurlarına qovuşub nurani olur. Bu halda Zati-Əhədiyyətin səltənət, əzəmət və kibriya nuru onun üçün aşkar olur, vücudu “həbaən mənsura” olur – pərakəndə vəziyyətə düşüb, sultani əhədiyyətin cəlal və əzəməti müqabilində süqut edir. Buna “**tövhid məqamı**” deyilir ki, Allahdan başqa hər bir şey belə şəxsin nəzərində həlak olub aradan gedir və “bu gün hökm kimə məxsusdur?! Qəhhar və Vahid olan Allaha” nidasını dinləyir.»¹*

Rəbbani arif mərhum Kaşani yazır: «Allah məhəbbətinə nail olub onu qüvvətləndirmək və liqaullah (Allaha qovuşmağa) yetişmək istedadını əldə etmək üçün mərifət əldə edib onu qüvvətləndirmək lazımdır. Mərifət əldə etməyin yolu da yalnız qəlbi dünyəvi işlərdən, maddi məhəbbətlərdən paklaşdırmaq, fikir, zikir və Allahdan başqasının məhəbbətini qəlbədən çıxarmaq vasitəsilə hər bir şeydən əl üzüb Allaha diqqət yetirməkdir. Çünki qəlb bir qaba bənzəyir. Əgər su ilə dolsa artıq onda sirkəyə yer yoxdur, sirkə doldurmaq üçün onu boşaltmaq lazımdır ki, sirkəni qəbul edə bilsin. Allah heç kəs üçün iki qəlb yaratmamışdır. Məhəbbət Allahı bütün qəlblə sevməklə kamil olur. Allahdan başqasına diqqət yetirdiyin qədər qəlbinin bir guşəsi Allahdan qeyrisinə məşğul olur. İnsan Allahdan başqasına məşğul olduğu miqdarda Ona məhəbbəti azalır. Amma onun Allahdan başqasına olan nəzəri Allahın işi, Onun yaratdığı, ilahi sifət və isimlərin təzahürü olduğuna görə olsa, o zaman bu, başqa məsələ.

Allah-təala Quranda məhz həmin məsələyə işarə edərək buyurur: **“Qulillahu summə zərhum – De: Allah! Sonra onlardan uzaqlaş.”** Bu halət şövqün qələbəsi nəticəsində hasil olur. Belə ki, insan onun üçün aşkar olan şeylərin daha da aşkar olmasına, hələ hasil olmayan şeylərə doğru isə şövqlü olmağa çalışmalıdır. Çünki

¹ “Məfatihul-qeyb”, səh.54

şövk həmişə o şeyə aid olur ki, müəyyən bir cəhətdən dərk olunsun, digər cəhətlərdən isə dərk olunmasın. Bu zaman daim iki iş arasında qərarlaşacaqdır ki, onların heç birinin axırı görünür. Çünki hasil olmuş şeylər üçün aşkarlıq dərəcəsi və mərtəbələrin sonu yoxdur. Həmçinin yerdə qalanlar üçün də – Allahın cəmal və cəlalının da sahili yoxdur. Əksinə, vüsalın hasil olması ilə belə, yenə də ləzzət bəxş edən bir şövkü hiss edir ki, onda heç bir qəm-qüssəyə yol yoxdur. Deməli, şövk heç vaxt sükunətdə qalmır, xüsusilə ondan yuxarıda müşahidə etdiyi çoxlu dərəcələrdə. *“Onların nurları qarşılarında o tərəfə bu tərəfə doğru hərəkət edir və “Pərvərdigara, bizim nurumuzu tamamla!” - deyirlər.”*¹

ZİKRİN VƏ MƏNƏVİ GÖRÜŞÜN ƏLAMƏTLƏRİ

Əvvəldə deyildiyi kimi zikr, şühud və liqa batini bir məqam, həqiqi mənada mə”nəvi-ruhani bir təkamüldür. İnsan bu məqamda doğrudan da əvvəllər çatmadığı vücuti bir mərtəbəyə çatır. Əgər *“şühud məqamı, onun gerçəkliyi və həqiqəti vardır”,* həmçinin, *“üns məqamı, riza məqamı, məhəbbət məqamı, şövk məqamı, vüsal məqamı, liqa məqamı məcazi mənə deyildir, əksinə, həqiqəti vardır”* deyilsə, deməli, qeyd olunan məqamların hər biri bir mərtəbə və həqiqi vücut dərəcəsidir və təbii olaraq, onunla yeni əsər və əlamətlərə malik olmalıdır ki, həmin kamalın varlığı onun əlamətlərinin mövcudluğu ilə tanınır.

Burada onun təsirlərindən bir neçəsini qeyd edirik.

1.Allaha itaət etməkdən ötrü öhdəçilik daşımaq.

Əgər bir şəxs o məqama çatsa və öz zatının batində Allahı müşahidə etsə, özünü onun hüzurunda görsə, şübhəsiz ki, onun əmr və göstərişlərinə itaət edəcək, əmr etdiyi şeyləri yerinə yetirəcək, qadağan etdiyi şeyləri tərk edəcəkdir. Bir kəs o məqama çatıb-çatmadığını bilmək istəsə, gərək Allahın əmr və nəhyləri qarşısında nə qədər məsuliyyət hissi keçirdiyinə nəzər salsın. Bu halda həmin məsuliyyət hissində əsasən həmin məqama nə dərəcədə yiyələndiyini müəyyən edə bilər. Mümkündür ki, insan şühud və üns məqamına çatsın, lakin, Mütəal Allahın əmr və nəhyləri qarşısında kamil şəkildə öhdəçilik daşmasın. İmam Cəfər Sadiq (ə) zikr barəsində

¹ “Həqiqət”, səh.181

belə buyurur: *“Zikr bu mənadadır ki, Allahın əmr etdiyi bir şeylə qarşılaşdığı zaman onu yerinə yetirərsən, qadağan etdiyi bir şeylə qarşılaşdığı zaman isə ondan çəkinərsən.”*¹

İmam Hüseyin (ə) “Ərəfə” duasında belə deyir: *“Ey o Allah ki, Səninlə ünsün şirinliyini Öz dostlarına dadızdırmısan. Onlar da öz növbəsində ibadət üçün Sənin müqabilində dayanır, Sənin qarşında müti olub Sənə sitayiş edirlər. Ey o kəs ki, heybət libasını Öz övliyalarına geyindirmisən ki, Sənin hüzurunda dayanıb istiğfar etsinlər.”*

Allah-təala Quranda belə buyurur: *“Onlara de: Əgər doğrudan da Allahu sevirsinizsə, mənə itaət edin ki, Allah da sizi özünə dost bilib sevsin.”*²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: *“Hər kəs doğrudan da Allaha zikr edən olsa, Ona müti olacaqdır. Hər kəs də ki, qafil olsa günahkar olacaqdır.”*³

2.Xüzu və bəndəlik.

Bir kəs Allahın əzəmət və mərhəmətini müşahidə etsə, şübhəsiz, Onun müqabilində müti olub onda xüzu halı formalaşacaq, öz qüsur və zəifliyindən xəcalət çəkib başını aşağı dikəcəkdir. İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: *“Sənin Allahın hüzurunda olmağını dərk etməyin sənin xüzu halında olub həya və xəcalət hissi keçirməyinə səbəb olacaqdır.”*⁴

3.İbadətə eşq.

Şühud məqamına çatmağın əlamətlərindən biri ibadətə şiddətlə məhəbbət göstərmək və ondan ləzzət almaqdır. Çünki bir kəs Allahın əzəmət və qüdrətini dərk edib, özünü Pərvərdigarı-aləmin əzəmət və kamal mənəbəyinin müqabilində görsə, o zaman münacat, üns və raz-niyazın ləzzətini hər şeydən artıq sevəcəkdir. Mənəvi ləzzətlərdən məhrum olan bir şəxs məcazi və ötəri ləzzətlərə – həqiqətdə qəm-qüssənin dəf edilməsindən ibarət olan ləzzətlərə ürək bağlayır. Amma Pərvərdigarla münacat və Ona ibadət etməyin həqiqi ləzzətini dadan bir şəxs özünün bu gözəl vəziyyətini heç bir (maddi) ləzzətlə dəyişməz. Belə xalis bəndələr Allaha Onun

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.255

² “Ali İmran” surəsi, ayə:31

³ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.158

⁴ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.158

savablarına göz dikib, cəzalandırılmasından qorxduqlarına görə deyil, məhz Onun pərəstişə layiq olduğuna görə ibadət edirlər.

Bu barədə Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v), Həzrət Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalibin (ə), imam Səccad (ə) və sair imamların (ə) ibadətlə əlaqədar keçirdikləri ruhi vəziyyətlər barədə müəyyən mətləbləri eşitmisiniz.

4.Aramlıq və xatircəmlilik.

Dünya əzab-əziyyətə düşmək, qəm-qüssəyə düçar olmaq yeridir. Dünyanın çətinlikləri ümumiyyətlə üç qismə bölünür:

1.Müxtəlif müsibətlər, o cümlədən insanın özünün, qohum-əqrəbasının xəstələnməsi, özünün və ona aid olan şəxslərin ölməsi, başqalarının ona zülm etməsi, haqqını tapdalaması, yaramaz sözlər danışib maneçilik törətməsi və s.

2.İnsanın bir daha əldə edə bilmədiyi dünyəvi işlərin əldən getməsi nəticəsində yaranan narahatçılıq və həsrət.

3.İxtiyarında olan şeylərin əldən verilməsindən qorxmaq. Məsələn, mal-dövlətin oğurlanıb tələf edilməsindən, müəyyən hadisələr nəticəsində əziz övladını əldən verməsindən, xəstələncəyindən, özünün öləcəyindən və s.-dən qorxması kimi. Bu kimi işlər əksər hallarda insanın asayişini və aramlığını əlindən alır. Hamısının da mənşəyi dünyaya məhəbbət bağlayıb Allahın zikrindən qafil olmaqdır. Quranda buyrulur: **“Hər kəs Bizim zikrimizdən üz döndərsə ona məişət və yaşayışı çətinləşər.”**¹

Amma bütün kamalların və xeyirlərin mənşəyinə çatan, sonsuz camal və kamalı müşahidə edən Allahın xalis bəndələri Onunla zikrdən və ünsiyyətdən sevinc hissi keçirir, heç bir qəm-qüssəyə düçar olmurlar. Allaha malik olduqlarından hər bir şeyləri vardır. Dünya və onun işlərinə ürək bağlamamışlar ki, onlar olmadıqda qəm-qüssədə, qorxuda olsunlar. Kamalların və xeyirlərin mənbəyinə ürək bağlamışlar ki, onda hər bir kamal vardır.

İmam Hüseyin (ə) “Ərəfə” duasında deyir: **“Pərvərdigara, Səndən başqa şeyləri Öz övliyalarının qəlblərindən çıxardan yalnız Sənsən. Onlar Səndən başqa heç kəsi sevmir, Səndən başqasına pənah aparmırlar. Qorxulu hadisələr (hər tərəfdən) hücum edən zaman Sən onların həmdəmisən. Onlar üçün hasil olan mərifət də yalnız Sənin hidayətin nəticəsindədir. Səni**

¹ “Taha” surəsi, ayə:111

tapmayan şəxs nəyi tapacaqdır? Səni tapan şəxs nəyi itirmiş olacaqdır? Bundan da böyük ziyankarlıq ola bilərmi ki, bir şəxs Sənin əvəzinə başqasını (mə”bud) seçsin?! Necə də bədbəxtidir, o kəs ki, Sənin əvəzinə başqasına müraciət edib! İnsan Səndən başqasına necə ümid bağlaya bilər. Halbuki, Sənin yaxşıqların ondan kəsilmir? Öz hacətlərini Səndən başqasından necə istəyə bilər, halbuki, Sən Öz ehsan adətini dəyişdirməmişən!”¹

Hər bir halda, üns məqamına çatmağın əlamətlərindən biri insanın qəlbən aramlığı, xatircəmliyidir. Ümumiyyətlə, Allahın zikrindən başqa heç bir şey həyatın təlatümlü bələləri arasında insanın qəlbinə aramlıq bağışlaya bilməz. Allah-təala Quranda buyurur: **“İman gətirənlər və qəlbləri Allahın zikri ilə aramlıq tapanlar... Ağah olun ki, qəblər yalnız Allahın zikri ilə aramlıq tapar.”**²

İnsan nə qədər güclü imana malik olsa, bir o qədər də artıq xatircəm olacaqdır.

5.Allahın bəndəyə diqqət yetirməsi.

Bəndə Allahı yad etdiyi zaman Mütəal Allah da qarşılıqlı olaraq Öz bəndəsini diqqət mərkəzində saxlayır. Bu mətləb ayə və rəvayətlərdən aydın olur. Allah-təala Quranda buyurur: **“Məni yad edin ki, Mən də sizi yad edim.”**³

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Mütəal Allah buyurur: «Ey Adəm övladı! Məni öz qəlbində yad et ki, (Mən də) səni yad edim. Ey Adəm övladı! Məni xəlvətdə yad et ki, Mən də səni xəlvətdə yad edim. Ey Adəm övladı! Məni cəmiyyət içində yad et ki, Mən də səni, sənin cəmiyyətindən də yaxşı olan bir cəmiyyətdə yad edim.» (İmam (ə) sonra əlavə etdi:) **Hər hansı bəndə Allahı camaat arasında yad etsə, Allah da onu mələikələrin arasında yad edər.”**⁴

Allahın bəndəyə olan lütf, mərhəmət və diqqəti şərti və etibari bir iş deyil. Onun gerçəkliyi vardır və onu aşağıdakı iki yoldan biri ilə izah etmək olar:

¹ “Ərəfə” duası

² “Rə”d” surəsi, ayə:27

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:152

⁴ “Vəsailuş-şia”, 4-cü cild, səh.118

1-Bəndə Allahı yad edir və bu yollarda Allahın rəhmətini qəbul etməyə hazır olur, Mütəal Allah da ona kamal əta edib dərəcəsini yüksəldir.

2-Zikr edən bəndə Allahı yad və Onun dərğahına doğru hərəkət edən zaman Allahın lütf və mərhəmətinə layiq görülür. Bu da onu daha yüksək mərtəbələrə cəzb edir, qəlbinin idarə olunmasını öhdəsinə alır.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Mütəal Allah buyurur: «Bəndəni Mənə diqqət yetirib Mənə məşğul olduğu halda gördükdə onu münacata, (Məndən) istəməyə məşğul edirəm. Bəzən ona qəflət baş vermək istədikdə onun (qəflətin) baş verməsinin qarşısını alıram. Bunlar da Mənim həqiqi övliyalığım, dostlarımdır. Bunlar həqiqi şücaətliyəldir. Əgər yer əhlini həlak etmək istəsəm, məhz onların bərəkətinə əzabı yer üzünün əhalisindən dəf edirəm.»**¹

Allahın Onu zikr edən bəndəsinə diqqət yetirməsi zahiri bir iş deyildir. Əksinə, bunun həqiqəti vardır və yuxarıda qeyd olunan iki məsələ ilə izah olunur ki, əlbəttə, hər ikisinin də mövcud olması mümkündür.

6.Allahın bəndəyə məhəbbəti.

Zikrin əlamət və nəticələrindən biri Allahın (zikr edən) bəndəsinə sevməsidir. Quran ayələrindən və hədislərdən məlum olur ki, bəndə Allahı yad edərkən, Onun və Peyğəmbərinin göstərişlərinə itaət edərkən Mütəal Allah da qarşılıqlı olaraq onu sevir. Quranda buyurulur: **“Camaata de, əgər doğrudan da Allahı sevirsinizsə mənə itaət edin, Allah da sizi sevsin.”**²

İmam Cəfər Sadiq (ə) Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) belə buyurduğunu nəql edir: **“Hər kəs Allahı çox zikr etsə Allah tərəfindən məhəbbətə layiq görülər. Hər kəs də Allahı çox yad etsə onun əməl dəftərində belə yazılar: «Bu bəndə Cəhənnəm və nifaqdan azaddır.»**³

Allahın Öz bəndəsinə məhəbbət bəsləməsi nə etibari və nə şərti bir iş, nə də ki, insanın insana məhəbbət bəsləməsi kimi deyildir. İnsanın insana məhəbbəti qəlbi vurğunluq, bağlılıqdan ibarətdir və

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.162

² “Ali İmran” surəsi, ayə:31

³ “Vəsailuş-şia”, 4-cü cild, səh.1181

ona ehtiyacdan irəli gəlir. Lakin Allahın məhəbbət bəsləməsini bu cür mənalandırmaq düzgün deyildir.

Allahın bir bəndəni sevməsini belə izah etmək olar: O Öz bəndəsinə daha artıq lütf və mərhəmət göstərir, ibadət, diqqət və ixlas üçün müvəffəqiyyət verir, bununla da onu yüksək dərəcələrə, kamala doğru aparır. Bəndəsinə çox istədiyinə, onun raz-niyaz səsini eşitmək istədiyinə görə onu namaz, zikir və münacata sövq edir. Onun Öz dərğahına yaxınlaşmasını istədiyi üçün onun üçün kamala yetmə vasitələri hazırlayır. Bir sözlə, Allah bəndəni sevdiyi üçün onun qəlbinin idarə olunmasını öz ixtiyarına keçirir. Onu qürb məqamına doğru daha yaxşı və daha sürətlə hərəkət etməkdən ötrü müyəssər edir.

7.Daha mühüm nəticələr.

Bu məqam sahibinə getdikcə elə yüksək və ali nəticələr, gözəl faydalar əta olunur ki, qələm onu yazmaqda, dil bəyan etməkdə acizdir və belə bir məqama çatanlardan başqa heç kim bunun həqiqi mənasını dərk edə bilməz.

Allah dərğahına seyr edənlər nəfsi aludəliklərdən təmizləməklə, batini saflaşma, Allaha ibadət, riyazət, təfəkkür və davamlı zikrlə elə bir məqama çatırlar ki, batini qulaq və göz vasitəsilə elə həqiqətləri müşahidə edib eşidirlər ki, onların zahiri göz və qulaqla eşidilməsi əsla mümkün deyildir. Onlar bəzən bütün varlıqların, hətta mələklərin belə, təsbih və təqdis səslərini eşidir, onlarla birlikdə təsbih deyirlər. Bu dünyada yaşadıklarına, elə bu insanlarla qaynayıb-qarıxdıklarına baxmayaraq, batınlarında ən yüksək üfüqlərə nəzər salır, digər bir aləmdə yaşayırlar və sanki, ümumiyyətlə, bu dünyada deyillər. Onlar digər dünyada behişt və cəhənnəmi müşahidə edir, mələklərlə, saleh insanların ruhları ilə əlaqə yaradırlar. Tam başqa bir dünya ilə ünsiyyət yaradır, tamamilə başqa nemətlərdən faydalanırlar, lakin əksər hallarda bu barədə heç bir söz demirlər. Çünki, belə şəxslər əsl mətləbi gizlədir və camaat arasında məşhurlaşmaqdan ciddi şəkildə imtina edirlər.

Elm və ilahi mərifət arifin qəlbinə varid olur, o, adi elmlərdən olmayan kəşf və şühudlara malikdir. Allaha tərəf gedən yol elə bir məqama çatır ki, bütün əşyalardan, hətta, öz nəfsindən belə qafil olur. Allahın Özündən, adlarından və sifətlərindən başqa bir şeyə diqqət yetirmir. Vacibul-vücuda zatını hər bir yerdə hazır və nəzarətçi görür. O, buyurur: **“Huvəl-əvvəlu vəl-axiru vəz-zahiru**

vəl-batin.” Əvvəl də, axır da, zahir də, batin də yalnız Odur. Arif bu dünyanı Allahın sifətlərinin, hər bir camal və kamal sifətlərinin təzahür yeri görür, sair varlıqların fəqir, Vacibul-vücudun isə mütləq şəkildə zəngin və ehtiyacsız olmasını əyani olaraq müşahidə edir. O, Vacibul-vucudun heç bir qeyd-şərt olmadığı, məhdudlanmadığı kamal və camalını müşahidə etməklə Onun nuruna qərq olur.

Qeyd olunmalıdır ki, fəna məqamının özü də müxtəlif dərəcə və məqamlara malikdir ki, bu bəndə (yəni, müəllif) onlara daxil olmaqdan məhrumdur.

ALLAHA YAXINLAŞMAĞA NAIL OLMAĞIN YOLLARI

İmanın təkmilləşdirilməsi, zikr, liqa və şühud məqamına çatmaq üçün aşağıdakı yollardan istifadə etmək olar:

1. Təfəkkür və qəti dəlillər. Allahın varlığını və tövhidi isbat etmək üçün gətirilən dəlil və sübutlar bu yolda təsirli ola bilər. Hikmət, kəlam və irfan kitablarında qeyd olunan dəlillərlə isbat olunur ki, bütün dünya varlıqları sırf ehtiyacıdırlar. Hətta, ehtiyacın özüdür. Onlar vücuda gəlməkdə və həyatlarını davam etdirməkdə, bütün əməl və rəftarlarında hər şeydən ehtiyacsız olan bir varlığa ehtiyac duyurlar. Özləri də ki, sırf şəkildə əlaqənin özündən - vücudi-rəbtədən ibarətdir. Hamısı məhdud və möhtacdır. Onlar zətən qəni və ehtiyacsız olan, heç bir cəhətdən məhdudlanmayan, mütləq kamala sahib olan bir vücut sayəsində yaşayırlar. Vacibul-vücud bir zətdir ki, onda bir nöqsan, məhdudluğu, ehtiyacın olması mümkün deyildir. Bütün kamal sifətlərinə malikdir. Onun müqəddəs zətində elm, qüdrət, həyat və s. kimi kamalların heç bir həddi-hüdudu yoxdur. Hər bir yerdə hazır və nəzarətçidir. Heç bir şey Ondan pünhan və gizli deyildir. Bütün varlıqlara yaxındır. İnsana, hətta, onun damarından belə yaxındır. Ayə və rəvayətlərdə Allah belə vəsf edilir:

Quranda buyrulur: **“Şərq də, qərb də Allaha məxsusdur, hər tərəfə üz çevirsəniz, Allah elə oradadır.”**¹

Yenə buyrulur: **“Siz harada olsanız Allah sizinlədir. O, sizin**

¹ “Bəqərə” surəsi, ayə:115

etdiklərinizi bilir və görür.”¹

“Biz insana onun şah damarından da yaxınıq.”²

“Allah hər bir şeyi görür və hər yerdə hazırdır.”³

İlahi mərifət barəsində olan əqli dəlillər haqda dərinədən təfəkkür etmək insanı küfr zülmətlərindən çıxararaq iman sərhəddinə tərəf çəkir, təkamül yolunu onun üzünə açır və imanın tələbi olan əmələ doğru dəvət edir.

2.Allahın ayələrində təfəkkür etmək. Qurani-Kərim bu dünya varlıqlarının hər birini dünyanı yaradanın vücuduna dair bir ayə və nişanə hesab edir. Çoxlu ayələrdə təkid olunur ki, Allahın ayələrində təfəkkür edib dərinədən fikirləşin ki, dünyada mövcud olan bütün gözəlliklər, qəribəliklər, nizam-intizam və ona hakim olan uyğunluqdan elm, qüdrət və hikmət sahibi olan Pərvərdigarı dərk edəsiniz. İnsanlardan istənilmişdir ki, öz varlığında, eləcə də başdan-ayağa sirlər xəzinəsi olan ruhun və bədənin mürəkkəb quruluşunda dərinədən fikirləşsinlər, dillərin, rənglərin, zahiri formaların müxtəlif olmasında, cütlərin varlığı barəsində dərinədən düşünsünlər. Həmçinin, onlardan istənilmişdir ki, günəşin və ulduzların yaradılışında, onların gözəl və nizamlı hərəkətində, eləcə də yer, dağlar, təpələr, ağaclar, bitkilər, suda və quruda yaşayan müxtəlif canlılar barəsində təfəkkür etsinlər. Quranda bunların çoxuna işarələr edilmişdir.

Doğrudan da, başdan-ayağa gözəlliklərlə, qəribəliklərlə dolu olan dünyada hər bir varlıqda yüzlərlə sirlər, qəribəliklər, incəliklər gizlənmişdir; Günəş sistemi, ulduzlar, kəhkəşanlar, buludlardan tutmuş atom kimi heyrtləndirici bir aləm, yer, dağlar, təpələr, mədənlərdən tutmuş okeanlara, deryalara, göllər və çaylara qədər, böyük meşələrdən tutmuş müxtəlif bitkilərə, kiçikli-böyükklü ağaclara qədər, böyük heyvanlardan fil və dəvədən tutmuş qarışqa və milçəyə kimi, hətta, mikroskopik canlılar, o cümlədən, müxtəlif viruslar, mikroblar və s. İnsan bunlarda mövcud olan gözəllikləri zəriflikləri və qəribəlikləri, dünya varlıqlarındakı nizam-intizamı, dəqiq qanunauyğunluqları müşahidə etməklə onların yaradanının sonsuz əzəmət və qüdrətini elm və hikmətini dərk edərək heyratə

¹ “Hədid” surəsi, ayə:4

² “Qaf” surəsi, ayə:16

³ “Həcc” surəsi, ayə:17

dalır və səmimi qəlbədən deyir: **“Pərvərdigara! Sən bunları boş-boşuna, əbəs yerə yaratmısan! Ulduzlarla bəzənmiş asimana nəzər sal və onda yaxşı fikirləş. Məşənin kənarında oturaraq Allahın əzəmət və qüdrətinə tamaşa et, necə də gözəl dünyadır!”**

3.İbadət. İman və mərifət hasil olduqdan sonra insan saleh (yaxşı) əməllər görməyə, şəri vəzifələrini yerinə yetirməyə ciddiyyət göstərməlidir. Çünki saleh əməl yalnız iman və mərifətlə kamilləşir, nəhayət, insan ilahi qürb məqamına çatır. Düzdür ki, iman mərifət və tövhid kəlməsi ilə yüksəlir, lakin saleh əməl onun köməyinə gəlir. Allah-Təala Quranda buyurur: **“Hər kəs izzət istəyirsə (bilməlidir ki,) izzət bütünlüklə Allaha məxsusdur. Pak söz (la ilahə illəllah) Allaha doğru yüksəlir, saleh əməl onu daha da ucaldır.”**¹

Saleh əməlin iman və mərifət ilə müqayisədəki rolu bir növ benzinin təyyarədən ötrü ifa etdiyi rola bənzəyir. Benzin olmasa təyyarə havaya qalxıb hərəkətini davam etdirə bilmədiyi və yanacaq qurtaran zaman süqut etdiyi kimi, iman və mərifət də saleh əməllə yanaşı olmazsa, insanı yüksək məqamalara çatdırmaz. Əgər saleh əməl ona kömək etməsə süqut edər.

Allah Quranda buyurur: **“Pərvərdigarına ibadət et ki, yəqin (məqamı) sənin üçün hasil olsun.”**²

Nəfsin kamala çatmasının, düzgün tərbiyələndirilməsinin və yəqin məqamına çatmasının yeganə yolu şəri vəzifələrin dəqiq və düzgün yerinə yetirilməsində, ibadət və bəndəliyə ciddi yanaşmaqdadır. Əgər bir şəxs ibadətdən başqa yolla yüksək mənəvi məqamlara çata biləcəyini güman edirsə, doğrudan da yanılmışdır. Allahın köməyi ilə saleh əməlin barəsində sonralar söhbət aparacağıq.

4-Zikr və dua. İslam dini zikr deməyə və onu davam etdirməyə xüsusi diqqət yetirmişdir. Peyğəmbəri-Əkrəmdən (s.ə.v.v) və məsum imamlardan (ə) çoxlu dualar və zikrlər gəlib çatmışdır. Onu oxuyanlar üçün çoxlu savablar nəzərdə tutulmuşdur. Zikr həqiqətdə nəfsin kamala yetməsinə, insanın Allah dərğahına yaxınlaşmasına səbəb olan mühüm bir ibadət hesab olunur.

¹ “Fətir” surəsi, ayə:10

² “Hicr” surəsi, ayə:99

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Beş şey insanın əməl tərəzisini ağırlaşdırır: Subhanəllah, vəl-həmdü lillah, və la ilahə illəllahu, vəllahu əkbər (zikrləri) və saleh övladın ölümünə səbr etmək.”**¹

Yenə buyurur: **“Məni meraca apardıqları zaman behiştə daxil oldum. Bu vaxt qızıl və gümüşdən bir qəsir tikməyə məşğul olan mələkləri gördüm. Lakin bəzən onlar işlərini dayandırırtdılar. Onlara dedim: “Nə üçün bəzən işləyir, bəzən də işinizi dayandırırırsınız?” Dedilər: “Tikinti üçün lazım olan vəsait olan zaman işləyirik, tamam olduqda dayanırıq.” Dedim: “Sizin tikinti materiallarınız nədir?” Dedilər: “«Subhanəllahi, vəlhəmdü lillahi, və la ilahə illəllahu, vəllahu əkbər» zikri. Mömin dünyada bu zikrləri deməyə məşğul olanda bu vəsait bizə çatır və qəsri tikirik, amma onlar zikrdən qafil olduqları zaman biz də işdən dayanırıq.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər kəs “subhanəllah”, desə behiştə onun üçün bir ağac əkilər. Hər kəs “əlhəmdü lillah” desə, Allah Özü cənnətdə onun üçün bir ağac əkər. Hər kəs “la ilahə illəllah” desə, Allah ona behiştə bir ağac əkər. Hər kəs “Allahu Əkbər” desə, Allah behiştə onun üçün bir ağac əkər.”**

Bu zaman Qureyşdən olan bir kişi soruşdu: **“Ey Allahın Rəsulu! Belə isə bizim behiştə nə qədər ağacımız olacaq!”**

Həzrət (s.ə.v.v) buyurdu: **«Bəli, belədir. Lakin ehtiyatlı olun ki, od göndərib ağaclarınızı yandırmayasınız. Çünki Allah-təala Quranda buyurur: “Ey iman gətirənlər! Allaha və Onun Rəsuluna itaət edin, öz əməllərinizi xarab və puç etməyin.”**³

Hər kəlam Allahu insana xatırladarsa, məfhumu da həmd-səana və təsbih olarsa, zikr adlanır. Lakin hədislərdə xüsusi zikrlər bəyan olunmuş və onların oxunması üçün müəyyən savablar nəzərdə tutulmuşdur ki, onların ən mühümləri aşağıdakılardır:

La ilahə illəllah, Subhanəllah, Əlhəmdü lillah, Əllahu əkbər, La hövlə və la quvvətə illa billah, Həsibunəllah və niməl vəkil, La ilahə illəllahu subhanəkə inni kuntu minəz-zalimin, Ya

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.169

² “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.169

³ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.168

həyyu ya qəyyum ya mən la ilahə illa ənt, Ufəvvizu əmri iləllah innəllahə bəsirun bil-ibad, La hövlə və la quvvətə illa billahil-əliyyil-əzim, Ya Allahu, ya Rəbb, ya Rəhman, ya Ərhəmər-rahimin, ya Zəl-cəlali vəl-ikram, ya Ğəniyyu ya Muğni. Allahın dua və hədislərdə gələn sair adları da bunlardandır.

Bunların hamısı zikrdir və Allahı insana xatırladır, onun Allah dərgahına yaxınlaşmasına səbəb olur. Allah dərgahına doğru seyr edən insan bu zikrlərin hər birini seçib onu davam etdirə bilər. Lakin mərifət əhli bəzi zikrlərə daha çox üstünlük vermişlər. Bəziləri “la ilahə illəllah”ı, bəziləri “subhanəllahi vəlhəmdü lillahi və la ilahə illəllahu vəllahu əkbər”i, bəziləri isə başqa zikrləri seçir. Lakin bəzi hədislərdən məlum olur ki, “la ilahə illəllah” sair zikrlərdən daha üstündür.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“İbadətlərin ən yaxşısı “la ilahə illəllah” deməkdir.”**¹

Yenə buyurur: **“Kəlamların sərvəri və böyüyü “la ilahə illəllah”dır.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Cəbrəildən nəql edir ki, Allah-Təala belə buyurur: **“La ilahə illəllah kəlməsi Mənim möhkəm (alınmaz) qalamdır. Hər kəs ona daxil olsa Mənim əzabımdan amanda olar.”**³

Lakin zikrdən əsas məqsəd insanın Allaha nəzər və diqqət yetirməsi olduğundan, demək olar ki, hər bir kəlam insanı Allaha daha çox yaxınlaşdırsa daha münasib olacaqdır.

Ayrı-ayrı fərdlərin müxtəlif vəziyyətləri və bir-birindən fərqli məqamları vardır. Mümkündür ki, **“Allah”** kəlməsi bəzi şəxslər, yaxud bəzi vəziyyətlər üçün maraqlı və münasib olsun, halbuki, **“ya mucibə dəvətil-muztərrin”** kəlməsi digərləri üçün daha cazibəli və münasib ola bilər. Bəziləri üçün **“la ilahə illəllah”** kəlməsi, bəziləri üçün də **“ya Ğəffaru, ya Səttar”** kəlməsi münasib görünür. Sair zikrlər də belədir. Məhz buna görə də, əgər təkamül yolçusu kamil mürəbbi (ustad) tapa bilsə, yaxşı olar ki, bu barədə ondan kömək alsın. Əgər tapa bilmirsə dua və hədis kitablarından, Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) və məsum imamların (ə)

¹ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.195

² “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.204

³ “Biharul-ənvar”, 93-cü cild, səh.192

göstərişlərindən istifadə edə bilər. Bütün zikrlər və ibadətlər yaxşıdır, bu şərtlə ki, düzgün şəkildə yerinə yetirilsin. Məhz bu halda insanı Allah dərğahına yaxınlaşdırıb ali məqamlara çatdırma bilər. Təkamül yolçusu olan insan onların hamısından, yaxud bəzisindən istifadə edə bilər, lakin böyük alimlər zikr və şühud məqamına çatmaq üçün tövsiyə edirlər ki, müəyyən olunan xüsusi zikri seçsinlər, onları xüsusi formada və xüsusi sayda davam etdirləsinlər ki, məqsədə nail ola bilsinlər.

Bu mühüm məsələyə də diqqət yetirmək lazımdır ki, şəriətdə gəlib çatan zikr və dualar ibadətdir və bəndəni ümumi şəkildə Allah dərğahına yaxınlaşdırma bilər. Lakin onlardan əsas hədəf Allahdan başqalarından tam mənada ayrılmaq, qəlbi yalnız Allaha tərəf yönəltməkdir. Deməli, təkcə kəlmələrin təkrar olunması ilə də kifayətlənməməliyik. Onun mənasına diqqət yetirərək ali hədəflərindən qafil olmamalıyıq. Çünki zikrlərin təkrar olunması, hətta onların davam etdirilməsi belə, çox çətin deyildir və bu əməl də təkliddə insanı hədəfə çatdırma bilməz. Amma faydalı olan şey–insan təfəkkürünün təmərküzləşməsi, qəlbin öz mə”budu qarşısında hüzeni-qəlb tapması, qəlbədən keçən sair şeylərin inkar edilməsidir. Bu da olduqca çətin məsələdir. Çünki zikr zamanı müxtəlif fikirlər insana hücum gətirir və onu Allahı yad etməkdən qafil edir. Halbuki, bu kimi düşüncələr qəlbədən çıxarılmayınca nəfs ilahi nuraniyyəti qəbul etməyə ləyaqəti olmayacaqdır. O qəlb Allah nurunun saçılması yeri ola bilər ki, Allahdan qeyrilərdən tamamilə boşaldılmış olsun. Qəlbin, fikrin başqa şeylərdən təmizlənməsi və təmərküzləşməsində ciddi əzm və iradəyə, nəfs ilə cihadə ehtiyac duyulur. Elə də olmur ki, insan üçün bir dəfəyə, heç bir məşq etmədən mümkün olsun. Nəfs ilə tədricən xoş davranmaq lazımdır ki, bu işlərə adət etsin.

ƏMƏLİ GÖSTƏRİŞLƏR

Mərifət əhlindən bəziləri bu yolu ötüb keçmək üçün aşağıdakı işləri tövsiyə etmişlər:

1-Mürid hər bir şeydən əvvəl, tövbə vasitəsilə öz nəfsini günahlardan, çirkin və rəzil xislətlərdən təmizləməlidir. Əvvəl tövbə məqsədi ilə qüsul et, qüsul halında günahlarını, batini aludəliklərini nəzərində canlandır və mehriban Allaha belə ərz et: “Pərvərdigara, günahlardan tövbə edərək Sənə tərəf qayıtdım.

Qərara almışam ki, bir daha günah etməyim. Bədənimi su ilə pakladığım kimi, qəlbimi də günahlardan, aludəliklərdən rəzil xüsusiyətlərdən paklayıram.”

2.Özünü daim Allahın hüzurunda gör və çalış ki, bütün vəziyyətlərdə Allahı xatırlayasan. Əgər azacıq qəflət baş vermiş olsa dərhal tövbə et.

3.Öz nəfsini günaha aludə olmamasından ötrü tamamilə nəzarət altına al. Gecə-gündüz ərzində nəfsdən hesab çəkmək üçün müəyyən bir saat ayır, gündəlik əməllərini tam diqqətlə araşdır, onu ciddi şəkildə mühasibəyə çəkib cəzalandır.

4.Sükuta riayət et, zərurət miqdarından artıq danışma.

5.Ehtiyac qədərində yemək ye, çox yeməkdən, qarına qulluq etməkdən çəkin.

6.Daim dəstəmazlı ol. Hər vaxt dəstəmazın batil olsa dərhal yenidən dəstəmaz al. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: «Mütəal Allah buyurur: **“Hər kəs dəstəmazı batil olduqdan sonra yenidən dəstəmaz almasa Mənə cəfa etmişdir. Hər kəs dəstəmaz aldıqdan sonra iki rəkət namaz qılmasa Mənə cəfa etmişdir. Hər kəs namaz qılıb dünya və axirət işləri barəsində dua etsə, onun duasını qəbul etməsəm Mən ona cəfa etmiş olaram. Lakin Mən cəfakar Allah deyiləm.”**¹

7-Gecə-gündüz ərzində bir saati hüzeni-qəlblə Allaha diqqət etməyə ayır. Əgər gecə zamanı, xüsusilə səhər çağları olsa daha yaxşı olar. Sakit bir guşədə əyləş, başını dizlərinə qoy və bütün duyğularını özünə cəm et. Yad fikirlərin daxil olmasının qarşısını ciddi şəkildə al. Bir müddət bu əməli davam etdir, bəlkə bunun vasitəsilə sənin üçün mükəşifələr (qeyb aləmindən olan görüntü) hasil olsun.

8.«**Ya Həyyu ya Qəyyum, ya Mən la ilahə illa ənt**» zikrini daim dildə və eyni zamanda hüzeni-qəlblə təkrarla.

9.Gecə-gündüz ərzində uzun bir səcdə yerinə yetir və imkan olduqca hüzeni-qəlblə bu zikrləri təkrar et: **“La ilahə illa ənt, subhanəkə inni kuntu minəz-zalimin.”**

Səcdənin davam etdirilməsi dəfələrlə təcrübədən çıxmışdır və çox müsbət təsirləri vardır. Bəzi ariflər barəsində nəql olunur ki, səcdədə bu zikri dörd min dəfə təkrar edirmişlər.

¹ “Vəsailu-şia”, 1-ci cild, səh.268

10. Gecə-gündüzdə bir saat hüzeni-qəlb ilə “Ya Ğəniyyu ya Muğni” sözünü təkrarlamadan ötrü ayır.

11. Hər gün hüzeni-qəlbə bir qədər Quran oxu, ayələrin mənasında təfəkkür et. Əgər ayaq üstə oxusan daha yaxşı olar.

12. Sübhə yaxın yuxudan oyanan zaman dəstəmaz al və sakit bir yerdə hüzeni-qəlb ilə gecə namazı qıl, vətr namazının qunutunu uzat, özün və möminlər üçün bağışlanmaq istə.

Gecə namazından sonra “Səxrə” ayəsini hüzeni-qəlbə yeddi dəfə oxu, çünki bu, yəqinin hasil olmasında, Allahdan başqasının fikirlərinin zehindən çıxarılmasından ötrü çox faydalıdır. Səxrə ayəsi budur:

“İnnə Rəbbəkumullahulləzi xələqəssəmavati vəl-ərzə fi sittəti əyyamin, summəstəva ələl-ərşi yuğşil-ləylən-nəharə yətlubuhu həsisən vəş-şəmsu vəl qəmərü vən-nucumu müsəxxəratin bi əmrüh, əla ləhul-xəlqu vəl-əmru, təbarəkəllahu Rəbbul-ələmin. Udu Rəbbəkum təzərruən və xifyətən innəhu la yuhibbul-mutədin və la tufsidu fil-ərzi bədə islahiha vəduhu xovfən və təməən innə rəhmətəllahi qəribun minəl-muhsinin.”¹

Nəzrədə tutulan nəticəyə çatmaq üçün qırx gecə-gündüz bu göstərişə əməl edilməlidir. Mümkündür ki, Subhan Allahın nəzərini cəlb edəsən və sənin üçün müəyyən uğurlar hasil olsun. Lakin əgər birinci qırx günlükdə müvəffəq olmasan məyus olma, ikinci qırx günlüyü daha artıq ciddiyyətlə başla və öz istəyinə çatıncaya qədər davam etdir. Əgər yenə də müvəffəq olmasan öz nəticəni əldə edənə qədər üçüncü, dördüncü və sair qırx günlükləri davam etdir. Həç vaxt əməldən, ciddiyyətdən, nəfslə cihaddan usanma, Allaha mərifət yolunda ciddiyyət göstər və mehriban Allahdan müvəffəqiyyət dilə. Səndə istedad və qabiliyyət formalaşan zaman Allahın köməkliliyi ilə nailiyyət əldə edəcəksən.

Əgər arif işin əvvəlində bütün bu işləri əncam vermək üçün qüdrət və himmətə malik olmasa az miqdardan başlayıb tədricən artırma bilər. Lakin bu əməllərin ən mühümü təfəkkür, nəfsin nəzarət altına alınması, hüzeni-qəlb və Allaha diqqət yetirməkdir. Əsas məsələ budur ki, təkamül yolçusu pərakəndə şəkildə olan bütün fikirlərini nəfsdən (qəlbədən) uzaqlaşdırın və birbaşa Allaha diqqət yetirsin. Əlbəttə, bu çox çətin işdir.

¹ “Ə”raf” surəsi, ayə:54-56, “Üsuli Kafi”, 1-ci cild, səh.344

Allahdan başqa olan fikirləri qəlbədən çıxarmaq üçün tədrisən dörd mərhələni ötmək olar:

1. Birinci mərhələdə çalışın zikr halında ikən bütün diqqətiniz zikrlərə yönəlsin, bütün başqa fikirləri başınızdan çıxardın. Bu əməli o qədər davam etdirin ki, nəfsinizə kamil şəkildə hakim kəsiləsiniz və onun başqa fikirlərə yönəlməsinin qarşısını alarsınız.

2. İkinci mərhələdə, elə birinci yolda olduğu kimi, zikrlə məşğul olun, bu şərtlə ki, zikrin məna və məfhumlarına tam diqqət yetirəsiniz, onları zəhminizdən keçirəsiniz, digər fikirlərin hücum gətirməsindən tamamilə uzaq olasınız. Bu göstərişi o qədər davam etdirin ki, nəhayət zikrin bütün mərhələlərində başqa fikirlərin qəlbə yönəlməsinin qarşısını ala biləsiniz. Eyni halda, zikrlərin məfhum və mənalara da diqqətlə nəzər yetirməlisiniz.

3. Üçüncü mərhələdə çalışmalısınız ki, ilk növbədə mənalara qəlbinizdə canlandırarsınız, zikrləri qəlbən qəbul edib onlara iman gətirdiyiniz üçün onu dilinizdə təkrar edəsiniz. Həqiqətdə dil qəlbə itaət edir.

4. Dördüncü mərhələdə çalışırsınız ki, bütün fikirləri, məfhumları, mənalara və hətta zikrlərdən təsəvvür olunan məfhumları belə, qəlbinizdən çıxardarsınız, onu sübhan Allah tərəfindən əta olunan nuraniyyət üçün hazırlayasınız, bütün varlığınızla Haqq-Təbarəkə və Təlalaya diqqət yetirəsiniz, Ondan başqa hər bir şeyi qəlbinizdən çıxarıb qəlbə qapısını Allah tərəfindən olan lütlərə açarsınız. Bu zaman mümkündür ki, Allah tərəfindən olan məxsus lütlərə layiq görülsünüz, ilahi nurdan istifadə edəsiniz, onun cazibəsi ilə kamal mərhələsinə doğru seyr edəsiniz. Təkamül yolçusu bu məqamda o qədər qərq ola bilər ki, Allahdan başqa heç bir şeyi görməyə bilər, belə ki, hətta öz nəfs və davranışlarını da müşahidə etməyə bilər, yalnız Allahla ünsiyyət bağlaya bilər.

Yaxşı olar ki, sözün davamını Allah övlialarının dilindən gətirək. Çünki, onlar bu yolu keçib getmiş, Allahla üns, liqa və şövq məqamının ləzzətini dərk etmişlər.

ƏMİRƏL-MÖMİNİN ƏLİYYİBNİ ƏBİTALİBİN (Ə) GÖSTƏRİŞİ

Nuf deyir: Əlinin (ə) sürətlə getdiyini gördüm. Soruşdum. «Ey mənim Mövlam! Hara gedirsiniz?»

Buyurdu: «Ey Nuf, mənə mane olma! Çünki arzularım mənə məhbubuma tərəf aparır.»

Soruşdum: «Ey mənim Mövlam, arzuların nədir?»

Buyurdu: «Arzularımı bilməli olan şəxs bilir və onları başqasına deməyə ehtiyac yoxdur. Ədəb bunu tələb edir ki, Allahın bəndəsi ondan başqasını nemət və hacətlərdə şərik etməsin.»

Ərz etdim: «Ey Əmirəl-möminin, mən həvayi-nəfsin qələbəsindən, dünyəvi işlərin tamahından qorxuram.»

Buyurdu: «Nə üçün qorxanların qoruyucusundan, ariflərin pənahgahından qafilсэн?»

Ərz etdim: «Onu mənə tanıtdır!»

Buyurdu: «O, böyük Allahdır ki, onun fəzl və mərhəməti ilə öz arzularına çatarsan. Öz himmət və səyinlə ona diqqət yetir, qəlbinə daxil olanları çıxart. Əgər bu iş sənə çətin gəlsə mən ona zaminəm. Allaha doğru qayıt və bütün diqqətini Ona doğru yönəlt. Sübhan Allah buyurur: “Öz izzət və cəlalıma and olsun! Məndən başqasına ümid bağlayan şəxsin ümidini kəsərəm, ona zillət və xarlıq libası geyindirərəm, Öz yaxınlığımdan uzaqlaşdıraram. Mənimlə olan əlaqəsini kəsərəm və onun yadından gizli qalaram. Vay olsun onun halına, yoxsa müşküllərdə Məndən başqasına pənah aparır?! Halbuki, çətinliklərin həll olunması yalnız Mənim əlimlədir. Məndən başqasına ümid bəsləyirmi?! Halbuki, Mən diri və əbədiyəm. Çətinliklərin həll olunmasında yadların qapısına gedirmi, halbuki onların qapısı bağlıdır. Mənim qapımı isə buraxır! Halbuki, o, açıqdır. Kim Mənə ümid bağlayıb və Mən onun ümidini kəsmişəm?! Bəndələrimin ümidini Özümə bağlamışam və onu özləri üçün saxlamışam. Asımanı elə kəslərlə doldurmuşam ki, Mənə təsbih deməkdən yorulmurlar, mələklərə demişəm ki, Mənimlə bəndələrim arasında olan qapıları heç vaxt bağlamasınlar. Bir şəxs üçün çətinlik yarandıqda bilmirmi ki, Mənim iznim olmadan bir kimsə onun çətinliyini həll edə bilməz?! Nə üçün bəndə öz istəklərində Mənə müraciət etmir? Halbuki, ona istəmədiyi şeyləri əta etmişəm. Nə üçün Məndən istəmir və Məndən başqasından istəyir?! Yoxsa belə təsəvvür edir ki, ilk əvvəldə bəndəmə əta edirəm, lakin istəyib sual etdikdə onu məhrum edirəm? Mən paxılamı ki, bəndəm Məni paxıl hesab edir?! Dünya və axirət Mənim əlimdə deyildirmi?! Cud (bəxşiş vermək, əta etmək) və kərəm Mənim sifətlərimdən deyildirmi?! Fəzl və

mərhmət mənim əlimdə deyildirmi?! Bütün arzular mənə doğru gəlib nəticələnmirmi?! Kim onları kəsə bilər?! Öz izzət və cəlalıma and olsun, əgər yer üzündə olan bütün insanların istəklərini bir yerə toplusam və onların hər birinə, hamısının istədiyi qədər versəm Mənim mülkümdən zərrə qədər azalmaz. Mənim tərəfimdən əta olunanlar necə nöqsanlı ola bilər?! Necə də fəqir və biçarədir Mənim rəhmətimdən məyus olan şəxs! Nə qədər biçarədir o kəs ki, itaətsizlik edib haram işlərə mürtəkib olsun və Mənim hörmətimi saxlamayıb tüğyan etsin!»

Əli (ə) bu sözlərdən sonra buyurdu: “Ey Nuf! Bu duanı oxu:

İlahi, in həmədtükə fə biməvahibikə, və in məccədtükə fə bimiradikə, və in qəddəstükə fə biquvvətikə, və in həlləltükə fəbi qudrətikə, və in nəzərtü fə ilə rəhmətikə, və in əzəztü fə əla nımətikə. İlahi, innəhu mən ləm yəşğəlhul-vəlvəu bizirikikə və ləm yəzvihis-səfəru biqurbikə kanət həyatuhu əleyhi məytətən və məytətuhu ələyi həsrətən. İlahi, tənəhət əbsarun-nazirinə iləykə bi sərairil-qulubi və taləət əşğəs-samiinə ləkə nəciyyatus-suduri fələm yəlqə əbsarəhum rəddun dunə ma yuridun. Hətəktə bəynəkə və bəynəhum hucbəl-ğəfləti fəsəkənu fi nurikə və tənəffəsu biruhikə fəsarət qulubuhum məğarisən lihəybətikə və əbsaruhum məakifən liqudrətikə və qərrəbtə ərvahəhum min qudsikə fəcaləsu isməkə bivəqaril-mucaləsəti və xüzuil-muxatəbəti fəəqbəltə iləyhim iqbaləş-şəfiqi və ənsəttə ləhum insatər-rəfiqi və əcəbtəhum icabatil-əhibbai və nəcəytəhum munacatəl-əxillai fəbəllig biyəl-məhəlləlləzi iləyhi vəsəlu vənqulni min zikri ilə zirikə və la tətruk bəyni və bəynə mələkütü izzikə babən illa fətəhtəhu və la hicabən min hucubil-ğəfləti illa hətəktə hətta tuqimə ruhi bəynə ziyai ərşikə və təcələ ləha məqamən nəsbə nurikə innəkə əla kulli şeyin qədir. İlahi, ma ovhəşə təriqən la yəkunu rəfiqi fihi əməli fikə və əb”ədə səfərən la yəkunu rəcai minhu dəlili minkə, xabə mənitəsəmə bihəbli gəyrik, və zəufə ruknu mənistənədə ilə gəyri ruknik, fə ya muəllimə muəmmilihil-əmələ fə yəzhəbu ənhum kabətul-vəcəl, la təhrimni salihəl-əməl, vəkləni kələətə mən fərəqəthul-hiyəl, fəkəyfə yəlhəqu muəmmilikə zullul-fəqri və əntəl-ğəniyyu ən məzaril-muznibin. İlahi, və innə kullə həlavətin munqətiətun və həlavətəl-imani təzdadu həlavətuha ittisalən bikə. İlahi, və innə qəlbi qəd bəsətə əmələhu fiykə fəəziqhu min həlavəti bəstikə iyyahul-buluğə lima əmmələ, innəkə əla kulli şeyin qədir. İlahi, əsəlukə məsələtə

mən yərifukə kunhə mərifətikə min kulli xəyrin yənbəği lil-mumini ən yəslukəh, və əuzu bikə min kulli şərrin və fitnətin əəztə biha əhibbaəkə min xəlqik, innəkə əla kulli şeyin qədir. İlahi, əsəlukə məsələtəl-miskinilləzi qəd təhəyyərə fi rəcahu, fəla yəcidu məlcəən vəla musnədən yəsilu bihi iləykə, vəla yəstədillu bihi ələykə illa bikə, və biərkanikə və məqamatikəl-ləti la tə”tilə ləha minkə, fə əsəlukə bismikəl-ləzi zəhərtə bihi lixassəti övliyaik, fəvəhhəduke və ərəfukə fəəbədukə, bi həqiqətikə ən tuərrifəni nəfsəkə li əqirre ləkə bi rububiyyətikə əla həqiqətil-imani bikə və la təcəlni, ya İlahi, mimmən yəbudul-ismə dunəl-məna vəl-həzni biləhzətin min ləhəzətikə tunəvviru biha qəlbi bimərifətikə xassətən və mərifəti övliyaikə, innəkə əla kulli şeyin qədir.¹

İMAM CƏFƏR SADIQİN (Ə) GÖSTƏRİŞİ

Ünvan Bəsri 94 yaşlı qoca bir kişi idi. O deyir: «Mən elm öyrənmək üçün Malik ibni Ənəsin yanına gedib gəlirdim. Cəfər ibni Məhəmməd (ə) bizim şəhərə gəldikdə onun hüzuruna getdim. Çünki o Həzrətin (ə) də elmindən istifadə etmək istəyirdim. Bir gün mənə buyurdu: **“Mən diqqət və nəzarət altında olan bir adamam. Bundan əlavə, hər bir gecə-gündüzün hər bir saatlarında xüsusi zikrlərim vardır. Sən mənim zikrlərimin qarşısını alma, elm kəsb etmək üçün əvvəldə olduğu kimi Malik ibni Ənəsin yanına get.”**

Mən bu sözdən qəmgin oldum və onun yanından çıxıb getdim. Ürəyimdə dedim: “Əgər imam (ə) məndən bir xeyir görsəydi məni görüşdən məhrum etməzdi.” Sonra Peyğəmbər (s.ə.v.v) məscidinə gedib o həzrətə salam verdim. Sonrakı gün də Peyğəmbərin (s.ə.v.v) rövzəsinə gedib iki rəkət namaz qıldım və dua edərək dedim: “Ya Allahu, ya Allah, in tu”tifu ələyyə qəlbə Cə”fərin və tərzuqəni min ilmihi əhtədi bihi ilə siratikəl-mustəqim!” (Ey Allah, ey Allah! Sən Cəfərin qəlbinə məhəbbət sal və onun elmindən məni Sənin düz yoluna istiqamətləndirəcək qədər bəhrələndir!) Sonra yenə də qəm-qüssə içində evə qayıtdım, amma Malik ibni Ənəsin yanına getmədim. Çünki Cəfər ibni Məhəmmədə (ə) məhəbbət mənim qəlbimdə özünə yer açmışdı. Bir müddət guşənişinlik etdim. Vacib namazımı qılmaqdan başqa sair işlər üçün evdən çıxmırdım.

¹ “Biharul-ənvər”, 94-cü cild, səh.94

Nəhayət səbrim tükəndi. Bir gün imamın (ə) qapısına getdim və daxil olmaq üçün icazə istədim. Xidmətçi gəlib dedi:

“Nə işin var?”

Dedim:-Mən imamın hüzuruna gedib salam vermək istəyirəm.

Dedi:-Ağa mehrabda namaz qılır.

Sonra evə girdi. Mən də qapının ağzında oturdum. Çox keçmədi ki, xidmətçi qayıdıb dedi:-Mənzilə buyurun.

Mən evə daxil oldum və Həzrətə (ə) salam verdim. Salamımı aldı və buyurdu:-Əyləş, Allah səni bağışladı.

O Həzrətin (ə) hüzurunda oturdum. Mübarək başımı aşağı saldı. Bir qədər sükutdan sonra qaldırıb buyurdu:-Künyən nədir?

Ərz etdim:-Əba Əbdillah.

Buyurdu:-Allah səni bu künyədə sabit saxlasın və səni müvəffəq etsin. Nə istəyirsən?

Ürəyimdə dedim: «Əgər bu görüşdə bu xeyir-duadan başqa bir fayda olmasa, elə bu da mənim üçün dəyərli olacaqdır.» Sonra ərz etdim:

Allahdan istəmişəm ki, sənin qəlbini mənə qarşı mehriban etsin, sənin elmindən məni bəhrələndirsin. Ümidvaram ki, Mütəal Allah duamı qəbul etsin.

Həzrət buyurdu:-Ey Əba Əbdillah! (Həqiqi) Elm təəllüm (öyrənməklə) vasitəsilə hasil olmur. Əksinə, elm bir nurdur ki, Allah hidayət etmək istədiyi bəndənin qəlbinə salır. Əgər elm istəyirsənsə, əvvəlcə qəlbində bəndəliyin həqiqətini yarat və elmi əməl vasitəsilə istə, Allahdan dərk etməyi istə ki, sənə başa salsın.

Dedim:-Ey Şərif!

Buyurdu:-Mənə “Əba Əbdillah” de.

Dedim:-Ey Əba Əbdillah! Bəndəçiliyin həqiqəti nədir?

Buyurdu:-Bəndəçiliyin həqiqəti üç şeydədir.

Birincisi budur ki, bəndə özünü Allahın ona əta etdiyi şeylərin sahibi və maliki bilməsin, əksinə, malı Allahın malı bilsin. Çünki bəndələr heç bir şeyə sahib olmazlar. (Əlində olanları) Allahın buyurduğu yollarda sərf etsin.

İkincisi budur ki, özünü işlərin idarə olunmasında bacarıqsız görəsən.

Üçüncüsü budur ki, özünü Allahın əmr və nəhyələrini yerinə yetirməyə məşğul edəsən. Deməli, əgər bəndə özünü mal-dövlətin maliki bilməzsə, mal-dövlətin Allah yolunda sərf edilməsi ona asan

olacaqdır. Əgər işlərin idarə olunmasını – tədbiri Allaha həvalə edərsə, dünya müsibətlərinə dözmək onun üçün asan olacaqdır. Əgər Allahın əmr və nəhyələrini əməl etməyə məşğul olarsa, dəyərli vaxtlarını yersiz öyünmək və mübahisə etmək kimi yollarda zay etməyəcəkdir. Əgər Allah bir bəndəni bu üç şeylə əzizləsə, dünya, şeytan və məxluqat ona çox dəyərsiz və asan görünəcəkdir. Belə olan halda o, mal-dövlətini artırıb bunun vasitəsilə fəxr edib öyünmək üçün çalışmaz. Camaatın nəzərində izzət və üstünlük sayılan (məcazi) şeyləri istəməz. Dəyərli vaxtlarını batil və əbəs şeylərlə keçirməz. Bu, təqvanın ilk dərəcəsidir ki, Allah-təala Qurani-Kərimdə buyurur: **“O axirət evidir ki, onu yer üzündə fitnə-fəsad və üstünlük istəməyənlər üçün qərar verərik. Xeyirli aqibət müttəqilər üçündür.”**

Ərz etdim:-Ey Əba Əbdillahi! Mənə əməli göstərişlər ver.

Buyurdu:-Sənə doqquz şeyi vəsiyyətim edirəm. Bu, haqq yolunu keçmək qərarına gələn bütün insanlar üçün mənim göstərişim və vəsiyyətimdir. Allahdan istəyirəm ki, bunlara əməl etməkdən ötrü səni müvəffəq etsin. Göstərişlərin üçü nəfsinin razılığı barəsində, üçü helm (həlimlik) və səbr barəsində, üçü isə əməl barəsindədir. Sən bunları əzbərlə və heç vaxt bunları yerinə yetirməkdə səhlənkarlıq etmə.

Ünvan Bəsrə deyir: «Bütün nəzər diqqətimi Həzrətin (ə) sözlərinə yönəltdim.» O, buyurdu:

Riyazətlə (nəfslə) əlaqədar tövsiyə etdiyim şeylər bunlardır:

1.Ehtiyatlı ol, iştahan olmayan şeyi yeməyəsən. Çünki bu, axmaqlığa və nadanlılığa səbəb olur.

2.Acımamış yemə.

3.Halal yeməklərdən ye və yeməkdən əvvəl “Bismillah” de.

Sonra Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) buyurduğu aşağıdakı hədisi nəql etdi: **“İnsan qarnından da şər qab doldurmur. Əgər yeməyə ehtiyacı varsa, qarnının üçdə birini yemək üçün, üçdə birini su üçün və üçdə birini də nəfəs almaq üçün saxlamalıdır.”**

Helm barəsində tövsiyə edilən işlər aşağıdakılardır:

1.Hər kəs sənə “mənə dediyin hər bir sözün əvəzində sənə on qat cavab verəcəyəm. - desə sən cavabında de: “Əgər sən mənə on kəlmə pis söz desən də cavabında məndən həтта bir kəlmə də eşitməyəcəksən!”

2.Hər kəs sənə nalayiq sözlər desə cavabında de: “Əgər düz deyirsənsə Allah məni bağışlasın, yox, əgər yalan deyirsənsə Allah səni bağışlasın!”

3.Hər kəs səni söyüşlə təhdid edərsə sən ona nəsihət və dua vədəsi ver.

Elm bərəsində tövsiyə olunan şeylər aşağıdakılardır:

1.Bilmədiyin hər bir şeyi alimlərdən soruş. Amma ehtiyatlı ol ki, sənin sualların onları sınaqdan keçirmək və onlara əziyyət vermək məqsədi daşmasın.

2.Şəxsi rəyinə əməl etməkdən ciddi şəkildə uzaq ol və bacardığın qədər ehtiyatı əldən vermə.

3.Yırtıcı şirdən qaçdığın kimi, şəxsi rəy əsasında (şəri dəlili olmadan) fətva verməkdən çəkin. Öz boynunu, camaatın keçməsi üçün körpü qərar vermə.

Sonra buyurdu:

Mənim yanımdan qalx, ey Əba Əbdillah! Sənə kifayət qədər nəsihət etdim, mənim zikrlərimə mane olma. Çünki mən öz nəfsimə dəyər verirəm. Salam olsun hidayətə tabe olanlara!¹

MƏRHUM ƏLLAMƏ MƏCLİSİNİN GÖSTƏRİŞİ

Bu yolun yolçularından biri böyük alim, rəbbani arif mərhum Əllamə Məhəmməd Təqi Məclisidir. O, yazır: «Mən riyazətlə və nəfsimi paklaşdırmaqla məşğul olduğum dövrdə əldə etdiyim şeylər təfsiri mütaliə etdiyim vaxtlara aiddir. Bir gecə yuxu ilə ayıqlıq arasında Həzrət Məhəmmədi (s.ə.v.v) müşahidə etdim, öz-özümə dedim ki, yaxşı olar o Həzrətin (s.ə.v.v) kamal və əxlaqına yaxşı diqqət edim. Nə qədər çox diqqət yetirdimsə, o Həzrətin (s.ə.v.v) əzəmət və nuraniyyəti də bir o qədər genişləndi və getdikcə nuru hər yeri əhatə etdi. Bu zaman ayıldım (özümə gəldim), mənə ilham oldu ki, Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) əxlaqı Qurandır. Görək Quranda dərindən düşüüb təfəkkür edim. Ayələrdə nə qədər çox diqqət etdimsə, daha artıq həqiqətləri dərk etdim. Nəhayət bir dəfə qəlbimə çoxlu həqiqət və mərifət nazil oldu. Hər bir ayəyə diqqət yetirdikcə hər dəfə mənə belə bir nemət əta olunurdu. Əlbəttə, belə mətləbləri belə müvəffəqiyyətə nail olmayan şəxslər üçün təsdiq

¹ “Kəşkül” (Şeyx Bəhai), 2-ci cild, səh.184, “Biharul-ənvar”, 1-ci cild, səh.224

etmək çox çətindir. Hətta, adətən qeyri-mümkündür. Lakin mənim məqsədim din yolunda olan qardaşlarıma yol göstərməkdən ibarətdir.

Riyazət və nəfsin saflaşdırılmasının göstərişi aşağıdakılardan ibarətdir:

Faydasız sözlərdən, hətta Allahın zikrindən başqa sözlər danışmaqdan belə, çəkinmək. Ləzzətli yeməklərdən, içməklərdən, libaslardan, gözəl mənzillərdən və zövcələrdən çəkinmək, zəruri miqdarla kifayətlənmək. Allah övliyalarından başqaları ilə oturmaqdan çəkinmək. Çox yatmaqdan çəkinmək, Allaha zikr etməyi kamil müraqibət ilə davam etdirmək.

Allah övliyaları **“ya Həyyu ya Qəyyum, ya mən la ilahə illa ənt”** zikrinə davam etməyi təcrübə etmiş və böyük nəticələr almışlar. Mən də həmin zikri sınaqdan çıxarmışam. Lakin mənim zikrim əksər hallarda “ya Allah”dır. Bu, Allahdan başqalarını qəlbədən çıxarmaq və yalnız Allaha diqqət yetirməklə baş verir.

Əlbəttə əsas və mühüm məsələ Allahı zikr etməyin kamil müraqibətlə yanaşı olmasıdır, sair işlər zikrin dəyərinə çatmaz. Əgər bu əməl qırx gecə-gündüz davam edərsə, ilahi hikmət və məhəbbət nurları (qapıları) insanın üzünə açılır. Sonra insan “fəna fillah” və “bəqa fillah” məqamına nail olur.»¹

AXUND MOLLA HÜSEYNQULU HƏMƏDANININ MƏKTUBU

Rəbbani və ilahi alim, zahid və arif mərhum Axund Molla Hüseyinqulu Həmədani (rəhmətullahi ələyh) Təbriz alimlərindən birinə belə bir məktub yazır:

«Bismillahir-rəhmanir-rəhim. Əlhəmdü lillahi Rəbbil-ələmin. Vəssəlatu vəssəlamu əla Muhəmmədin və alihit-tahirin və lənətullahi əla ədaihim əcməin.

Dini qardaşlara gizli qalmasın ki, bütün hərəkətlərdə, sükunətlərdə, danışıklarda, anlarda və sairədə şərif şəriətə tam dəqiqliklə əməl etməkdən başqa yolla Allah dərgahına yaxınlaşmaq olmaz. Zövqi xurafatlar, hətta əgər bu məqamdan başqa yerlərdə yaxşı olsa da belə, bu, cahillərin və sufilərin adətidir və insanı məqsəddən daim uzaqlaşdırır. Hətta bir şəxs saqqalını qırxmamağa

¹ “Rövzətül müttəqin”, 13-cü cild, səh.128

və ət yeməməyə adət etsə, imamların ismətinə iman gətirmiş olsa belə, həmçinin zikrin keyfiyyətində də məsum imamlardan (ə) nəql edilənlərdən başqasına əməl edərsə, başa düşməlidir ki, yenə də Allahdan uzaqlaşacaqdır. Buna əsasən, şərif şəriəti hər şeydən qabağa salmalı və ona əməl etməyə ciddiyyət göstərməlidir. Şəriətdə diqqət yetirilən hər şeyə, eləcə də bu zəif bəndənin əqli və nəqli dəlillərdən əldə etdiyinə görə, Allah dərğahına yaxınlaşmaq üçün mövcud olan yolların ən mühümü günahı tərək etməkdə ciddi səy göstərməkdir. Bu xidməti etməyincə nə zikrin, nə də fikrin qəlbin halına faydası olmayacaqdır. Çünki, Sultanı inkar edib ona qarşı çıxan bir şəxsə xidmət və peşkəş etmək faydasızdır. Bilmirəm hansı sultan əzəmətli şəriət sahibi olan bu Sultandan böyükdür?! Hansı ədavət onunla olan ədavətdən daha qəbahətlidir?!

Sənə xatırlatdıqlarımdan başa düş ki, ilahi məhəbbəti tələb etdiyin halda günaha düşər olmağın nalayiq bir işdir. Ciddi şəkildə günahın nifrətə səbəb olması və nifrətin də məhəbbətlə zidd olmasını bildiyin halda bilməlisən ki, günahı tərək etmək dinin həm əvvəlidir, həm də axır. Həm batinidir, həm də zahiri. Belə isə, günahlara qarşı cihada qalx, bütün səylərini toplayıb sübh yuxudan durduğun vaxtdan, axşam yatdığı vaxta qədər bütün anlarda ciddiyyətlə müraqibəyə (özünə nəzarətə) məşğul ol. Haqq-Təalanın müqəddəs hüzurunda ədəb qaydalarına riayət et. Bil ki, sən bütün vücudunun hissələri ilə belə zərrə-zərrə Onun qüdrəti dairəsində əsirsən. Onun hüzurunun şərif hörmətinə riayət etməlisən. Elə ibadət et ki, sanki Onu görürsən, sən Onu görməsən də O səni görür. Daim Onun əzəmətinə, özünün isə həqiq və zəlilliyinə, Onun yüksək məqamına, özünün alçaq məqamına, Onun izzətinə, özünün zillətinə, Onun qəniliyinə, özünün isə başdan-ayağa ehtiyaclarına diqqət yetir. Onun müqəddəs dərğahından qafil olma. Çünki O, həmişə sənə diqqət yetirir. Onun hüzurunda zəlil və zəif bir bəndənin dayandığı kimi dayan. Onun hüzurunda, şahın ayaqlarına düşüb yalvaran bir qul kimi ol. Şərəf və fəxr baxımından sənə elə bu kifayətdir ki, sənə bu çirkin və aludə, günah nəcasətinə bulaşdırdığın, günah çirkləri ilə aludə etdiyin dilinlə Onun əzəmətli adını zikr etmək icazəsi veribdir.

Ey Əziz! Bu kərim və rəhim Allah dili nur dağının, yəni şərif zikrin xəzinəsi qərar vermişdir. Sultanın xəzinəsini nəcasətlə, qeybət, yalan, söyüş, əziyyət və s. kimi günahlarla aludə etməyin

bihəyalıqdır. Sultanın xəzinəsi ətirli, gülablı olmalıdır, nəcəslə dolu yox!. Şübhəsiz, mürəqibət zamanı diqqətsiz olduğundan sənin yeddi üzvün – yəni gözü, dilin, qulağın, əlin, ayağın, bətnin və fərcin nə qədər günah etdiyini, nə qədər od yandırdığını bilmirsən!!! Bilmirsən ki, öz dilində nə qədər fəsad işlər törətmisən! Öz dilinin inkarçı qılıncı ilə qəlbinə necə yaralar vurmusan! Əgər öldürməmiş olsan, çox yaxşıdır. Əgər bu fəsadları şərh etmək istəsəm, bir kitaba sığmaz. Bu halda bir vərəqdə, bir səhifədə nə yaza bilərəm?! Sən ki, öz bədən üzvlərini günahlardan təmizləməmişən, qəlbinin əhvalını şərh etməyimi nə cür gözləyə bilərsən?! Belə isə, dərhal sidq ürəkdən tövbə et, sonra isə Allahın əmr və fərmanlarına ciddi yanaşıb mürəqibəni (nəfsə nəzarəti) tezləşdir.

Bir sözlə, mürəqibə mərhələsində çalışdıqdan sonra, əlbəttə, Allah dərəcəsinə yaxınlığı tələb edən şəxs səhər çağları oyaq qalıb gecə namazı qılmağı əldən verməz. Gecə namazını özünün məxsus ədəbləri və hüzüri-qəlb ilə qıl. Əgər vaxtın çox olsa, həmin vaxtı zikr, münacat və təfəkkürə sərf et. Lakin gecənin məxsus bir qədərini hüzzurla zikrə məşğul ol. Bütün hallarda (günahlar barədə) hüznü qəlbindən çıxartma. Əgər hüznün yoxdursa, səbəbləri ilə onu əldə et. Onu qurtardıqdan sonra Fatiməyi Zəhranın (s.ə) zikrini de, “Tövhid” surəsini on iki dəfə oxu, sonra on dəfə **“la ilahə illəllahu vəhdəhu la şərikə ləh ləhul-mulk”** ayəsini axıra qədər oxu, yüz dəfə “la ilahə illəllah”, yetmiş dəfə istiğfar et və Qurandan bir qədər tilavət et. Səhərin məşhur dualarını, yəni “Ya mən dələə lisanəs-səbah”-ı axıra qədər oxu. Həmişə dəstəmazlı ol. Həmişə dəstəmaz alandan sonra iki rəkət namaz qılsan çox yaxşıdır. Çox ehtiyatlı və ayıq ol ki, başqalarına heç bir vəch ilə əziyyət verməyəsən. Müsəlmanların, xüsusilə alimlərin, onların içində də təqvalıların hacətlərinin rəva olunmasında ciddi çalış. Günaha düşmə ehtimalı verilən hər bir məclisdən, əlbəttə ki, uzaq ol! Hətta qəflət əhli ilə oturub-durmaq da, zərurət halından başqa, zərərli, günahdan uzaq olsa belə. Çoxlu öyünmək, çox zarafat etmək, boş-boş sözlər danışmaq, boş sözlərə qulaq asmaq qəlbi öldürür.

Əgər mürəqibə olmadan zikrə və fikrə məşğul olsan, hal yarada bilsə də, faydasız olacaqdır. Çünki hal davamlı olmur. Mürəqibə olmadan zikrin gətirdiyi hala aldanmaq olmaz. Çox taqətim yoxdur, sizin hamınızdən çox-çox iltimasi-duam vardır. Təqsiri və günahı

çox olan bu həqiq bəndəni unutmayın. Cümə gecələrində “Qədr” surəsini yüz dəfə və cümə günləri axşam çağı yüz dəfə oxuyun.¹

MİRZƏ CAVAD AĞA TƏBRİZİNİN GÖSTƏRİŞİ

Rəbbani alim, kamil arif mərhum Mirzə Cavad Ağa Məliki Təbrizi belə yazır:

«Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) səcdənin uzadılması barəsində təkidli göstərişlər vermişdir. Bu da çox mühüm bir məsələdir. Uzun səcdə bəndəlik etmək istəyənlərin ən yaxın yoludur və məhz həmin cəhətə də görə hər rəkət namazda iki səcdə şəri qanun halına salınmışdır. İmamların (ə) və onların şiələrinin uzun-uzadı səcdələri barəsində mühüm mətləblər nəql olunmuşdur. İmam Səccadın (ə) namazlarının birində səcdədə min dəfə **“la ilahə illəllahu həqqən həqqə, la ilahə illəllahu təəbbudən və rəqqə, la ilahə illəllahu imanən və sidqən”** cümləsini dediyi qeydə alınıb. İmam Museyi Kazimin (ə) barəsində yazırlar ki, bəzən onun səcdəsi sübhədən zöhrə qədər davam edirdi. İmamların (ə) səhabələrindən ibn Əbi Ümeyr, Cəmil, Xərribuzdan da həmin mətləbin oxşarı nəql edilmişdir.

Nəcəfi Əşrəfdə təhsil aldığı dövrlərdə mənim bir ustadım var idi. O, təqvalı tələbələrin müraciət yeri idi. Ondən soruşdum: «Hansı əməli təcrübədən çıxarmısınız ki, təkamül yolçusunun halına daha təsirli olsun?» Buyurdu: «Hər gecə-gündüzdə uzun bir səcdə yerinə yetir və səcdə halında **“la ilahə illa ənt, subhanəkə inni kuntu minəz-zalimin”** cümləsini de və zikr halında buna diqqət yetir ki, Pərvərdigarım elə pak və münəzzəhdür ki, mənə azacıq belə, zülmü rəva görməz, əksinə özümə zülm edən mənə özüməm və özüm özümü belə bir həlakət uçurumuna atmışam.»

Mənim ustadım hörmət etdiyi şəxslərə bu səcdəni tövsiyə edirdi. Hər kəs onu yerinə yetirirdisə, xüsusilə bu səcdəni daha çox uzadan şəxslər, təsirini əməldə müşahidə edirdi. Onlardan bəziləri o zikri min dəfə, bəziləri az bəziləri daha artıq təkrar edirdilər. Eşitmişdim ki, onlardan bəziləri bu zikri səcdədə üç min dəfə təkrar edirdilər.²

¹ “Təzkiyətul-müttəqin”, səh.207

² “Əl-muraqibat”, səh.122

ŞEYX NƏCMƏDDİNİN GÖSTƏRİŞLƏRİ

Şeyx Nəcməddin Razi yazır: «Bil ki, şəraitinə və ədəbinə malik olmayan zikr demək çox faydalı olmaz. Əvvəlcə tərtib, adab və şərtləri ilə başlamaq lazımdır. Sadiq müriddə bu yolu keçmək məqsədi yaransa, bu onu göstərir ki, zikrlə ünsiyyət tutmuşdur. Bu zaman o, məxluqdan vəhşət hissi keçirib hər bir şeydən üz döndərməli, zikrə pənah aparmalıdır ki, “Qulillahu summə zərhum fi xovzihim yələbun”. Zikrə davam edərsə, gərək günahlardan nəsuh (qəti) tövbəsi ilə tövbə edib haqqa qayıtsın və zikr deyən zaman əgər imkanı olsa, qüsul etsin, əks halda isə dəstəmaz alsın. Çünki zikr etmək eynilə düşmənlə mübarizə aparmaqdır, özü də silahsız şəkildə. Çünki silahsız mübarizə aparmaq çox çətindir, **“Dəstəmaz möminin silahıdır”**».

Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) sünnəsinə uyğun olaraq pak-pakizə paltarlar geysin. Paltarın paklığının dörd şərti var: «Birincisi nəcasətdən pak olması, ikincisi, qəsbə olmaqdan pak olması, üçüncüsü, haramdan pak olsun, yəni, ipəkdən olmasın. Dördüncüsü, Peyğəmbər (s.ə.v.v) sünnəsinə görə qısa olsun ki, **“və siyabəkə fətəhkir – libasını pakla.”** Evi (atırıq əşyalardan) boşaldıb qaranlıq etsin və təmizləsin. Əgər bir qədər ətir verən şey yandırsa, daha yaxşı olar. Üzü qıbləyə otursun, hər bir vaxtda diz üstə oturmaq nəhy olunur, yalnız zikr vaxtı icazə verilir. Mərhum Xacə sübh namazından sonra gün çıxana qədər diz üstə oturub zikr deyərdi.

Zikr deyərkən əllərini budunun üstünə qoysun, hüzeni-qəlb tapsın və tam tə”zimlə **“la ilahə illəllah”** kəlməsini deməyə başlasın. **“La ilahə”** kəlməsi boğazdan çıxanda **“illəllah”** qəlbə ensin. Elə desin ki, zikrin təsiri və qüvvəsi bütün üzvlərə çatsın. Lakin səsini çox ucaltmasın və bacardığı qədər sakit və gizli yerdə olsun. Belə ki, buyurmuşlar: “Vəzkur Rəbbəkə fi nəfsikə təzərruən və xifyətən və dunəl-cəhri minəl qovl.”

Buna əsasən, zikri dalbadal desin, qəlbində onun mənasını düşünsün və başqa fikir və xatirələri başından çıxartsın. Belə ki, “la ilahə” kəlməsində qəlbə gələn hər növ fikirləri inkar edir, yəni, Allahdan başqa heç bir şeyi istəmir, Ondan başqa heç bir məqsədi və məhbubu olmur. Beyinə gələn bütün fikirlər “la ilahə” kəlməsi ilə inkar olunur. “İlləllah” kəlməsi ilə Allah Təalanı yeganə

məqsəd, məhəbub və istənilən ünvanı ilə isbat edir. Hər vaxt qəlbinə nəzər salsa, qəlbini meyl etdiyi əlaqəli olduğu hər bir şeyi nəzərinə alsın və qəlbini boşaltdıqdan sonra Allaha tapşırınsın; “La ilahə” kəlməsi ilə o meylləri aradan aparsın və həmin şeyin məhəbbətini qəlbindən tamamilə çıxartsın. “İlləllah” kəlməsi ilə haqq məhəbbətini o məhəbbətin yerinə keçirsin.

Bu tərtiblə davam etsin ki, qəlbə getdikcə məhəbublardan və məlulflardan (ünsiyyət və ülfət tutulan şeylərdən) boşaltsın. Zikri davam etdirsin. Özünü «ehtizaz» vəziyyətinə salsın. «Ehtizaz» odur ki, zikrin qələbəsi ilə zakirin (zikir edəninin) varlığı zikrin nurunda məhv olub aradan getsin və zikir onun vücudundan meylləri və pərdələri götürsün, onu cismaniyyət dünyasından və ruhaniyyətin axırından yüngülləşdirsin. Belə ki, buyrulur: “Siru fəqəd səbəqəlmufredun.” Seyr edin, həqiqətən müfrədlər qabağa keçmişlər.”

Bil ki, qəlb Allah-Təalanın hazır olduğu gizli bir məkandır ki, **“La yəsəuni ərzi və la səməi və innəma yəsəuni qəlbü əbdiyəl-mumin. Nə yerlər, nə də səməlar Mənə özündə yer verə bilmədi, Mənə yalnız mömin bəndəmin qəlbə özündə yer verə bildi.”** “Nə qədər ki, qəlb hərəmində başqaları izdiham yaradır, izzət qeyrəti başqasından izzət tələb edir.” Lakin “la ilahə” cümləsi qəlb hərəmini başqalarının izdihamından boşaltdığı zaman “illəllah” sultanının təcəlli etdiyi qədəmlərin intizarı çəkilər ki, **“iza fərəğtə fənsəb və ilə Rəbbikə fərgəb.”**¹

Gördüyünüz kimi, irfan alimləri zikri davam etdirməyi insanı təkamülə aparacaq yolların ən yaxşısı hesab edirlər. Onlar bu yolu müxtəlif yollarla qət edib ötməyi təcrübə və tövsiyə etmişlər. Çünki, şəriətdə gəlib çatan zikrlərin hamısı zikrin qanun halına salınmasının əsl hədəfinə, yəni Allahdan başqalarından qırılıb Allaha tam diqqət yetirməyə zəmanət verir. Bu zikrlər ayrı-ayrı fərdlərin vəziyyətləri və məqamları ilə əlaqədar fərqlənir. Təkamül yolçusunun hansı vəziyyətdə və məqamda olması hansı zikrin onun üçün daha münasib və cazibəli olmasından asılıdır. Məhz belə olan halda tərbibəçi ustad daha mühüm rol ifa edə bilər.

Hədis və dua kitablarında çoxlu zikrlər və dualar nəql olunmuş, onların hər birinin özünəməxsus savabı və xüsusiyyəti bəyan

¹ “Mirsadul-ibad”, səh.150

edilmişdir. Zikrlər və dualar ümumi halda iki qismdir: Mütləq (qeydsiz-şərtsiz) və müqəyyəd (müəyyən şeylərlə şərtlənən).

Bəzi zikrlər üçün məxsus zaman, yaxud xüsusi keyfiyyət, yaxud ədəd təyin edilmişdir. Bu barədə təkamül yolçusu imamların (ə) tərəfindən bəyan olunan yolla getməlidir ki, savaba dair məxsus nəticələri görmüş olsun. Lakin bəzi zikrlər mütləqdir. Yəni bu barədə ixtiyar təkamül yolçusunun özünə verilir ki, öz vəziyyət və şəraitinə uyğun olaraq onun sayını, münasib zamanını seçsin və zikri davam etdirsən, yaxud da öz mənəvi rəhbərindən və ustadından göstəriş alsın. Siz bu barədə hədis və dua kitablarına müraciət edə bilərsiniz.

Burada iki məsələyə diqqət yetirmək zəruridir:

1. Təkamül yolçusu bilməlidir ki, zikr deməkdə əsas hədəf Sübhan Allaha qarşı hüzeni-qəlb, diqqət və halın əldə edilməsidir. Buna əsasən zikrin miqdarı, zamanı və keyfiyyəti seçilərkən bu məsələni diqqət mərkəzində saxlamalı, zikri davam etdirməlidir. Hər vaxt yorulub, rəğbətdən düşürsə, onu boşlamalı, münasib vaxtlarda yenidən başlamalıdır. Çünki Əmirəl-möminin Əliyyəbn İbitalib (ə) buyurur: **“Qəlb bəzən iqbal (rəğbət) halındadır, bəzən isə meylsiz və rəğbətsiz haldadır. Meyl və rəğbət olduqda əmələ başla. Çünki qəlb ikrah halında bir əmələ vadar edilərsə kor olar.”**¹

Əlbəttə, ayrı-ayrı adamların şəxsi vəziyyətləri, məqamları və vaxtları da bu barədə təsirlidir.

2- Bilmək lazımdır ki, riyazət və zikrin davamında əsas hədəf nəfsin təkamülü, onun Allah dərğahına yaxınlaşmasıdır və bundan başqa yolla müyəssər ola bilməz. Əgər insan özünün şəri və ictimai vəzifəsini öhdəsinə alsın, onları yerinə yetirməli və həmin halda da Allaha diqqət yetirib Onu xatırlamalı, mümkün qədər zikr deməlidir. Boş vaxtlarında da zikri davam etdirə bilər. Əgər riyazət və zikrin davam etdirilməsi bəhanəsi ilə öz şəri məsuliyyətlərini yerinə yetirməyib guşənişinlik edərsə, bu cür əməl onun Allah dərğahına yaxınlaşmasına səbəb olmayacaqdır.

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.61

YOLUN MANEƏLƏRİ

Kamal yolunu qət edib ali məqamlara çatmaq çox da asan bir iş deyildir. O, çox mühüm və çətin bir işdir. Bu yolda çoxlu maneələr vardır ki, müridlər onları cihad meydanında özlərinə rəqib bilərək onlara qarşı mübarizə aparmalıdırlar. Əks halda məqsədə çatmayacaqlar.

BİRİNCİ MANEƏ

QABİLİYYƏTİN OLMAMASI

Allah dərğahına doğru mənəvi təkamülün, ilahi məqamlara çatmağın ən böyük maneəsi mürid şəxsin nəfsinin qabiliyyətinin olmamasıdır. Günaha batmaq nəticəsində aludə olub qaralan bir qəlb ilahi nurların saçma məkanı ola bilməz. İnsanın qəlbi günah nəticəsində şeytanın əmr mərkəzinə çevrilsə, Allah dərğahına yaxın olan mələklər ora necə nazil ola bilər?!

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“İnsan günaha mürtəki b olan zaman onun qəlbində qara bir nöqtə yaranır. Əgər günahdan tövbə edərsə, həmin qara nöqtə məhv olub aradan gedir. Əgər günaha davam edərsə, qara nöqtə də tədricən böyüyür. Nəhayət qəlbin hər bir yerini örtür. Belə olan halda bu qəlb sahibi heç vaxt nicat tapmaz.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: «Atam belə buyurdu: **“İnsan qəlbi üçün günahdan da pis bir şey yoxdur. Çünki günah qəlblə müharibəyə başlayır, nəticədə, ona qələbə çalır. Belə olduqda qəlb tərsinə çevrilir.”**»²

Günahkar şəxsin qəlbi tərsinə çevrilir və öz yolunun əksinə hərəkət edir. Belə olan halda Allah dərğahına necə yaxınlaşa bilər və ilahi nuru necə əxz edə bilər?! Deməli, mürid insana vacibdir ki, əvvəlcə nəfsini saflaşdırsın, günahlardan təmizlənməyə çalışsın. Məhz bundan sonra riyazət və zikrə başlasın. Əks halda onun zikr və ibadətəki səyləri və fəaliyyətləri onu Allah dərğahına yaxınlaşdırmayacaqdır.

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.328

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.312

İKİNCİ MANEƏ

DÜNYƏVİ BAĞLILILQLAR

Bu yolun ən böyük maneələrindən biri maddi və dünyəvi bağlılıqlardır. O cümlədən, mal-dövlətə, həyat yoldaşına, övladlara, evə, həyat-məişət vasitələrinə, mənəbə, məqama, rəyasətə, atanaya, qardaşa, bacıya, hətta elm və biliyə olan bağlılıq buna misal ola bilər. Bu cür bağlılıqlar insanı mənəvi yüksəliş yolundan və hərəkətdən saxlayır.

Maddi varlıqlara könül verib onlara məftun olan qəlb onlardan necə əl çəkə bilər və yüksək aləmlərə necə seyr edə bilər?! Dünyəvi işlərin mərkəzi olan bir qəlb ilahi nurların saçmasına necə ləyaqəti çatar?! Bundan əlavə, hədislərə uyğun olaraq dünya məhəbbəti bütün günahların mənşəyidir və günahkar insan Allah dərğahına yüksəliş yolunu ötüb keçə bilməz.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Dünyaya məhəbbət bütün günahların mənşəyidir.”**¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“İnsanın Allah qarşısında günah etməsinin altı səbəbi var: Dünyaya bağlılıq, rəyasətə bağlılıq, qadına bağlılıq, yeməyə bağlılıq, yatmağa bağlılıq və rahatlığa bağlılıq.”**²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Bəndənin Allahdan ən uzaq olan vaxtı odur ki, qarnını doyurmaqdan, şəhvət hissələrini təmin etməkdən başqa bir məqsədi olmasın.”**³

Cabir deyir: «İmam Məhəmməd Baqirin (ə) hüzuruna getdim. O, mənə buyurdu:

-Ey Cabir! Mən qəm-qüssəliyəm, qəlbim məşğuldur.

Ərz etdim:

-Sənə fəda olum, sənin qəm-qüssəli və məşğul olmağına səbəb nədir?

Buyurdu:

-Allahın saf və xalis dini hər kəsin qəlbinə daxil olsa, qəlbi Allahdan başqa şeylərdən təmizlənər. Ey Cabir! Dünya nədir?! Nə dəyəri vardır?! Görəsən bir tikə yeyilməlidən, geyilməli paltardan,

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.90

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.94

³ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.18

evləniləcək qadından da başqa bir şeydən ibarətdirmi? Ey Cabir! Möminlər dünyaya və onun həyatına etimad etməzlər. Axirət aləminə daxil olmaqdan özlərini amanda görməzlər. Ey Cabir! Axirət əbədi dünya, dünya isə keçid yeridir. Lakin dünya əhli bu məsələdən qafilirlər. Möminlər düşüncə, təfəkkür və ibrət əhlidirlər. Qulaqlarına çatan şeylər onları Allahın zikrindən yayındırmır, dünyanın qızıl-gümüşünü (bər-bəzəyini) görmək onları Allahdan qafil etmir. Onlar axirətin savabını dərk edib ona çatırlar.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“İnsan imanın şirinliyini yalnız o zaman dada bilər ki, dünya yeməklərinə etinasız yanaşsın.”**²

Deməli, təkamül yolçusu bu əlaqə və bağlılıqları öz qəlbindən çıxarmalıdır ki, yüksək mənəvi, ilahi məqamlara doğru hərəkət etmək onun üçün müyəssər olsun. Dünya işlərinin fikrini qəlbindən çıxarsın ki, onun yerinə Allahın zikri keçsin.

Qeyd olunmalıdır ki, hədislərdə məzəmmət olunan şey dünyəvi işlərin özləri yox, onlara qəlbən bağlılıq və ona məftun olmaqdır. Təkamül yolçusu sair insanlar kimi, öz həyatını davam etdirmək üçün yeməyə, geyməyə, məskənə, həyat yoldaşına ehtiyacı var və bu kimi ehtiyacları o, hökmən təmin etməlidir.

Nəslin davam etməsi üçün insan evlənməlidir, cəmiyyətin həyatını idarə etmək üçün müəyyən ictimai məsuliyyətləri qəbul etməlidir. Məhz buna görə də müqəddəs islam şəriətində bunların heç biri məzəmmət olunmamışdır, əksinə, onların hər biri qürbət qəsdilə yerinə yetirilərsə, ibadət hesab olunur və insanı Allah dərğahına yaxınlaşdırır. Bunların özləri insanın mənəvi yüksəlişinə maneə, Allahın zikrindən qafilliyə səbəb olmaz. Maneə bu kimi dünyəvi işlərə bağlılıq və məftun olmaqdır. Əgər bu işlər həyatda əsas məqsədə çevrilsə, insanın bütün fikrini-zikrini özünə məşğul etsə, onda bunun ardınca Allahdan qafil olmaq gəlir. Pulpərəstlik, qadın və vəzifə düşkünlüyü, məqampərəstlik, elmpərəstlik məzəmmət olunur və insanı Allah dərğahına seyr etməkdən saxlayır, amma pul, məqam, elm özü isə öz-özlüyündə belə deyildir.

¹ “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.36

² “Biharul-ənvar”, 73-cü cild, səh.49

Məgər Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əmirəl-möminin (ə), İmam Səccad (ə) və sair imamlar (ə) çalışıb fəaliyyət etmir və ilahi nemətlərdən bəhrələnmirdilərmisi? Bu da islamın ən böyük məziyyətlərindən biridir ki, həm dünya, həm də axirət işləri üçün müəyyən hədd-hüdd təyin etmişdir.

ÜÇÜNCÜ MANEƏ

HƏVAYİ-NƏFSƏ TABE OLMAQ

Üçüncü maneə nəfsani meyllərə (həvayi-nəfsə) tabe olmaqdır. Nəfsani istəklər qatı tüstü kimi qəlb evini qaraldır. Belə bir qəlb ilahi nuraniyyəti qəbul etməyə ləyaqəti çatmır. Həva-həvəslər daimi olaraq qəlbi o tərəfə bu tərəfə sürükləyir, onun rahat və asudə olmasına, Allahla xəlvət etməsinə, Onunla ünsiyyət yaratmasına imkan vermir. Gecə-gündüz nəfsani istəklərini təmin etməyə çalışır. Belə bir şəxs nə vaxt dünyadan hicrət edərək Müqəddəs Dərgaha yaxınlaşa bilər?!

Mütəal Allah Qurani-Kərimdə buyurur: **“Həvayi-nəfsə itaət etmə, çünki o, səni Allah yolundan saxlayar.”**¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Camaatın ən şücaətli odur ki, öz həvayi-nəfsinə qələbə çalsın.”**²

DÖRDÜNCÜ MANEƏ

ÇOX YEMƏK

Allahı daim yad və zikir etməyin maneələrindən biri də çox yemək, və qarınqululuqdur. Daim yaxşı və ləzzətli yeməklər hazırlayıb qarını müxtəlif yeməklərlə doldurmaq istəyən bir şəxs Allahla necə xəlvət edib Onunla ünsiyyət yaradıb raz-niyaz edə bilər?! İnsan dolu qarınla ibadət və dua halını necə əldə edə bilər?! Ləzzəti yalnız yemək-içməkdə görə bir şəxs Allahla münacatın ləzzətini nə vaxt dada bilər?! Buna görə də islamda çox yemək, qarınqululuq məzəmmət olunmuşdur.

İmam Cəfər Sadiq (ə) Əbu Bəsirə buyurdu: **“Qarın çox yemək nəticəsində tüğyan edir. Bəndənin Allaha ən yaxın olduğu vaxt qarınının boş olduğu, ən uzaq vaxtı da qarınının dolu olduğu**

¹ “Sad” surəsi, ayə:26

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.76

vaxtdır.”¹

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Mütəal Allah qarınqululuğu məzəmmət etmişdir.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Qarınqululuq etməyin, çünki o, sizin qəlbinizdəki mərifət nurunu söndürər.”**³

İmam Cəfər Sadiq (ə) bir hədisdə buyurur: **“Mömin şəxsin qəlbi üçün çox yeməkdən də ziyanlı bir şey yoxdur. Çox yemək qəlbin qəsavətli olmasına, şəhvətin təhrik olunmasına səbəb olur. Aclıq möminin yeməyi, ruhunun qidası, qəlbinin təamı və bədəninin sağlamlığıdır.”**⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Allah bir bəndənin məsləhətini istədikdə ona az danışmağı, az yeməyi, az yatmağı ilham edər.”**⁵

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) yenə buyurur: **“Aclıq-nəfsin (istəklərinin) nəzarət altına alınmasına və adətlərin pozulmasına ən yaxşı köməkdir.”**⁶

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalibdən (ə) rəvayət olunur ki, Mütəal Allah me”rac gecəsi Peyğəmbərə (s.ə.v.v) buyurdu: **“Ey Məhəmməd! Kaş, aclığın, sükutun və xəlvət yerdə olmağın şirinliyini, onların əsərlərini dadaydın!”** Rəsuli-Əkrəm (s.ə.v.v) ərz etdi: **“Pərvərdigara! Aclığın faydası nədir?”** Mütəal Allah buyurdu: **“Hikmət, qəlbin hifz olunması, Mənə yaxınlıq, daimi hüzn, az xərc etmək, haqq danışmaq, çətinlikdə, yoxsa rifahda olmasının heç bir fərqi olmaması.”**

Bəli, Allah yolunun yolçusu sair insanlar kimi yaşayıb həyatını davam etdirmək və ibadətə qüvvə almaq üçün qidaya ehtiyac duyur. Amma o, bədəninin ehtiyaclarını təmin edəcək miqdarda yemək yeməli, qarınqululuqdan ciddi şəkildə uzaq olmalıdır. Çünki həddindən artıq çox yemək və qarınqululuq halsızlığa, ibadətə rəğbətsizliyə, qəlbin qəsavət bağlamasına və Allahdan qafil olmağa səbəb olur. Bunun əksinə olaraq az yemək və aclıq insanın yüngül olmasına, ibadət etmək və Allaha diqqət yetirməkdə hazırlığına

¹ “Vəsailuş-şiə”, 16-cı cild, səh.405

² “Vəsailuş-şiə”, 16-cı cild, səh.407

³ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.81

⁴ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.80

⁵ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.81

⁶ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.81

səbəb olur və bu məsələ də tamamilə müşahidə olunur. İnsan ac olan halda ruhi səfaya, nuraniyyətə, xoşluğa malik olur ki, dolu qarınla heç vaxt belə vəziyyətlərə malik olmur. Deməli, təkamül yolçusu bədənin ehtiyacı qədər yeməli, xüsusilə zikr, dua və ibadət hallarında ac olmalıdır.

BEŞİNCİ MANEƏ

ZƏRURİ OLMAYAN SÖZLƏR DANIŞMAQ

İnsanı Allah dərgahına yaxınlaşmaqdan saxlayan, hüzzuri-qəlb yaranmasına mane olan səbəblərdən biri də faydasız, zəruri olmayan sözlər danışmaqdır.¹

Mütəal Allah insana nitq qüvvəsi vermişdir ki, öz ehtiyaclarını aradan qaldırsın. Əgər ehtiyac qədərində danışarsa, bu böyük nemətdən düzgün istifadə etmiş olur. Amma əbəs, zəruri olmayan işlərə sərf edərsə, Allahın bu böyük nemətini zay etmiş olur. Bundan əlavə, çox danışmaq, hətərən-pətərən sözlər demək insanın fikrini pərakəndə və pərişan edir, nəticədə, Mütəal Allaha diqqət yetirib hüzzuri-qəlb tapa bilmir. Məhz buna görə də çox və faydasız sözlər danışmaq hədislərdə məzəmmət olunmuşdur. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Çox danışmaqdan çəkinin, yalnız Allah zikrindən başqa. Çünki çox danışmaq – Allah zikrindən başqa – qəlbin qəsavətli olmasına (bərkiməsinə) səbəb olur. Allahdan ən çox uzaq olan insanlar qəlbi qara olanlardır.”**²

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Dilini saxla və sözlərini say ki, xeyir deməkdən başqa bir sözün olmasın.”**³

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Danışiq üç cürdür: Faydalı danışiq, sağlam danışiq və faydasız danışiq. Faydalı danışiq Allah zikrindən ibarətdir. Sağlam danışiq Allah tərəfindən sevilən danışiqdır. Faydasız danışiq isə camaat barəsində deyilən əbəs (lazımsız) sözlərdir.”**⁴

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) yenə buyurur: **“Dilini saxla. Çünki bu, nəfsin üçün ən yaxşı hədiyyədir. (Sonra buyurdu:) İnsan**

¹ “Müstədrəkul-vəsail”, 3-cü cild, səh.82

² “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.281

³ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.281

⁴ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.289

yalnız dilini saxlamaqla imanın həqiqətinə nail olar.”¹

İmam Riza (ə) buyurur: **“Üç şey dərrakə və düşüncənin nişanələrindəndir: Səbirli olmaq, elm, sükut. Sükut hikmət qapılarından olan bir qapıdır. Sükut məhəbbətə səbəb olur və hər bir xeyrə yol göstərir.”**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Əql kamil olduqca söz (danışiq) azalar.”²**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Heç bir ibadət sükutdan və Allah evinə (həccə) piyada getməkdən fəzilətli deyildir.”³**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Əbuzərə buyurdu: **“Sənə uzun müddətli sükutu tövsiyə edirəm, çünki bu vasitə ilə şeytan səndən uzaqlaşar. Sükut dini qorumaq üçün yaxşı bir köməkdir.”⁴**

Bir sözlə, Allah dərgahına doğru seyr etmək istəyən şəxsə vacibdir ki, öz dilini tamamilə nəzarət altına alsın və ölçülüb-biçilmiş söz danışsın, çox danışmaqdan ciddi şəkildə uzaq olsun, dünyəvi işlər bərsində onun həyatı üçün zəruri olan miqdarda danışsın. Bunun əvəzində dilini zikr, elmi və faydalı mətləblərə, ictimai məsələlərə məşğul etsin.

Böyük ustadımız rəbbani arif əllamə Seyyid Məhəmməd Hüseyn Təbatəbai (rəhmətullahi əleyh) buyururdu: «Mən sükutdan çox dəyərli nəticələr müşahidə etdim. Qırx gecə-gündüz sükut edin, zəruri olan işlərdən başqa bir şey danışmayın, fikr (təfəkkür) və zikrə məşğul olun ki, sizin üçün qəlbi səfa və nuranilik hasil olsun.»

ALTINCI MANEƏ

ÖZÜNÜ SEVMƏK

Təkamül yolçusu bütün bu maneələri aradan qaldırıdıqdan, bütün mərhələləri qət etdikdən sonra daha böyük bir maneə ilə qarşılaşır ki, o da özünü sevməkdir. O, məhz bu zaman anlayır ki, onun bütün əməlləri, hərəkətləri, hətta ibadətləri belə, özünü sevməkdən qaynaqlanır. İbadət, riyazət, zikr, dua, namaz və oruc öz nəfsinin

¹ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.298

² “Biharul-ənvar”, 71- ci cild, səh.290

³ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.278

⁴ “Biharul-ənvar”, 71-ci cild, səh.279

kamala yetirməsi, axirət mükafatını alması üçündür ki, bu da onun nəfsinə qayıdacaqdır. Belə ibadətlər, insanı behiştə və axirət savabına çatdırmasına baxmayaraq, gözəl məqam olan zikr, şühud və liqa məqamına yüksəltməyəcəkdir. İnsan zat məqamından, nəfsi sevmək mərhələsindən çıxmayınca Mütəal Allahın misilsiz camalını müşahidə etməyəcək. O, bütün hicabları, hətta nəfsin hicablarını yırtmayınca, İlahi nurların onun qəlbinə saçmasına ləyaqət tapmayacaqdır.

Deməli, Bu yolun yolçularına zəruridir ki, cihad və riyazətlə özlərini zatını sevmək hüdudlarından çıxarsınlar, özünü sevməyi Allahı sevməyə çevirsinlər, bütün işlərini yalnız Allahın razılığı üçün yerinə yetirsinlər. Yemək yeməsi yalnız Allaha yetişmək üçün olsun, ibadət etməsi Allahı ibadət və pərəstişə layiq gördüyü üçün olsun. Belə bir insan nə dünyanı istəyir, nə də axirəti. Əksinə, yalnız Allahın Özünü istəyir. Hətta şühud, kəşf və kəraməti də istəmir. Həqiqi mə”buddan başqa heç bir şeyi nəzərində canlandırmır. Əgər son dərəcə çətin olan bu mərhələdən də keçsə, tövhid meydanına qədəm qoyaraq, çox dəyərli liqa, şühud mərtəbəsinə yüksələ və **“fi məq”ədi sidqin ində Məlikin muqtədir”**¹ dərgahına yüksələ bilər.

YEDDİNCİ MANEƏ

İRADƏNİN ZƏİFLİYİ

Bu yolun bəlkə də ən mühüm maneələrindən biri iradənin zəifliyi, qəti qərara gəlməyə dair qüdrətin olmamasıdır. Bu maneə insanı ilk əvvəldən əməldən saxlayır. Şeytan və nəfsi-əmmarə ilk əvvəldə riyazət, seyri-süluk (kamal yolunu qət etmə) kimi məsələləri kiçik, əhəmiyyətsiz və qeyri-zəruri məsələlər kimi qələmə verir və çalışır ki, insanı hüzeni-qəlb olmadan, sadəcə zahiri vəzifələri yerinə yetirməklə, qane etsin. O deyir: «Sənin bu vəzifə və ibadətləri yerinə yetirməkdən başqa vəzifən yoxdur, hüzeni-qəlblə, diqqət və zikrlə nə işin var?!» Bəzən bu fikirlərə düşsə də belə yüzlərlə hiylə və məkrə onun iradəsini zəiflədir. Bəzən, bu mövzunu o qədər çətin nəzərə çarpdırır ki, tamamilə məyus olur.

Lakin mürid bir insan şeytanın vəsvəsələrinin və nəfsi-

¹ Qəmər surəsi, ayə 55.

əmmarənin istəklərinin qarşısında sinə gərməli, Quran ayələrinə, Əhli-beyt (ə) hədislərinə, mərifət və əxlaq kitablarına müraciət etməklə seyri-sülukun, hüzzuri-qəlbi əldə etməyin, zikr və şühudun dəyərinə vaqif olur. Bunların dəyərinə agah olduğdan, özünün əbədi səadətini onda gördükdən sonra tam ciddiyyətlə əməl məqamına gəlir. Özündə ümitsizliyə əsla yol vermir, öz nəfsinə xitab edərək deyir: «Bu yol çətin olsa da, mənim gələcək səadətim ona bağlıdır, əmələ başlamalıyam, çünki, Allah-Təala buyurur: **“O kəslər ki, Bizim yolumuzda cihad edərlər, onları Öz yolumuza hidayət edərik.”**»¹

Bizim ruhi-mə”nəvi təkamül və Allah dərğahına yaxınlaşmağımızın ilk vasitəsi olan Allah zikri ilə əlaqədar söhbətimiz sona çatdı. Buna görə də əziz oxuculardan üzr istəyirik.

İKİNCİ VASİTƏ

ƏXLAQİ KEYFİYYƏTLƏRİN VƏ İNSANİ SƏCİYYƏLƏRİN ÇİÇƏKLƏNDİRİLMƏSİ

Nəfsin tərbiyə olunub təkmilləşdirilməsi, seyri-süluk və Allah dərğahına yaxınlaşmağın yollarından biri də insanın özündə əxlaqı keyfiyyətləri və insani səciyyələri çiçəkləndirməsidir ki, bunların da kökü insanda qoyulmuşdur. Gözəl əxlaq insanın mələkəti ruhi ilə tam münasib və uyğun olan dəyərlərdən ibarətdir. Onların tərbiyələndirilməsi, pərvəriş edilməsi ilə insanın insaniyyəti daha kamilləşir və nəhayət Allah dərğahına yaxın bir məqama çatır. Mütəal Allahın müqəddəs Zatı bütün kamalların mənşəyidir. İnsan yüksək aləmdən gəldiyindən pak və aludə olmamış fitrəti ilə yuxarı aləmlə münasib olan insani kamalları tanıyır və təbiidir ki, onlara meyl göstərir. Buna görə də bütün dövrlərdə olan insanlar yaxşı əxlaqın o cümlədən ədalət, fədakarlıq, düzlük, əmanətdarlıq, yaxşılıq, şücaət, səbr, dözümlülük, elm, xeyirxahlıq, məhrumları müdafiə etmək, nemətlər qarşısında şükr etmək, səxavətli olmaq, əhdə vəfəli qalmaq, Allaha təvəkkül etmək, təvazökarlıq etmək, əfv edib güzəştə getmək, mülayim rəftar etmək, insanlara xidmət etmək və s. kimi xüsusiyyətlərin gözəlliyini dərk etmişlər.

Allah Quranda buyurur: **“And olsun nəfsə və onu yaradana,**

¹ “Ənkəbut” surəsi, ayə:69

günah və savab işləri ona ilham edib öyrədənə ki, həqiqətən öz nəfsini aludəliklərdən paklayan kəslər nicat tapar, onu xarab edənlər isə ziyankar olar.”

Əxlaqi işlər təkrar olunduğu zaman nəfsə nüfuz edir və vərdiş halına çevrilərək insan vücudunun bir hissəsinə çevrilir. O, insan ruhunun quruculuğunda, necə olmasında, hətta nə olmasında belə təsir göstərir. Məhz buna görə də islam dini əxlaqi məsələlərə xüsusi diqqət yetirmişdir. Əxlaq məsələləri islam dininin böyük bir qismini təşkil edir. Əxlaq barəsində yüzrlərlə, minlərlə ayə və hədis deyilmişdir. Quran ayələrinin əksəriyyəti əxlaqi göstərişlərdir. Hətta, Quranda qeyd olunan hadisələrin və hekayələrin əksəriyyəti əxlaqi səciyyəyə malikdir. Belə ki, Quranı əxlaqi bir kitab kimi də nəzərdən keçirmək olar.

Ümumiyyətlə, böyük ilahi peyğəmbərlərin əsas hədəflərindən biri insan nəfslərinin və ruhlarının paklaşdırılması, onlarda gözəl əxlaqi keyfiyyətlərin çiçəkləndirilməsidir. İslam Peyğəmbəri (s.ə.v.v) də öz be”sətinin əsas hədəfini insani kamalların və əxlaqın təkmilləşdirilməsi kimi təqdim edərək buyurur: **“Mən Allah tərəfindən əxlaqi gözəllikləri tamamlamaqdan ötrü göndərilmişəm.”**¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) bütün insanlara xitabən buyurur: **“Sizə gözəl əxlaqi tövsiyə edirəm, çünki Sübhan Allah məni həmin məqsədlə məb”us etmişdir.”**²

O Həzrət (s.ə.v.v) yenə buyurur: **“Qiyamətdə insanların əməl tərəzisində gözəl əxlaqdan da fəzilətli olacaq bir şey qoyulmayacaqdır.”**³

¹ “Müstədrəkul-vəsail”, 2-ci cild, səh.282

² “Biharul-ənvar”, 69-cu cild, səh.375

³ “Kafi”, 2-ci cild, səh.99

ÜÇÜNCÜ VASİTƏ

SALEH ƏMƏL

Qurani-Kərimdən məlum olur ki, imandan sonra saleh əməl nəfsin təkmilləşdirilməsinə, Allah dərghahına yaxınlaşmağa və ali-insani dərəcələrə nail olaraq axirətdə pak-pakizə həyatdan bəhrələnməyə səbəb olur. Quranda buyurulur: **“Hər kəs iman olduğu halda saleh əməl görsə – istər kişi olsun, istərsə də qadın – Biz onu pak-pakizə bir həyatla dirildərik, onlara əməl etdiklərindən daha yaxşı mükafat verərik.”**¹

Bu ayədən məlum olur ki, insan üçün dünya həyatından əlavə, pak-pakizə olan digər bir həyat da vücuda gələ bilər və o da məhz iman və saleh əməlin nəticəsidir. Qurani-Kərimdə buyurulur: **“Hər kəs iman və saleh əməllə Allaha tərəf gedərsə... Məhz onlar çox yüksək dərəcələrə və məqamlara nail olurlar.”**²

Yenə buyurulur: **“Hər kəs Pərvərdigarı ilə görüşə ümid bəsləyirsə, gərək saleh əməllər görsün və Rəbbinə ibadətdə heç bir (şeyi) Ona şərik qərar verməsin.”**³

Yenə buyurulur: **“Hər kəs izzət istəyirsə, (bilməlidir ki,) izzət bütünlükdə Allaha məxsusdur. Pak söz (la ilahə illəllah) Allaha doğru yüksəlir və saleh əməl onu yuxarı aparır.”**⁴

Allah-Təala bu ayədə buyurur ki, bütün izzətlər və qüdrətlər Ona məxsusdur, Onun yanındadır, pak kəlmə, yəni, müvəhhid insanın pak ruhu, pak tövhid əqidəsi Allaha doğru yüksəlir, saleh əməl də onu daha da yüksəldən bir vasitədir.

Saleh əməl pak niyyət və ixtlasla görülərsə ilə iş görənin nəfsində təsir qoyur və onu inkişaf etdirərək təkamülə çatdırır. Qurandan məlum olur ki, axirətin pak-pakizə və gözəl həyatı, Pərvərdigarın dərghahına yaxınlıq və Onunla görüş iman və saleh əmələ bağlıdır. Quranda saleh əməlin üzərində çox təkid olunur və əbədi səadətin və qurtuluşun yeganə vasitəsi saleh əməl hesab edilir. Əməlin saleh olmasının yeganə meyarı onun şəriətlə və vəhylə müvafiq, uyğun

¹ “Nəhl” surəsi, ayə:97

² “Taha” surəsi, ayə:75

³ “Kəhf” surəsi, ayə:110

⁴ “Fətir” surəsi, ayə:10

olmasıdır. Bütün dünyanı yaradan Allah insanın bütün ruhi xüsusiyyətlərini bildiyindən, onun səadət və təkamül yolunu da bilir. O, bu yolları vəhy vasitəsilə Peyğəmbərə (s.ə.v.v) öyrədir ki, insanlara çatdırsın, insanlar da bu yollardan istifadə etsinlər. Allah-Təala Quranda buyurur: **“Ey iman gətirənlər, Allah və Onun Rəsulu sizi sizə həyat bağışlayacaq bir şeyə dəvət etdikləri zaman onu qəbul edin.”**¹

Saleh əməl müqəddəs şəriətdə vacib və ya müstəhəb əməl kimi təqdim edilir. Təkamül yolçusu da onları yerinə yetirməklə bu mərhələləri keçməli, Allah dərğahına yaxınlaşmalıdır. Yol yalnız budur, hər kəs bundan başqasını seçsə, azğınlıqdadır və o, heç vaxt həqiqi məqsədə çatmaz. Təkamül yolçusu Allahın əmr və fərmanlarına qeydsiz-şərtsiz və tam mənada müti olmalı, seyri-süluk üçün şəriətin göstərdiyi yoldan başqa bir yolu keçməməli, şəriətdə heç bir mənbəyi, əsası olmayan zikrləri deməkdən və hərəkətləri yerinə yetirməkdən ciddi şəkildə uzaq olmalıdır. Çünki, bunlar təkamül yolçusunu nəinki məqsədə çatdırmır, hətta, onu məqsəddən tamamilə uzaqlaşdırır. Çünki şəriətdən kənara çıxmaq bidət və günah sayılır.

Təkamül yolçusu ilk mərhələdə ciddiyyətlə çalışmalı, vacibləri və s. dini göstərişləri düzgün şəkildə və şəriətdə mövcud olan qanunlar çərçivəsində yerinə yetirməlidir. Çünki vacib əməlləri tərک etməklə, hətta müstəhəbləri yerinə yetirsə, zikrləri deməklə ciddi fəaliyyət göstərsə belə, yüksək ali məqamlara çata bilməz.

İkinci mərhələdə müstəhəblərə və zikrlərə növbə çatır. Təkamül yolçusu bu mərtəbədə özünün ruhi qüdrət və istedadına uyğun olaraq müstəhəb işləri görməlidir. Bu zaman nə qədər çox çalışarsa, bir o qədər də ali məqamlara çata bilər. Müstəhəblərin hamısı fəzilət baxımından bir səviyyədə deyildirlər. Onların bəziləri digərlərindən daha üstün olub, insanı Allah dərğahına daha artıq yaxınlaşdırır bilər. Dua və hədis kitablarında bunlara işarə edilmişdir.

Təkamül yolçusu namazları, duaları, zikrləri bu kitablardan seçib onların yerinə yetirilməsinə davamiyyət göstərə bilər. Onları nə qədər çox və daha yaxşı yerinə yetirsə, onun qəlbinə bir o qədər

¹ “Ənfal” surəsi, ayə:24

çox səfa və nuraniyyət gələr, daha yüksək mərtəbə və məqamlara yüksələr.

Biz saleh əməllərdən bəzilərini burada qeyd edir, qalanlarını isə sair kitablara həvalə edirik. Lakin əvvəlcə qeyd etməliyik ki, vacibətlər, nafilələr, zikrlər və dualar o zaman saleh əməl sayılar və insanı Allaha yaxınlaşdırar ki, tam ixlas (xalis niyyət) üzündən yerinə yetirilmiş olsun. Əməlin saleh olması və insanı Allah dərəcəsinə yaxınlaşdırması iş görənin ixlasının miqdarına bağlıdır. Buna görə də əvvəlcə ixlas barəsində söhbət edib sonra isə saleh əməllərdən bəzilərini qeyd edirik.

İXLAS

İxlas məqamı təkamülün və seyri-süluk mərhələlərinin ən yüksək mərhələsidir. İxlas nəticəsində qəlb ilahi nurların saçmasının mərkəzinə çevrilir. Qəlbə hikmət və elm çeşməsi qaynamağa başlayır. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər hansı bir bəndə qırx gün bütün əməllərini Allah üçün xalis edərsə, hikmət çeşmələri onun qəlbindən dilinə axar.”**¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Haradadır əməllərini Allah üçün xalis edənlər, qəlblərini Allahın diqqət mərkəzinə çevirmək istəyərək pak edənlər?!”**²

Fatimeyi Zəhra (ə.s) buyurur: **“Hər kəs Allaha tərəf ibadətini ən xalisini göndərsə, Allah da ən yaxşı məsləhəti onun üçün nazil edər.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Bəndələrin pak qəlbləri Sübhan Allahın nəzər etdiyi yerlərdir. Hər kəs öz qəlbini paklaşdırsa, Allahın nəzər yetirdiyi yerə çevrilər.”**⁴

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) Cəbrəildən, o da Mütəal Allahdan nəql edir: **“İxlas Mənim sirlərimdən olan bir sirdir ki, sevdiyim bəndənin qəlbində əmanət qoyaram.”**⁵

İxlasın müəyyən mərtəbə və dərəcələri vardır. Onun ən aşağı dərəcəsi budur ki, insan bütün ibadətlərini şirkdən, riyadan, özünü göstərməkdən xalis etsin və onları yalnız Allah üçün yerinə

¹ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.242

² “Ğurərul-hikəm”, səh.157

³ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.249

⁴ “Ğurərul-hikəm”, səh.538

⁵ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.249

yetirsin. İxlasın bu miqdarı ibadətın düzgün olması şərtidir və bu olmazsa, Allah dərgahına yaxınlıq hasil olmaz. Əməlin dəyəri niyyətin paklığına, şirk və riyadan xalis olmağına bağlıdır.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Allah sizin surət və əməllərinizə baxmır, O sizin qəblələrinizə baxır.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: «Mütəal Allah buyurur: **“Mən ən yaxşı şərikəm. Hər kəs əməldə başqasını Mənə şərik qərar verərsə, hamısını şərikimə həvalə edərəm. Mən yalnız xalis əməli qəbul edərəm.”**

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Allah-Təala qiyamətdə insanları niyyətləri əsasında məşhur edəcəkdir.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyəbnə Əbitalib (ə) buyurur: **“Xoş olsun o kəsin halına ki, ibadət və duasını yalnız Allah üçün yerinə yetirsin, qəlbini gözü sataşan şeylərlə məşğul etməsin, qulağına çatan şeylər vasitəsilə Allahın zikrini unutmasın, başqasına verilən şeylər səbəbi ilə qəmgin olmasın.”**⁴

Yenə buyurur: **“Əməldə ixlas adət əlamətlərindəndir.”**⁵

O ibadət Allah tərəfindən qəbul edilir və insanın Allah dərgahına yaxınlaşmasına, kamala yetməsinə səbəb olur ki, hər növ riyadan, özünü istəməkdən, özünü göstərməkdən pak olsun, yalnız və yalnız Allah üçün yerinə yetirilsin. Əməlin qəbul olunması və dəyərinin meyarı ixlasdır. İxlas nə qədər çox olarsa, əməl də bir o qədər kamil və dəyərlili olacaqdır. İbadət edənlər bir neçə qrupdur:

1.Allah əzabından, cəhənnəm odundan qorxduqları üçün Allaha ibadət edənlər.

2.Allah nemətlərinə, axirət savabına nail olmaq üçün Allahın əmr və nəhyələrinə itaət edənlər. Bu kimi məqsədlər əməlin düzgünlüyünə zərər vurmur. Bu kimi şəxslərin əməlləri düzgündür və savaba da səbəb olur. Çünki Quranda və hədislərdə camaatın düz yola hidayət edilməsi üçün əsas etibarlı ilə bu iki üslubdan istifadə edilmişdir. Bundan əlavə, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və imamlar (ə), eləcə də Allah övliyalrı da Allahın əzabından qorxur, dəhşət hissi keçirir, Allahın behişt və nemətlərinə ümidvar olurlar.

¹ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.248

² “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.243

³ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.209

⁴ “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.229

⁵ “Gurərul-hikəm”, səh.43

3.Allahın əta etdiyi nemətlərin şükrünü yerinə yetirmək üçün Ona pərəstiş edən kəslər. Belə məqsədin də əməllərin qəbul olma şərti olan ixlasla ziddiyyəti yoxdur. Buna görə də hədislərdə camaatın itaətə təşviq olunması üçün Allahın nemətləri xatırladılır ki, onların xatirinə Allahın əmrlərinə itaət etsinlər. Hətta Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və imamların (ə) özləri də bəzən ibadətdə ciddiyyət göstərmələrini belə izah edirdilər: **“Əfəla və əkunu əbdən şəkura – mən Allahın şükr edən bəndəsi olmamalıyammi?!”**

Bu üç qrupun əməllərinin qəbul olunmasına baxmayaraq, üçüncü dəstənin əməli daha artıq imtiyaza, dəyəərə malikdir. Çünki onda daha artıq ixlas vardır.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Allaha ibadət edənlər üç dəstədir: Onlardan bir dəstəsi axirət savablarına çatmaq üçün Allaha ibadət edirlər. Bu «ticarətçilərin» ibadətidir. İkinci dəstə Allahın əzabından qorxduqları üçün ibadət edirlər. Bu, qulların itaətinə oxşayır. Üçüncü dəstə Allah nemətlərinə şükr etmək üçün ibadət edirlər. Bu da azad insanların ibadətidir.”**¹

4.Öz nəfslərini təkmilləşdirmək, ruhlarına pərvəriş etmək üçün ibadət edənlər. Belə bir məqsəd də əməlin səhihliyinin şərti olan ixlasla zərər yetirmir.

5.Allahı yaxşı tanıdıqlarına, Onu bütün kamal və xeyirlərin mənbəyi bildiklərinə görə Ona pərəstiş edən seçilmiş və məxsus bəndələri. Onlar Allahın sonsuz qüdrət və əzəmətinə diqqət yetirdiklərindən, Ondan başqa təsiredici bir varlığı tanımadıqlarından yalnız Onu pərəstişə layiq görür və buna görə də Allahı sevir, Onun əzəmət və qüdrəti qarşısında xuzu və xüshu edirlər. Bu ixlasın ən yüksək mərhələsidir.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“İbadət edənlər üç dəstədir: Onlardan biri Allahdan savab almaq üçün ibadət edirlər. Bu, hərislərin ibadətidir ki, onların əsas məqsədi tamaha görədir. İkinci dəstə cəhənnəm əzabından qorxduqlarına görə ibadət edirlər. Bu, qulların ibadətidir. Onların qorxuları ibadətə səbəb olmuşdur. Lakin mən Allahı sevdiyimə görə Ona ibadət və pərəstiş edirəm. Bu da böyük, alicənab şəxsiyyətlərin**

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.196

ibadətidir, onların məqsədləri də xatircəmlkdir. Mütəal Allah buyurur: “Onlar qiyamət gününün qorxusundan amandadırlar.” Yenə buyurur: “De, əgər Allahı sevirsinizsə, Mənə itaət edin ki, Allah da sizi sevsin və günahlarınızı bağışlasın.” Hər kəs Allahı sevsə, Allah da onu sevər və o, əmin-amanlıqda olanlardan olar.”¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) deyir: “Pərvərdigara! Mən cəhənnəm odundan qorxduğuma, yaxud behiştə tamah salduğuma görə Sənə ibadət etmirəm. Əksinə, Səni ibadətə layiq gördüyümə görə Sənə ibadət edirəm.”²

Qeyd olunan dəstələrin hamısı ixlaslıdır, əməlləri Allah tərəfindən qəbul olunur, lakin ixlas baxımından eyni bir mərtəbədə deyillər. Onun nisbətən kamili və daha kamili vardır. Beşinci qismdən olan insanlar ixlasın ən yüksək mərtəbəsindədir. Bunu da qeyd etmək lazımdır ki, ali mərtəbələrə malik olanlar aşağıdakı mərtəbələri əldən vermir, onlar ali, yüksək mərtəbələrə malik olmaqdan əlavə, aşağıdakılara da malikdirlər. Siddiqlər və Allahın müxlis bəndələri həm Allahdan qorxur, həm də Onun lütf və kərəminə ümid bəsləyirlər, nemətləri qarşısında şükr edir, mənəvi qürb məqamını da istəyirlər. Lakin, onların ibadət etməkdə məqsədləri yalnız bu deyil. Onlar Allahı daha yaxşı tanıdıqlarından Ona ibadət və itaət edirlər. Bu seçilmiş ilahi şəxsiyyətlər ali məqamlara çatmaqlarına baxmayaraq, aşağıdakı məqamları da əldən verməmişlər. Çünki, təkamül yolunda hərəkət edən bir insan ali məqama çatanda aşağıdakı məqamlara da malik olmalıdır.

Bura qədər deyilənlər ibadətdəki ixlasla əlaqədar idi. Lakin, ixlas ibadətdə olan ixlasla bitmir. Təkamül yolçusu təcrici olaraq elə bir mərhələyə çatır ki, özünü və qəlbini Allah üçün xalis edir, Allahdan qeyrilərinin hamısını qəlb evindən çıxarır. Belə ki, bütün əməlləri, hərəkətləri, fikirləri belə, yalnız Allaha aid olur, Allahın razılığından başqa heç bir iş görmür, Allahdan başqa heç kimdən qorxmur, Ondən başqa heç kəsə etimad etmir. Onun dostluğu yalnız Allah xatirədir, düşmənçiliyi də yalnız Allaha görədir. Bu, ixlasın ən yüksək mərtəbəsidir.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Xoş o**

¹ “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.197

² “Biharul-ənvar”, 70-ci cild, səh.197

kəslərin halına ki, əməlini, elmini, məhəbbətini, düşmənciliyini, almasını, tərک etməsini, kəlamını və sükutunu yalnız Allah üçün xalis edib.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər kəsin məhəbbəti, ədavəti, yaxşılığı. Allah üçün olsa, imanı kamil olan şəxslərdəndir.”**

Yenə buyurur: **“Allahın Öz bəndəsinə əta etdiyi şeylərin içində bundan əzəmətlisi yoxdur ki, onun qəlbində Allahdan başqa bir kəs olmasın.”²**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Hardadır Allaha bağışlanan və Ona itaətlə bağlanan qəlblər?”³**

Təkamül yolçusu bu məqama çatan zaman Mütəal Allah onu Özü üçün xalisləşdirir, Özünün köməkliyi, qəlbinə verdiyi nuraniyyəət vasitəsi ilə onu günahdan, azğınçılıqdan saxlayır. Belə bəndə müxləs adı ilə tanınır. Müxləslər Allahın seçilmiş bəndələrindəndir.

Qurani-Kərimdə buyurulur: **“Biz onları, axirəti yad etdikləri üçün xalisləşdirdik.”⁴**

Həzrət Musa (ə) barəsində buyurulur: **“Həqiqətən o, xalis olunmuş, rəsul və peyğəmbər idi.”⁵**

Allahın müxləs bəndələri elə məqamlara çatırlar ki, artıq şeytan onları azdırmaqdan məyus olur. Qurani-Kərim şeytanın dilindən belə nəql edir ki, o, Mütəal Allaha dedi: **“Sənin izzətinə and olsun ki, bütün adəm övladlarını aldadacağam, azğınlığa salacağam. Təkcə sənin müxləs bəndələrindən başqa, mənim onların üzərində (onları azdırmaq) payım yoxdur.”⁶**

Sonda qeyd etməliyik ki, belə görkəmli və layiqli məqamlara çatmaq çox da asan deyildir. Bu, nəfsin bütün aludəliklərdən təmizlənməsinə, ibadətdə ciddi səyə bağlıdır. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“İxlas ibadətin səmərəsidir.”⁷**

Hədəislərdə də qeyd olunduğu kimi, ibadətə, zikrə məşğul olmaq və onları qırx gün müddətində davam etdirmək insana batini səfa və

¹ “Gurərul-hikəm”, səh.462

² “Biharul-ənvər”, 70-ci cild, səh.248

³ “Gurərul-hikəm”, səh.172

⁴ “Sad” surəsi, ayə:46

⁵ “Məryəm” surəsi, ayə:51

⁶ “Səffat” surəsi, ayə:83

⁷ “Gurərul-hikəm”, səh.17

nuraniyyət gətirir, onun iqlas məqamına çatmasında çox faydalı olur. Lakin, bu iş bir dəfəyə deyil, tədricən və müəyyən mərhələlərin ötüb keçilməsi ilə mümkün olur.

SALEH ƏMƏLLƏRDƏN BƏZİLƏRİ

Əvvəldə qeyd olunduğu kimi, insanı təkamülə yetirib, Allah dərğahına yüksəldən yeganə yol vəhyə, başqa sözlə peyğəmbərlərin (ə) vasitəsilə şəri qanun halına salınan və özlərinin də keçdiyi vəhy yoluna tabe olmalıdır. Bu da fərizələr (vacib əməllər) və nafilələr (müstəhəb əməllər) adı ilə tanınmışdır. Saleh əməl də məhz budur. Saleh əməl yəni, müqəddəs islam şəriətində gələn, Quranda, hədis və dua kitablarında qeydə alınan vacib və müstəhəb əməllər. Siz həmin yolu keçməkdə onlardan istifadə edə bilərsiniz. Biz onların bəzilərini burada qeyd edirik:

1. VACİB NAMAZLAR

Namaz insanın mənəvi seyri-süluku, yüksəlişi və Allah dərğahına yaxınlaşmasında ən yaxşı amildir. İmam Riza (ə) buyurur: **“Namaz hər pərhişkar və təqvalı insanın Allah dərğahına yaxınlaşma vasitəsidir.”**

Müaviyə ibni Vəhəb İmam Cəfər Sadiqdən (ə) soruşdu: **“Bəndələri Allah dərğahına yaxınlaşdıran və Allah tərəfindən sevilən əməllərin ən yaxşısı hansıdır?”**

İmam (ə) buyurdu: **Allahı tanıdıqdan sonra namazdan yaxşı bir şey tanımıram. Görmədinmi ki, Allahın saleh bəndəsi Həzrət İsa (ə) belə buyurur: “Allah mənə, diri olduğum vaxta qədər namaza və zəkata tövsiyə etdi.”¹**

İmam Cəfər Sadiq (ə) yenə buyurur: **“Allah yanında ən sevimli əməl namazdır. Namaz peyğəmbərlərin son vəsiyyətidir. Nə yaxşı olar ki, insan qüsul etsin, yaxud kamil dəstəməz alsın, sonra bir kəsin görmədiyi bir guşəyə getsin, rüku və səcdələrinə nəzarət (diqqət) etsin. Bəndə səcdəyə gedib səcdəsini uzadan zaman şeytan fəryad edərək deyir: “Vay olsun mənə! Bu bəndə Allaha itaət etdi, mən isə Ona qarşı çıxdım. O, səcdə etdi, mən isə imtina etdim!”²**

İmam Riza (ə) buyurur: **“Bəndənin Allaha ən çox yaxın olduğu zaman səcdə halında olan vaxtıdır. Çünki Mütəal Allah**

¹ “Kaffi”, 3-cü cild, səh.264

² “Kaffi”, 3-cü cild, səh.264

buyurur: «Vəscud vəqtərib.» Yəni, səcdə et və (ilahi dərgaha) yaxınlaş.»¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “İnsan namaza dayanan vaxt Allahın rəhməti asimandan ona nazil olur, mələklər onu (hər tərəfdən) əhatəyə alır və bir mələk belə deyir: «Əgər namaz qılan bu şəxs namazın dəyərini bilsəydi, heç vaxt namaz halından çıxmazdı.»²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Mömin bəndə namaza başlayıb onu qurtarana qədər Allah ona nəzər edir, Allahın rəhməti asimandan (nazil olub) onu əhatə edir və mələklər onun ətrafını tutur. Allah ona bir mələyi təyin edir ki, belə desin: “Ey namaz qılan, əgər kimin diqqət mərkəzində olduğunu, kiminlə münacat etdiyini bilsəydin, (Ondan) başqa bir kəsə diqqət yetirməz, bu vəziyyətdən heç vaxt çıxmazdın!”³

NAMAZDA HÜZURİ-QƏLB

Namaz – mələkütü bir tərkib, ilahi bir məcundur ki, onun hər hissəsində bir sirr gizlənmişdir.

Namaz – Allahla birbaşa əlaqə vasitəsi, Onunla raz-niyaz edib ünsiyyət yaratmaq və aləmlərin Rəbbini xatırlamaqdır. O, mənəvi təkamülün, mələkut aləminə doğru seyri-sülukun və Allah dərgahına yaxınlaşmağın ən yaxşı vasitəsidir.

Namaz möminin meracı, insanı pisliklərdən, yaramaz işlərdən çəkindirən bir əməldir. O, nuraniyyət və mərifətin zülal çəsməsidir; belə ki, hər kəs gecə-gündüz ərzində beş dəfə ona varid olarsa, bütün nəfsani-ruhani çirkinliklərdən paklanır.

Namaz böyük ilahi əmanət, əməllərin qəbul olunması meyarıdır. O, belə asimani sirlərdən təşkil olunmuşdur, lakin bu şərtlə ki, ruhlu, canlı olsun. Namazın ruhu onu hüzeni-qəlblə qılıb, Allaha diqqət yetirmək, Onun qarşısında xüzu-xüsu izhar etməkdir. Zikrlər, qiraətlər, ruku, səcdə, təşəhhüd və salam namazın zahiri formasını təşkil edir, hüzeni-qəlb və Allaha diqqət yetirmək isə onun ruhu misalındadır. Ruhsuz bədən ölü və təsirsiz olduğu kimi, hüzeni-qəlb olmadan qılınan namaz da, təklifin götürməsinə

¹ “Kafi”, 3-cü cild, səh.265

² “Kafi”, 3-cü cild, səh.265

³ “Kafi”, 3-cü cild, səh.265

baxmayaraq, namaz qılan şəxsi ali-mənəvi məqamlara qaldırmaz. Ümumiyyətlə, namazın şəri qanun halına salınmasının ən böyük hədəfi zikrin, Allahu yad etməyin hasil olmasıdır. Allah-təala Peyğəmbərə (s.ə.v.v) buyurur: **“Məni yad etmək üçün namaz qıl.”**¹

Qurani-Kərim Cümə namazını zikr ünvanı ilə təqdim edərək buyurur: **“Ey iman gətirənlər, cümə namazının bərqərar olduğunu bildiyiniz zaman zikrə doğru tələsin...”**

Namazın qəbul olunma meyarı hüzeni-qəlbin miqdarı ilə ölçülür; hüzeni-qəlb nə qədər çox olarsa, namaz da bir o qədər yaxşı şəkildə qəbul olunur. Buna görə də hədislərdə hüzeni-qəlblə əlaqədar çoxlu təkidli göstərişlər gözə dəyir. O cümlədən, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Bəzən namazın yarısı qəbul olunur, bəzən üçdə biri, bəzən dördə biri, bəzən beşdə biri, bəzən də onda biri. Bəzi namazlar köhnəlmiş paltar kimi bükülüb sahibinin başına çırpılır. Həqiqətən sənə namazından Allaha qəlbən diqqət yetirmiş olduğun miqdarı qəbul olunur.”**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Bəndə namaz qılmağa başlayan zaman Mütəal Allah ona diqqət yetirir. O, Allahdan üç dəfə qafil olana qədər Allah Öz nəzərini ondan kəsmir. Üçüncü dəfədə Allah ondan üz döndərir.”**

Əmirəl-möminin Əliyyəbn Əbitalib (ə) buyurur: **“Mürgüləyən, halsız halda namaz qılmayın. Namaz halında özünüz barədə fikirləşməyin, çünki Allahın hüzurunda dayanmışsınız. Həqiqətən bəndənin namazının o miqdarı qəbul olunur ki, qəlbən Allaha diqqət yetirmiş olsun.”**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər bəndə namaz halında Allahdan başqasına diqqət yetirsə, Allah ona xitab edərək deyər: “Ey Mənim bəndəm! Məqsədində kimdir?! Kimi istəyirsən?! Məndən başqa bir pərvərdigar və nəzarətçi axtarırsanmı?! Məndən başqa bir bağışlayan, əta edən istəyirsənmi?! Halbuki, Mən kərimlərin ən kəramətli, bəxş edənlərin ən çox bəxş edəni, əta edənlərin ən yaxşısıyam. Sənə elə savab əta edərəm ki, saya-hesaba gəlməz. Mənə diqqət yetir, çünki Mən və mələklərim sənə diqqət yetiririk.”** Namaz qılan şəxs Allaha diqqət yetirən zaman keçmiş günahları məhv olur

¹ “Kafi”, 3-cü cild, səh.265

(bağışlanır). Əgər yenidən (fikri yayınsa və) Allahdan başqasına diqqət yetirsə, Mütəal Allah əvvəldəki kimi yenidən ona xitab edir. Əgər namazına diqqət yetirsə, namazdan qafil olma günahı bağışlanır və onun təsirləri aradan gedir. Əgər üçüncü dəfə namazdan yayınsa, Mütəal Allah da əvvəlki xitabını təkrar edir. Əgər namaza diqqət yetirirsə, bu dəfə də günahları bağışlanır. Əgər dördüncü dəfə yenidən (fikri yayınsa və) namaz fikrindən çıxsın, Allah və mələklər ondan üz döndərər, Allah ona buyurur: “Səni o şeyin vilayətində qərar verdim ki, ona məhəbbət və bağlılığın vardır.”

Namazın dəyəri hüzeni-qəlb və Allaha diqqət yetirməkdir. Hüzeni-qəlbın miqdarı da batinin saflaşmasında, Allah dərgahına yaxınlaşmaqda təsirli olur. Buna görə də böyük peyğəmbərlər (ə), məsum imamlar (ə) və Allahın övliyaları namaza bu qədər diqqət yetirmişlər.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) barəsində yazırlar ki, namaz vaxtı gəlib çatanda iztirabdan üzünün rəngi dəyişərdi. Onun səbəbini soruşanda buyururdu: **“Elə bir əmanəti (qaytarmağın) vaxtı gəlib çatmışdır ki, onu asimanlara və yerə təqdim etdilər, lakin onlar qorxub onu qəbul etməkdən imtina etdi. İnsan isə o böyük əmanəti qəbul etdi. Buna görə qorxuram, görəsən bu əmanətin əda eləməyin öhdəsindən lazımcına gələ biləcəyəm, ya yox.”**¹

İmam Məhəmməd Baqir (ə) və imam Cəfər Sadiq (ə) barəsində demişlər ki, namaz vaxtı mübarək üzlərinin rəngi saralardı. Namaz halında elə vəziyyətə düşürdülər ki, sanki gördüyü bir şəxslə üzbəüz dayanıb münacat edir!²

İmam Səccad (ə) barəsində də yazırlar ki, o, namaza dayananda üzünün rəngi dəyişər, Allahın qarşısında zəlil bir bəndə kimi dayanar, bədən üzvləri qoxudan titrəyərdi. Namazı həmişə vida namazı idi, sanki ondan sonra (əcəli gəlib çatacaq və) heç bir namaz qılmayacaqdı.³

¹ “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.248

² “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.248

³ “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.250

Həsrət Fatimeyi Zəhra (ə.s) barəsində qeyd olunur ki, namaz halında nəfəsi Allahın qorxusundan tənğiyyərdi.¹

İmam Həsən Müctəba (ə) barəsində belə yazırlar: Namaz halında bədəni lərzəyə düşərdi. Behişt və ya cəhənnəmi xatırlayan zaman ilan vürmüş adam kimi qıvrılıb-açılar, Allahdan behişt diləyir, cəhənnəmdən Ona pənah aparardı.²

Ayişə Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) barəsində belə deyir: “Peyğəmbərlə söhbət edirdim. Namaz vaxtı gəlib çatanda birdən-birə elə dəyişilirdi ki, sanki bizi tanımırdı, biz də onu tanımırdıq.”

İmam Səccad (ə) barəsində yazırlar: O, namaz qılarkən əba mübarək çiyindənən düşür, lakin bunu hiss etmirdi. Namazı qurtardıqdan sonra səhabələrdən biri soruşur: “Ey Allah Rəsulunun övladı! Namaz halında əba çiyinizdənən düşdü, lakin siz diqqət yetirmədiniz?!”

İmam (ə) buyurdu: “Vay olsun sənə! Bilirsənmi ki, hansı şəxsin qarşısında durmuşdum?! Bu məni əbaya diqqət yetirməkdən yayındırmışdı. Bilmirsənmi ki, bəndənin namazı yalnız o miqdarda qəbul olunur ki, Allah qarşısında hüzüri-qəlb tapmış olsun?”

Həmin şəxs soruşdu: Ey Allah Rəsulunun övladı, belə isə, biz həlakətdəyikmi?!

İmam (ə) buyurdu: «Xeyr, əgər nafilələri qılsanız, Allah onların vasitəsilə sizin namazlarınızı tamamlayar (kamilləşdirər).»³

Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) barəsində yazırlar ki, namaz vaxtı mübarək üzünün rəngi qaçar, sinəsindən qazanın qaynamasına oxşayan bir səs eşidilərdi. Namaza dayananda yerin üstünə atılmış paltar kimi hərəkətsiz olardı.

HÜZURİ-QƏLBİN MƏRHƏLƏLƏRİ

Hüzür-qəlbin müxtəlif mərtəbə və dərəcələri – həm nisbətən kamili, həm də daha kamili vardır. Təkamül yolçusu onları tədrici olaraq qət edə bilər ki, yüksək qürb və şühud məqamına çata bilsin. Bu çox uzun və müxtəlif məqamlara malik olan yoldur ki, mənim kimi uzaqdan nəzarət edən, həsrət odunda yanan bir şəxsin onları

¹ “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.258

² “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.258

³ “Biharul-ənvar”, 84-cü cild, səh.265

izah etməsi rəva deyildir. Lakin onların bəzi mərtəbələrini qısa şəkildə qeyd edirik ki, təkamül yolçusu üçün faydalı olsun.

Birinci mərhələ

Hüzuri-qəlbin birinci mərhələsi bundan ibarətdir ki, namaz qılan şəxs bütün namazlarında, yaxud onun bəzi hissələrində, sözlərin mənalına diqqət yetirməsə və onların mənasını müfəssəl şəkildə bilməsə belə, Allahın hüzurunda dayandığına müəyyən qədər diqqət yetirsin, Onunla danışdığını bilsin və Onunla razi-niyaz etdiyinə fikir versin.

İkinci mərhələ

Hüzuri-qəlbin ikinci mərhələsi budur ki, namaz qılan şəxs namaz halında olmaqdan əlavə, özünü Allahın hüzurunda və Onunla danışan bir halda olduğunu bilsin, kəlmələrin, zikrlərin mənalına diqqət yetirsin və Allahla nə danışdığını bilsin. Sözləri elə tələffüz etsin ki, sanki onların mənalını öz qəlbinə başa salır. Məsələn, kəlmələrin tələffüz olunma qaydasını öz övladına təlqin edən və onun mənalını ilə tanış edən ana kimi.

Üçüncü mərhələ

Üçüncü mərtəbədə namaz qılan şəxs əvvəlki mərhələlərdən əlavə gərək təkbirin, təsbihin, təqdisin, tövhidin, təmhidin və s. kimi zikrlərin məfhum və həqiqətlərini yaxşı şəkildə bilsin, onları elmi dəlil və bürhanlarla tanıсын və namaz halında onlara diqqət yetirsin, nə dediyini, nə istədiyini və kiminlə danışdığını yaxşı bilsin.

Dördüncü mərhələ

Namaz qılan şəxs dördüncü mərhələdə əvvəlki mərhələlərdən əlavə, gərək zikrlərin məna və məfhumlarını, məaariflərini kamil şəkildə öz batininə nüfuz etdirmiş, yəqin mərhələsinə, kamil imana çatmış olsun. Bu halda dil qəlbə tabe olur. Qəlb o həqiqətlərə imanlı olduğu üçün dili zikr deməyə vadar edir.

Beşinci mərhələ

Namaz qılan şəxs bu mərhələdə əvvəlki mərhələlərdən əlavə kəşf, şühud və kamil hüsur mərhələsinə çatır. Haqqın adlarını, sifətlərini və kamallarını batin gözü ilə müşahidə edir, Allahdan başqa heç bir şeyi görmür. Hətta özünə, öz hərəkətlərinə, zikrlərinə belə, diqqət yetirmir. Allahla danışır, lakin hətta danışığından belə, qafildir. Bu məqamda o, özünü əldən vermiş, Haqq-Təalanın camalını müşahidə etməyə qərq olmuşdur. Bu məqamda da

müxtəlif mərtəbə və dərəcələr vardır ki, təkamül yolçusunun vəziyyəti ilə əlaqədar olaraq fərqlənir. Bu məqam dərin bir dəryaya bənzəyir. Yaxşı olar ki, mən belə şeylərdən məhrum olan bir bəndə kimi, ora daxil olmaqdan çəkinim və onu öz əhlinə həvalə edir. **“Allahummərzüqna həlavətə zikrikə və müşahədətə cəmalik. (Pərvərdigara, Sənə zikr etməyin şirinliyini və camalını müşahidə etməyi bizə nəsihət et!”**

HÜZURİ-QƏLBİN ƏMƏLƏ GƏLMƏSİNDƏ MÜHÜM TƏSİREDİCİ AMİLLƏR

Hüzuri-qəlbin malik olduğu dəyər qədər də, onun özünü əldə etmək çətindir. İnsan namaza daxil olan zaman şeytan dərhal vəsvəsə etməyə başlayır, qəlbi daim o tərəfə bu tərəfə çəkir, onu müxtəlif gərəksiz fikirlərlə, puç xəyallarla məşğul edir. Hesab çəkir, plan cızır, tədbir tökür, keçmiş və gələcək məsələlər barəsində fikirləşir, mühüm elmi məsələləri həll edir, çox hallarda tamamilə unutduğu mövzuları məhz namaz halında xatırlayır, özünə gəldiyi zaman artıq namazı tamam etmiş olur. Əgər bəzən namaz fikrinə düşsə də, dərhal bu fikrdən keçir.

Çox təəccüb və təəssüb yeridir: Biz nə edə bilərik ki, bu inadkar və namazı oyun-oyuncağa çevirən nəfsi cilovlayıb onu öz ixtiyarımıza keçirək?! Namaz halında pərakəndə vəziyyətdə olan fikirləri özümüzdən necə uzaqlaşdırıb yalnız Allahu xatırlaya bilərik?! Bu yolu ötüb keçən və buna müvəffəq olan şəxslər bizim üçün daha yaxşı yol göstərə bilər. Yaxşı olar ki, qələmi onlara verək. Lakin mən hüzuri-qəlbin əldə olunmasına faydalı ola bilən bəzi mətləblərə işarə edirəm:

1.Xəlvət yerin seçilməsi:

Əgər namazı tək halda, yaxud müstəhəb namaz qılırsa, yaxşı olar ki, səs-küyün ona maneçilik törətməməsi üçün xəlvət bir yer seçsin. Namaz qılınan yerdə şəkil, yaxud namaz qılanın diqqətini özünə cəlb edə biləcək bir şey olmasın, ümumi mərkəzlərdə qılmasın. Yaxşı olar ki, evdə də namaz qılmaq üçün xəlvət bir yeri seçsin, namazı həmişə orada qılsın. Namaz halında yalnız səcdə yerinə baxsın, yaxud gözlərini yumsun. Hüzuri-qəlb üçün faydalı olmasını ayırd etdiyi bu işlərdən hər birini seçsin. Yaxşı olar ki, kiçik otaqda, yaxud divara yaxın olan yerdə namaz qılsın ki, çox görünən şey olmasın.

Əgər namazı camaatla qılırsa, yalnız səcdə yerinə baxsın, əgər imam qiraəti ucadan oxuyursa, onun qiraətinə qulaq assın.

2. Maneələrin aradan qaldırılması:

Namazdan qabaq əvvəlcə hüzeni-qəlbə maneə olacaq şeyləri aradan qaldırmaq, sonra namaza başlamaq lazımdır. Məsələn, əgər bövl və ǧait ona təzyiq göstərsə, əvvəlcə özünü rahatlasın, sonra dəstəmaz alıb namaza başlasın. Əgər çox ac və susuz olduğuna görə aram deyilsə, əvvəlcə aclığını və susuzluğunu aradan qaldırsın, sonra namaz qılsın. Həmçinin əgər çox yediyinə görə namaz qılmağa halı yoxdursa, bir qədər gözləyib hal tapandan sonra namaza başlasın. Əgər çox yorğun olduğuna, yaxud yuxusuzluğuna görə namazda hal tapa bilmirsə, əvvəlcə yorğunluğunu və yuxusunu aradan qaldırsın, sonra namaza başlasın. Əgər hər hansı bir mövzunu ayırd etmək, yaxud nigarançılıq yaradan və pərişan bir hadisənin baş verdiyinə görə fikri qarışmışsa, mümkün olan surətdə namazdan qabaq nigaranlıq törədən amilləri aradan qaldırıb sonra namaza başlasın.

Böyük maneələrdən biri dünyəvi işlərə şiddətli məhəbbət və bağlılıqdır. O cümlədən mal-dövlət, şan-şöhrət, cah-cəlal, məqam, arvad, övlad və s. Bu kimi işlərə məhəbbət bəsləmək namaz halında insanın fikrinin o tərəfə bu tərəfə getməsinə, Allahdan yayınmasına səbəb olur. Buna əsasən namaz qılan şəxs bu kimi işlərdən əlaqəsini kəsməlidir ki, hüzeni-qəlb və Allaha diqqət onun üçün müyəssər olsun.

3. İman qüvvəsinin gücləndirilməsi:

İnsanın Allaha olan diqqəti Onun barəsindəki mərifət və aqahlığı qəddərdir. Əgər iman yəqin həddinə çatmış olsa və mə”budun qüdrət, hüzur, əhatə və elmini kamil şəkildə dərk etmiş olsa, təbiidir ki, Onun qarşısında xüzu və xuşu edəcək, unutqanlıq və qəflət üçün heç bir əsas olmayacaqdır. Allahı hər bir yerdə hazır və nazir, özünü isə Onun məhzərində görə bir şəxs Allahla danışıq məqamı olan namaz halında da Ondən qafil olmayacaqdır. Belə ki, əgər böyük qüdrət sahibi olan bir padşahla danışırsa, bütün duyğu və hiss üzvləri tamamilə cəm olur və kiminlə danışdığını, nə dediyini bilir. Əgər Allahı da qüdrət və əzəmətlə tanısa, onda namaz halında Ondən qafil olmayacaqdır. Deməli, insan imanını gücləndirmək və kamil mərifət əldə etmək üçün daim çalışmalıdır ki, namaz halında da hüzeni-qəlb tapa bilsin.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Allaha elə ibadət et ki, sanki Onu görürsən. Sən Onu görməsən də, O səni görür.”**

Əban ibni Təğlib deyir: İmam Cəfər Sadiqə (ə) ərz etdim: «Əliyyibni Hüseyinin (ə) namaz halında rənginin qaçdığını gördüm (bunun səbəbi nədir)?!»

Buyurdu: «Bəli, o qarşısında durduğu məbudu tam tanımışdır.»

4.Ölümü yad etmək:

Hüzuri-qəlbin yaranmasında faydalı olan işlərdən biri də ölümü yad etməkdir. Əgər insan ölümü yad etsə, ölümün nə vaxtının, nə də necə baş verəcəyinin məlum olmadığını, hər an və hər bir şəraitdə baş verəcəyinə diqqət yetirsə, hətta qıldığı namazın onun axırınıcı namazı olmasını ehtimal versə, namazını heç vaxt qəflətlə qılmaz. Yaxşı olar ki, namaz qılan şəxs namazdan öncə ölüm fikrinə düşsün, belə təsəvvür eləsin ki, əcəli gəlib çatıb, Əzrail (ə) onu qəbzi-ruh etmək üçün hazır dayanıb, bir saat, yaxud bir neçə dəqiqədən artıq fürsəti yoxdur. Belə ki, ondan sonra əməl dəftəri bağlanacaq, əbədi dünyaya daxil olacaqdır. Orada onun əməlləri araşdırılacaq, nəticəsi ya əbədi səadət və xoşluqda Allah dərğahına yaxınların yanında olmaqdan, ya da bədbəxtçilik, əzab və cəhənnəmin dibində işgəncədən ibarət olacaqdır. Ölümü gözləri önündə canlandırmaqla daha yaxşı hüzuri-qəlbi tapıb, özünü Allahın hüzurunda bilib, namazı tam xüzu, xüšu və vida halında qıla bilər. Namaza başlamazdan əvvəl bu haləti yaratmalı və namaz boyu da onu davam etdirməlidir.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Vacib namazı axırınıcı namazını qılan şəxs kimi vaxtında qıl. Bu cür şəxs namaz qılmaqdan ötrü bir daha fürsət tapmayacağını bilir. Namaz vaxtı səcdə yerinə bax. Əgər bir şəxsin sənin yanında olduğunu və sənin namazına nəzarət etdiyini görsən namazı yaxşı qılarsan. Bil ki, sən elə bir şəxsin hüzurundasən ki, səni müşahidə edir, lakin sən onu görmürsən.”**

5.Hazırlıq:

Namaz qılan şəxs maneələri aradan qaldırıdıqdan sonra xəlvət və münasib yerdə namaza başlayır. Namazdan öncə Allahın sonsuz əzəmət və qüdrətini, özünün isə sonsuz zəillik, bacarıqsızlıq və zəifliyini xatırlasın. Aləmlərin Rəbbinin hüzurunda, Əzrailin qarşısında dayandığını, onunla danışdığını bilsin. O, elə bir əzəmət

və qüdrət sahibi qarşısında dayanmışdır ki, hər bir şeyə, hətta gizlin fikirlərə belə, agahdır.

Ölümü, əməllərin dəqiq şəkildə araşdırılmasını, cənnət və cəhənnəmi gözləri önündə canlandırırsın. Ehtimal versin ki, onun ölümü çox yaxındır, hətta, elə bu namaz onun son namazı ola bilər. Bu fikrini o qədər davam etdirsin ki, nəfsi aram olsun, hal tapsın. Sonra hüzeni-qəlb ilə azan və iqaməni deməyə başlasın, ondan sonra bu duanı oxusun: **“Allahummə iləykə təvəccəltu və mərzatəkə tələbtu və səvabəkəbtəğəytu və bikə aməntu və ələykə təvəkkəltu. Allahummə səlli əla Muhəmmədin və ali Muhəmməd, vəftəh məsamia qəlbə bi zikrikə və səbbitni əla dinikə və dini Nəbiyyikə və la tuziğ qəlbə bədə iz hədəytəni və həb li min lədukkə rəhmətən. İnnəkə əntəl-Vəhhab.”** Yəni: **«Pərvərdigara! Yalnız Sənə üz gətirdim, yalnız Sənin razılığını istədim, yalnız Sənin savabını tələb etdim, yalnız Sənə iman gətirdim, yalnız Sənə təvəkkül etdim. Pərvərdigara! Məhəmməd və onun Əhli-beytinə salavat göndər, qəlbimin qulaqlarını Öz zikrin üçün aç, məni Öz dinində və Peyğəmbərinin dinində sabitqədəm et, məni hidayət etdikdən sonra yolundan azdırma, Öz dərgahından mənə rəhmət əta et. Həqiqətən Sən çox əta edənsən.»**

Duanı oxuyarkən onun mənasına diqqət yetirsin, sonra desin: **“Ya Muhsinu, qəd ətakəl-musii. Ya Muhsinu əhsin iləyyə.”**

Əgər diqqət və xüsu halındadırsa, təkbirətul-ehramı deyərək namaza başlasın. Lakin hələ hazır olmadığını, hal əmələ gəlmədiyini bilsə, «əuzu billahi minəş-şeytanir-rəcim» deyib şeytanın vəsvəslərindən Allaha pənah aparsın. Bu işi hazırlıq tapana qədər davam etdirsin.

Bu zaman hüzeni-qəlb ilə, mənasına diqqət yetirməklə təkbirətul-ehramı desin və namaza başlasın. Amma kiminlə söhbət etdiyini, nə dediyini anlasın. Dilin qəlblə münasib olmasına, yalan danışmamasına diqqət yetirsin. **“Allahu Əkbər”**in nə demək olduğunu bilirsənmi? Yəni, Allah vəsf edildiyindən çox-çox böyükdür. Nə dediyinə düzgün şəkildə diqqət yetir. Dediklərinə doğrudanmı imanlısan?!

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Namaz qılmaq məqsədi ilə üzün qibləyə dayandıqda dünya və onda olan şeyləri, insanları, onların vəziyyətlərini və məşğuliyyətlərini birdəfəlik unut, qəlbini səni**

Allahdan saxlayan hər bir işdən boşalt, Allahın əzəmət və cəlalını batin gözləri ilə müşahidə et. Allahın hüzurunda dayandığını yada sal, insanın öncədən göndərdiyi əməllərin Onun hüzurunda aşkar olacağı və Allaha doğru qaytarıldığı bir gündə Onun hüzurunda dayanacağına diqqət yetir. Namaz zamanı xovf (qorxu) və rəca (ümid) arasında ol. Təkbirətül-ehram deyən zaman yerdə və göydə olanları çox kiçik hesab et, çünki namaz qılan şəxs təkbir deyəndə Allah onun qəlbinə nəzər salır. Əgər o, təkbirin həqiqətinə diqqət yetirmirsə, Allah ona belə xitab edir: **“Ey yalançı! Məni aldatmaq istəyirsənmi?! Öz izzət və cəlalıma and olsun, səni Öz zikrimin ləzzətindən, Öz dərgahıma yaxınlıqdan, Mənimlə münacatın ləzzətindən məhrum edərəm!”**

Bəli, namazdan əvvəl niyyət və təkbirətül-ehram halında hazırlıqlı olmaq hüzzuri-qəlbədə çox təsir qoyur. Lakin bunlardan da mühüm məsələ bu halətin davam etdirilməsidir. Əgər azacıq qəflətə yol verilsə, nəfs o tərəf, bu tərəfə pərvaz edir və hüzzur haləti aradan gedir.

Deməli, namaz qılan şəxs bütün namaz boyu öz nəfsini tam nəzarət altına almalı, qəlbin qapısını Allahdan başqasının üzünə bağlamalı, dağınıq fikir və xəyalların qarşısını almalıdır. O, özünü daim Allahın hüzurunda görməli, namazını elə qılmalıdır ki, sanki Allahla danışır, Onun müqabilində rüku və səcdə edir. Çalışmalıdır ki, qiraət halında zikrlərin mənasına diqqət yetirsin, nə dediyini, hansı böyük qüdrət sahibi ilə söhbət etdiyini bilsin və bu halı namazın axırına qədər davam etdirdirsin. Əlbəttə, bu, çox çətin bir işdir, lakin cidiyyət və nəzarət nəticəsində asan olar. **“Vəlləzina cahədu fina lənəhdiyənnəhum subuləna.”** (Hər kəs Bizə tərəf gəlməyə cəhd etsə, Biz, hökmən onu Öz yollarımıza hidayət edirik.) Əgər ilk əvvəl tovfıq tapmırsa, məyus olmasın, daha cidiyyətlə, qətiyyətlə əməl meydanına daxil olsun ki, tədriclə nəfsinə hakim kəsilsin. Dağınıq xəyal və fikirləri qəlbindən çıxartsın, qəlbini Allaha doğru yönəlsin. Əgər bir gün, yaxud bir neçə həftədə, yaxud bir neçə ayda mümkün olmazsa, yenə də məyus olmamalıdır. Çünki hər bir halda bu mümkün olan işdir. Bəzi insanlar namazın əvvəlindən axırına qədər hüzzuri-qəlb halında olur və namaz halında Allahdan başqa heç nəyə diqqət yetirmir.

Biz də belə bir gözəl məqama çatmaqdan ümitsiz olmamalıyıq, kamil mərtəbəyə çatmasaq da, heç olmazsa, mümkün qədərinə nail olmağa səy göstərməliyik ki, bunu da qənimət sayaq.

2. NAFİLƏ NAMAZLARI

Əvvəldə qeyd olundu ki, namaz insanın Allah dərğahına doğru seyri-süluk etməsi, Allahı yad etməsi üçün ən yaxşı vasitədir. İnsanın xüsusi yaradılışına, onun təkamül yoluna hamıdan daha artıq aqah olan Mütəal Allah namazı şəri qanun halına salmış və Peyğəmbər (s.ə.v.v) vasitəsilə onu insanların ixtiyarına vermişdir ki, öz təkamül və səadətləri üçün ondan bəhrələnsinlər. Namaz heç bir şeylə məhdudlanmır. Hər bir zamanda, məkanda və hər bir şəraitdə ondan bəhrələnmək olar.

Namaz ümumi şəkildə iki qismə bölünür: Vacib namazlar və müstəhəb namazlar. Vacib namaz altıdır.

1.Gündəlik namazlar. 2.Ayət namazı. 3.Meyyit namazı. 4.Vacib təvaf namazı. 5.Nəzir, and, əhd vasitəsilə insana vacib olan namaz. 6.Atanın böyük oğluna vacib olan qəza namazları.

Gündəlik vacib namazlar bütün mükəlləflərə vacibdir, amma sair namazlar xüsusi zamanlarda və xüsusi şəraitlərdə vacib olur. Əbədi səadət və kamal istəyən şəxs ilk mərhələdə vacib namazları şəriətdə qeyd olunan tərzdə yerinə yetirməlidir. Əgər ixtlas və hüzzuri-qəlblə qılarsa, insanı Allah dərğahına daha yaxşı şəkildə yaxınlaşdırar. Vaciblər tərək olunsa müstəhəblərə ehtiyac olmaz. Vacibləri tərək etmək, amma müstəhəblərin, zikrlərin vasitəsilə kamal yolunu qət etmək və ali məqamlara çatmaq istəyənlər səhv yoldadırlar. Amma vacibləri yerinə yetirdikdən sonra nafilələrin və müstəhəblərin vasitəsilə ali-mənəvi məqamları kəsb etmək olar.

Müstəhəb namazlar çoxdur. Onlar da ümumi iki dəstəyə bölünür: Gündəlik namazların nafilələri və sair müstəhəb namazlar.

Gündəlik namazların nafilələri otuz beş rəkətdir: Zöhrlə əsr namazlarının hər birinin nafiləsi səkkiz rəkət, məğrib namazının nafiləsi dörd rəkət, işa namazının nafiləsi iki rəkət, sübh namazının nafiləsi iki rəkət və gecə nafiləsi isə on bir rəkətdir.

Hədis kitablarında gündəlik namazların nafilələrini qılmaq üçün çox təkidlər edilmiş, onun üçün çoxlu savablar və müsbət nəticələr qeyd edilmişdir. Onlar vacib namazların təkmilləşdiriciləri kimi təqdim olunur. Amma gündəlik namazların nafilələrindən başqa

sair namazlar məxsus vaxt, şərait və məkanlar üçün nəzərdə tutulmuşdur ki, onların da savabları vardır. Siz müstəhəb namazlar və onların savabları ilə tanış olmaq üçün hədis və dua kitablarına baxıb, Allah dərğahına doğru seyr edərkən onlardan istifadə edə bilərsiniz. Bundan əlavə, namaz hər bir zaman, məkan və hər bir halda müstəhəbdir və təkamül yolçusu ondan istifadə edərək bəhrələyə bilər. Onlardan istifadə etmək qapıları həmişə açıqdır. İnsan hər bir zamanda, məkanda və hər bir halda bu böyük feyzdən istifadə edərək Allahla rabitə bərqərar edə bilər.

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Nafilə namazı möminin Allah dərğahına yaxınlaşmasına səbəb olur.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Həqiqətən bəzən namazın yuxarı aparılır (qəbul olunur). Namazın o miqdarı yuxarı aparılır ki, hüzeni-qəlblə qılınmış olsun. Buna görə də nafilələri qılmağa əmr olunmuşdur ki, onların vasitəsilə vacib namazlardakı nöqsanları aradan qaldırılsın.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: «Mütəal Allah belə buyurur: **“Mənim bəndəmin, Mənim tərəfimdən sevilmək üçün vacibata əməl etməsindən də yaxşı bir şey yoxdur. Nafilələri yerinə yetirməklə o qədər sevimli olur ki, Mən onun eşidən qulağı, görəni gözü, danışan dili, zərbə vuran əli, yeriyən ayaqları olaram. Məni çağırırsa, qəbul edərəm, bir şey istəsə, əta edərəm. Mən mömin bəndəmin ruhunu alanda tərəddüd etdiyim kimi heç bir şeydə tərəddüd etmirəm. O, ölümə ikrah hissi ilə yanaşır, Mən isə onun narahat olmağını istəmirəm.”**»³

3. GECƏ NAMAZI

Nafilələrin arasında gecə namazı daha artıq fəzilətə malikdir. Belə ki, Quranda və hədislərdə onun bərəsində çoxlu təkid və tövsiyələr gözə dəyir. Mütəal Allah Peyğəmbəri-Əkrəmə (s.ə.v.v) buyurur: **“Gecənin bir qismini qalxıb namaza məşğul ol. Bu, sənin üçün müstəhəbdir. Bununla Allah səni bəyənilmiş bir**

¹ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.36

² “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.28

³ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.31

məqama məbus edəcək.”¹

Allah Öz xalis bəndələrini tərif edərkən buyurur: **“O kəslər ki, gecəni Pərvərdigarları üçün səcdə və qiyam halında keçirirlər.”²**

Möminlərin vəsfində buyurulur: **“Gecə yataqlarından dururlar. Həm qorxu, həm də ümidlə Allaha çağırırlar. Onlara verdiyimizdən infaq edirlər. Heç kəs bilmir ki, əməlləri müqabilində onları necə nemətlər gözləyir!”³**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Mütəal Allah dünyaya vəhy etdi ki, sənə xidmət edənləri çətinliyə sal, səni tərək edənlərə xidmət et. Allahın bəndəsi gecə qaranlığında Pərvərdigarı ilə xəlvətdə münacat edərkən Allah onun qəlbini nurani edir. O, “ey mənim Rəbbim” deyərəkən Allah tərəfindən belə nida olunur: “Bəli, ey Mənim bəndəm! Nə istəyirsənsə istə, əta edəcəyəm. Mənə təvəkkül et ki, sənə kifayət edim.”** Sonra Allah mələklərinə buyurar: **“Baxın bəndəmə, görün gecə qaranlığında Mənimlə necə münacat edir, halbuki, dünya əhli bihudə və boş-boş işlərlə məşğuldurlar, qafillər yuxudadırlar. Siz şahid olun ki, Mən bu bəndəmi bağışladım.”⁴**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) yenə buyurur: **“Mənim ümmətimin ən şərəfliləri Quranı öyrənənlər və gecəni oyaq qalanlardır (ibadətlə keçirənlərdir).”⁵**

O Həzrət (s.ə.v.v) yenə buyurur: **“Cəbrail gecə namazı barəsində o qədər tövsiyə etdi ki, ümmətimin yaxşılarının gecəni yatmayacağını güman etdim.”⁶**

Başqa bir hədisdə isə belə buyurur: **“Gecə yarısı qılınan iki rəkət namaz mənim üçün dünya və onda olanlardan daha sevimidir.”⁷**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Gecə namazı qılmaq üzü gözəl, əxlaqı yaxşı, insanı ətirli edir. Ruzini artırır, borcu əda**

¹ “İsra” surəsi, ayə: 79

² “Furqan” surəsi, ayə64

³ “Səcdə” surəsi, ayə:16

⁴ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.139

⁵ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.138

⁶ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.148

⁷ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.148

edir, qəm-qüssəni aradan qaldırır və gözə nuranilik verir.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Gecə namazı Allahın razılığını, mələklərin məhəbbətini qazanmaq üçün bir vasitədir. Gecə namazı peyğəmbərlərin sünnəsi, mərifət nuru, imanın köküdür (çünki iman gecə namazı vasitəsilə güclənir). O, bədəni aramlaşdırır, şeytani qəzəbləndirir. O, düşmənlər əleyhinə çəkilən bir silah, duaların və əməllərin qəbul olunması üçün bir vasitədir. İnsanın ruzisinə bərəkət verir, Ölüm mələyi ilə namaz qılan arasında şəfaətçi olur. O, qəbrin çırağı və döşəməsi, Münkərlə Nəkirin cavabıdır, qiyamətə qədər qəbirdə namaz qılanın ziyarətçisi və munisi olacaqdır. Qiyamət bərpa olan zaman namaz onun başına kölgə salacaqdır. Onun başında bir tac, bədənində bir paltar olacaqdır, onun qarşısındakı bir nur onunla cəhənnəm atəşi arasında bir pərdə salacaqdır. Mömin üçün Allahın yanında bir höccət, əməl tərəzisinin ağırlaşma vasitəsi, siratdan keçmə hökmü, behiştin açarıdır. Çünki namaz təkbir, həmd, təsbih, təqdis, təzim, qiraət və duadan ibarətdir. Həqiqətən vaxtında qılınan namaz əməllərin ən fəzilətlisidir.”²

Gecə namazının fəziləti barəsində çoxlu ayə və rəvayətlər vardır. Gecə namazını qılmaq peyğəmbərlərin və Allah övliyalarının adətidir. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və onun Əhli beytindən olan məsum imamlar (ə) gecə namazına xüsusi diqqət və əhəmiyyət vermişlər. Allah övliyalı və ariflər gecə namazına davamiyyət vasitəsilə, səhər sübh namazından qabaq zikr və duaya məşğul olduqlarından ali məqamlara çatmışlar. Allahın bəndəsinin sübh namazından qabaq yuxudan duraraq özünün yumşaq yorğan döşəyini tərkdən dəstəməz alaraq gecə qaranlığında gözlər yuxuda olan zaman Pərvərdigari-Aləmin hüzurunda dayanması, Onunla raz-niyaz etməsi necə də çox gözəl bir işdir. O, bu merac vasitəsilə yüksək aləmlərə seyr edir, asimanların mələkləri ilə yoldaş olur, Allaha təsbih, təqdis deməyə məşğul olur. Belə bir halda onun qəlbi Allah nurunun saçma mərkəzinə çevrilir, ilahi cazibələrlə qürb məqamına doğru yüksəlir.

¹ “Biharul-ənvar”, 87-ci cild, səh.153

² “Biharul-ənvar”, 78-ci cild, səh.161

GECƏ NAMAZININ QILINMA QAYDASI

Gecə namazı on bir rəkətdir. İki rəkət-iki rəkət (sübh namazı kimi) qılır. Dörd dənə iki rəkəti gecə namazı niyyəti ilə, beşinci iki rəkətlik namaz «şəf» namazı niyyəti ilə, axırını bir rəkət də «vətr» namazı niyyəti ilə qılır. Gecə namazı üçün xüsusi dualar və ədəblər qeyd olunmuşdur. Bunları dua və hədis kitablarından oxuya bilərsiniz.

DÖRDÜNCÜ VASİTƏ

CIHAD VƏ ŞƏHADƏT

İslam dininin genişləndirilməsi, tövhid kəlməsinin yüksəklərə qaldırılması və islam dininin, şəriət qanunlarının və Quran hökmlərinin qorunub saxlanması, zülm və zalımlarla mübarizə aparıb məzlum və zəif kütlələri himayə etmək üçün Allah yolunda aparılan cihad ən böyük ibadətlərdəndir ki, nəfsin təkamülə yetməsinə səbəb olur və bəndənin Allah dərgahına doğru yüksəlməsi üçün bir vasitədir. Onun fəziləti barəsində çoxlu ayə və rəvayətlər qeyd olunur. Allah-Təala buyurur: **“İman gətirib öz vətənlərindən hicrət edən, mal və canları ilə Allah yolunda cihad edənlər üçün Allah yanında uca bir məqam vardır və onlar nicat tapanlardır. Pərvərdigarları onlara içərisində daim nemətlər olan behiştəri, Öz razılıq və rəhmətini onlara müjdə verir. Onlar behiştərdə əbədi qalarlar. Həqiqətən Allah yanında böyük mükafat vardır.”**¹

Yenə buyurulur: **“Allah mücahidlərə, cihada getməyənlərdən böyük savabla üstünlük vermişdir.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Behiştə “mücahidlər qapısı” adı ilə tanınan bir qapı vardır. Camaat qiyamət dayanacaqlarında dayandıqları halda mücahidlər iti qılıncları ilə behiştə tərəf hərəkət edəndə həmin qapı açılır. Mələklər onlara “xoş gəldin” deyərlər.”**³

O Həzrət (s.ə.v.v) yenə buyurur: **“Hər yaxşılıqdan yuxarı digər bir yaxşılıq da vardır. Amma insan Allah yolunda öldürüləndə ondan da yüksək bir yaxşılıq yoxdur.”**⁴

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər kəs Allah yolunda şəhid olsa Mütəal Allah onun günahlarının heç birini onun yadına salmaz.”**⁵

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Allah şəhidə yeddi şey**

¹ “Tövbə” surəsi, ayə:20

² “Nisa” surəsi, ayə95

³ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.10

⁴ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.9

⁵ “Vəsailuş-şiə”, 11-ci cild, səh.9

ətə edər: 1.Birinci qan damlası bədənindən çıxan zaman onun bütün günahlarını bağışlayar. 2.Şəhid olduqdan sonra onun başı iki hurul-eynin ətəyində olar, onlar şəhidin üzündəki toz-torpağı təmizləyər və deyərlər: “Əhsən sənə!”. O da cavabında “mərhəbə!”-deyər. 3.Behişt libasını ona geyindirərlər. 4.Behiştin xəzinədarları cürbəcür ətirləri və xoş iyləri ona təqdim edərlər ki, hansını istəsə seçsin. 5.Şəhadət zamanı behiştəki məqamını müşahidə edər. 6.Şəhid olduqdan sonra ruhuna belə xitab olunar: “Behiştin hansı yerində istəyirsənsə göz!”. 7.Şəhid Allahın camalına nəzər edər və bu iş də hər bir peyğəmbər və şəhid üçün aramlıqdır.”

Allah-Təala Quranda buyurur: “Allah möminlərin canlarını və mallarını alaraq onların əvəzində behişt verər. Həmin möminlər ki, Allah yolunda cihad edirlər, düşmənləri öldürür və özləri də qətlə yetirilirlər. Bu, Allahın Tövratda, İncildə və Quranda qeyd olunan haqq vədəsidir. Allahdan başqa kim əhdinə daha yaxşı əməl edər?! Sizlərə Allahla etdiyiniz müamilədə müjdə olsun və bu böyük bir səadətdir.”¹

Qeyd olunan ayə Quranın çox zərif ayələrindən biri olub camaati xüsusi incəliklə cihada təşviq edir. Əvvəldə buyurur ki, Allah möminlərin canlarını və mallarını alıb əvəzində onlara behişt verir. Necə də gözəl müamilədir! Alıcı zətən qəni və varlıq aləminin maliki olan Allahdır. Satıcı da mömindir ki, Allaha, axirət dünyasına iman gətirmişdir. Müamilə olunan şey möminlərin canları və malları, müamilənin dəyəri isə əbədi behiştədir. Sonra buyurulur: Allah-təala üç böyük asimani kitabda – Tövratda, İncildə və Quranda belə bir vədəni qeyd etmişdir. Sonra buyurulur: «Allahdan da əhdinə yaxşı vədə edən bir kəs varmı?!» Ayənin axırında Allah belə bir dəyərlə müamiləni möminlərə müjdə verərək buyurur: “Ən böyük səadətdir budur.”

Quran Allah yolunda şəhid olan bir insan üçün ən yüksək məqamları nəzərə alaraq buyurur: “Allah yolunda öldürülən şəxslərin ölü olduğunu güman etməyin, əksinə onlar diridirlər və Pərvərdigarının yanında ruzilərdən bəhrələnilər.”²

¹ “Tövbə” surəsi, ayə 111

² “Ali-İmran” surəsi, ayə 169

“İndə Rəbbihim” (Rəbbləri yanında) cümləsi şəhidin yüksək məqamını bəyan edir. Ölümdən sonra insan ruhunun diri qalması şəhidlərə məxsus deyil, əksinə, bütün insanlar belədir. Lakin şəhidlərin imtiyazı budur ki, onlar Rəbblərinin yanında ən yüksək məqamlarda həyatlarını davam etdirir və həmin ali məqamlardakı mənəvi ruzilərdən bəhrələnilir. Aydınır ki, bu məqama çatanların ruzisi sairələrin ruziləri ilə eyni səviyyədə deyildir.

Allah yolunda cihad etmək və şəhid olmaq ibadətlərin ən böyüyü və ən dəyərlisidir. Təkamül yolçusu bu seçilmiş yolda ən yüksək ali məqamlara nail olur. Bu böyük ibadəti sair ibadətlərdən fərqləndirən iki əsas cəhət var:

1.Mücahidin yüksək hədəfi. Mücahid insanın hədəfi özünün və yaxın adamlarının şəxsi mənafeyini təmin etmək deyildir. O, dar görüşlü, özünü bəyənen, özünü istəyən deyil. Əksinə, o, Allahu istəyir. Mücahid insan islamın genişlənməsini, tövhid kəlməsinin yüksəlməsini, zülm, zorakılıq, haqqsızlıqla mübarizəni, məhrumları və zəifləri müdafiə etməyi, ictimai ədalətin bərqərar olunmasını istəyir. Ən yüksək hədəflərə malik olduğundan, ən yüksək məqamlara da nail olur.

2.Fədakarlığın ən yüksək həddi. Mücahid insan Allah dərgahına seyr etmək, hədəfinə çatmaq üçün ən dəyərli şeylərini və sərmayələrini əldən verir. İnsan sədəqə verəndə məqsədi bu olur ki, mal-dövlətinin bir miqdarını Allah yolunda sərf etsin, ibadət edərkən məqsədi bu olur ki, vaxtının və qüdrətinin bir qismini bu yolda sərf etsin. Amma mücahid insan hər bir şeyindən keçir. Bunların hamısından da üstün öz canından keçir, bütün varlığını ixlasla Allah-Təalaya təqdim edir. Mal, cah-cəlal, şan-şöhrət, arvad, övlad, qohum-əqrəbadan göz yummaqla öz canını Pərvərdigarialəmə təslim edir. Ariflərin və dindar insanların bir ömür boyu yerinə yetirdikləri şeyin çoxunu mücahid insan qısa müddət ərzində yerinə yetirir. Maddi dünya mücahidin nurani və əzəmətli ruhu üçün dar gəlir. Buna görə də yaralı aslan kimi maddə qəfəslərini sındırır, bir göyərçin kimi Allahın razılığının nurani məqamlarına, geniş ələmlərə doğru pərvaz edib məqamların ən yüksəyində Allaha doğru seyr edir. Sair Allah övliyaları tədricən və uzun müddət ərzində məhəbbət, eşq, şühud məqamına çatırlarsa, şəhid mücahid bir gecədə yüz illik yolu ötüb keçir və Allahın görüşünə nail olur.

Allahın sair bəndələri zikr, qiyam vasitəsilə Allaha yaxınlaşsın, Allah yolunda cihad edən mücahid yaralara, dərdlərə, əzablara, çətinliklərə, güllələrə və s. dözərək öz canını verib Allah dərğahına yaxınlaşır. Bunların arasındakı fərqlər olduqca çoxdur. Cihad və müharibə meydanı özünə məxsus səfa, mənəviyyət və nuraniyyətə malikdir. Eşq, hərəkət, fədakarlıq meydanıdır, Allah və məhəbbət yolunda fəda olmaq üçün müsabiqə (yarış) meydanıdır, əbədi həyatla dirilmək meydanıdır. Səngər həyatı keçirənlərin zümzüməsinin xüsusi səfəsi, nuraniyyəti və cazibədarlığı vardır ki, onun oxşarını hətta mə”bədlərdə və məscidlərdə də çox az tapmaq olar.

BEŞİNCİ VASİTƏ

İNSANLARA YAXŞILIQ EDİB ONLARA ƏL TUTMAQ

İslam nəzərindən ibadət və Allaha yaxınlıq namaz, oruc, həcc, ziyarət, zikr, dua ilə xülasələnmiş, məscidlərdə, məbədlərdə, məzarlarda məhdudlaşmışdır. Əksinə ictimai məsuliyyətləri yerinə yetirmək, Allah bəndələrinə xidmət, yaxşılıq etmək də qürbət qəsdilə olarsa, ən yaxşı ibadətlərdən hesab olunur ki, bu da insan ruhunun saflaşdırılmasında, kamala yetirilməsində və Allah dərğahına yaxınlaşmasında yaxşı bir vasitədir. İslam nəzərincə dini qaydalara itaət və seyri-süluk insanın guşənişin həyat tərzi keçirməsini gərəkli etmir, əksinə, ictimai məsuliyyətləri qəbul etməklə eyni zamanda cəmiyyətdə qalmaqlar. Xeyir işlərdə iştirak etmək, yaxşılıqda qarşılıqlı həmkarlıq, möminlərin ehtiyaclarını təmin etməkdə çalışmaq, onları sevindirmək, məhrumları və zəifləri müdafiə etmək, müsəlmanların işlərini qaydaya salmaq, onların çətinliklərini aradan qaldırmaq həll etmək, Allah bəndələrinə kömək etmək və s. kimi bəyənən işlər islam nəzərində böyük ibadətlərdən hesab olunur ki, onların savabı onlarla qəbul olunmuş həcc və ümrədən daha artıqdır. Bu barədə yüzlərlə rəvayət nəql olunmuşdur ki, onlardan nümünə olaraq aşağıdakıları qeyd edirik:

İmam Cəfər Sadiqdən (ə) nəql olunur ki, Allah-Təala belə buyurur: **“Bəndələr Mənim əyalımdır. İnsanlar içərisində Mənə ən sevimli olan o kəslərdir ki, camaata qarşı daha mehriban**

olsun, onların ehtiyaclarını aradan qaldırmaqda daha artıq çalışsın.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“İnsanlar Allahın ailəsidir. Allah yanında ən sevimli kəs odur ki, onun faydası Allahın əyalına daha çox çatsın və bir ailənin qəlbini sevindirsin.”²**

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Möminin (öz din) qardaşının üzünə təbəssüm etməsi yaxşılıq sayılır. Onun çətinliklərini aradan qaldırmaq da yaxşılıqdır. Allaha, mömini sevindirməkdən daha sevimli bir işlə ibadət olunmayıbdır.”³**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Hər kəs bir mömini sevdirsə, məni sevindirmişdir, hər kəs məni sevdirsə, Peyğəmbəri sevindirmişdir, hər kəs Peyğəmbəri sevdirsə, Allahı sevindirmişdir və hər kəs Allahı sevdirsə, behiştə daxil olar.”⁴**

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Möminin hacətini yerinə yetirmək (ehtiyacını aradan qaldırmaq) Allah yanında hər birində yüz min (dinar, dirhəm) infaq etdiyi iyirmi həccdən daha sevimlidir.”⁵**

Başqa bir hədisdə buyurur: **“Bir müsəlmanın ehtiyacını təmin etmək üçün çalışmaq, Kəbə evinin ətrafını yetmiş dəfə təvaf etməkdən daha yaxşıdır.”⁶**

Yenə buyurur: **“Allahın elə bəndələri vardır ki, camaat öz ehtiyaclarında onlara pənah aparırlar, qiyamətdə məhz onlar (Allahın əzabından) amanda olacaqlar.”⁷**

Gördüyünüz kimi, islam nəzərindən Allah bəndələrinə yaxşılıq və xidmət etmək, onların çətinliklərinin aradan qaldırılıb həll edilməsində çalışmaq böyük ibadətlərdən hesab olunur ki, əgər qürbət qəsdilə yerinə yetirilərsə, insan ruhunun təkmilləşdirilməsinə, pərvəriş olunmasına və Allah dərgahına doğru yüksəlməsinə səbəb olacaqdır. Amma çox təəssüflə, camaatın

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.199

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.164

³ “Kafi”, 2-ci cild, səh.188

⁴ “Biharul-ənvar”, 74-cü cild, səh.413

⁵ “Kafi”, 2-ci cild, səh.193

⁶ “Biharul-ənvar”, 74-cü cild, səh.311

⁷ “Biharul-ənvar”, 74-cü cild, səh.318

əksəriyyəti islamı düzgün tanımadığına görə islami ibadətlərin bu böyük qismindən qafildirlər və ibadəti, seyri-süluku namaz, oruc, ziyarət, dua və zikrdən başqa bir şeydə bilmirlər.

ALTINCI VASİTƏ

DUA

Dua ibadətlərin ən yaxşısı, insan nəfsinin kamala yetməsinə və Allaha yaxınlaşmasına səbəb olan bir vasitədir. Buna görə də Mütəal Allah bəndələrini dua etməyə dəvət edərək buyurur: **“Pərvərdigarınız buyurdu: «Məni çağırın ki, istəklərinizi yerinə yetirim. Mənə ibadət etməkdə təkəbbür edənlər tezliklə zillətlə cəhənnəmə daxil olacaqlar.»”**¹

Yenə buyurur: **“Aşkarda və gizləndə Pərvərdigarınızı çağırın. Həqiqətən, Allah təcavüzkarları sevmir.”**²

Başqa bir ayədə isə belə buyurulur: **“Bəndələrim Mənim bərəmdə səndən soruşanda (de) ki, Mən onlara yaxınam, əgər Məni çağırırsalar dualarını qəbul edərəm.”**³

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Dua – ibadətin ruhu, məğzidir.”**⁴

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Dua ibadətdir və Allah-Təala buyurur: Allahı çağırın və heç vaxt “daha işlər tamam olmuşdur” - deməyin.”**⁵

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Heç vaxt duanı tərək etməyin. Çünki, siz insanın Allah dərğahına yaxınlaşmasına dua qədər səbəb olacaq bir əməl tapa bilməzsiniz. Hətta kiçik işləri də Allahdan istəyin və onların kiçik olması bəhanəsi ilə duanı tərək etməyin. Çünki kiçik işlərin sahibi elə böyük işlərin də sahibidir.”**⁶

Bəndə hər bir halda dua etməlidir. Çünki bütün vücud aləminin Allaha ehtiyacı vardır. Hətta, onların hamısı ehtiyacın özüdür. Əgər Allahın feyzi bir anlığa kəsilsə, hər bir şey məhv olub aradan

¹ “Mu”min” surəsi, ayə:63

² “Ə”raf” surəsi, ayə:55

³ “Bəqərə” surəsi, ayə:183

⁴ “Səhihi Termezi”, 2-ci cild, səh.266

⁵ “Kafi”, 2-ci cild, səh.468

⁶ “Kafi”, 2-ci cild, səh.468

gedər. Bəndəyə çatanların hamısı Allah tərəfindəndir. Belə isə, bəndə bu təbii ehtiyacını dildə izhar etməli, özünün zati yoxsulluğunu, bəndəçiliyini və ehtiyaclarını əməldə isbat etməlidir. İbadətin də mənası bundan qeyri bir şey deyildir.

İnsan dua halında Allahı yad edir, Onunla raz-niyaz edir, ehtiyaclarını bəndəçiliyin əlaməti olan raz-niyaz ilə zətən qəni olan Allaha təqdim edir. Həqir və ehtiyac aləmindən ümidini kəsir və bütün xeyirlərin və kamalların mənbəyi ilə əlaqə yaradır. Fəqirlik aləmindən pərvaz edir, batini bəsirət gözü ilə Haqq-Təalanın camalını müşahidə edir. Dua və raz-niyaz halı bəndənin ən ləzzətli və ən gözəl halətlərindəndir ki, Allah övliyaları da onu heç bir qiymətə dəyişməzlər. “Səhifeyi-Səccadiyyə” və sair dua kitablarına baxın. Məsumların (ə) necə raz-niyaz etdiyini görün. Allahla birbaşa əlaqə bərqərar etmək və duanın qəbul olunmasına ümid bağlamaq qəlblərə aramlıq və dua edən şəxsə təskinlik verir. Əgər insan çətinliklərin həll olunmasında, xoşagəlməz hadisələrdə Allaha pənah aparmazsa, çətinliklərə necə sinə gərib dözə bilər və həyatını davam etdirəcəyinə necə ümid bağlayar?

Dua möminin silahıdır ki, onun vasitəsilə ümitsizliklə, məyusluqla mübarizə aparır, çətinliklərdə qeybi qüvvələrdən kömək diləyir. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) və imamlar (ə) da daim bu silahdan istifadə etmişlər. Duadan istifadə olunması bütün möminlərə tövsiyə olunur. İmam Riza (ə) öz səhabələrinə buyurur: “Peyğəmbərlərin silahına sarılın!” Soruşdular: “Peyğəmbərlərin silahı nədir?” Buyurdu: “Dua.”¹

İmam Məhəmməd Baqir (ə) buyurur: **“Allah mömin bəndələri içərisində o kəsləri sevir ki, çox dua etsinlər. Sizə tövsiyə edirəm ki, səhər çağları gün çıxan vaxta qədər dua edəsiniz. Bu saatda asmanın qapıları açıqdır, insanların ruziləri bölünür və böyük həcaələr qəbul olunur.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Dua möminin silahı, dinin sütunu və asimanların, yerin nurudur.”**³

Dua bir ibadət, üstəlik ibadətlərin məğzidir, axirət savabıdır. O, möminin me”racı, qüds aləminə pərvaz səbəbidir. Dua ruhu kamala

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.468

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.478

³ “Kafi”, 2-ci cild, səh.468

çatdırıb pərvəriş edir, sahibini Allahın dərğahına yaxınlaşdırır. Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Dua səadətın açarıdır. Ən yaxşı dua o duadır ki, pak sinədən və təqvalı qəlbədən çıxmış olsun. Allahla münacat etmək nicata (qurtuluşə) səbəb olur, ixlas səbəbi ilə (pisliklərdən və həlakətdən) nicat hasil olur. Belə isə, çətinliklər şiddətlənəndə Allaha pənah aparmaq lazımdır.”**¹

Deməli, dua bir ibadətdir ki, əgər şərtlərinə malik olsa və düzgün yerinə yetirilsə insan ruhunun yüksəlişinə, bəndənin Allah dərğahına seyr etməsinə səbəb olacaqdır. Duanın bu təsiri labüddür. Buna görə də bəndə heç vaxt, heç bir şəraitdə bu böyük ibadətdən qafil olmamalıdır. Çünki dua heç vaxt təsirsiz olmur. Baxmayaraq ki, bəzən onun zahiri və tez nəticələri görünmür. Bəzən dua edən şəxsin istəklərinin yerinə yetməməsi, təxirə düşməsi, yaxud dünyada ümumiyyətlə, baş verməməsi mümkündür. Lakin, bunun özü də məsləhətsiz deyil. Çünki bəzən möminin dünyəvi istəklərinin yerinə yetirilməsi onun həqiqi məsləhəti olmur. Hikmətli Allah da bəndənin həqiqi məsləhətini onun özündən də yaxşı bilir. Buna görə də bəndə daim ehtiyac əllərini Allah dərğahına qaldırmalı, hacətlərini istəməlidir. Əgər məsləhətinə olarsa, elə bu dünyada yerinə yetirilər. Amma əgər Allah müəyyən məsləhət üzündən bəndəsinin hacətini təxirə salsın, bəndə Onunla daha çox münacat və raz-niyaz edərək yüksək məqamlara çatır. Bəzən də Allah bəndənin məsləhətini bunda görür ki, onun hacətini bu dünyada təmin etməsin ki, daim Allahı yad etsin və axirət dünyasında daha yaxşı mükafatlar alsın.

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Allah o bəndəyə rəhmət eləsin ki, hacətini Allahdan istəyir və duada israr edir. İstər hacəti yerinə yetirilsin, istərsə də yetirilməsin. (Sonra bu ayəni oxudu:) Vəədu Rəbbi əsa əlla əkunə bi duai Rəbbi şəqiyya – (Mən Rəbbimə dua edirəm. Ola bilsin ki, mən Rəbbimə ibadət etməklə bədbəxt olmayım).”**²

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“(Bəzən) Mömin Allahdan bir hacət istəyir. Lakin, Allah mələklərinə göstəriş verir ki, bəndənin hacətini bir az təxirə salsınlar. Çünki onun səsini və**

¹ “Kafi”, 2-ci cild, səh.468

² “Kafi”, 2-ci cild, səh.475

duasını daha çox eşitmək istəyir. Qiyamətdə də ona deyər: “Ey Mənim bəndəm! Sən Məni çağırırdın, lakin Mən sənın duanın qəbul olunmasını təxirə saldım. İndi onun əvəzində filan-filan savabları sənə əta edirəm. Həmçinin filan dua və filan dualar da eyni ilə.” Bu zaman mömin arzu edər ki, kaş dünyadakı arzularımdan, dualarımdan heç biri yerinə yetməyəydi. Bu sözü ona görə deyir ki, axirətin yaxşı savablarını görüb.”¹

O Həzrət yenə buyurur: “Duanın ədəblərini öyrən və diqqət yetir ki, kiminlə söhbət edirsən, onu necə çağırırsan və nə üçün çağırırsan. Allahın əzəmət və böyüklüyünü yad et. Öz qəlbinlə hiss et ki, qəlbində olanları Allah bilir. O, sənın qəlbindəki sirlərdən agahdır, qəlbində gizlənmiş haqq və ya batildən məlumatı vardır. Sonra özünün nicat və həlakət yollarını tanı. Məbada Allahdan elə bir şey istəyəsən ki, sənın həlakətin onda olsun. Halbuki, sən nicatının onda olduğunu təsəvvür edirsən. Allah-təala Quranda buyurur: “Bəzən insan xeyir əvəzinə öz şərini istəyir və insan öz işlərində tələsəndir.”

“Belə isə, düzgün fikirləşib gör ki, Allahdan nə istəyirsən və nə üçün istəyirsən. Dua sənın tərəfindən bütün vücudla Allah qarşısında “qəbul olunmağı” istəmək, qəlbin Pərvərdigarı müşahidə etməklə əriyib aradan getməsi, bütün ixtiyarların tərک edilməsi və işlərin hamısını Allaha təslim edilməsi deməkdir. Belə isə, duanın şərtlərinə əməl etməsən, onun qəbul olunmasını gözləmə, çünki Allah sirlərə və onlardan da gizli olan şeylərə agahdır. Ola bilsin ki, sən Allahı bir şey üçün çağırırsan, halbuki Allah sənın niyyətinin onun tam əksinə olduğunu bilir.”²

¹ “Kəfi”, 2-ci cild, səh.490

² “Həqiqət” (Feyz Kaşani), səh.244

YEDDİNCİ VASİTƏ

ORUC

İnsan nəfsinin saflaşdırılmasında, aludəliklərdən təmizlənməsində çox böyük rol ifa edən ibadətlərdən biri də oruc tutmaqdır. Orucun fəziləti barəsində çoxlu hədislər nəql olunmuşdur. Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Oruc cəhənnəm odundan qorunmaq üçün bir sipərdir.”**¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Mütəal Allah buyurur: «Oruc Mənim üçündür və Mən özüm də oruc tutanın mükafatını verəcəyəm.»**²

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Oruc tutan şəxs behiştin bağlarında bəhrələnilir, mələikə də iftar vaxtına qədər ona dua edir.”**³

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər kəs savab üçün bir gün müstəhəb oruc tutsa, bağışlanmaq onun üçün vacib olur.”**⁴

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Oruc tutan şəxsin yuxusu ibadət, sükutu təsbihdir, əməli qəbul olunmuş, duası yerinə yetirilmişdir.”**⁵

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Mütəal Allah belə buyurur: “Bütün yaxşı bəndələrimin əməllərinin on qatdan tutmuş yetmiş qata qədər savabı vardır. Amma oruc tutan şəxsin savabı Mənim öhdəmədir, Mən onun savabını Özüm verəcəyəm.” Deməli, oruc tutan şəxsin savabını (nə qədər olduğunu) yalnız Allah Özü bilir.”**⁶

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) rəvayət edir ki, Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) merac gecəsində dedi: **“Pərvərdigara! İbadətin əvvəli nədir?”** Buyurdu: **“İbadətin əvvəli oruc tutmaq və sükut etməkdir.”** Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) dedi: **“Pərvərdigara! Orucun təsiri nədir?”** Buyurdu:

¹ “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.289

² “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.290

³ “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.296

⁴ “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.293

⁵ “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.294

⁶ “Vəsailuş-şiə”, 7-ci cild, səh.295

“Orucun təsiri hikmətdir və hikmət mərifətə səbəb olur, mərifət yəqin gətirir, insan yəqin mərhələsinə çatdıqda çətinlikdə, yoxsa asayışda və rifahda olmasının onun üçün heç bir fərqi olmaz.”¹

Oruc iki yöndən – mənfi və müsbət yöndən təşkil olunan xüsusi bir ibadətdir. Birinci yön nəfsin yeməkdən, içməkdən, cinsi əlaqədə olmaqdan və sair qanuni ləzzətlərdən çəkinmək, Allaha və Peyğəmbərə (s.ə.v.v) yalan nisbəti verməmək, fiqhi kitablarda deyilən sair işlərdən çəkinməkdir. İkinci yön ixlas, niyyət və qürbət qəsdidir ki, bu da həqiqətdə ibadətin ruhu məsəli kimidir. Orucun həqiqəti qürbət qəsdilə nəfsin qarşısını almaq, maddi ləzzətlərdən çəkinməyə dair qərara gəlməkdir. Belə ki, cinsi əlaqədə olmaq, Allaha, Peyğəmbərə yalan nisbəti vermək, yemək-icmək kimi işlər onu batil edir.

Fiqhi kitablarda orucun barəsində deyilən tərifi belədir: Əgər bir şəxs qürbət (Allahın əmrini yerinə yetirmək) qəsdilə qeyd olunan işlərdən, yəni yemək-icmək, cima etmək, istimna etmək, Allaha və Peyğəmbərə yalan nisbəti vermə, imalə etmək, başı suya batırmaq, sübh azanına qədər cənabət halında qalmaq kimi işlərdən çəkinərsə, ibadəti səhihdir və qəzası, kəffarəsi yoxdur. Bu, adi camaatın tutduğu orucdur.

Amma hədislərdə özünü saxlamaq daha geniş səviyyədə bəyan olunub, qeyd olunanlarla məhdudlanmır. Hədislərdə qeyd olunur ki, oruc tutmaq təkcə yemək-icməyi tərki etməklə deyildir. Həqiqi oruc tutan o kəsdir ki, bütün bədən üzvlərini günahdan saxlasın. Yəni gözünü, qulağını, dilini, əlini, ayağını və sair üzvlərini onlara aid olan günahlardan saxlasın. Bu, Allahın xüsusi bəndələrinin tutduğu orucdur.

Bundan da yüksəkdə daha xüsusi olan adamların orucudur. O da bundan ibarətdir ki, oruc tutan şəxs yemək, içmək kimi adi halda halal olan şeyləri və bütün günahları tərki etməkdən əlavə, öz qəlbini də Allahı yadından çıxaran işlərdən saxlasın, daim Allahı yad etsin və Onu özünə hazır və nəzarətçi görsün, özünü Allahın qonağı bilsin və Allahın görüşünə hazır etsin.

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Oruc tutmaq təkcə yemək-icməyi tərki etməklə hasil olmur. Oruc tutan zaman qulaq, göz,**

¹ “Müstədrəkul-vəsail”, 1-ci cild, səh.590

dil, qarın, övrətin də oruc olmalıdır. Oruc tutduğun zaman əlini və övrətini də günahdan saxla. Daim sakit ol. Yalnız xeyir və faydalı söz danış. Öz xidmətçilərin ilə xoş davran.”¹

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Oruc tutan şəxsin vüqar və həyası hökmən səndə olsun. Bacardığın qədər sükuta riayət et. Yalnız Allahı zikr elə. Elə olmasın ki, oruc tutduğun gün elə oruc tutmadığın günlər kimi olsun.”²**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) bir xütbədə buyurdu: **“Hər kəs Ramazan ayını sükut halında oruc tutsa, qürbətən-iləllah məqsədi ilə qulağını, gözünü, əlini, övrətini və s. bədən üzvlərini yalandan, haramdan, qeybətdən qorusa, Allah-təala onu Özünün müqərrəb bəndələrindən edər və o, İbrahim Xəlilur-Rəhmanın həmsöhbəti olar.”³**

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Oruc tutmaq təkcə yemə-içməkdən çəkinmək deyil. Əksinə, onun xüsusi şərtləri vardır və onlara riayət etmək lazımdır ki, oruc tamam-kamal olsun. O da daxili sükut etməkdən ibarətdir. İmranın qızı Həzrəti Məryəmin sözünü eşitməmişən ki, camaatın cavabında deyir: “Mən Allah xatirinə oruc nəzir etmişəm. Bu gün heç kəslə danışmayacağam.” Yəni, oruc tutduğum üçün sakit olmalıyammı?! Deməli, oruc tutduğun zaman dilinizi yalandan saxlayın, qəzəblənməyin, (nalayiq sözlər deməyin və) söyüş söyməyin, acı dilli olmayın, yersiz mübahisə etməyin, zülm etməkdən, cəhalətdən, pis əxlaqlıqdan, bir-birini rədd etməkdən çəkinin, Allahın zikrindən və namazdan qafil olmayın. Sükuta, dərindən təfəkkür etməyə, səbr və düzlüyə, şər əhlindən uzaq olmağa səy edin. Batil, yalan və böhtan sözlərdən, düşmənçilikdən, bədgümanlıqdan, qeybətdən, söz gəzdirməkdən uzaq olun. Axirətə nəzər yetirin. Allahın vədələri gerçəkləşəcəyi günlərin gəlib çatmasını gözləyin. Allahla görüş üçün azuqə hazırlayın.

Öz sahibindən qorxan bir qul kimi aramlığa, vüqara, xüşuya, xüzuya riayət edin. Qorxu ilə ümid arasında olun. (Əgər) qəlbini eyiblərdən, batini çirkinliklərdən pak etsən, Allahdan başqa hər bir şeydən uzaq gəzsən, vilayətini oruc

¹ “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.118

² “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.117

³ “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.117

tutmaqla və zahirlə batini Allahın çəkindiriyi şeylərdən paklandırmaqla Onun vilayətini qəbul etsən (onda bil ki,) Allah dərğahında qəbul olunmusan, Allahdan qorxmaq haqqını zahirdə də, batində də yerinə yetirmisən. Oruc tutduğun günlərdə öz nəfsini Allaha bağışlamış, qəlbini Onun üçün hazırlamışan və Allah-Təalanın əmrlərinə əməl etmək barədə qəlbinə məmuriyyət vermişən. Əgər qeyd olunan surətdə oruc tutsan – sən doğrudan da oruc tutanlardansan və öz vəzifənə əməl etmişən. Nə qədər naqis (natamam) qoymusansa, həmin miqdarda orucundan azalacaqdır. Çünki oruc tutmaq təkə yeyib-içməkdən çəkinmək deyil. Allah-təala orucu batil edən sair davranış və sözlərdə də orucu hicab qərar vermişdir. Nə azdır oruc tutanlar! Nə qədər də çoxdur ac qalanlar!”¹

ORUCUN RUHUN SAFLAŞDIRILMASINDAKI ROL

Oruc çox dəyərlı və mühüm bir ibadətdir. Onun şərtlərinə və ədəblərinə riayət edilsə, müqəddəs islam şəriətində buyurulan tərzdə yerinə yetirilsə, insanın ruhunun çirkinliklərdən təmizlənməsində, yüksək mərhələlərə çatmasında çox böyük təsir qoyar. Oruc nəfsin günahlardan, çirkin və rəzil əxlaqlardan təmizlənməsində, ruhun təkamülü, insani keyfiyyətlərlə zinətləndirilməsində və ilahi nuraniyyəti qəbul etməsi üçün hazırlanmasına əsaslı təsir göstərir. Oruc tutan şəxs günahları tərək etməklə nəfsi-əmmarəni cilovlayıb nəzarət altına alır və öz ixtiyarına keçirir. Oruc tutulan günlər günahın tərək edilməsi və nəfsə riayət verilməsi, nəfslə cihad edilməsi üçün bir məşqdır. Bu dövrdə insan öz nəfsini günahlardan və çirkinliklərdən paklamaqdan əlavə, bir sıra qanuni ləzzətlərə, o cümlədən yemək-içmək və s. kimi şeylərə də göz yumur. Bununla da öz nəfsinə səfa və nuraniyyət verir. Çünki aclıq batinin səfalı olmasına, insanın Allaha diqqət yetirməsinə səbəb olur. İnsan ac olduğu əksər hallarda çox yaxşı vəziyyətdə olur ki, mədənin dolu olduğu vaxtlarda həmin hala malik olmur.

Bir sözlə, oruc təqva əldə etmək üçün çox böyük rol oynayır. Buna görə də Qurani-Kərim orucun şəriət qanunu şəklinə

¹ “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.119

salınmasını təqva əldə olunmasından ötrü əsas amil hesab etmişdir. Belə ki, buyurulur: **“Ey iman gətirənlər, sizdən əvvəlkilərə vacib olduğu kimi, oruc sizə də vacib edildi. Ola bilsin ki, bu vasitə ilə təqvalı olasınız.”**¹

Mübarək Ramazan ayında oruc tutan, oruc olduğu üçün bir ay ərzində günahdan və çirkin əxlaqdan uzaq olan bir şəxs nəfsini öz ixtiyarına keçirir. O, bu mübarək aydan sonra da həmin günahı tərk etmək halını davam etdirə bilər.

İndiyə qədər qeyd olunanlar orucun batinin saflaşdırılmasında və onun günahlardan, nəfsani çirkinliklərindən təmizlənməsində ifa etdiyi rol haqqında idi. Onun onun müsbət yönləri də nəfsin təkamülə çatmasında, onun insani keyfiyyətlərlə zintəndirilməsində və Allah dərğahına yaxınlaşmaqda çox mühüm təsiri vardır. Bu cəhətlərə qısa şəkildə işarə edirik:

1.Oruc insanın gün ərzində orucu batil edən xüsusi şeylərdən çəkinməsindən ibarət olan bir ibadətdir. Bu sair ibadətlər kimi, ixlas və qürbət qəsdilə yerinə yetirildikdə nəfsin kamala yetməsinə, ruhun saflaşmasına və insanın Allah dərğahına yaxınlaşmasına səbəb olur.

2.Qanuni və şəriətdə icazə verilən halal ləzzətləri, eləcə də günahları tərk etməklə oruc tutanın qəlbi Allahdan qeyrisinin fikrindən paklaşır. Beləliklə də Allah tərəfindən əta olunan nuraniyyətin qəbuluna və Onunla mənəvi görüşdən ötrü ləyaqət əldə edir. Belə bir halda ona Allahın xüsusi inayətləri şamil olur. İlahi cazibələrlə Haqq dərğahına yaxınlaşmağa nail olur. Ona görə də hədislərdə qeyd olunur ki, oruc tutanın hətta nəfəs çəkməsi və yuxusu belə ibadətdir.

3.Oruc tutulan günlər ibadət etmək, namaz qılmaq, dua etmək, Quran oxumaq, zikir, xeyir və yaxşı işlər üçün ən yaxşı fürsətdir. Çünki nəfs hüzzuri-qəlb, ixlas və Allaha diqqət yetirmək üçün sair vaxtlardan daha hazırlıqlıdır. Mübarək Ramazan ayı ən yaxşı vaxt, ibadət etməyin və Allaha diqqət yetirməyin baharıdır. Buna görə də hədislərdə Ramazan ayının özünün və onda edilən ibadətlərin fəzilətinə çox təkid olunmuşdur.

Mübarək Ramazan ayı gəlib çatanda İmam Cəfər Sadiq (ə) övladlarına çoxlu tövsiyə edərək buyururdu: **“İbadət etməyə çox**

¹ “Bəqərə” surəsi, ayə: 183

səy (himmət) edin, çünki bu ayda camaatın ruziləri bölüşdürülür, əcelləri müəyyən olunur. Allah dərgahına gedəcək şəxslər bu ayda təyin olunur. Ramazan ayında bir gecə vardır ki, o gecədəki əməl min aylıq ibadətdən fəzilətlidir.”¹

Əmirəl-möminin Əliyibni Əbitalib (ə) buyurur: “**Ramazan ayında çoxlu dua oxuyun, istiğfar edin, çünki dua vasitəsilə belə sizdən dəf olunur, istiğfar vasitəsilə günahlarınız məhv olur (əməl dəftərindən silinir)**”²

Yenə o Həzrət (ə) rəvayət edir ki, bir gün Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) bizim üçün xütbə oxudu və buyurdu:

Ey camaat! Həqiqətən Allah ayı özünün xeyir-bərəkət, rəhmət və məğfirətilə sizə üz gətirib. Bu ay Allah yanında ayların ən yaxşısı, onun günləri günlərin ən yaxşısı, saatları saatların ən yaxşısıdır. Bu elə bir aydır ki, siz onda Allahın qonaqlığına dəvət olunmusunuz. Bu ayda siz Allahın kəramət əhlindəsiniz. Bu ayda (çəkdiyiniz) nəfəslər zikr savabına malikdir. Yuxularınıza ibadət savabı yazılır. Bu aydakı (xeyir) əməlləriniz qəbul, dualarınız müstəcabdır. Belə isə Allahu düzgün (saf) niyyətlə, günah və rəzil sifətlərdən pak olan qəlblərlə çağırır bu ayın orucunu tutmağı, bu ayda Quran oxumağı sizə nəsb etməsini Ondan istəyin. Həqiqətən, bədbəxt o kəsdir ki, bu əzəmətli ayda (günahlarının) bağışlanmadığından məhrum olsun. Öz acliq və susuzluğunuz ilə qiyamət günündəki acliq və susuzluğu yad edin. Öz aranızda olan fəqirlərə və miskinlərə sədəqə verin, qocalarınıza təzim edin, uşaqlarınıza nəvaziş göstərin, qohumlarınıza qarşı rəhimdil olun. Dillərinizi lazımsız sözlərdən saxlayın. Gözlərinizi halal olmayan şeylərdən yumun. Qulaqlarınızı haram şeylər eşitməkdən qoruyun. Camaatın yetimlərinə qarşı mehribanlıq edin ki, camaat da sizin vəfatınızdən sonra yetim övladlarınıza mehribanlıq etsinlər. Öz günahlarınızdan tövbə edib Allaha tərəf qayıdın. Namaz vaxtları dua etmək üçün əllərinizi qaldırır dua edin, çünki, namaz vaxtları ən yaxşı anlardır, bu vaxtarda Haqq taala Öz bəndələrinə rəhmət nəzəri salır, onunla münacat (raz-niyaz) etdikləri vaxt onlara (müsbət)

¹ “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.221

² “Vəsailuş şia”, 7-ci cild, səh.223

cavab verir, Onu çağırdıqları vaxt «ləbbeyk» deyib (dualarını) müstəcab edir.

Ey insanlar! Həqiqətən, sizin canlarınız əməllərinizin girovundadır. (Onu) Allahdan bağışlanmaq istəməklə girovdan azad edin. Sizin kürəklərinizə günah yükü ağırlıq edir, səcdələri uzatmaqla həmin yükü yüngülləşdirin və bilin ki, Haqq taala Öz izzət və cəlalına and içib ki, bu ayda namaz qılıb səcdə edənlərə əzab verməsin, onları qiyamət günü cəhənnəm odu ilə qorxutmasın.

Ey camaat, sizlərdən hər kəs bu ayda oruc tutan bir möminə iftar versə onun savabı Allah yanında bir qul azad etmək və keçmiş günahlarının bağışlanması qədər olar.

Səhəbələrdən bəziləri dedilər: «Ey Rəsuləllah, axı bizim hamımızın iftar verməyə imkanımız yoxdur!»

Həzrət (s.ə.v.v) buyurdu: **Oruc tutanlara hətta yarım dənə xurma, yaxud bir içim su qədərində olsa belə, iftar verməklə özünüzi cəhənnəm odundan uzaqlaşdırın. Həqiqətən, Allah həmin savabı bu işi görən adama bundan artığına imkanı olmasa da verir.**

Ey camaat, hər kəs bu ayda əxlaqını gözəlləşdirsə, qədəmlərin əsdiyi bir gündə (Qiyamətdə) Sirat körpüsündən asanlıqla keçər. Hər kəs bu ayda xidmətçilərinin işini yüngülləşdirsə, Allah qiyamətdə onun hesabını yüngül edər. Hər kəs bu ayda camaata şər yetirməyinin qarşısını alsın, Allah da qiyamətdə Öz qəzəbini ondan dəf edər. Hər kəs bu ayda atasız bir yetimi əzizləyib ona qarşı nəvazişlə davransa, Allah da onu qiyamətdə əzizləyər. Hər kəs bu ayda öz qohum-əqrəbasına sileyi-rəhm və yaxşılıq etsə, Allah da qiyamətdə onu Öz rəhmətinə qovuşdurar. Hər kəs bu ayda qohum-əqrəbasından öz yaxşılığını kəssə, Allah da qiyamətdə Öz rəhmətini ondan kəsər. Hər kəs bu ayda müstəhəb namaz qılsa, Allah onu Cəhənnəm odundan uzaq edər. Hər kəs bu ayda vacib namazları qılsa, Allah ona sair aylarda qılınan yetmiş namazın savabını əta edər. Hər kəs bu ayda mənə çoxlu salavat göndərsə, Allah əməl tərəzilərinin yüngül olduğu bir gündə onun əməl tərəzisini ağırlaşdırar. Hər kəs bu ayda bir ayə Quran oxusa, sair aylarda bütöv bir Quran oxuyanın savabını qazanar.

Ey camaat! Həqiqətən bu ayda behiştin qapıları açıqdır. Öz Pərvərdigarınızdan istəyin ki, onu sizin üzünüzə bağlamasın və bu ayda Cəhənnəmin qapıları bağlıdır. Öz Rəbbinizdən istəyin ki, onu sizin üzünüzə açmasın. Şeytanları bu ayda zəncirləyiblər, Allahdan istəyin ki, onları sizə hakim etməsin.

Əmirəl-möminin (ə) soruşdu: «**Ya Rəsuləllah, bu ayın ən gözəl əməli nədir?**»

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurdu: «**Ey Əbəl Həsən, bu ayın ən yaxşı və fəzilətli əməli Allahın günah, haram buyurduğu işlərdən çəkinməkdir.**»¹

Hədislərdən məlum olduğu kimi, mübarək Ramazan ayı çox bərəkətli, fəzilətli bir aydır. O, ibadət edərək, ruhu saflaşdırmaq, dua etmək, gecələr oyaq qalmaq, nəfsi təkmilləşdirmək ayıdır. Bu ayda edilən ibadət sair aylardakı ibadətlərdən bir neçə qat artıq savaba malikdir. Hətta möminin yuxusu və nəfəs çəkməyi belə, ibadət savabına malikdir. Bu ayda behişt qapıları möminlərin üzünə açılır, cəhənnəm qapıları isə bağlanır. Allahın mələkləri camaatı daim Allaha ibadətə çağırır. Xüsusilə, səhər çağları və “Qədr” gecələri. Belə ki, o gecəni oyaq qalıb ibadət etmək min aylıq ibadətdən fəzilətlidir.

Allah-təala bu ayda bütün möminləri (mənəvi) qonaqlığa dəvət etmişdir. Bu dəvətin xəbərini peyğəmbərlər gətirmişdir. Qonaq sahibi mütləq yaxşılıq sahibi Allah, qonağa xidmət edənlər Onun müqərrəb mələkləridir. Qonaqlar isə möminlərdir. İlahi nemət süfrəsi açılmışdır. Onda gözün görmədiyi, qulağın eşitmədiyi, heç bir bəşərin ağına belə gəlmədiyi müxtəlif nemətlər, hədiyyələr və kəramətlər vardır. Allah tərəfindən olan müvəffəqiyyət hər bir cəhətdən hazırdır ki, öz himmət və ləyaqətimiz qədərində ondan istifadə edək. Əgər qəflət etsək, peşmançılıq və həsrətin heç bir faydası olmayan qiyamət günündə peşman olacağıq.

Mübarək Ramazan ayının əməlləri və dualarını “Məfatihul-cinan” və s. dua kitablarından ixlas, diqqət və hüzzuri-qəlblə oxuyaraq Allah dərgahına yaxınlaşa bilərsiniz.

Sonda qeyd etməliyik ki, sair ibadətlərin, o cümlədən namaz, oruc, zikr, dua və s.in nəfsin təkmilləşdirilməsində, rəzil

¹ “Vəsailu şia”, 7-ci cild, səh.227

xüsusiyyətlərdən paklanmasında təsiri ola bilər. Lakin ixtisarı nəzərə alaraq onlar barəsində əlavə izah vermək fikrindən daşınıraq.

RUHANI QARDAŞLARA BİR NEÇƏ TÖVSIYƏ

“Ruhani” dedikdə məqsədim din elmləri üzrə təhsil alan və ruhaniyə məxsus olan işlərlə məşğul olan, tələbə olub dini təhsil alan, ədəbiyyat, sərf, nəhv, məntiq, məani-bəyan (bunlar ərəb dili qramatikası elmləridir) kimi elmləri tədris etməklə məşğul olan, fiqh-üsul elmlərini tədris edən, haşiyə və risalə yazmaqla məşğul olan, mərcəyi-təqlid məqamına çatmış, dini vergiləri yığıb, aylıq təqaüdləri tələbələr arasında bölüşdürən, dini məsələlərə cavab verməklə, yaxud elmi hövzələri idarə etməklə məşğul olan, məntiq, fəlsəfə, irfan tədris edən, əxlaq dərsi deyən, moizə, xütbə, dini çıxışlar və rovxəanlıq edən, hardasa imam-cümə olan, yaxud camaata pişnamazlıq edən və yaxud da kitab və məqalə yazmaqla məşğul olan kəslərdir. Bəzi tələbələr də ömrünün axırına kimi heç bir ictimai məşğuliyyəti qəbul etmədən daim hövzə dərslərində iştirak edir, dərse qulaq asır, beləliklə də həyatlarını davam etdirirlər. İmamın (ə) mübarək səhmindən ruzi kimi istifadə edirlər. Bu kimi şəxslər ruhani, elm əhli, xidmətçi, din mübəlligləri hesab olunur, dolanacaqlarını əksər hallarda həmin yollardan və İmamın (ə) mübarək səhmindən təmin edirlər. Onlar dini işlərlə məşğul olduqlarından xüsusi imtiyaz və ehtirama malikdirlər, camaat da onlara məhəbbət göstərir, onlar üçün nəzir-niyaz edir, iltimasi-dua edir, onlardan şəfaət gözləyir, onlara təbərrük və təvəssül edirlər.

Çox təəssüflə, camaatın nikbin olması, məhəbbət göstərməsi, eləcə də elm və alimlərin fəzilətindən nəql olunan hədislər bizim (ruhani təbəqəsinin) qəflətə düşüb qürur hissi keçirməyimizə səbəb olur. Özümüzü seçilmiş bir təbəqədən hesab edirik. Nəfsimizin saflaşdırılmasından, ruhumuzun təkamülə doğru aparılmasından qafil oluruz. Sanki, əlimizdə cəhənnəmdən azad olma bəraəti və behişt açarları bizim əlimizdədir və heç bir əmələ ehtiyacımız yoxdur. Quranla məşğul olduğumuzdan, hədis deyib dini elmləri yaydığımızdan hamımız özümüzü bu mərhələyə çatmış hesab edirik. Əlbəttə, islam nəzərindən elmin xüsusi dəyəri vardır və çoxlu hədislərdə elmin, alimlərin fəziləti bəyan edilir. Elmin özü də nəfsin təkamülə çatıb Allaha doğru seyr etməsində kömək ola bilər. Lakin bu şərtlə ki, əvvəla, qürbət qəsdilə olsun. İkincisi, əməllə

yanaşı olsun. Alimlərin və elmin fəziləti barəsində hədislər olduğu kimi, fasiq və ya elminə əməl etməyən alimin də məzəmmət olunmasına dair çoxlu hədislər vardır.

İmam Cəfər Sadiq (ə) Həfsə buyurdu: **“Ey Həfs! Alimin bir günahı bağışlanınca, cahilin yetmiş günahı bağışlanacaqdır.”**¹

O Həzrət (ə) başqa bir hədisdə isə belə buyurur: **«İsa ibni Məryəm (ə) buyurmuşdur: “Vay olsun pis alimlərə, (cəhənnəm) odu onlara necə də zəbanə çəkər!”»**²

İmam Məhəmməd Baqir (ə) **“Fəkubkibu fiha hum vəl-ğavun”** (onlar və yolunu azanlar üzə üstə cəhənnəmə atırlar) ayəsi ilə əlaqədar buyurur: **“Onlar o kəslərdir ki, dildə ədalətdən dəm vururlar, amma (əməldə) onunla müxalifət etdilər.”**³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) Peyğəmbəri-Əkrəmdən (s.ə.v.v) belə nəql edir: **“Alimlər iki qismdir: Birincisi, öz elminə əməl edən alimdir. Belə alim nicat tapar. İkincisi isə elmini (ona əməl etməyi) tərək edənlərdir. Bunlar isə həlak olandır. Həqiqətən, cəhənnəm əhli elminə əməl etməyən alimin (üfunətli) iyindən əziyyət çəkərlər. Cəhənnəmdə ən çox həsrət və peşmançılıq hissi keçirən o kəsdir ki, birisini Allaha tərəf dəvət edər, həmin şəxs də onun sözüə qulaq asıb (nəsihətlərini) qəbul edər. Bunun nəticəsində də Allaha itaət edər. Allah da onu cənnətə daxil edər. Onu düz yola hidayət edənə isə, öz elminə əməl etmədiyi, həvayi-nəfsinə tabe olduğu və uzun-uzadı arzular etdiyi üçün cəhənnəmə daxil edər. (Çünki) həvayi-nəfsə itaət etmək insanı haqdan saxlayar, uzun-uzadı arzular isə axirəti yaddan çıxarar.”**⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) minbərdə xütbə oxuyarkən belə buyurdu: **“Ey insanlar! (Bir şeyi) öyrəndiyiniz zaman ona əməl edin, bəlkə hidayət olunasınız. Öz elminə əməl etməyən alim öz cəhalətindən kənara çıxa (ayıla) bilməyən sərgərdan və qafil cahil kimidir. Üstəlik mən bilmişəm ki, (elmi vasitəsilə) onun əleyhinə olan dəlil, öz cəhalətində itib batan və sərgərdan qalan həqiqi cahil əleyhinə olan dəlildən daha əsəşli**

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.47

² “Kafi”, 1-ci cild, səh.47

³ “Kafi”, 1-ci cild, səh.47

⁴ “Kafi”, 1-ci cild, səh.44

və daha böyük, onun peşmançılığı cahilin peşmançılığından daha çox davamlıdır. Heç birinin də insanlıq dəyər-qiyməti yoxdur. Şəkk etməyin! Öz nəfsinə ən çox nəsihət edən şəxs Rəbbinə ən çox itaət edəndir. Özünü ən çox aldadan Rəbbinə ən çox qarşı çıxandır. Hər kəs Allaha itaət etsə, əmin-amanlıqda olar və müjdələner. Hər kəs də Allaha qarşı çıxıb ona itaətsizlik etsə, xəsarətə düşüb peşman olar.”¹

İmam Cəfər Sadiq (ə) Qurandakı “Allahdan, yalnız Onun alim bəndələri qorxar” ayəsinin izahında buyurur: “Alim o kəsdir ki, əməli sözünü təsdiqləsin. Hər kəsin əməli sözlərini təsdiq etməsə alim deyildir.”²

O Həzrət (ə) yenə buyurur: “Bizim dostlarımıza bizim tərəfimizdən salam çatdır və onlara xəbər ver ki, biz Allah hüzurunda dayanan zaman onları heç nədən ehtiyacsız edə bilməyəcəyik. Bu işdə yalnız əməlin faydası vardır. Onlar bizim vilayətimizə əməl və təqvadan başqa bir şeylə nail ola bilməzlər. Qiyamət günü ən çox həsrət çəkən o kəslərdir ki, dildə ədalətdən dəm vurub əməldə onunla müxalifətçilik etsinlər.”³

İmam Cəfər Sadiq (ə) yenə buyurur: “İnsanlar arasında ən şiddətli əzaba düşər olanlar öz elmindən heç bir fayda aparmayan alimlərdir.”⁴

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Xeyiri bilən, amma ona əməl etməyən şəxs çiraq kimidir. Camaat üçün işıq saçar, amma özü özünü yandırır.”⁵

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Elm öyrənin. Elminizə əməl etməyincə, Alah elmin vasitəsi ilə sizə fayda yetirməz. Çünki alimlərin himmət və səyi rəiyyət (onları hidayət etmək), səfəhlərin himməti isə (elmi) nəql etməkdir.”⁶

O Həzrət (ə) yenə buyurur: “Bir alimin dünyaya məhəbbət bəslədiyini görsəniz, öz dininizdə onu müttəhim edin. Çünki hər bir kəsin fikri-zikri sevdiyi şey bərəsində olar.» Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) belə buyurmuşdur: «Allah-təala Həzrət Davuda

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.45

² “Kafi”, 1-ci cild, səh.36

³ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.28

⁴ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.37

⁵ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.38

⁶ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.37

belə vəhy etdi: Mənimlə öz aranda (yəni səni Mənə tərəf hidayət edəcək) dünyaya məftun olan bir alimi qərar vermə! (Çünki o,) səni Mənim məhəbbətimə aparan yoldan çıxarar. Bu kimilər Mənim mürid bəndələrimin yolunu kəsənlərdir. Mənim onlarla edəcəyim ən kiçik şey (cəza) budur ki, Mənimlə münacat etməyin şirinliyini onların qəlbindən çıxararam.»¹

Başqa bir hədisdə isə belə buyurur: “Hər kəs alimlər arasında öyünmək, səfehlərə tənə etmək, yaxud camaatın nəzər-diqqətini özünə yönəltmək məqsədilə elm öyrənsə, Cəhənnəmdə öz yerini hazırlamış olur. Təkəbbür öz əhlindən (ona layiq olanlardan) başqasına aid deyil.”²

Yenə buyurur: “Hər kəs dünya mənəfəti (qazanmaq) məqsədilə hədis öyrənsə, axirətdə onun heç bir payı olmaz. Hər kəs onunla (hədislə) axirət xeyri istəsə, Allah ona həm dünya xeyri, həm də axirət xeyri əta edər.”³

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Elm öyrənmək istəyənlər üç dəstədir. Ağah olun sizi onların əlamət və xüsusiyyətləri ilə tanış edirəm. Onlardan bir dəstəsi cəhl və həcət aparmaq üçün elm öyrənirlər. Bir dəstəsi də elmi hiylə və məkrli işlər üçün öyrənirlər. Bir dəstəsi isə fiqh və əql üçün öyrənirlər.”⁴

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: “Hər kəs Allah xatirinə bir elmi məsələ öyrənsə, camaat arasında təvazökarlığı, Allah qarşısında xofu, dində ciddiliyi artır. Elmindən faydalanan belə şəxs gərək elm öyrənsin. Hər kəs elmi dünya (məqamı, şan-şöhrəti və s.) əldə etmək, camaat yanında hörmət qazanmaq və sultanın yanına get-gəl etmək üçün öyrənsə, elmdən hər bir məsələ öyrəndikcə camaat arasında təkəbbürü, Allah qarşısında qüruru və dində zülm və cəfası artır. Öz elmindən (düzgün istiqamətdə) faydalana bilməyən belə şəxs gərək (elm öyrənməkdən) dayansın. Qiyamət günü öz əleyhinə olacaq dəlildən, peşmançılıq və xarlıqdan özünü saxlasın.”⁵

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Hər kəs

¹ “Kafi”, 1-ci cild, səh.46

² “Kafi”, 1-ci cild, səh.47

³ “Kafi”, 1-ci cild, səh.46

⁴ “Biharul-ənvər”, 2-ci cild, səh.46

⁵ “Biharul-ənvər”, 2-ci cild, səh.34

özünü camaata imam (rəhbər) bilsə, gərək başqalarını öyrətməkdən öncə öz nəfsini öyrətsin. Onun özünü ədəbləndirməsi başqalarını ədəbləndirməsindən qabaq olmalıdır. Nəfsinin müəllimi (elm öyrədəni) və ədəbləndirəni başqalarına müəllimlik edib ədəbləndirməkdən daha artıq təqdirəlayiqdir.”¹

Allah-təala buyurur: “Ey iman gətirənlər! Nə üçün (əməl) etməyəcəyiniz şeyləri deyirsiniz?! Etməyəcəyiniz şeyləri demək Allah yanında böyük günahdır.”²

Yenə buyurur: “Camaatı yaxşılığa əmr (dəvət) edir, özünüzi isə yaddan çıxarırsınız?! Halbuki, siz Kitab oxuyursunuz. Əqlinizi işə salmırsınızmı?!”³

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: “Alimlərdən bəzisi vardır ki, elmi (yalnız) yığıb toplamaq istəyir, amma onun yayılmasını istəmir. Bunlar cəhənnəmin birinci təbəqəsindədirlər. Bəziləri də moizə edərək ciddiyyət göstərirlər, amma başqaları ona moizə etmək istəyəndə qəzəblənirlər. Bunlar cəhənnəmin ikinci təbəqəsindədirlər. Onlardan bəziləri də elmini sərvətlilərin, ayan-əşrafın ixtiyarına vermək istəyir və onu miskinlərə vermək istəmirlər. Bunlar da cəhənnəmin üçüncü təbəqəsindədirlər. Bəzi alimlər də öz elmində zalımların, sultanların yolunu getmək istəyirlər. Əgər onun sözünə cavab qaytarılsa, yaxud əmrindən bir şeydə təqsirə yol verilsə qəzəblənərlər. Bunlar cəhənnəmin dördüncü təbəqəsindədirlər. Bəzi alimlər isə yəhudi və məsihi hədislərini öyrənirlər ki, öz elmlərini və hədislərini çoxaltsınlar. Bunlar cəhənnəmin beşinci təbəqəsindədirlər. Bəzi alimlər də “məndən soruşun!” deyirlər. Bəlkə də dediyi sözlərindən bir kəlmə belə düz çıxmır. Allaha and olsun ki, onlar mükəlləfləri sevmirlər. Bunlar da cəhənnəmin altıncı təbəqəsindədirlər. Alimlərdən bəziləri də elmini mürüvvət və əql üçün yığırlar. Bunlar da cəhənnəmin yeddinci təbəqəsindədirlər.”⁴

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: “Mənim

¹ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.56

² “Səff” surəsi, ayə:2

³ “Bəqərə” surəsi, ayə: 44

⁴ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.108

belimi iki nəfər sındırmışdır: 1.Fasiq alim. 2.Cahil abid. Birincisi dili ilə öz günahlarının üstünü örtür, ikincisi isə öz ibadəti ilə cahilliyini ört-basdır edir. Fasiq alimlərdən və cahil abidlərdən uzaq olun! Çünki hər bir fitnənin səbəbkarı bunlardır. Mən Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v) belə buyurduğunu eşitdim: “Ya Əli! Ümmətimin həlak olması münafiq, əməlsiz və dildə alim olan şəxsin əli ilədir.”¹

O Həzrət (ə) yenə buyurur: **“Cəhənnəmdə bir dəyirman daşı vardır. Bilirsinizmi o nəyi üyüdür?”** Dedilər: “Ey Əmirəl-möminin, nəyi?” Buyurdu: **“Fəcir (günah və fisq-fücur əhli olan) alimlər, fasiq qarilər, zalım hakimlər, xain vəzirlər, yalançı ariflər. Cəhənnəmdə bir şəhər vardır ki, ona “Həsine” deyilir. Soruşmursunuzmu ki, orada kimlər vardır?”** Dedilər: “Kimlər vardır, ey Əmirəl-möminin?” **Buyurdu: “Əhd-peyman pozanlar!”²**

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Ağah olun! Şər adamların ən şəri şər alimlərdir, xeyirlilərin də (yaxşı insanların da) ən xeyirlisi yaxşı alimlərdir.”³**

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Alimin qəlbində səfehlik və qürur olmaz!”⁴**

Gördüyünüz kimi, bu hədislərdə bir neçə mühüm mətləbə işarə olunmuşdur. O cümlədən:

1.Hər kəs öz elminə uyğun əməl etməsə İmamların (ə) dilincə, ümumiyyətlə alim sayılmır və alimlər cərgəsində yaşasa da, camaat da onu alim hesab etsə də Quranda və hədislərdə təriflənən alimlər cərgəsində olmur.

2.Öz elminə əməl etməyən hər bir alim cəhənnəmdə ilahi əzaba düçar olacaq.

3.Elminə uyğun əməl etməyən alim eynilə cahil kimidir, hətta alim olduğu halda elminə əməl etmədiyindən daha artıq məsuliyyət daşıyır və qiyamətdə ondan ən şiddətli şəkildə hesab alınacaqdır.

¹ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.107

² “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.107

³ “Biharul-ənvar”, 2-ci cild, səh.110

⁴ “Kafi”, 1-ci cild, səh.36

4.Fasiq və elminə əməl etməyən alimin əzabı cəhənnəmdə olan sair şəxslərdən daha artıqdır, hətta cəhənnəm əhli onun üfunətli iyindən əzabda, narahatlıqda olurlar.

5.Hər kəs dini elmləri dünyəvi məqsədlər xatirinə öyrənsə, qiyamətdə bu elmdən heç bir bəhrəsi olmayacaq.

6.Hər kəs bu məqsədlə elm öyrənsə ki, başqa alimlərə özünün elm və biliyi ilə öyünsün, yaxud səfehllərlə mübahisə etsin, yaxud elm vasitəsilə camaatı özünə doğru cəlb etsin, onun yeri cəhənnəm olacaq.

7.Hər kəs din alimi olmaq, dini mənəblərdən birini qəbul etmək və camaatın rəhbəri olmaq istəyirsə, əvvəlcə özünü islah edib nəfsini, ruhunu rəzil xislətlərdən saflaşdırmalı, özünün əxlaq, rəftar və danışığını islama uyğun etməli, əməl vasitəsilə camaatı dinə dəvət etməlidir.

8.Sair dünya əhli kimi dünyaya, dünya malına vurğun olan alimlər haqq yolunu kəsənlərdir ki, özlərinin batil əməlləri, yaramaz əxlaq və danışıqları ilə camaatı Allah məhəbbətindən uzaqlaşdırırlar. Onlar dünyanın puç və ötəri gözəlliklərinə ürək bağlamışlar. İnsanlar özlərini alimə oxşadan bu cür şəxslərə aldanmamalıdır.

9.Əməlsiz elmin nəinki qiyamətdə insan üçün heç bir faydası yoxdur, üstəlik insanın həsrət və peşmançılığına da səbəb olur.

10.Alimlərin günahı cahillərin günahından çox gec bağışlanacaqdır. Alimdən bir günah bağışlanana qədər cahilin yetmiş günahı bağışlanacaqdır.

11.Elmini özündə saxlayıb başqalarının ixtiyarına qoymayan alim cəhənnəm əzabına düşər olacaqdır.

12.Camaata çox ciddi şəkildə moizə edən, lakin başqaları ona moizə etdikdə narahat olub kobudluq göstərən alim cəhənnəmə gedəcək.

13.Öz elmini əyan-əşrafların, sərvətlilərin ixtiyarında qoyan, lakin miskinlərin, kasıbların hidayət olunmasına heç bir nəzər yetirməyən alim cəhənnəmdə əzaba düşər olacaq.

14.Camaatla zalımlar və sultanlar kimi rəftar edən, onların sözündən çıxdıqda, yaxud səhlənkarlıq etdikdə əsəbləşən, onlarla qəzəblə rəftar edən alim cəhənnəmə daxil olacaq.

15.Elmi qüdrəti olmadığı halda fətva verməkdən ötrü özünün səlahiyyəti olduğunu hesab edən, elmindən artıq iddialar edən,

camaatın cavabını zorla verən alim cəhənnəmdə əzaba düşər olacaq.

16.Fasiq alimlərin zərər və təhlükələri o qədər çoxdur ki, Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Fasiq alim mənim belimi sındırmışdır, çünki dili ilə özünü alim kimi göstərir, batini fasiqliyini gizlədir və camaatı aldadır, haqqı nahaq, nahaqı isə haqq kimi cəzələndirir.”**

17.Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Mənim ümmətim, fasiq alimlərin vasitəsilə həlak olar.”**

Bu hədisləri qeyd etməkdə bunu çatdırmaq istəyirik ki, izlədiyimiz məsələdə elm əhlinin sair insanlarla fərqi yoxdur. Əksinə, onların daha artıq məsuliyyətləri vardır. Əgər camaatdan nəfsin aludəliklərdən paklanması, saleh əməl görülməsi istənilibsə, elə bizdən də həmişə istənilmişdir. Əgər günahkarlıq, çirkin əməllər həlakətə, axirətdə bədbəxtçiliyə səbəb olursa, bu məsələdə alimlə qeyri-alim arasında heç bir fərq yoxdur. “İman və saleh əməl səadət, kamal və Allah dərğahına yaxınlaşmağın yeganə vasitəsidir” - deyilirsə, bu müddəə alimlər barəsində də zəruridir. Belə ki, camaatın bəziləri behiştə, bəziləri də cəhənnəmə getdiyi kimi, alimlərin də bəziləri cəhənnəmdə əzaba düşər olacaqlar. Deməli, əgər təzkiyə etmədən, nəfsi aludəliklərdən təmizləmədən, özümüzdə əxlaqi keyfiyyətləri icad etmədən, saleh əməl görmədən Allah dərğahına yaxınlaşmaq, behiştin yüksək dərəcələrində olmaq istəyiriksə, bu böyük bir səhvdir və bununla məğrur oluruq. Elm təklikdə bizi cəhənnəm əzabından qurtarıb, Allah dərğahına yaxınlaşdırma bilməz. Hökmən əməl də etmək lazımdır.

BİZİM ƏN BÖYÜK ÇƏTİNLİYİMİZ

Bizim ən böyük çətinliyimiz budur ki, təkcə elmi əsas kimi qəbul edirik, onu öyrənməyi də əməl hesab edirik. Din alimi olduğumuzdan, işimiz dini işlərlə məşğuliyyətdən ibarət olduğundan hər bir müsbət şeyin özümüzdə təəssüm etdiyini təsəvvür edirik. Nəfsin paklaşdırılmasından, aludəliklərdən təmizlənməsindən, yaxşı və pis əxlaqdan danışib şərh etdiyimiz, əxlaq dərəsi oxuduğumuz, yaxud dediyimiz, yaxud əxlaqi kitab yazdığımız üçün özümüzü hər bir şeydən uzaq, pak və bütün gözəl əxlaqlara malik olan şəxs təsəvvür edirik. Yalan, qeybət, söz gəzdirmək, kobudluq, həsəd, bədaxasiyyət, zülm, vədəyə xilaf

çıxmaq, təkəbbür, özünü istəmək, həvayi-nəfsə pərəstiş etmək və sair kimi çirkin sifətləri məzəmmət etdiyimizdən özümüzü onlardan pak-pakizə hesab edirik. İrfan dərsi oxuduğumuzdan və ya dediyimizdən, nəfsani seyri-süluk məqamlarını şərh etdiyimizdən, «riza», «təvəkkül», «zikr», «üns», «kəşf», «şühud», «fəna» məqamlarından danışdığımızdan, «cəbərut», «mələkut», «nasut» və s. kimi sözləri dilimizə gətirdiyimizdən, ariflərin tərcümeyi-halını xatırladığımızdan özümüzü ariflərdən, təkamül yolçularından bilir, özümüzü irfani məfhumlarla məşğul edir və bu məşğuliyyəti də özümüz üçün “irfani əməl” hesab edirik. Minbərlərdə, xütbələrdə, çıxışlarda camaata öyüd-nəsihət verir, onları gözəl əxlaqa, saleh əmələ dəvət edirik, günaha mürtəkib olmaqdan, çirkin əxlaqdan çəkindirik və fikirləşirik ki, öyüd-nəsihət vermək, çıxış etməklə özümüzü salehlərin cərgəsində, təqvalılarla bir yerdə qərar vermişik.

Fiqh və üsul oxumaqla, ilahi hökmləri çıxartmaqla, müqəllidlərin vəzifəsini müəyyən etməklə, risalələrə haşiyə yazmaqla, insanların mal-dövlətinin xumsunu alıb onları tələbələrin və şagirdlərin arasında bölüşdürməklə məşğuluq, amma özümüzü, nəfsimizi aludəliklərdən təmizləməyin, insani keyfiyyətlərə sahib olmağın, nəfsimizi təkmilləşdirməyin, şəxsi vəzifə və təklifləri yerinə yetirməyimizin zərurətindən ümumiyyətlə qafil ola bilərik. Biz müqəllidlərin vəzifəsini müəyyən edirik, lakin həvayi-nəfsin, məqam sevməyin əlində o qədər əsirlik ki, gecə-gündüz məşğuliyyətlərimizdə özümüzü Allah dərğahına doğru seyri-sulukda ən yaxşı adam hesab edirik, şəxsi vəzifəni tanımaq, ona əməl etmək heç vaxt bizim beynimizdən keçmir.

Bu halda başqalarının bizə məhəbbət göstərməsi, əlimizi öpməsi, təbərrük etməsi, iltimasi-dua deməsi, şəfaət intizarında olması, nəzir-niyazları və s. bizi çox vaxt ruhumuzun, nəfsimizin təkmilləşdirilməsindən, aludəliklərdən paklanmasından qafil saxlaya bilər.

Bir daha təkrar edirəm: Bizim əsas çətinliyimiz budur ki, elmi əməl yerinə qəbul edirik. Halbuki, elm əməldən tamamilə fərqli bir şeydir. Elm təklidə bizi qurtuluşa çatdıra bilməz. Bunun üçün əməl də lazımdır. Əməlsiz alimin məsəli bir xəstəyə oxşayır ki, həkimin elmindən tamamilə agah olsun, xəstəlikləri yaxşı tanısin, dərmanların xasiyyətlərini, xəstəliyin qarşısını alınması və

müalicəsi yollarını bilsin, tibb elmini tələbələr üçün tədris etsin, kitab yazsın, xəstələrlə görüşsün, nüsxə yazsın, lakin öz xəstəliyindən tamamilə qafil olsun və onu müalicə etmək fikrinə düşməsin. Aydınadır ki, belə bir həkimin taleyi öz xəstəliyinin şiddətlənməsindən, nəhayətdə ölümlə nəticələnməsindən başqa bir şey olmayacaqdır.

Hətta on minlərlə xəstəni müalicə etsə, yüzlərlə tələbə yetirsə, onlarla kitab yazsa belə, bunların heç biri onun xəstəliyinin şiddətlənməsinin, əcəlinin tez çatmasının qarşısını ala bilməz.

Bizim kimi elm əhlinin vəziyyəti də eynilə bu cürdür; əgər yüzlərlə, minlərlə dini çıxış etsək, əxlaq dərsi desək, yüzlərlə tələbə bizim fiqh, üsul, fəlsəfə, irfan, təfsir, əxlaq dərslərimizdən faydalansa, minlərlə nəfər bizim risaləmizdən istifadə etsə, amma əməl əhli olmasaq və nəfsimizin təzkiyə olunmasına fikir verməsək, axirətdə heç vaxt əbədi səadətə nail olmayacağıq.

Əlbəttə, elm əhli əməl də edərsə, elm öyrənməsi və elm öyrətməsi qürbət qəsdilə olarsa, çox yüksək məqama, mövqeyə malik olar və Allah yanında yüksək dəyərləndirilər.

Deməli, əgər dediyimizə imanımız olsa, doğrudan da səadət və kamal axtarmış olsaq, gərək öz nəfsimizə müraciət edək, əmanətdar bir mütəxəssis, insafli bir qazi kimi nəfsani sifətlərimizi, əməl və danışqlarımızı araşdırıb təhlil edək. Əgər şəriət göstərişlərinə tam mənada uyğun olarsa, bu böyük ilahi lütfün qədrini bilək, öz yolumuzu davam etdirək. Amma əgər nəfsani sifətlərimiz, əməl və rəftarlarımız islam meyarlarına uyğun olmazsa, onu islah etmək qərarına gələk, malik olduğumuz elmdən istifadə etməklə öz nəfsimizi aludəliklərdən təmizləyərək, onu kamala doğru aparacağıq. Əvvəlcə özümüzü islah etməli, sonra camaatı hidayət etməklə məşğul olmalıyıq. Oxumağımız, danışğımız, yazmağımız, təfəkkürümüz, mütaliələrimizin hamısını cah-cəlal, məqam və s. kimi dünya işlərinə çatmaq üçün deyil, yalnız əməl üçün bir müqəddimə kimi nəfsin kamala yetməsi yolunda qərar verməliyik.

İndi həm öz nəfsimə, həm də elm qardaşlarımin nəfsinə xitab edərək soruşuram:

İndiyə qədər nəfsimizi aludəliklərdən təmizləmək fikrində olmuşuqmu? Bəhsimiz, dərsimiz, danışğımız, yazımız və s. dini işlərimizi xalis şəkildə Allah üçün yerinə yetiririkmi? Öz nəfsimizə hakim kəsilməmişkimi, yoxsa o bizə hakimdir? Nəfsimizi rəzil

əxlaqlardan təmizləmişikmi? Nəfsimizi yalan demək, fəsad törətmək, təkəbbür, qəzəb, kobudluq, paxıllıq, özünü böyük görmək, xudbinlik, dünyaya, mal-dövlətə məhəbbət, qürur, hiylə, məkr, rıya, nıfaq, kin-küdurət və s. kimi çirkin əxlaqlardan təmizləmişikmi? İslami ədalətə və ayrı-ayrı fərdlərin hüquqlarına kamil surətdə riayət edirikmi? Beytül-malın və İmamın (ə) səhminin sərf olunmasında islami ədaləti və bərabərliyi nəzərə alırıqmı? Əgər bir mənəb və məqama çatdıqsa, o məqamdan özümüzün, qohum-əqrəbamızın və dostlarımızın xeyrinə sui-istifadə etmirikmi? İslami ədalət barədə Peyğəmbəri-Əkrəmin (s.ə.v.v), İmamların (ə), Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalibin (ə) sadə həyatından danışdığımız halda bizim həyatımız onların həyatına oxşayırmı? İndiyə qədər namazımızı hüzeni-qəlblə qılmaq fikrinə düşmüşükümü? Gecə oyaq qalıb gecə namazını və nafilələri vaxtlı-vaxtında yerinə yetiririkmi? Zikr və duaya məhəbbət bəsləyirikmi? Zikr, dua və namaz halında Allaha diqqət yetiririkmi? Ailə, qohum-əqrəba və qonşularla islami normalar əsasında rəftar edirikmi? Yaxşılıq və ədalətə riayət edirikmi? Miskinlərin, yoxsulların, biçarələrin həyatına lazımınca diqqət yetiririkmi? Öz həyatımızda mövcud olan şeylərdən bir qismini azaldıb onlara kömək etməyə hazırıqmı, yoxsa camaatı təkə dildə ehsana, yaxşılığa dəvət edirik? Əgər bir kəs bizə öyüd-nəsihət versə incimədən onun xəbərdarlıqlarına qulaq asmağa razıyıqmı? Düzgün olduğu təqdirdə qəbul edirikmi, yoxsa narahat olur və çox kobudluqla özümüzü müdafiə etmək məqamına gəlirik? Hətta özümüzün və qohum-əqrəbamızın əleyhinə tamam olsa belə haqqı qəbul edirikmi?! Ümumiyyətlə, görəsən oxuduqlarımıza, bildiklərimizə, dediklərimizə və yazdıqlarımıza əməl edirikmi? Əgər cavab müsbət olsa, ayə və hədislərdə bu qədər təriflənən rəbbani alimlərdənsiniz. Onlar peyğəmbərlərin əmanətdarları, vərəsələri. Allah-təala onların barəsində buyurur: **“Allah, sizlərdən iman gətirən və elm əta olunanların dərəcələrini yüksəldər.”**¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Bir fəqih İblisə qarşı min abiddən də kəskindir (güclüdür).”**²

¹ “Mücadilə” surəsi, ayə: 11

² “Biharul-ənvar”, 1-ci cild, səh.177

Yenə buyurur: **“Allah bir kəsə xeyir (vermək) istəsə, onu dində fəqih edər.”**¹

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Elk öyrənmək məqamında olan kimsə Allah yolunda cihad edən şəxs kimidir.”**²

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Hər kəs Allahın cəhənnəm odundan azad etdiyi şəxslərə baxmaq istəyirsə, onda elm öyrənənlərə baxsın. Canım əlində olan Allaha and olsun ki, (elm öyrənmək üçün) alimin qapısına gedən elə bir şagird yoxdur ki, Allah taala onun atdığı hər bir qədəminə bir illik ibadət yazmasın, atdığı hər qədəm müqabilində cənnətdə onun üçün bir şəhər tikməsin. O, yer üzərində gedəndə yer onun üçün bağışlanmaq (istiğfar) tələb edir, günahları bağışlanmış halda gecə-gündüzə çıxır (yaşayır), Allahın mələkləri şəhadət verirlər ki, onlar Allahın cəhənnəm odundan azad etdikləridir.”**³

Yenə buyurur: **“Hər kəsin əcəli, islamı dirçəltmək üçün elm axtaran halda gəlib çatsa, cənnətdə onunla peyğəmbərlərin arasında (yalnız) bir dərəcə fasilə olar.”**⁴

O Həzrət (s.ə.v.v.) başqa bir hədisdə buyurur: **“Üç dəstə adam var ki, qiyamətdə Allah dərğahında şəfaət edərlər, şəfaətləri də qəbul olunar: Peyğəmbərlər, onlardan sonra alimlər, onlardan sonra da şəhidlər.”**⁵

İmam Cəfər Sadiq (ə) buyurur: **“Qiyamət günü olanda Allah taala bütün insanları bir dərəcədə qərar verər. Mizanlar bərqərar edilər və şəhidlərin qanı alimlərin qələmi ilə ölçülər, alimlərin qələmi şəhidlərin qanından ağır gələr.”**⁶

Əmirəl-möminin Əliyyibni Əbitalib (ə) buyurur: **“Mömin alim əcr və savab baxımından Allah yolunda cihad edib gecələr ibadət üçün oyaq qalan, gündüzlər isə ibadət edən şəxsdən daha əzəmətlidir. (Alim) öləndə, islama elə bir xəsarət dəyər ki,**

¹ “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.177

² “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.179

³ “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.184

⁴ “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.184

⁵ “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.15

⁶ “Biharul-ənvər”, 1-ci cild, səh.14

qiyamət gününə qədər onu bərpa edəcək bir şey olmaz.”¹

Peyğəmbəri-Əkrəm (s.ə.v.v) buyurur: **“Allah mənim xəlifələrimə rəhmət eləsin!”** Soruşdular: “Ey Rəsuləllah, sənin xəlifələrin kimlərdir?” Buyurdu: **“O kəslərdir ki, mənim sünnəmi dirildər və onu Allah bəndələrinə öyrədər.”²**

Amma əgər cavab mənfidirsə, öz nəfsimizi islah etmək məqamına gəlməliyik. Bu həqiqətin ayırd edilməsi də çox çətindir, çünki nəfsi-əmmarə yüzlərlə hiylə və məkrə bizi aldadır, həqiqəti dərk etməyin qarşısını alır. O, bizi dərsə, bəhsə, çıxışlara, kitab yazmağa, camaata yaxşı işləri tövsiyə etməyə o qədər məşğul edə bilər ki, əsas məsələdən – nəfsimizi tərbiyə etməkdən tamamilə qafil ola bilərik. Nəfs elmi bizim üçün əməlin əvəzi kimi qələmə verərək bizə belə təlqin edə bilər: “Sən alimsən və dinə xidmət edirsən, artıq sənin bütün günahların bağışlanıb, saleh əmələ çox da ehtiyacın yoxdur!”

Bəzən də belə təlqin edə bilər: “Siz hüccətül-islamsınız, güclü xətib və möhtərəm vaizsiniz, əziz ustadınız, möhtərəm imam-cüməsiniz, dərin elmə malik olan alimsiniz, fəqih və müctəhidsiniz. Sizin islama və müsəlmanlara etdiyiniz xidmətlərin sayı-hesabı yoxdur. Sizin yol göstərməyiniz sayəsində insanlar behiştə gedirlər, cəhənnəm odundan xilas olurlar, camaatın sizə həddindən artıq hörməti, şəfaətinizə ümidləri vardır. Siz Əhli-beytin (ə) məddahı, mərsiyəxanasınız, belə isə, əgər günahkar da olsanız, bağışlanacaqsınız, sizin yeriniz behiştin ən yüksək dərəcələrindədir! Məgər imam Hüseyn (ə) razı olarmı ki, onun mərsiyə oxuyanı cəhənnəmə getsin?!”

Nəfsi-əmmarə və şeytan bu kimi təşviqlərlə bizi aldadır, nəfsimizi paklamaqdan, saleh və yaxşı işlər görməkdən saxlayır. Lakin ayıq olmaq lazımdır ki, nəfsin bu yalançı vədələri ilə qəti şəkildə mübarizə aparaq. Bunun üçün:

Əvvəla, öz niyyətimizi dəqiq şəkildə araşdırıb təhlil etməliyik, dini xidmətləri və elmi işləri Allahın razılığına görə etməyimizi, yoxsa şan-şöhrət qazanmaq, camaatın diqqətini və rəğbətini qazanmaq, öz məişət və dolanacağımızı təmin etmək üçün etdiyimizi bilək. Əgər dünyəvi məqsədlərə çatmaq məqsədi

¹ “Biharul-ənvar”, 1-ci cild, səh.17

² “Biharul-ənvar”, 1-ci cild, səh.25

daşıyırsa, axirətimiz üçün heç bir faydası olmayacaqdır. Əbəs yerə onunla öyünməməli, qürur hissi keçirməməliyik. Amma əgər ıxlas qəsdimiz olsa, bunların özü ən yaxşı ibadətlərdən olmasına və bizi təkamül və əbədi səadət yolunda qərar verə bilməsinə baxmayaraq, sair ibadətlərin yerini verməz və nəfsin saflaşdırılmasının zərurətini aradan aparmaz.

İkincisi, buna diqqət yetirək ki, camaatın bizə məhəbbət göstərməsi, bizim barəmizdə nikbin olması, “hörmətli alim”, “höccətül-islam” və s. kimi ləqəblərlə çağırmaları bizim axirətdəki səadətimizdə, kamala çatmağımızda heç bir rol oynamır. Təkcə elmi məqamda olmağımız kifayət etmir, həm də əxlaq və əməllərimizlə bu məqamları kəsb etməliyik.

Üçüncüsü, bu məsələyə diqqət yetirməliyik ki, dərslərin, çıxışların, yazıların, minbərlərin, məddahlıqların, mərsiyə oxumaqların və s. nəticəsində yüz minlərlə adamın düz yola hidayət olunması, kamal və səadətə çatması mümkündür. Amma onların kamala yetib səadətə çatıb xoşbəxt olması bizim nicat və qurtuluşumuzu zəruri etmir. Biz onlara demişik, onlar da əməl edərək kamala çatmışlar. Əgər özümüz əməl əhli olmasaq, onların hidayət olunub kamala çatmaları bizim üçün heç bir fayda gətirməyəcəkdir. Qiyamət səhnəsində camaatın bizim sözlərimizdən istifadə edərək ona əməl etmək sayəsində yüksək mənəvi məqamlara çatdıqlarını, özümüzün isə belə məqamlardan məhrum olduğumuzu görsək, həsrət, peşmançılıq və xəcalətdə olarıq.

Əlbəttə, bunu da inkar etmirik ki, elmi xidmətlər və məşğuliyyətlər, camaatı düzgün yola hidayət edib onlara yol göstərmək ən yaxşı ibadətlərdən hesab olunur; qürbət qəsdilə yerinə yetirilərsə, ilahi dərğaha doğru yaxınlıq və mənəvi təkamülə səbəb ola bilər. Lakin nə günahlara və əxlaqi rəzilliklərə bir dərman, nə də ki, ilahi təklif və vəzifələrin götürülməsinə səbəb olacaqdır.

Deməli, elm əhli də başqaları kimi, həlakətdən xilas olmaq, əbədi səadətə və kamala çatmaq üçün təqvyaya, nəfsin saflaşdırılmasına, ibadətdə ciddiyyətə, saleh əmələ ehtiyacı vardır. Lakin bizim ən böyük qürurumuz elmi qürur və bəhanə gətirmək qüdrətinə sahib olmağımızdır. İnsanın qəflət yuxusundan ayılmasına, Allah dərğahında xof və xəşyətə səbəb olmasına,

insanın daha ciddiyyətlə əməl etməsinə səbəb olacaq elm çox təəssüflə, bəzən qürura, cəhalətə səbəb olur, üzr və bəhanə gətirmək üçün bir vasitəyə çevrilir. Hər an bizi aldamaq üçün pusquda dayanan şeytan daha hiyləgər və məkrlidir. O, bizi aldatmaq üçün hətta dini və elmi mövqeyimizdən də istifadə edir. Behiştə doğru hidayət etmək üçün nəzərdə tutulan işlərdən istifadə edərək bizi cəhənnəmə göndərir.

Biz günahları və rəzil xüsusiyyətləri çox gözəl tanıyıyıq, onların cəzasından, ağır-aqibətlərindən tamamilə agahıq. Lakin düzgün olmayan bəhanə gətirmək nəticəsində məğrur oluruq. Bizim də yalan danışmağımız, qeybət etməyimiz, töhmət vurmağımız, kiminsə abır-heysiyyətini aparmağımız, vədəyə xilaf çıxmağımız, başqalarının hüquqlarını tapdalamağımız, ailə üzvlərimizə əzab-əziyyət verməyimiz, öz mövqeyimizi qorumaq üçün beytul-maldan ürəyimiz istəyən kimi istifadə etməyimiz, təkəbbürlü olmağımız, fərdi və ictimai vəzifələrimizi yerinə yetirməməyimiz, heç bir məsuliyyət qəbul etmədən, islama xidmət göstərmədən ömrümüzün axırına qədər İmamın (ə) mübarək səhmindən istifadə etməyimiz və s. kimi işlər görməyimiz mümkündür. Bütün bunların hamısına elmi qüdrətdən bəhrələnməklə bəraət qazandıra və nəticədə özümüz üçün bu işləri caiz hesab edə bilərik ki, nəticədə öz vicdanımızı müvəqqəti olaraq qane edə bilərik. Amma bilməliyik ki, bu kimi üzr və bəhanələr, şeytanın və nəfsi-əmmarənin hiylə və məkrlərindəndir. Qiyamətdə öz çirkin əməllərimizin qarşısında cavab verməli olacağıq. Bu kimi bəhanələrlə vicdanımızı qane edə bilsək də, görəsən Qiyamətdə Allah-təalanın cavabını necə verə bilərik?!

İlahi, Pərvərdigara! Bizim hamımıza şeytanın və nəfsi-əmmarənin vəsvəşələrindən nicat ver! Təkamülün düzgün yolunu ötüb keçməkdə və ilahi dərğaha yaxınlaşmaqda bizə kömək ol!

Amin, Rəbbəl-ələmin!

BİR MÜHÜM MƏSƏLƏNİN	
XATIRLADILMASI.....	3
PEYĞƏMBƏRLƏRİN ƏSAS HƏDƏFİ	
NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASIDIR.....	4
ÖZÜNÜTANIMA VƏ NƏFSİ	
SAFLAŞDIRMA.....	6
İNSANİ RUH VƏ HEYVANİ NƏFS.....	8
İNSANİ DƏYƏRLƏR.....	11
BATİNİ HƏYAT.....	17
ÖZÜMÜZDƏN NƏ DÜZƏLDİRİK?.....	21
QURANDA QƏLB.....	25
QƏLBİN SAĞLAMLIĞI VƏ XƏSTƏLİYİ.....	28
HƏDİSLƏRDƏ QƏLB.....	32
QƏLBİN QƏSAVƏTİ (BƏRKİMƏSİ).....	35
QƏLB TƏBİBLƏRİ.....	37
NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI VƏ	
TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ.....	40
BİRİNCİ BÖLMƏ.....	42
NƏFSİN BOŞALDILMASI YAXUD	
SAFLAŞDIRILMASI.....	42
NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI.....	42
XƏSTƏLİKDƏN QAFİLLİK.....	43
NƏFSİN XƏSTƏLİKLƏRİNİN AYIRD	
EDİLMƏSİ YOLLARI.....	44
MÜALİCƏ ETMƏYƏ DAİR QƏRAR.....	54
NƏFSİN NƏZARƏT ALTINDA	
SAXLANMASI VƏ QƏLƏBƏ.....	56

NƏFS İLƏ CİHAD	59
ƏN BÖYÜK CİHAD	61
CİHAD VƏ ALLAHIN KÖMƏYİ.....	63
İNSAN ÖZÜNÜN TƏBİBİDİR.....	65
NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASININ MƏRHƏLƏLƏRİ	66
NƏFSİN PAKLANMASINA KÖMƏK EDƏN İŞLƏR	73
ÖZÜNÜ İSTƏMƏK BÜTÜN FƏSADLARIN MƏNŞƏYİDİR	81
DÜNYAYA MƏFTUN OLMAQ BÜTÜN GÜNAHLARIN MƏNŞƏYİDİR.....	83
DÜNYA NƏDİR?.....	85
DÜNYANIN HƏQİQƏT VƏ MAHİYYƏTİ..	88
AXİRƏT ƏHLİ.....	90
DÜNYA ƏHLİ.....	92
DÜNYA ƏHLİ VƏ AXİRƏT ƏHLİ	93
TƏQVA - TƏZKİYƏNİN MÜHÜM AMİLİDİR	95
TƏQVA ŞƏRİƏT HÖKMLƏRİNİN QOYULMASINDA HƏDƏFDİR.....	97
TƏQVANIN TƏRİFİ.....	98
TƏQVA VƏ GUŞƏNİŞİNLİK	100
TƏQVA VƏ BƏSİRƏT	101
TƏQVA VƏ ÇƏTİNLİKLƏRƏ QƏLƏBƏ ...	103
TƏQVA VƏ AZADLIQ	105
TƏQVA VƏ RUHİ XƏSTƏLİKLƏRİN MÜALİCƏSİ	107
MÜTTƏQİLƏRİN (TƏQVA SAHİBLƏRİ) XÜSUSİYYƏTLƏRİ.....	107

NƏFSİN SAFLAŞDIRILMASI VƏ NƏZARƏT ALTINA ALINMASINDA MÜRAQİBƏT MÜHÜM AMİLDİR	111
ƏMƏLLƏRİN QEYDƏ ALINMASI.....	111
QİYAMƏTDƏ HESAB.....	112
QİYAMƏT GƏLMƏMİŞ HESABLARIMIZA YETİŞƏK!.....	115
HESABIMIZI NECƏ ÇƏKƏK?	117
TÖVBƏ, YAXUD NƏFSİN PAKLAŞDIRILMASI	125
TÖVBƏNİN VACİBLİYİ.....	126
TÖVBƏNİN QƏBUL OLUNMASI	128
TÖVBƏ NƏDİR?.....	130
NƏDƏN TÖVBƏ ETMƏLİYİK?.....	132
İKİNCİ HİSSƏ.....	134
TƏHLİYƏ, YAXUD NƏFSİN PƏRVƏRİŞ OLUNMASI VƏ TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ	134
TƏHLİYƏ, YAXUD NƏFSİN PƏRVƏRİŞ VERİLİB TƏKMİLLƏŞDİRİLMƏSİ.....	134
ALLAH DƏRGAHINA YAXINLIQ	134
ALLAH DƏRGAHINA YAXIN OLMAĞIN MƏNASI	136
İMAN NƏFSANİ KAMALLARIN ƏSASIDIR	139
ALLAH DƏRGAHINA YAXINLAŞMAĞIN VƏ TƏKAMÜLÜN SƏBƏBLƏRİ.....	140
BİRİNCİ - ALLAHİ YAD ETMƏK	140
ZİKR DEDİKDƏ MƏQSƏD NƏDİR?	143
ZİKRİN MƏRTƏBƏLƏRİ.....	147

ZİKRİN VƏ MƏNƏVİ GÖRÜŞÜN ƏLAMƏTLƏRİ.....	152
ALLAHA YAXINLAŞMAĞA NAİL OLMAĞIN YOLLARI	158
ƏMƏLİ GÖSTƏRİŞLƏR.....	163
ƏMİRƏL-MÖMİNİN ƏLİYYİBNİ ƏBİTALİBİN (Ə) GÖSTƏRİŞİ.....	166
İMAM CƏFƏR SADIQIN (Ə) GÖSTƏRİŞİ	169
MƏRHUM ƏLLAMƏ MƏCLİSİNİN GÖSTƏRİŞİ	172
AXUND MOLLA HÜSEYNQULU HƏMƏDANİNİN MƏKTUBU	173
MİRZƏ CAVAD AĞA TƏBRİZİNİN GÖSTƏRİŞİ	176
ŞEYX NƏCMƏDDİNİN GÖSTƏRİŞLƏRİ .	177
YOLUN MANEƏLƏRİ.....	180
BİRİNCİ MANEƏ	180
QABİLİYYƏTİN OLMAMASI.....	180
İKİNCİ MANEƏ.....	181
DÜNYƏVİ BAĞLILIQLAR	181
ÜÇÜNCÜ MANEƏ	183
HƏVAYİ-NƏFSƏ TABE OLMAQ.....	183
DÖRDÜNCÜ MANEƏ	183
ÇOX YEMƏK	183
BƏŞİNCİ MANEƏ.....	185
ZƏRURİ OLMAYAN SÖZLƏR DANIŞMAQ	185
ALTINCI MANEƏ	186
ÖZÜNÜ SEVMƏK.....	186
YEDDİNCİ MANEƏ	187

İRADƏNİN ZƏİFLİYİ	187
İKİNCİ VASİTƏ.....	188
ƏXLAQİ KEYFİYYƏTLƏRİN VƏ İNSANİ SƏCİYYƏLƏRİN ÇİÇƏKLƏNDİRİLMƏSİ	188
ÜÇÜNCÜ VASİTƏ	190
SALEH ƏMƏL	190
İXLAS.....	192
SALEH ƏMƏLLƏRDƏN BƏZİLƏRİ	198
1. VACİB NAMAZLAR.....	198
NAMAZDA HÜZURİ-QƏLB	199
HÜZURİ-QƏLBİN MƏRHƏLƏLƏRİ.....	202
HÜZURİ-QƏLBİN ƏMƏLƏ GƏLMƏSİNDƏ MÜHÜM TƏSİREDİCİ AMİLLƏR.....	204
2. NAFİLƏ NAMAZLARI.....	209
3. GECƏ NAMAZI	210
GECƏ NAMAZININ QILINMA QAYDASI	213
DÖRDÜNCÜ VASİTƏ	214
CİHAD VƏ ŞƏHADƏT.....	214
BƏŞİNCİ VASİTƏ.....	217
İNSANLARA YAXŞILIQ EDİB ONLARA ƏL TUTMAQ.....	217
ALTINCI VASİTƏ	219
DUA	219
YEDDİNCİ VASİTƏ	223
ORUC.....	223
ORUCUN	RUHUN
SAFLAŞDIRILMASINDAKI ROL	226
RUHANİ QARDAŞLARA BİR NEÇƏ TÖVSIYƏ.....	231
BİZİM ƏN BÖYÜK ÇƏTİNLİYİMİZ.....	238

